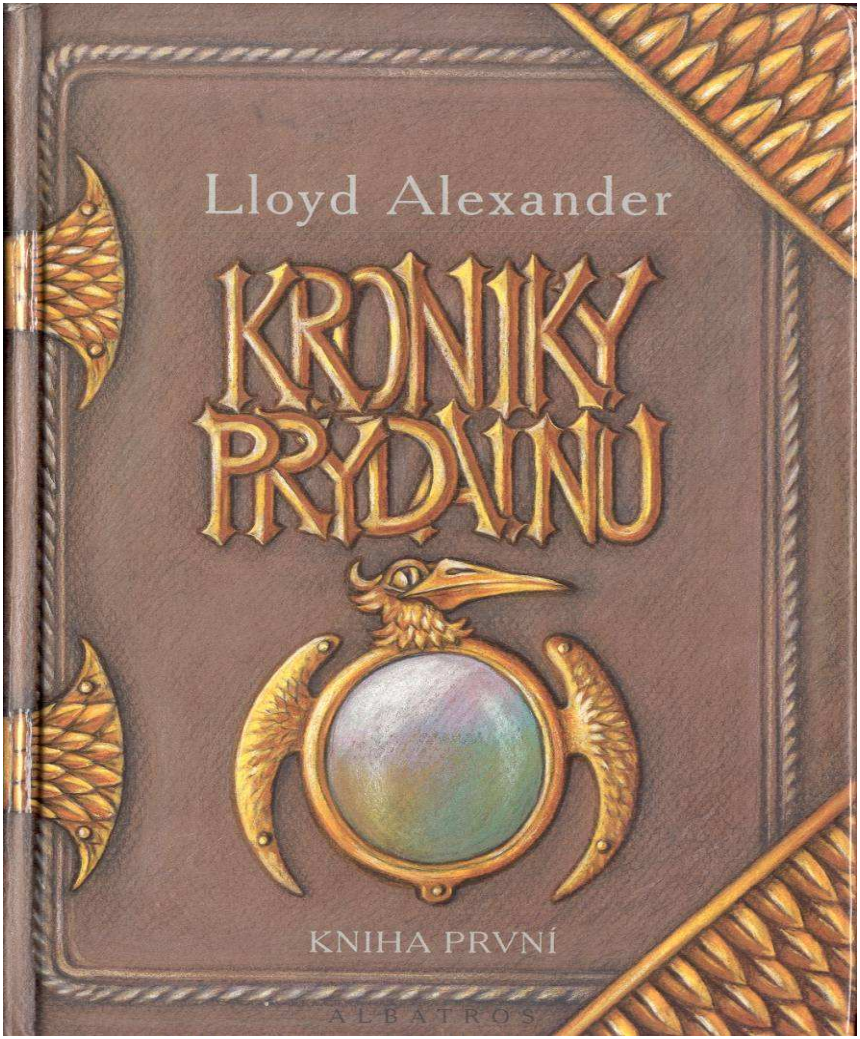
Lloyd Alexander
KRONIKY PRYDAINU
KNIHA PRVNÍ
ALBATROS

Lloyd Alexander

Albatros Praha

Věnováno dětem, které mi naslouchaly,
dospělým, kteří se mnou měli trpělivost,
a zejména pak Ann Durellové.

Přeložil Pavel Medek
Copyright© 1964, 1965, 1966 by Lloyd Alexander All rights reserved.
Translation © Pavel Medek, 2001, 2004 Illustration © Barbora Kyšková, 2004
www.albatros.cz
ISBN 80-00-01424-6

KNIHA TŘÍ ZJEVENÍ

Autorova poznámka

Kronika země zvané Prydain, kterou držíte v ruce, není převyprávěním ani novou interpretací velšské mytologie. Prydain také není totožný s Walesem – alespoň ne stoprocentně. Kronika čerpá inspiraci z tohoto úžasného kraje a z jeho legend, Prydain je však zemí, která existuje pouze v autorově představivosti.

Někteří z jejích obyvatel ji převzali z pradávných pověstí. Tak například Gwydion je „skutečnou" legendární postavou. Arawn, hrůzyplný vládce Annuvinu, pochází z klasické sbírky velšských legend zvané Mabinogion, i když v Prydainu jsem z něj udělal podstatně zkaženějšího zloducha. A autentické mytologické kořeny mají i Arawnův kotel, věštecká svině Hen Wen, starý čaroděj Dallben a další. Pasáček vepřů Taran i Eilonwy s rudozlatými vlasy se však oba zrodili v mém vlastním Prydainu.

Geografická podoba Prydainu má svůj osobitý ráz. Existuje-li mezi ním a Walesem nějaká shoda, nejde možná o podobnost čistě náhodnou – rozhodně však Prydain nemůže sloužit jako turistický průvodce po Walesu. Je to malá země, a přesto je v ní dost místa pro rytířskou chrabrost i smysl pro humor; a dokonce i pasáček Vepřů se v ní může oddávat svým snům.

Kroniky Prydainu jsou čistou fantasy. Ve skutečném světě se podobné věci nikdy nestávají. Nebo snad ano? Většina z nás bývá povolána k plnění úkolů, které dalece přesahují vše, co jsme podle svého vlastního názoru schopni zvládnout. Naše schopnosti jen zřídkakdy odpovídají našim ambicím a často na plnění těchto úkolů bývá žalostně špatně připraveni. Alespoň v tomto smyslu jsme všichni V hloubi duše pasáčky vepřů.

– L.A.

KAPITOLA I
PASÁČEK VEPŘŮ

Taran chtěl vykovat meč, jenže Coll, který měl na starosti praktickou stránku jeho výuky a výchovy, se rozhodl pro podkovy. A tak se po celé dlouhé dopoledne lopotili s podkovami. Tarana už bolely paže a obličej měl celý ukoptěný od sazí. Konečně upustil perlík a otočil se ke Collovi, který si ho kriticky prohlížel.

„Proč?“ zanaříkal hlasitě. „Proč podkovy? Vždyť přece nemáme žádné koně!“ Coll byl sporý a podsaditý a jeho velká lysá hlava zářila jasně růžovou barvou. „Naštěstí pro ně,“ utrousil pouze, když pohlédl na výsledky Taranovy práce. „Kdybych směl vykovat meč, poradil bych si s tím líp,“ protestoval Taran. „Vím, že bych to uměl.“ A než mu Coll stačil odpovědět, popadl kleště, hodil plát do ruda rozžhaveného železa na kovadlinu a začal do něj mlátit, jak nejrychleji dokázal. „Počkej, počkej!“ vyjekl hlasitě Coll. „Takhle se to dělat nedá!“

Taran si ho nevšímal, dokonce ho ani přes rachot perlíku neslyšel, a bušil do železa čím dál usilovněji. Vzduch byl plný létajících jisker. Čím větší však vynakládal sílu, tím více se kov kroutil a boulil, až mu nakonec celý kus železa vyskočil z kleští a spadl na podlahu. Taran na něj rozpačitě zíral. Zdvihl kleštěmi zohýbaný plát ze země a prohlížel si ho.

„Nenazval bych to právě čepelí vhodnou pro hrdinu,“ poznamenal Coll. „Je zničená,“ souhlasil ponuře Taran. „Vypadá jako had, kterému se udělalo špatně,“ dodal žalostně.

„Jak jsem se ti pokoušel říct,“ prohlásil Coll, „šel jsi na to úplně nesprávně. Musíš ty kleště držet… takhle. Když uhodíš, musí ti síla vycházet až z ramene a zápěstí musíš mít uvolněné. Pokud to uděláš správně, sám to uslyšíš, tak trochu to totiž připomíná hudbu. A kromě toho,“ dodal, „tohle není vhodný kov na zbraně.“ Coll vrátil zprohýbanou, napůl vykovanou čepel do výhně, kde úplně ztratila tvar.

„Přál bych si mít svůj vlastní meč,“ povzdechl si Taran, „a ty bys mě s ním naučil bojovat.“

„Tak to by sis přál?“ vyštěkl Coll. „A pročpak by ses chtěl naučit bojovat s mečem? V Caer Dallbenu přece nemáme žádné bitvy.“

„Nemáme tady taky žádné koně,“ namítl Taran, „a přece vyrábíme podkovy.“

„Nech už toho hudrování,“ zarazil ho nevzrušeně Coll. „Děláme je, aby ses pocvičil.“

„A na meči bych se pocvičil taky,“ přesvědčoval ho Taran. „No tak, nauč mě bojovat s mečem. Určitě to umění ovládáš.“

Collova lesklá hlava zazářila ještě jasněji. V obličeji se mu objevil náznak úsměvu, jako by vychutnával nějakou příjemnou vzpomínku. „Máš pravdu,“ připustil tiše, „kdysi dávno jsem jednou nebo dvakrát meč v ruce držel.“

„Tak to teď nauč i mě,“ prosil ho Taran. Popadl pohrabáč a rozehnal se s ním nad hlavou, několikrát s ním zamával ve vzduchu a tanečními kroky poskakoval sem a tam po udusané hliněné podlaze. „Podívej,“ vykřikl, „většinu z toho už stejně umím.“

„Nech toho,“ uchechtl se Coll. „Kdybys takhle zaútočil proti mně, dávno už bych tě se vším tvým šaškováním a poskakováním rozsekal na kusy.“ Na okamžik zaváhal. „Poslyš,“ vyhrkl pak spěšně, „měl bys přinejmenším vědět, že na to můžeš jít dobře nebo špatně.“

Chopil se dalšího pohrabáče. „Tak koukej,“ nařídil a mrkl na Tarana začouzeným okem, „postav se mi jako chlap.“ Taran zdvihl svůj pohrabáč do vzduchu. Zatímco na něj Coll hulákal povely, začali s pronikavým třeskem, rámusem a povykem útočit jeden na druhého a uhýbat svým výpadům. Taran si byl na kratičký okamžik jistý, že nad Collem získává převahu, stařík se však neuvěřitelně lehkými kroky jeho útoku vyhnul. Teď to byl naopak Taran, který se zoufale snažil odvrátit Collovy údery.

Coll se náhle zarazil. Po něm udělal totéž i Taran s pohrabáčem zdviženým nad hlavou. Ve dveřích kovárny stála vysoká a shrbená Dallbenova postava.

Dallbenovi, majiteli Caer Dallbenu, bylo tři sta sedmdesát devět let. Plnovous mu zakrýval tak velkou část obličeje, že to vypadalo, jako by se na svět neustále díval přes příkrov šedého oblaku. Na malém statku, kde Taran s Collem obstarávali orání a setí, pleli, sklízeli a zabezpečovali všechny ostatní domácí práce, na sebe Dallben bral úkol

meditace, tedy povinnost tak vyčerpávající, že jí mohl dostát jen tehdy, když ulehl a zavřel oči. Půl druhé hodiny meditoval vždy po snídani a další část dne trávil opět meditací. Rachot ozývající se z kovárny ho vyrušil z dopolední meditace; plášť mu visel nakřivo přes kostnatá kolena.

„Okamžitě nechte těch nesmyslů," vyzval je. „Překvapuješ mě," dodal pak a zamračil se na Colla. „Máme tady na starosti vážnou práci."

„Coll za to nemůže," skočil mu do řeči Taran. „To já jsem se chtěl naučit zacházet s mečem."

„Neříkal jsem, že bys mě ty byl něčím překvapil," poznamenal Dallben. „Možná jsi mi ale přece jen připravil jisté rozčarování. Asi bys měl jít raději se mnou."

Taran starocha následoval ven z kovárny, prošel za ním posadou se slepicemi a doprovodil ho do bílého stavení s doškovou střechou. Tam uvnitř, v Dallbenově světnici, se dřevěné police prohýbaly pod tíhou plesnivějících knih, které z nich vypadávaly na podlahu mezi hromady železných hrnců, cvoky pobitých opasků, harf se strunami nebo bez nich a dalších roztodivných krámů.

Taran zaujal své místo na dřevěné lavici, na níž sedával pokaždé, když si Dallben usmyslil dát mu nějaké ponaučení nebo ho vyplísnit.

„Je mí naprosto jasné," rozhovořil se Dallben, když se usadil za stolem, „že používání zbraní stejně jako jakákoli jiná činnost vyžaduje určitou obratnost. O tom, kdy by sis ji měl osvojit, ovšem rozhodnou moudřejší hlavy, než je ta tvoje."

„Omlouvám se," vyhrkl Taran. „Neměl jsem…"

„Já se na tebe nezlobím," přerušil ho Dallben a zdvihl ruku. ‚Jen mě to tak trochu rozesmutnilo. Čas strašně rychle utíká a k různým věcem dochází vždycky dřív, než je čekáme. „Přesto mi to ale dělá starosti," zamumlal téměř jakoby sám pro sebe. „Obávám se, že by v tom mohl mít prsty Rohatý král."

„Rohatý král?" zeptal se Taran.

„Promluvíme si o něm později," odbyl ho Dallben. Přitáhl k sobě objemný v kůži vázaný svazek s titulem Kniha tří zjevení, z kterého Taranovi příležitostně předčítal a jehož stránky podle chlapcova přesvědčení obsahovaly všechno, co si kdo mohl přát vědět.

„Jak už jsem ti kdysi vysvětloval," pokračoval Dallben, „a jak jsi už velice pravděpodobně zapomněl, Prydain je země tvořená mnoha kantrevy – drobnými královstvíčky – a jaké mnoha králi. A samozřejmě jsou tu i jejich váleční náčelníci, kteří velí bojovníkům."

„Jenže nad nimi všemi je ještě král králů," doplnil ho Taran. „Math, syn Mathonwyin. Jeho válečným náčelníkem je nejmocnější hrdina celého Prydainu. Vyprávěl jsi mi o něm. Princ Gwydion! Ano," pokračoval Taran dál dychtivě v řeči, „znám…

Jsou ale i další věci, které neznáš," zarazil ho Dallben, „z toho prostého důvodu, že jsem ti o nich neřekl. Teď právě mi spíše než území živých dělá starosti Země mrtvých, Annuvin."

Taran se při zvuku toho slova otřásl. Dokonce i Dallben je vyslovil jen šeptem.

„A starosti mi dělá i král Arawn, vládce Annuvinu," svěřoval se Dallben. „Zapiš si za uši tohle," pokračoval rychle, „Annuvin je víc než jen země smrti. Annuvin je pokladnice, která je plná nejen zlata a démantů, ale také všech věcí, které jsou lidstvu ku prospěchu. Před dávnou dobou lidská rasa všechny tyto poklady vlastnila. Díky své lstivosti a úskočnosti je Arawn jeden po druhém ukradl, aby je zneužil k vlastním zlolajným účelům. Několik málo z těchto pokladů bylo vyrváno z jeho moci, většina však leží skryta v hloubi annuvinského území, kde je Arawn žárlivě střeží."

„Arawn se ale přece nezmocnil vlády nad Prydainem," namítl Taran.

„Můžeš být rád, že se mu to nepodařilo," poznamenal Dallben. „Byl by vládu nad Prydainem uchvátil, nebýt Doniných dětí, synů lady Don a jejího chotě Belina, slunečního krále. Je tomu už dávno, co přicestovali do Prydainu ze Země léta a zjistili, že je tu půda bohatá a úrodná, přestože lidé, kteří na ní žijí, se nemohou chlubit žádným velkým vlastním majetkem. Donini synové vybudovali pevnost v Caer Dathylu, daleko na sever odtud v Pohoří orlů. Ze svého sídla pomohli získat zpět alespoň část toho všeho, co Arawn uloupil, a ujali se úlohy našich ochránců před číhající hrozbou Annuvinu."

„Bojím se pomyslet na to, co se mohlo stát, kdyby k nám Donini synové nepřišli," otřásl se Taran. „Šťastný osud, který je k nám přivedl."

„Bývají chvíle, kdy si tím nejsem tak docela jistý,“ ušklíbl se zahořkle Dallben. „Obyvatelé Prydainu se naučili spoléhat na sílu Donina rodu stejně, jako se dítě důvěřivě spoléhá na svou matku. A je tomu tak i v dnešní době. Math, král králů, pochází z Donina rodu stejně jako princ Gwydion. To všechno je ovšem vedlejší. V Prydainu až dodnes panoval mír – alespoň takový mír, jaký mezi sebou lidé dokážou udržet… Jednu věc ale nevíš,“ pokračoval Dallben. „K mému sluchu se doneslo, že se objevil nový mocný válečník, který je stejně silný jako Gwydion. Někteří lidé dokonce tvrdí, že je ještě silnější. Je to ale muž, který slouží zlu a pro kterého je smrt černým potěšením. Pohrává si se smrtí stejně, jako by sis ty pohrával se psem.“

„Kdo to je?“ vyjekl Taran. Dallben zavrtěl hlavou. „Nikdo nezná jeho jméno a nikdo mu nikdy nepohlédl do tváře. Nosí masku s jelením parožím, a z toho důvodu se mu dostalo přezdívky Rohatý král. Nevím, co má v úmyslu. Mám podezření, že v jeho plánu hraje nějakou úlohu Arawn, jak s ním ale souvisí, to nejsem schopen říct. Povídám ti to teď pro tvou vlastní ochranu,“ dodal. „Soudě podle toho, co jsem dnes ráno viděl, máš hlavu plnou nesmyslů o hrdinských válečných činech. Ať chováš jakékoli úmysly, radím ti, abys na ně okamžitě zapomněl. Všude kolem číhá neznámé nebezpečí. Jsi sotva na prahu mužství a já nesu jistou odpovědnost za to, abych dohlédl, že do něj skutečně dospěješ, a to pokud možno se zdravou kůží. Pamatuj si proto, že za žádných okolností nesmis opustit Caer Dallben, nesmis ani vyjít ven z ovocného sadu a rozhodně nesmíš do lesa – alespoň prozatím ne.“

„Prozatím, prozatím!“ vybuchl Taran. „Mám takový dojem, že to vždycky bude prozatím a že za celý život nepoznám nic než zeleninu a podkovy!“

„No tak,“ uklidňoval ho Dallben, „znám i horší věci než zeleninu a podkovy. Rozhodl ses snad, že z tebe bude veleslavný hrdina? Myslíš si, že není nic lepšího než prohánět se na koni a mávat kolem sebe mečem? A pokud jde o slávu…“

„A co princ Gwydion?“ vykřikl Taran. „Ano! Chtěl bych být jako on!“

„Obávám se,“ zavrtěl hlavou Dallben, „že něco takového je absolutně vyloučeno.“

„Ale proč?“ Taran vyskočil. „Vím, že kdybych dostal příležitost…“

„Ptáš se proč?“ skočil mu do řeči Dallben. „V některých případech,“ vysvětloval, „se naučíme víc, když hledáme odpověď na nějakou otázku a nenajdeme ji, než kdybychom se odpověď dozvěděli. Tohle je jeden z takových případů. Mohl bych ti povědět, proč to nejde, ale v současné situaci by tě to jen ještě víc zmátlo. Pokud dospěješ a nabereš alespoň trochu rozumu – o čemž občas díky tvému počínání pochybuji – dojdeš velice pravděpodobně k vlastním závěrům… Budou to nejspíš závěry mylné,“ dodal, „ale protože se k nim dopracuješ vlastními silami, budou ti připadat alespoň trochu víc uspokojivé.“

Taran se znovu posadil na lavici a zůstal na ní zasmušile a tiše sedět. Dallben už zase začal meditovat. Brada mu pomalu klesala, až se pohodlně usadila na klíční kosti, vousy mu povlávaly kolem uší jako mlžný závoj a ozvalo se spokojené pochrupování.

Otevřeným oknem dovnitř zavanula jarní vůně rozkvetlých jabloní. Za Dallbenovou světnicí zahlédl Taran světlezelený okraj lesa. Pole, připravená k obdělání, měla již brzy zazářit zlatou barvou léta. Na stole ležela zavřená Kniha tří zjevení. Taran nikdy nedostal svolení, aby si ve svazku mohl číst sám; teď si byl naprosto jistý, že je v něm mnohem víc, než je mu Dallben ochoten prozradit. Ve sluncem zalité místnosti, kde Dallben dosud meditoval a neprojevoval sebemenší známky toho, že by se chystal skončit, Taran vstal a vykročil do záře mihotavých paprsků. Z lesa sem doléhalo monotónní cvrlikání nějakého brouka.

Taran vztáhl ruce a sáhl po přebalu knihy. Vyjekl bolestí a spěšně ucukl. Ruce ho pálily, jako by ho do všech prstů pobodaly sršně. O krok uskočil, narazil do lavice a svalil se na podlahu; zůstal ležet a bolavé prsty si žalostně strčil do úst.

Dallben zamrkal a otevřel oči. Pohlédl na Tarana a dlouze zívl. „Raději bys měl jít za Collem a poprosit ho, aby ti na ty ruce dal nějakou mastičku,“ poradil mu. „Jinak by mě vůbec nepřekvapilo, kdyby ti naskákaly puchýře.“

S rozbolavěnými prsty a se zahanbeným výrazem ve tváři vyběhl Taran spěšně ven ze stavení a našel Colla nedaleko zahrádky se zeleninou.

„Zahrával sis s Knihou tří zjevení, co?“ uvítal ho Coll. „To není tak těžké uhádnout. Teď aspoň víš, že to nemáš dělat. Koneckonců je to jeden ze tří základů učení: hodně vidět, hodně studovat, hodně vytrpět.“

Odvedl Tarana do stáje, kde byly uskladněné léky pro domácí zvířata, a nalil mu na prsty jakýsi namíchaný odvar.

„K čemu mi bude hodné studovat, když nesmím vůbec nic vidět?“ odsekl rozčileně Taran. „Mám takový dojem, že mám v osudu psáno, že se nikdy nemám dozvědět nic zajímavého, nikdy nemám cestovat na žádné zajímavé místo a nikdy nemám nic zajímavého dělat. A rozhodně nemám ničím být. Ani tady v Caer Dallbenu nejsem nic!“

„Tak dobrá,“ přikývl Coll, „pokud to je všechno, co tě trápí, tak já z tebe něco udělám. Od tohoto okamžiku jsi Taran, pasáček vepřů. Budeš mi pomáhat starat se o Hen Wen: budeš dohlížet na to, aby bylo její koryto plné, budeš jí nosit vodu a vždycky jednou za dva dny ji pořádně vydrhneš kartáčem.“

„To ale dělám už teď,“ povzdechl si hořce Taran.

„Tím líp,“ přikývl Coll, „protože to ti tvou práci nesmírně usnadňuje. Pokud chceš mít funkci, která má nějaké formální označení, nic výstižnějšího mě nenapadá. A každý kluk se nemůže pochlubit tím, že smí být pasáčkem věšteckého prasete. Abys věděl, je to jediná a nejcennější věštecká svině v celém Prydainu.“

„Cenná je možná pro Dallbena,“ postěžoval si Taran, „mně ale nikdy nic neřekne.“

„A tys čekal, že ti něco řekne?“ ušklíbl se Coll. „U Hen Wen musíš vědět, jak se zeptat – zatraceně, co to bylo?“ Coll si rukou zastínil oči. Od ovocného sadu se k nim jako bouře hnal černý bzučící mrak, který proletěl tak rychle a minul Collovu hlavu tak těsně, až mu musel uskočit z cesty.

„To jsou včely!“ zaječel Taran. „Rojí se!“

„Teď není čas rojení!“ vykřikl Coll. „Tady něco nehraje.“

Mračno včel se vzneslo vysoko ke slunci. O malý okamžik později zaslechl Taran hlasité kdákání a kokrhání z posady se slepicemi. Otočil se a viděl, že pět slepic i s kohoutem zuřivě máchá křídly. Než ho stačilo napadnout, že se také pokoušejí vzlétnout, už byly ve vzduchu.

Taran i Coll se k posadě tryskem rozběhli, dorazili však příliš pozdě, aby stačili drůbež zadržet. S kohoutem v čele si slepice nemotorně razily cestu vzduchem a zmizely za hřbetem nedalekého pahorku.

Dveřmi stáje byl vidět párek volů, kteří vyděšeně bučeli a protáčeli oči. Z okna stavení se vynořila Dallbenova hlava. Vypadal podrážděně. „Za takových podmínek je absolutně nemožné věnovat se jakékoli meditaci," prohlásil a provrtal Tarana přísným pohledem. „Už jednou jsem tě varoval…"

„Něco vyděsilo zvířata," protestoval Taran. „Nejdřív včely, pak uletěly slepice…"

Dallbenův obličej zvážněl. „O něčem takovém jsem nedostal žádné zprávy," obrátil se ke Collovi. „Musíme se na to okamžitě zeptat Hen Wen, takže budeme potřebovat znakové hůlky. Rychle mi je pomoz najít."

Coll spěšně zamířil ke dveřím stavení. „Ty zatím Hen Wen pořádně ohlídej," přikázal Taranovi. „Nesmis ji spustit z očí."

Coll zmizel uvnitř stavení, kam se vydal hledat Hen Weniny znakové hůlky, dlouhé tyčinky z jasanového dřeva, v nichž byla vyřezána symbolická zaklínadla. Taran byl vystrašený a vzrušený zároveň. Věděl, že Dallben se ke konzultacím s Hen Wen uchyluje pouze v těch nejnaléhavějších záležitostech. Pokud Taranova paměť sahala, ještě nikdy se to nestalo. Pospíšil si k její ohradě.

Hen Wen obvykle spala až do poledne. Potom měla ve zvyku se navzdory své velikosti přesunout elegantním krokem do stinného kouta oploceného pozemku a pro zbytek dne se tam pohodlně usadit. Bílá svině si pro sebe nepřetržitě pochrochtávala a pobrukovala, a kdykoli spatřila Tarana, zdvihla širokou tvář s mohutnými čelistmi, aby ji mohl poškrábat pod bradou. Tentokrát mu však nevěnovala sebemenší pozornost. S temným supěním a chroptěním zuřivě ryla v měkké zemi na protější straně ohrady a prohrabávala se tak rychle, že se už brzy musela dostat ven.

Taran na ni něco zakřičel, hroudy hlíny od ní však i nadále odletovaly obrovským tempem. Přehoupl se přes plot. Věštecká svině se zarazila a rozhlédla se kolem sebe. Když se Taran přiblížil k již poměrně hluboké vyhrabané díře, Hen Wen se spěšně rozběhla na druhou stranu ohrady, kde začala hrabat nový otvor.

Taran byl silný a měl dlouhé nohy, ke svému úžasu však zjistil, že se Hen Wen pohybuje rychleji než on. Jakmile ji zahnal od druhé díry,

bleskově se na svých krátkých nohou otočila a zamířila zpět k té první. Obě už teď byly tak velké, že se jí do nich vešla hlava i se hřbetem.

Taran začal horečně nahrnovat hlínu zpět do vyhrabaného otvoru. Hen Wen se prohrabávala rychleji než jezevec, zadní nohy měla pevně zapřené do země a předními nohama rozrývala hlínu před sebou. Taran si zoufale uvědomil, že ji nezadrží. Přelezl znovu přes plot a skočil na místo, kde se měla Hen Wen za okamžik vynořit; měl v úmyslu popadnout ji a držet se jí tak dlouho, dokud nedorazí Dallben s Collem. Podcenil Hen Weninu rychlost a sílu.

Doprovázená smrští hlíny a oblázků se svině vyřítila zpod plotu a vyhodila Tarana do vzduchu. Dopadl na zem s vyraženým dechem. Hen Wen se tryskem rozběhla přes pole a zmizela v lese. Taran se rozběhl za ní. Temný les se před ním tyčil jako hrozivá stěna. Zhluboka se nadechl a vnořil se za Hen Wen mezi stromy.

KAPITOLA II
KRÁLOVSKÁ MASKA

Hen Wen zmizela. Kdesi před sebou Taran slyšel, jak se něco prodírá mezi listy. Byl si jistý, že se prase schovává mimo jeho dohled někde v křovinách. Rozběhl se vpřed za zvuky, které vydávalo. Po chvíli se půda před ním začala prudce zdvihat, takže byl nucen lézt po čtyřech vzhůru po zalesněném svahu. Na jeho hřebeni les prořídl a ustoupil travnatému palouku. Taran na kratičký okamžik zahlédl Hen Wen, která se právě vrhala do vlnící se trávy. Když přeběhla na druhou stranu palouku, zmizela za hloučkem stromů.

Taran se spěšně vypravil za ní. Dostal se už mnohem dál, než kam se kdy odvážil vypravit, přesto se však nepřestal namáhavě prodírat hustým podrostem. Brzy se před ním rozevřela poměrně Široká stezka, která mu umožnila přidat do kroku. Hen Wen už buď přestala utíkat, nebo ho nechala daleko za sebou, protože neslyšel nic než ozvěnu svých vlastních kroků.

Nějakou dobu se držel stezky, protože měl v úmyslu použít jí jako záchytného orientačního bodu při cestě zpátky, přestože se tak často

stáčela a větvila, že si vůbec nebyl jistý, kterým směrem Caer Dallben leží.

Na palouku byl Taran rozehřátý námahou a potil se, teď se však v tichém skrytu dubů a jilmů roztřásl chladem. Les v těchto místech nebyl příliš hustý, vysoké kmeny stromů však zem pod sebou zahalovaly stínem a sluneční paprsky jimi pronikaly jen v nepravidelně rozmazaných skvrnách. Vzduch byl naplněn těžkou vlhkou vůní zeleně. Nešvitořili tu žádní ptáci, nepokřikovaly tu po sobě veverky. Zdálo se, jako by les zadržoval dech.

A přece se v listoví pod tímto vnějším tichem skrýval jakýsi sténající neklid a třes. Větve stromů se svíjely a dřely o sebe jako zlomené zuby. Stezka se pod Taranovýma nohama kroutila sem a tam a Taran sám si připadal zoufale prokřehlý. Ovinul si paže kolem těla a přidal do kroku, aby ze sebe setřásl chlad. Uvědomil si, že se pohybuje zcela bezcílně, nedokázal se na zákruty a rozcestí stezky soustředit.

Náhle se zarazil. Někde před ním zaduněly údery koňských kopyt. Bušení kopyt zesílilo, až se celý les roztřásl. Za další okamžik vyrazil z lesa černý kůň.

Taran vyděšeně uskočil stranou. Na hřbetě zpěněného zvířete se tyčila děsivá postava. Nad jejími nahými rameny vlál krvavě rudý plášť a stejnou karmínově rudou barvou byly potřísněny její gigantické paže. Hrůzou zkoprnělý Taran spatřil nikoli lidskou hlavu, ale hlavu ozdobenou jeleními parohy.

Rohatý král! Taran se pevně přitiskl k jednomu z dubů, aby unikl kmitajícím kopytům a těžce se zdvihajícím lesklým koňským bokům. Kůň i jezdec prolétli kolem něj. Maskou jezdce byla lidská lebka a mohutné parohy se z ní zdvihaly v krutých křivkách. Oči Rohatého krále zářily za prázdnými očními důlky vybělené kosti.

Za prvním zvířetem cválalo mnoho dalších jezdců. Z hrdla Rohatého krále se vydral táhlý řev divoké šelmy, který napodobili i ostatní jezdci ženoucí se za ním. Jeden z nich, válečník s ohavným úšklebkem ve tváři, si Tarana všiml. Otočil svého hřebce a vytasil meč. Taran uskočil od stromu a hlava nehlava se vrhl do lesního podrostu. Čepel meče ho následovala a zasyčela přitom jako zmije. Taran na zádech pocítil její uštknutí.

Řítil se poslepu vpřed. Větévky stromů ho šlehaly do obličeje a ze země vystrkovaly své hrany skryté kameny, o které klopýtal a rozbíjel si kolena. Když les konečně prořídl, běžel ještě chvíli vyschlým korytem potoka, až konečně vyčerpáním zakopl a natáhl před sebe ruce, aby zadržel náraz roztočené země.

Když Taran znovu otevřel oči, slunce už se pomalu blížilo k západnímu obzoru. Ležel na travnaté mýtince a měl přes sebe přehozený plášť. V jednom rameni cítil bolestivé pálení. Na zemi vedle něj klečel jakýsi muž a opodál se v trávě pásla bílá klisna. Stále ještě jen napůl při vědomí se Taran v obavách, že ho jezdci dostihli, začal zdvihat. Muž mu podal čutoru.

„Napij se," vyzval ho. „Za chviličku se ti zase vrátí síla."

Cizinec měl střapaté prošedivělé vlasy, podobné vlčí hřívě. Oči měl hluboko posazené a protkané zelenými žilkami. Slunce a vítr ošlehaly jeho široký obličej, opálily ho do tmava a rozryly vějířky drobných vrásek. Jeho plášť byl ušit z hrubého plátna a nesl stopy dlouhé cesty. Pás mu obepínal široký opasek se zručně tepanou sponou.

„Jen se napij," vybídl ho znovu cizinec, když si od něj Taran bral čutoru s pochybovačným výrazem v očích. „Tváříš se, jako bych se tě snažil otrávit." Usmál se. „To není něco, co by Gwydion, syn Donin, udělal raněnému…"

„Gwydion!" Taran se douškem tekutiny málem zalkl a vrávoravě se postavil na nohy. „Ty nejsi Gwydion!" vykřikl. „O Gwydionovi jsem slyšel. Je to slavný válečník, hrdina! Není to…" Pohled mu padl na dlouhý meč u cizincova pasu. Jeho zlatá hruška byla hladká a zaoblená, její barva úmyslně matná; jílec zdobily protkané světle zlaté jasanové lístky a stejný vzor zlatých lístků pokrýval i pochvu. Nebylo pochyb o tom, že je to královská zbraň.

Taran poklekl na jedno koleno a sklonil hlavu. „Lorde Gwydione," vyhrkl, „neměl jsem v úmyslu tě urazit, pane." Když mu Gwydion pomáhal vstát, stále ještě si nevěřícně prohlížel jeho prosté šaty a unavený, vráskami zbrázděný obličej. Podle všeho, co mu o tomhle báječném hrdinovi vyprávěl Dallben, i podle všech představ, které si o něm učinil on sám… Taran se kousl do rtu.

Gwydion si povšiml Taranova zklamaného výrazu. „Nejsou to vnější okázalé ozdoby, které dělají prince," vysvětloval jemně, „a na

druhé straně to není ani meč, který dělá válečníka. A teď dělej," nařídil, „pověz mi, jak se jmenuješ a co se ti přihodilo. A nechtěj po mně, abych věřil, že jsi přišel k ráně mečem při sbírání angreštu nebo pytlačení na zajíce."

„Viděl jsem Rohatého krále!" vyhrkl Taran. „Jeho muži projížděli lesem a jeden z nich se mě pokusil zabít. Viděl jsem samotného Rohatého krále! Byl strašný, mnohem horší, než mi říkal Dallben!"

Gwydionovy oči se zúžily. „Co jsi zač?" vyjel na něj. „Kdo jsi, že mluvíš o Dallbenovi?"

„Jsem Taran z Caer Dallbenu," odpověděl Taran a snažil se přitom vypadat odvážně, podařilo se mu však jen zblednout víc než žampion.

„Z Caer Dallbenu?" Gwydion se na okamžik zarazil a věnoval Taranovi zvláštní pohled. „A co děláš tady, tak daleko od domova? Ví Dallben, že ses zatoulal do lesa? Je tu s tebou Coll?"

Taranovi poklesla čelist a zatvářil se tak ohromeně, že Gwydion zvrátil hlavu dozadu a hlasitě se rozesmál.

„Nemusíš být tak překvapený," uklidňoval pak Tarana. „Já se totiž s Collem a Dallbenem dobře znám. A oba mají příliš rozumu na to, aby tě tady nechal toulat se samotného. Znamená to snad, že jsi utekl? Varuji tě, Dallbena není radno neposlouchat."

„To způsobila Hen Wen," bránil se Taran. „Měl jsem vědět, že ji nedokážu udržet. A teď je pryč a je to moje vina. Jsem pasáček vepřů."

„Pryč?" Gwydionův obličej se starostlivě svraštil. ‚Jak pryč? Co se s ní stalo?'

„To já nevím," zabědoval Taran. „Je někde tady v lese." Překotně vyprávěl o všem, co se toho dopoledne stalo, a Gwydion mu pozorně naslouchal.

„Tohle jsem tedy nepředvídal," zamumlal Gwydion, když Taran skončil. „Pokud ji rychle nenajdeme, bude moje poslání neúspěšné." Prudce se otočil k Taranovi. „Ano," přikývl, „já také hledám Hen Wen."

„Ty?" vykřikl Taran. „Jel jsi takovou dálku…"

„Potřebuji informace, které nezná nikdo jiný než ona sama," vysvětloval kvapně Gwydion. „Abych je získal, cestoval jsem sem celý měsíc z Caer Dathylu. Sledovali mě, špehovali mě a uspořádali na mě štvanici. A teď," dodal s trpkým úsměškem, „se dozvím, že utekla. No

dobrá. Však já ji zase najdu. Musím zjistit, co všechno ví o Rohatém králi.“ Zaváhal. „Obávám se, že i on po ní v této chvíli pátrá… Určitě je to tak,“ pokračoval. „Hen Wen vycítila, že je na dosah Caer Dallbenu, a v hrůze uprchla…“

„V tom případě bychom ho měli zastavit,“ prohlásil Taran. „Zaútočit na něj a zlikvidovat ho! Dej mi meč a budu stát po tvém boku!“

„Pomalu, pomalu,“ krotil ho Gwydion. „Nechci tvrdit, že je můj život cennější než životy jiných lidí, ale přesto si na něm dost zakládám. Myslíš si, že jeden osamělý válečník a jeden pasáček vepřů se mohou odvážit zaútočit na Rohatého krále a jeho oddíl válečníků?“

Taran se vypjal do své plné výšky. „Já bych z něj strach neměl.“

„Ne?“ otázal se Gwydion. „V tom případě jsi hlupák. Je to muž, který by ti měl z celého Prydainu nahánět největší hrůzu. Chceš si poslechnout něco, co jsem se dozvěděl během své cesty, něco, co si možná dosud neuvědomuje ani sám Dallben?“

Gwydion poklekl do trávy. „Vyznáš se v umění tkalcovského řemesla? Nitku po nitce se vytváří vzor.“ Zatímco mluvil, trhal dlouhá stébla trávy a splétal je, takže vznikala jakási síť.

„To je hodně šikovné,“ prohlásil uznale Taran a pozoroval rychle se pohybující Gwydíonovy prsty. „Můžu se na to podívat?“

„Existuje ovšem i tkaní vážnějšího druhu,“ pokračoval Gwydion a zastrčil síťku do kapsy svého kabátu. „Ty sám jsi viděl jednu nitku vzoru utkaného v Annuvinu. Arawn už dlouho území Annuvinu neopustil, ale jeho ruka dosáhne všude, kam chce. Existují místní vládci, jejichž touha po moci je pohání vpřed jako hrot meče v zádech. Arawn některým z nich slibuje bohatství a velké državy a hraje na notu jejich hrabivosti stejně, jako hraje bard na svou harfu. Arawnova zkaženost vypálí z jejich srdcí veškeré lidské city, takže se stávají jeho vazaly, kteří mu slouží i mimo hranice Annuvinu a jsou k němu navěky připoutáni.“

„A Rohatý král?“ Gwydion přikývl. „Ano. Vím mimo veškerou pochybnost, že složil přísahu věrnosti Arawnovi. Je to nepokrytě uznávaný Arawn šampion. Znovu nastala situace, kdy moc Annuvinu ohrožuje Prydain.“ Taran, neschopen slova, na něj jen upřeně zíral. Gwydion se k němu otočil. „Až dozraje čas, Rohatý král a já se

střetneme. A jeden z nás při tom střetnutí zemře. Tak přísahám. Cíl jeho činů je však temný a neznámý a já se ho musím dozvědět od Hen Wen.“

„Nemůže být daleko,“ vyhrkl Taran. „Ukážu ti, kde mi zmizela. Myslím, že to místo najdu. Bylo to těsně předtím, než se Rohatý král…“

Gwydion na něj pohlédl s ironickým úsměvem. „Máš snad oči sovy, abys dokázal najít stezku, když padá noc? Vyspíme se tady a já hned za svítání vyrazím na další cestu. S trochou štěstí ji najdu dřív, než…“

„A co bude se mnou?“ skočil mu do řeči Taran. „O Hen Wen se přece starám já. Nechal jsem ji utéct, takže jsem to zase já, kdo ji musí najít.“

„Úkol samotný je důležitější než ten, kdo se ho zhostí,“ prohlásil Gwydion. „Nemůžu se nechat zdržovat pasáčkem vepřů, kterému očividně nejde o nic jiného, než aby si přivodil nějakou újmu.“ Zarazil se a kysele se na Tarana zadíval. „Jenže jak o tom tak přemýšlím, zdá se, že budu muset. Jestli je pravda, že Rohatý král míří ke Caer Dallbenu, nemůžu tě poslat zpátky samotného a nedovolím si také doprovodit tě a ztratit tak den ke sledování Hen Wen. V tomhle lese nemůžeš zůstat sám. Pokud nenajdu nějaký způsob…“

„Přísahám, že ti nebudu na obtíž,“ vykřikl Taran. „Jen mi dovol jet s tebou. Dallben a Coll aspoň uvidí, že když se do něčeho pustím, tak to taky dokončím!“

„Mám snad na vybranou?“ zeptal se Gwydion. „Zdá se, Tarane z Caer Dallbenu, že je nám souzeno jít stejnou cestou. Alespoň po nějakou dobu.“ Přiběhla k nim bílá klisna a přitulila se čenichem ke Gwydionově ruce. „Melyngar mi připomíná, že je čas dát si něco k jídlu,“ vysvětloval Gwydion. Vybalil zásoby ze sedlových brašen. „Dnes večer nerozdělávej oheň,“ varoval Tarana. „Předsunutí jezdci Rohatého krále mohou být nedaleko.“

Taran spěšně zhltl večeři, kterou dostal. Vzrušení ho připravilo o chuť k jídlu a nemohl se už dočkat svítání. Jeho zraněná záda ztuhla, takže nebyl schopen pohodlně se uvelebit na kořínčích a oblázcích. Až dosud ho nikdy nenapadlo, že by hrdina mohl spát na zemi.

Gwydion s pozorným výrazem ve tváři a s koleny přitaženými k tělu seděl a zády se opíral o obrovský jilm. V padajícím soumraku

dokázal Taran jen stěží odlišit muže od stromu; klidně mohl projít ve vzdálenosti jediného kroku od něj a neuvědomit si, že je něčím jiným než skvrnitým stínem. Gwydion jako by splynul se samotným lesem, jen jeho nazelenalé oči se leskly v odrazu světla měsíce, který se právě vyhoupl na oblohu.

Gwydion dlouhou dobu zachovával přemýšlivé ticho. „Takže ty jsi Taran z Caer Dallbenu," ozval se konečně. Jeho hlas, zaznívající ze stínů, byl tichý, ale naléhavý. „Jak dlouho už žiješ s Dallbenem? Kdo jsou tví soukmenovci?"

Taran, který se choulil ke kořeni stromu, si přitáhl plášť těsněji k ramenům. „Jsem v Caer Dallbenu odjakživa," odpověděl. „Nemyslím, že bych měl nějaké soukmenovce, a nevím, kdo byli moji rodiče. Dallben mi to nikdy neřekl. Nejspíš," dodal ještě a odvrátil obličej stranou, „ani sám nevím, co jsem zač."

„V jistém smyslu," odvětil Gwydion, „to je něco, co každý z nás musí teprve objevit. Naše setkání bylo dílem šťastné náhody," pokračoval. „Díky tobě vím o něco víc, než jsem věděl předtím, a navíc jsi mi ušetřil zbytečnou cestu do Caer Dallbenu. Docela by mě zajímalo," dodal se smíchem, který nezněl nijak nelaskavě, „jestli nemám v osudu psáno, že mi v mém hledání má pomáhat pasáček vepřů." Zaváhal. „Nebo," připojil zamyšleně, „že by tomu možná bylo úplně naopak?"

„Jak to myslíš?" zeptal se Taran.

„Sám nevím," přiznal Gwydion. „A nezáleží na tom. Běž už spát, protože zítra ráno brzy vstáváme."

KAPITOLA III
GURGI

Když se Taran probudil, Gwydion už měl Melyngar osedlanou. Plášť, pod nímž Taran spal, byl zvlhlý ranní rosou. Po noci strávené na tvrdé zemi ho bolelo ve všech kloubech. Na Gwydionův pokyn rozespale doklopýtal ke klisně, která mu v šedorůžovém ranním přísvitu připadala jen jako rozmazaná bílá skvrna. Gwydion ho popadl a vysadil

do sedla za sebou, vyslovil tichý příkaz a bílá klisna se rychlým krokem vydala do zvedající se mlhy.

Gwydion pátral po místě, kde Taran naposledy spatřil Hen Wen. Notný kus cesty předtím, než k němu dojeli, však přitáhl Melyngar uzdu a seskočil ze sedla. Taran se díval, jak kleká na zem a sklání obličej k trávě.

„Máme štěstí," poznamenal Gwydion. „Myslím, že jsme narazili na její stopu." Ukázal na nezřetelný kruh udusané trávy. „Tady spala a není to příliš dlouho, co odešla." Postoupil o několik kroků kupředu a pečlivě zkoumal každou zlomenou větvičku a ohnuté stéblo trávy. Navzdory zklamání pramenícímu z toho, že nalezl lorda Gwydiona oblečeného v hrubé haleně a obutého v zablácených botách, ho Taran sledoval s rostoucím obdivem. Viděl, že Gwydionovým očím nic neunikne. Pohyboval se tiše a jistě a připomínal štíhlého šedého vlka. O kousek dál se zastavil a zahleděl se ke vzdálenému hřebeni. „Stopa není příliš jasná," oznámil zamračeně. „Můžu jen předpokládat, že nejspíš běžela po svahu dolů."

„Se všemi těmi lesy, do kterých se mohla zaběhnout," povzdechl si sklesle Taran, „jak ji vůbec máme hledat? Může být kdekoli po celém Prydainu."

„Ne tak docela," nesouhlasil Gwydion. „Nevím sice, kam konkrétně má namířeno, zato ale docela určitě vím, kam namířeno nemá." Vytáhl z opasku lovecký nůž. „Podívej, ukážu ti to."

Gwydion poklekl a rychlými tahy nakreslil na zemi několik čar. „Tohle je Pohoří orlů," prohlásil s náznakem toužebného stesku v hlase, „v mé zemi na severu. A tady teče velká řeka Avren. Vidíš, jak se stáčí k západu, než dospěje k moři. Budeme ji možná muset překročit, než naše pátrání skončí. A tohle je řeka Ystrad. Její údolí vede na sever do Caer Dathylu… Podívej se ale sem," pokračoval Gwydion a ukázal vlevo od čáry, která na jeho mapce znázorňovala řeku Ystrad, „tady je Dračí hora a Arawnovy državy. Těm se bude Hen Wen vyhýbat ze všeho nejvíc. Až příliš dlouhou dobu strávila v Annuvinu v zajetí, a určitě se k němu neodváží přiblížit."

„Hen byla v Annuvinu?" zeptal se překvapeně Taran. „Jak ale…"

„To už je dávno," vysvětloval Gwydion. „Hen Wen tehdy žila mezi lidmi. Patřila jednomu statkáři, který neměl sebemenší ponětí o jejích

schopnostech. A tak se mohlo docela dobře stát, že by své dny strávila jako každé jiné obyčejné prase. Arawn však věděl, že vůbec není obyčejná. Pokládal ji naopak za natolik cennou, že se osobně vydal na výpravu z Annuvinu a zmocnil se jí. O těch ohavnostech, které se s ní děly, když byla Arawnovou zajatkyní, je lepší nemluvit.“

„Chudinka Hen,“ politoval ji Taran, „to pro ni muselo být hrozné. Jak ale uprchla?“

„Neuprchla,“ opravil ho Gwydion. „Byla vysvobozena. Našel se jistý válečník, který se nikým nedoprovázen vypravil do nitra Annuvinu a odvedl ji zpět do bezpečí.“

„To byl opravdu statečný čin!“ vykřikl Taran. „Kéž bych toho…“

„Bardové na severu o něm zpívají dodnes,“ přikývl Gwydion. „Jeho jméno nebude nikdy zapomenuto.“

„Kdo to byl?“ naléhal Taran. Gwydion na něj pátravě pohlédl. „Ty to nevíš?“ zeptal se. „Dallben zanedbal tvoje vzdělání. Byl to Coll,“ sdělil mu. „Coll, syn Collfrewrin.“

„Coll!“ vyjekl Taran. „Snad ne ten…“

„Právě ten,“ ujistil ho Gwydion.

„Ale… ale…“ zakoktal se Taran. „Coll? Hrdina? Vždyť on… je tak plešatý!“

Gwydion se rozesmál a zavrtěl hlavou. „Pasáčku vepřů,“ prohlásil pak, „máš o hrdinech zvláštní představy. Ještě jsem neslyšel o tom, že by se odvaha muže posuzovala podle délky jeho vlasů. Nebo podle toho, jestli vůbec nějaké vlasy má.“ Taran si schlíple prohlížel Gwydionovu mapu a raději mlčel. „Tady,“ pokračoval Gwydion, „nedaleko Annuvinu leží Spirálový hrad. Tomu se Hen Wen také za každou cenu vyhne. Spirálový hrad je totiž sídlem královny Achren, která je právě tak nebezpečná jako Arawn sám; je stejně zlá, jako je krásná. K Achrenině osobě se ale vážou jistá tajemství, o nichž je lepší nemluvit…

Jsem si jistý,“ vysvětloval dál Gwydion, „že Hen Wen nezamíří k Annuvinu ani ke Spirálovému hradu. Podle toho mála, co vidím, soudím, že běžela přímo tímhle směrem. Tak rychle, pokusíme se najít její stopu.“ Gwydion otočil Melyngar k horskému hřebeni. Když dojeli k úpatí táhlého svahu, slyšel Taran vody velké řeky Avren burácet jako vítr za letní bouře. „Teď zase musíme jít pěšky,“ oznámil Gwydion.

„Někde tady bychom mohli narazit na její stopu, takže bude lepší, když budeme postupovat pomalu a opatrné. Drž se těsně za mnou," nařídil. „Pokud začneš vybíhat dopředu – a zdá se, že přesně k tomu máš sklony – pošlapeš všechny stopy, které po sobě mohla nechat." Taran poslušně kráčel několik kroků za ním. Gwydion nenadělal víc hluku než ptačí stín. Dokonce i Melyngar našlapovala naprosto tiše; jen zřídkakdy se stalo, že pod jejími kopyty praskla větvička. Taran se však stejně tiše pohybovat nedokázal, ať to zkoušel jakkoli. Čím se snažil být opatrnější, tím hlasitěji listí šelestilo a křupalo. Připadalo mu, že ať stoupne kamkoli, čeká tam na něj díra nebo zákeřný kořen, o který zakopne. Dokonce i Melyngar se otočila a káravě na něj pohlédla. Nechal se snahou nenadělat žádný hluk natolik unést, že brzy zůstal daleko za Gwydionem. V jednom okamžiku měl dojem, že na svahu před sebou rozeznává něco kulatého a bílého. Protože toužil být první, kdo Hen Wen najde, zabočil do strany a prodíral se nízkým podrostem – jen proto, aby zjistil, že je to pouhý balvan. Zklamaně přidal do kroku, aby dohonil Gwydiona. Ve větvích nad ním něco hlasitě zašustilo. V okamžiku, kdy se zastavil a vzhlédl vzhůru, dopadlo na zem za ním něco těžkého. Kolem krku ho uchopily dvě chlupaté a silné ruce. Ať ho popadlo cokoli, vydávalo to hlasité štěkavé a vrčivé zvuky. Taranovi se podařilo vyrazit ze sebe výkřik o pomoc. Zápasil se svým neviditelným protivníkem, kroutil se, kopal nohama a házel sebou ze strany na stranu. Náhle zjistil, že může znovu dýchat. Něco mu přeletělo přes hlavu a s hlasitým zaduněním to narazilo do kmene stromu. Taran se zhroutil k zemi a začal si masírovat krk. Vedle něj stál Gwydion a na zemi pod stromem ležel rozplácnutý ten nejpodivnější tvor, jakého kdy Taran viděl. Nebyl schopen říct, zda jde o člověka nebo o zvíře, usoudil však, že v sobě má něco z obojího. Vlasy měl tak zcuchané a pokryté listím, že vypadaly jako soví hnízdo, které by potřebovalo pořádně uklidit. Měl dlouhé, hubené a huňaté paže a pár nohou stejně ohebných a špinavých, jako byly jeho ruce.

Gwydion si podivného tvora prohlížel se směsicí rozhořčenosti a podrážděnosti v očích. „Už zase ty," obořil se na něj. „Nařídil jsem ti přece, že nemáš obtěžovat ani mě ani nikoho, kdo je pod mou ochranou."

Při těchto slovech začal tvor hlasitě naříkavě kvílet, koulel očima a oběma dlaněmi bušil do země.

„To je jen Gurgi," vysvětloval Gwydion. „V jednom kuse se schovává někde za bukem. Není ani zpoloviny tak strašný, jak vypadá, ani ze čtvrtiny tak divoký, jak by si o sobě rád myslel, a víc než cokoli jiného umí jen otravovat. Má ale jakousi zvláštní schopnost vidět většinu toho, co se kolem něj děje, takže by nám mohl být užitečný." Taran teprve teď začínal znovu popadat dech. Byl celý pokrytý Gurgiho vypelichanými vlasy a navíc na něm ulpěl nepříjemný zápach připomínající mokrého vlčáka.

„O, mocný princi," zakvílel tvor, „Gurgi se omlouvá. Teď navíc dostane napráskáno na svou ubohou citlivou hlavu silnýma rukama velkého rytíře, který mu uštědří strašlivé seance a pleskačce. Ano, ano, takhle chudinka Gurgi dopadne pokaždé. Je to ale obrovská čest, dostat výprask od největšího z válečníků!"

„Vůbec nemám v úmyslu napráskat ti na tvou ubohou citlivou hlavu," ujistil ho Gwydion. „Možná si to ale ještě rozmyslím, jestli nenecháš toho kňourání a fňukání."

„Ano, mocný rytíři!" vykřikl Gurgi. „Jen se podívej, jak Gurgi rychle a okamžitě poslouchá!" S ohromnou vervou začal kolem Gwydiona lézt po rukou a po kolenou. Taran si byl jistý, že kdyby měl ocas, byl by s ním freneticky vrtěl. „To znamená," žadonil Gurgi, „že dva silní hrdinové dají Gurmánu něco k snědku? Ach, báječné pochoutky a pokroutky!"

„Později," zarazil ho Gwydion. „Až nám odpovíš na naše otázky."

„Jistě, později!" vyhrkl Gurgi. „Chudinka Gurgi dokáže na svoje pochoutky a pokroutky čekat dlouho, dlouho! Ode dneška za mnoho let, až budou velcí princové odpočívat ve svých komnatách – u báječné hostiny – vzpomenou si, jak na ně ubohý hladový Gurgi čekal."

„Jak dlouho budeš čekat na svoje pochoutky a pokroutky," odpověděl Gwydion, záleží jen na tom, jak rychle nám povíš, co chceme vědět. „Neviděl jsi někde dnes dopoledne bílé prase?"

V Gurgiho blízko u sebe posazených malých očkách se objevil záblesk vychytralosti. „Les je plný spousty velkých rytířů, kteří hledají ztracené prasátko a jezdí sem a tam s hrozivými výkřiky. Ti by nebyli

tak krutí a nenechali by Gurgiho hladovět – kdepak, nepak – ti by ho nakrmili…“

„Srazili by ti hlavu z ramenou, než by ses nad tím stačil dvakrát zamyslet,“ ujistil ho Gwydion. „Neměl jeden z nich masku s parohy?“

„Ano, ano!“ vykřikl Gurgi. „Obrovské rohy! Vy nebožáka Gurgiho ochráníte před bolestivým sekáním a šviháním!“ Vyrazil ze sebe dlouhé bázlivé zavytí.

„Začínám s tebou ztrácet trpělivost,“ varoval ho Gwydion. „Kde je to prase?“

„Gurgi slyší ty mocné jezdce,“ pokračovalo stvoření. „Ano, jistě, pozorným naslouchánímze stromů. Gurgi je tak tichý a chytrý, stejně na něm ale nikomu nezáleží. Gurgi ale poslouchá! Ti velcí válečníci si povídají o tom, že zamířili na nějaké místo, ale velký oheň je donutil vrátit se. Nemají z toho radost a pořád ještě hledají prasátko, pokřikují a jezdí na koních.“

„Gurgi,“ zeptal se Gwydion přísně, „kde je to prase?“

„Prasátko? Ach, Gurgiho trápí strašný hlad. Nemůže si vzpomenout. Bylo tu vůbec nějaké prasátko? Gurgi co nevidět omdlí a upadne mezi keře, jeho ubohá citlivá hlava je plná vzduchu od prázdného břicha.“

Taran už nedokázal ovládnout svou netrpělivost. „Kde je Hen Wen, ty hloupá chlupatá potvoro?“ vybuchl. „Okamžitě nám to pověz! Po tom, jak jsi na mě skočil, by sis zasloužil dostat jednu po hlavě.“

Gurgi se s bázlivým zakňučením převalil na záda a zakryl si obličej pažemi. Gwydion se k Taranovi prudce otočil. „Kdyby ses byl řídil mými rozkazy, nikdo by ti nebyl skočil na záda. Nech to na mně. Nechci, abys ho vystrašil ještě víc, než už je.“ Sklopil oči ke Gurgimu. „Tak dobrá,“ oslovil ho klidně, „kde tedy je?“

„Ach, takový strašlivý hněv,“ popotáhl Gurgi, „prasátko se s plácáním a cákáním přeplavilo na druhý břeh.“ Posadil se zpříma a mávl huňatou rukou k řece Avren.

„Jestli mi lžeš,“ varoval ho Gwydion, „brzy to zjistím. A pak se doopravdy vrátím zpátky se strašlivým hněvem.“

„A teď pochoutky a pokroutky, mocný princi?“ vyptával se Gurgi tenoučkým pisklavým hláskem. „Jak jsem ti slíbil,“ přikývl Gwydion.

„Gurgi by chtěl za pochoutku toho menšího,“ prohlásilo stvoření a dychtivě pohlédlo na Tarana.

„Ne, to bys tedy nechtěl,“ ujistil ho Gwydion. „Je to pasáček vepřů a udělalo by se ti z něj strašně špatně.“ Rozepnul jednu ze sedlových brašen a vytáhl z ní několik proužků sušeného masa, které Gurgimu hodil. „A teď zmiz. Pamatuj, že nechci, abys tropil nějaké darebnosti.“

Gurgi popadl jídlo, zastrčil si je mezi zuby a obratně se vyšplhal po kmeni stromu vzhůru; přeskakoval ze stromu na strom, až se jim ztratil z dohledu.

„To ale byla nechutná potvora,“ ulevil si Taran. „Taková hnusná, vzteklá…“

„Ale kdepak,“ zarazil ho Gwydion. „V jádru to není špatný chlapík. Hrozně rád by byl zlý a hrůzostrašný, jenže se mu to nějak nedaří. Tak strašně sám sebe lituje, že se člověk lehce nechá svést k tomu, aby se na něj rozzlobil. Jenže to stejně k ničemu není.“

„Myslíš, že to, co říkal o Hen Wen, je pravda?“ zajímal se Taran.

„Řekl bych, že ano,“ přikývl Gwydion. „Stalo se to, čeho jsem se obával. Rohatý král vyjel proti Caer Dallbenu.“

„Vypálil ho!“ zděsil se Taran. Až do tohoto okamžiku na svůj domov prakticky nepomyslel. Teď na něj dolehlo všechno naráz – představa bílého stavení v plamenech, vzpomínka na Dallbenův plnovous i na holou hlavu hrdinného Colla. „Dallben a Coll jsou v nebezpečí!“

„To jistě ne,“ uklidňoval ho Gwydion. „Dallben je starý lišák. Do Caer Dallbenu se bez jeho vědomí neproplíží ani brouk. Ne, jsem si jistý, Že ten oheň byl něčím, co Dallben přichystal pro nečekané návštěvníky. V největším nebezpečí je Hen Wen. Naše poslání je o to naléhavější,“ ukončil Gwydion spěšně svou řeč. „Rohatý král ví, že se ztratila. Bude ji pronásledovat.“

„V tom případě,“ vyhrkl Taran, „ji musíme najít dřív než on.“

„Pasáčku vepřů,“ přikývl Gwydion, „to je z tvé strany zatím jediný rozumný návrh.“

KAPITOLA IV
GWYTHAINTOVÉ

Melyngar je rychle unášela pásem stromů, které lemovaly svažité břehy velké řeky Avren. Seskočili na zem a spěšně pokračovali pěšky směrem, který jim ukázal Gurgi. Poblíž jednoho z rozeklaných skalisek se Gwydion s vítězoslavným výkřikem zarazil. V pruhu bahnité půdy byly Hen Weniny stopy vidět tak zřetelně, jako by do něj byly vytesány.

„Všechna čest Gurgimu!“ vykřikl Gwydion. „Doufám, že si svoje pochoutky a pokroutky užije! Kdybych byl věděl, že se z něj vyklube tak dobrý průvodce, byl bych mu dal ještě jednu porci navíc… Ano, překročila řeku právě tady,“ pokračoval, „a my uděláme totéž.“

Popadl Melyngar za uzdu a vedl ji kupředu. Okolní vzduch náhle ochladí a ztěžkl. Rozvířená Avren měla šedou barvu a místy ji protínaly bílé pěnivé pruhy. Taran se křečovitě přidržoval hrušky Melyngařina sedla a jen neochotně se odlepil od břehu.

Gwydion vykročil přímo do vody. Taran, který byl přesvědčen, že bude snazší namáčet se postupně, se držel vzadu, jak dlouho to jen šlo – dokud se Melyngar nevrhla kupředu a nestáhla ho s sebou. Jeho nohy šmátravě hledaly říční dno, klopýtal a cákal kolem sebe a ledové vlny ho zalily až po krk. Proud zesílil a obtáčel se kolem Taranových nohou jako šedivý had. Dno řeky se náhle propadlo, Taran ztratil rovnováhu a zjistil, že zoufale tančí nad bezednou prázdnotou a řeka se ho hladově snaží uchvátit.

Melyngar začala plavat, silné nohy ji udržovaly nad hladinou a posouvaly ji vpřed, proud ji však stáčel stranou, takže narazila do Tarana a zatlačila ho pod vodu.

„Pusť se toho sedla!“ překřičel Gwydion hukot vodního proudu. „Odplav kousek od ní!“

Voda Taranovi zaplavila uši i nosní dírky. Při každém zoufalém nadechnutí mu řeka zalévala plíce. Gwydion vyrazil směrem k němu, za okamžik ho dostihl, popadl ho za vlasy a odtáhl ho na mělčinu. Tam vyzdvihl promáčeného a kašlajícího Tarana na břeh. Melyngar, která ke břehu doplula o kousek dál proti proudu, přiklusala a připojila se k nim.

Gwydion Tarana probodl nazlobeným pohledem. „Říkal jsem ti, že máš odplavat stranou. Copak jsou všichni pasáčci vepřů nejen paličatí, ale taky hluší?“

„Já neumím plavat!“ zakvílel Taran, kterému se neovladatelně rozcvakaly zuby.

„Tak proč jsi mi to neřekl, než jsme se pustili do vody?“ vyjel na něj rozzlobeně Gwydion.

„Byl jsem si jistý, že se to naučím,“ protestoval Taran, „jakmile se jednou dostanu do vody. Nebýt toho, že si na mě Melyngar sedla.“

„Musíš se naučit nést odpovědnost za svou vlastní bláhovost,“ přerušil ho Gwydion. „A pokud jde o Melyngar, ta má dnes víc rozumu, než ty můžeš doufat, že kdy nabereš, i kdyby ses dožil dospělosti – což mi připadá čím dál tím méně pravděpodobné.“

Gwydion se vyšvihl do sedla a promočeného, uondaného Tarana vysadil za sebe. Melyngařina kopyta zazvonila o kameny. Taran, který popotahoval a celý se třásl, zdvihl oči k čekajícím kopcům. Vysoko na modré obloze se vznášely a plachtily tři okřídlené stíny.

Gwydion, jehož oči byly všude současně, si jich okamžitě povšiml.

„To jsou gwythaintové!“ vykřikl a stočil Melyngar prudce doprava. Náhlá změna směru spolu s překvapivým tempem, které Melyngar nasadila, vyvedly Tarana z rovnováhy. Nohy mu vyletěly do vzduchu, takže po zádech spadl na oblázky posetý břeh.

Gwydion okamžitě přitáhl Melyngar uzdu. Taran se stále ještě potácivě zdvihal na nohy, když ho Gwydion popadl jako pytel mouky a vyhodil ho na Melyngařin hřbet. Gwythaintové, kteří se při pohledu z dálky nezdáli být větší než suché listy ve větru, ve svém střemhlavém letu ke klisně a jejím dvěma jezdcům nabývali stále větších a větších rozměrů. Řítili se dolů k zemi a jejich velká černá křídla jim propůjčovala ještě větší rychlost. Melyngar bubnovala kopyty o říční břeh. Gwythaintové nad nimi zavřískli. Když se dostali k linii stromů, shodil Gwydion Tarana dolů a sám seskočil ze sedla. Odtáhl Tarana za sebou a padl k zemi pod rozložitými větvemi jednoho z dubů.

Lesklá křídla zabušila do listnaté koruny. Taran koutkem oka zahlédl zakřivené zobáky a nemilosrdné spáry dlouhé jako dýky. Vykřikl hrůzou a zakryl si obličej, když gwythaintové změnili směr a podnikli ještě jeden střemhlavý nálet. Listí se rozvlnilo pod nárazem

jejich těl. Nestvůry vzlétly vzhůru, kratičký okamžik se nehybně vznášely na obloze, pak bleskově nabraly výšku a obrovskou rychlostí zamířily na západ.

Celý pobledlý a rozechvělý se Taran odvážil zdvihnout hlavu. Gwydion přešel k říčnímu břehu, kde zůstal stát a pozoroval odlétající gwythainty. Taran zamířil k němu a postavil se po bok svému společníkovi.

„Doufal jsem, že k tomu nedojde," ozval se Gwydion. Tvářil se vážně a ustaraně. „Až dosud se mi pokaždé podařilo se jim vyhnout."

Taran na to nic neřekl. Neohrabaně z Melyngar spadl právě v okamžiku, kdy všechno záviselo na její rychlosti, a u toho dubu si počínal jako malé dítě. Čekal, že ho Gwydion vyplísní, válečníkovy zelené oči však stále sledovaly černé skvrny na obloze.

„Dřív nebo později by nás byli stejně našli," povzdechl si Gwydion. „Jsou to Arawnovi špehové a donašeči, říká se jim oči Annuvinu. Nikdo před nimi nezůstane dlouho skrytý. Máme štěstí, že byli jen na průzkumné výpravě a že netoužili po krvi." Otočil se, když gwythaintové konečně zmizeli z dohledu. „Teď letí do svých železných klecí v Annuvinu," konstatoval. „Ještě než skončí den, bude Arawn osobně informován o naší přítomnosti. Nenechá to jen tak."

„To je ale smůla, že nás viděli," zasténal Taran.

„Nemá smysl litovat něčeho, co se už stalo," prohlásil Gwydion, když vyráželi na další cestu. „Tak či onak by se byl Arawn o naší přítomnosti stejně dozvěděl. Vůbec nepochybuji o tom, že má o mně zprávy od okamžiku, kdy jsem vyrazil z Caer Dathylu. Gwythaintové nejsou jeho jedinými služebníky."

„Řekl bych ale, že jsou určitě nejhorší," poznamenal Taran a přidal do kroku, aby Gwydionovi stačil.

„Zdaleka ne," ujistil ho Gwydion. „Prvotním posláním gwythaintů není zabíjet, ale přinášet zprávy. K plnění tohoto úkolu jsou cvičeni už celé generace. Arawn rozumí jejich jazyku a gwythaintové jsou v jeho moci od okamžiku, kdy se vyklubou z vajíčka. Jsou to však tvorové z masa a krve a meč si s nimi dokáže poradit… Existují i jiní, pro které meč neznamená vůbec nic," vysvětloval Gwydion. „Patří k nim například takzvaní synové kotle, kteří Arawnovi slouží jako válečníci."

„A to nejsou lidé?“ otázal se Taran. „Kdysi to byli lidé,“ odtušil Gwydion. „Jsou to mrtví, jejichž těla Arawn potají odnáší z míst jejich věčného odpočinku v dlouhých mohylách. Říká se, že je nechává naložit do velkého kotle, aby jim znovu dal život – pokud se tomu dá říkat život. Stejně jako ve smrti zůstávají navždy mlčenliví a jediné, co je zajímaje přivést další duše do stejného otroctví.

Arawn si je drží jako své strážce v Annuvinu, protože jejich síla ochabuje tím víc, čím déle a čím dál se vzdálí od svého pána. Čas od času však přesto některé z nich vysílá mimo Annuvin, aby plnili jeho nejbezohlednější úkoly.“

„Tihle synové kotle nemají pražádné ponětí o tom, co je to milost nebo slitování,“ pokračoval Gwydion, „protože Arawn kolem nich upletl ještě hustší síť zla. Zlikvidoval veškeré jejich vzpomínky na dobu, kdy byli naživu. Nevzpomínají si na slzy smutku ani na smích, na lítost ani na dobrotivou laskavost. Ze všech Arawnových zločinů patří tenhle k těm nejkrutějším.“

Po dlouhém hledání objevil Gwydion znovu Hen Weniny stopy. Vedly napříč neúrodnou planinou, odkud mířily dál do mělké strže.

„Tady končí,“ prohlásil „a nějaké stopy by se měly uchovat i na kamenité zemi, já ale nevidím vůbec nic.“ Pomalu a pečlivě prohledával půdu po obou stranách strže. Unavený a sklíčený Taran se sotva dokázal přinutit k tomu, aby kladl jednu nohu před druhou, a byl vděčný, když soumrak přinutil Gwydiona zastavit.

Gwydion přivázal Melyngar u malé houštinky. Taran klesl k zemi a složil si hlavu do dlaní.

„Ztratila se až příliš dokonale,“ prohlásil Gwydion, který přinášel zásoby ze sedlové brašny. „Mohla ji postihnout spousta různých věcí. Nemáme čas na to, abychom každou z nich zvažovali.“

„Tak co uděláme?“ zeptal se bázlivě Taran. „Znamená to, že ji nenajdeme?“

„Nejzaručenější pátrání není vždycky to nejkratší,“ poznamenal Gwydion, „a než dospějeme k jeho konci, budeme možná potřebovat i pomoc někoho dalšího. Na úpatí Pohoří orlů žije jeden starý osadník. Jmenuje se Medwyn a říká se o něm, že se vyzná v srdcích a ve způsobu života každého živého tvora v Prydainu. Pokud existuje někdo, kdo ví, kde se Hen Wen skrývá, měl by to být on.“

„Jestli ho ovšem najdeme,“ zapochyboval Taran.

„Máš pravdu, když říkáš ‚jestli‘“ odpověděl Gwydion. „Já sám jsem se s ním nikdy nesetkal. Vím o jiných lidech, kteří po něm pátrali a neuspěli. Vypadá to, že máme jen nepatrnou naději, ale i ta je lepší než úplná beznaděj.“

Zdvihl se vítr a šepotal v černých houštinách stromů. Odněkud zdáli se ozvalo osamělé štěkání loveckých psů. Gwydion se vzpřímil, napjatý jako tětiva luku.

„Je to Rohatý král?“ vyjekl Taran. „Může nám být takhle těsně v patách?“

Gwydion zavrtěl hlavou. „Žádní lovečtí psi neštěkají jako tihle, s výjimkou smečky Gwyna Lovce. A to znamená,“ dodal zamyšleně, „že i Gwyn vyrazil na lov.“

„To je další z Arawnových služebníků?“ vyptával se Taran a v hlase mu zaznívaly obavy.

„Gwyn je svou věrností zavázán pánovi, kterého neznám ani já,“ odpověděl Gwydion, „a který je možná mocnější než Arawn. Gwyn Lovec jezdí na svém koni sám se svými psy, a kamkoli zamíří, následují jatka. Ví předem o každé smrti a každé bitvě, zpovzdálí je všechny pozoruje a kochá se pádem mocných válečníků.“ Nad štěkotem smečky se vzneslo táhlé a zřetelné zavřeštění loveckého rohu. Zvuk, který se k nim donesl oblohou, se Taranovi zabodl do prsou jako chladná čepel hrůzy. Na rozdíl od melodie samotné však její ozvěna, která se k nim odrazila od okolních kopců, zpívala spíše o smutku než o strachu. Její zmírající tóny jako by s bolestným povzdechem oplakávaly navždy beznadějně ztracené sluneční paprsky a ptáky, jasná rána, hřejivé ohně, jídlo a pití, přátelství a všechny ostatní dobré věci. Gwydion pevně přiložil ruku k Taranovu čelu.

„Gwynova hudba je varování,“ promluvil. „Považuj ji za varování, ať už ti má slova přinesou jakýkoli užitek. Nesmíš ale příliš dlouho poslouchat její ozvěnu. Jiní ji poslouchali a od té doby putují po světě jako tuláci, jimž není pomoci.“

Melyngařino zařehtání probudilo Tarana ze spánku. Když Gwydion vstal a zamířil k ní, povšiml si Taran jakéhosi stínu, který se hbitě schoval za keřem. Rychle se posadil. Gwydion byl k němu otočený zády. Stín se v jasném měsíčním světle znovu pohnul. Taran potlačil

svůj strach, vyskočil na nohy a vrhl se do podrostu. Ze všech stran se do něj zapíchly trny. Přistál na něčem, co se s ním začalo zoufale potýkat. Vystřelil rukou před sebe, popadl cosi, co vypadalo jako něčí hlava, a na nos mu zaútočil s ničím nezaměnitelný pach mokrého vlčáka.

„Gurgi!“ zařval Taran vztekle. „Ty plíživá…“ Stvoření se stočilo do neohrabaného klubíčka, když s ním Taran začal lomcovat. „Tak dost, dost!“ zarazil ho Gwydion. „Nevyděs toho ubožáka k smrti!“

„Příště si můžeš život zachraňovat sám,“ odsekl Taran vztekle, zatímco Gurgi začal zplna hrdla žalostně kvílet. „Měl jsem vědět, že takový slavný válečník nepotřebuje, aby mu pomáhal pasáček vepřů.“

„Na rozdíl od pasáčků vepřů,“ konstatoval Gwydion klidným hlasem, „nepohrdám ničí pomocí. A ty bys měl mít víc rozumu na to, abys skákal do trnitých keřů, aniž by ses předem přesvědčil, co v nich najdeš. Ušetři si svoje rozčilování pro smysluplnější účely…“ Zaváhal a pozorně se na Tarana zadíval. „No ne, ty sis nejspíš vážně myslel, že je můj život v nebezpečí.“

„Kdybych byl věděl, 6e je to jenom ten zatracený pitomec Gurgi…“

„Právě, a tys to nevěděl,“ přerušil ho Gwydion. „Takže budu tvůj úmysl brát za hotový čin. Lze tě možná nazvat mnoha jinými jmény, Tarane z Caer Dallbenu, ale jak vidím, zbabělec rozhodně nejsi. Vzdávám ti svůj dík,“ dodal a zhluboka se uklonil.

„A co chudinka Gurgi?“ zakvílelo stvoření. „Tomu nikdo nepoděkuje, kdepak. Pro toho mají slavní rytíři jen rány! Nedostane ani maličkou pokroutku za to, že jim pomohl najít prasátko!“

„Žádné prasátko jsme nenašli,“ odsekl nakvašeně Taran. „A jestli chceš vědět, co si myslím, víš toho o Rohatém králi nějak podezřele moc. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybys za ním byl a prozradil mu…“

„Ne, ne! Rytíř s velkými rohy pronásledoval ubohého moudrého Gurgiho velkým cváláním a chvátáním. Gurgi se bojí strašlivého ztlučení a zmučení. Běží za svými laskavými a mocnými ochránci. Věrný Gurgi už je nikdy neopustí!“

„A co Rohatý král?“ zeptal se rychle Gwydion.

„Ach, moc se zlobí,“ zakňučel Gurgi. „Oškliví rytíři jezdí sem a tam s brumláním a mumláním, protože nemůžou najít prasátko.“

„Kde jsou teď?“ zajímal se Gwydion.

„Nedaleko odtud. Přeplavili se přes vodu, ale jen chytrý Gurgi, kterému nikdo nepoděkuje, ví, kde to bylo. A zapalují ohně s hrozitánským plápoláním.“

„Dokážeš nás k nim dovést?“ zeptal se Gwydion. „Chci zjistit, co mají v plánu.“

„Pochoutky a pokroutky?“ zafňukal Gurgi tázavým tónem.

„Já věděl, že dřív nebo později na to dojde,“ poznamenal Taran.

Gwydion osedlal Melyngar; drželi se ve stínech stromů a vyrazili do měsícem zalité pahorkatiny. Gurgi je vedl. V hlubokém předklonu běžel před nimi a dlouhé paže mu visely až k zemi. Překročili jedno hluboké údolí, pak druhé, až se konečně Gurgi na jednom hřebeni zastavil. Rozlehlá planina pod nimi byla ozářena pochodněmi a Taran spatřil velký plamenný kruh.

„Už budou pochoutky a pokroutky?“ zaprosil Gurgi.

Gwydion si ho nevšímal a gestem naznačil, aby se všichni vydali po svahu dolů. Nebylo třeba postupovat nijak zvlášť tiše, protože zalidněná planina pulzovala hlubokými, dutými údery bubnů. Řehtali tam koně, ozývaly se výkřiky mužů a třesk zbraní. Gwydion se krčil v hustém kapradí a pozorně naslouchal. Válečníci, stojící na vysokých dřevěných pilotách kolem ohnivého kruhu, tloukli zdviženými meči do svých štítů. „Co je to za lidi?“ zašeptal Taran. „A co ty proutěné koše, co visí na kůlech?“

„To jsou Elitní pěšáci,“ odpověděl Gwydion, „a předvádějí svůj bitevní tanec, prastarý válečný rituál z dob, kdy lidé nebyli ničím víc než pouhými divochy. A ty koše – to je další dávný zvyk, na který by bylo lepší zapomenout…“

„Podívej se ale tamhle!“ vykřikl náhle Gwydion. „To je Rohatý král! A tam!“ zvolal a ukázal na seřazené šiky jezdců na koních. „Vidím tam bojové zástavy Rhegedského kantrevu! Zástavy Au Gleddynu a Mawru! Všech jižních kantrevů! Ano, teď už tomu rozumím!“

Než stačil Gwydion znovu promluvit, Rohatý král s pochodní v ruce pobídl koně směrem k proutěným košům, přiložil k nim oheň a podpálil je. Pletených klecí se zmocnily plameny a k obloze se vznesly kotouče páchnoucího dýmu. Válečníci udeřili do svých štítů a vyrazili ze sebe jednohlasný pokřik. Z košů se ozvalo zmučené naříkání lidských bytostí. Taran vyjekl a odvrátil oči.

„Už jsme toho viděli dost," nařídil Gwydion. „Pospěšte si, zmizíme odtud."

Právě svítalo, když Gwydion zarazil koně na okraji neosetého pole. Až do té chvíle nepronesl jediné slovo. Dokonce i Gurgi mlčel a oči měl rozšířené hrůzou.

„To je součást zpráv, kvůli jejichž získání jsem se vydal na tak dalekou cestu," oznámil Gwydion. Tvář měl zasmušilou a pobledlou. „Arawn si nyní troufá na ozbrojený střet a Rohatý král je jeho vojevůdcem. Shromáždil obrovskou armádu a chystá se s ní vyrazit proti nám. Donini synové nejsou na tak mocného nepřítele dostatečně připraveni. Je třeba je varovat. Musím se okamžitě vrátit do Caer Dathylu."

Ze zalesněného výběžku se na pole cvalem vyřítilo pět jízdních válečníků. Taran vyskočil. Vedoucí jezdec pobídl svého koně v trysk. Melyngar pronikavě zaržála. Válečníci tasili meče.

KAPITOLA V
ZLOMENÝ MEČ

Gurgi s vyděšeným zaječením vyskočil a dal se na útěk. Gwydion stál po Taranově boku a pozoroval, jak se k nim vedoucí jezdec rychle blíží. Bleskovým pohybem strčil ruku do kapsy své haleny a vytáhl síťku upletenou z trávy. Seschlá stébla náhle zesílila a prodloužila se, s hlasitým praskotem se rozzářila a málem Tarana oslepila záblesky jasného plamene. Jezdec pozdvihl meč. Gwydion s hlasitým výkřikem hodil zářící síť válečníkovi do obličeje. Jezdec zaječel bolestí, upustil meč a máchl rukama ve vzduchu. Zřítil se ze sedla, síť se mu zatím omotala kolem těla a přilnula k němu jako obrovská pavučina.

Gwydion odvlekl ohromeného Tarana pod jeden z jasanů, vytáhl z opasku lovecký tesák a strčil mu ho do ruky. „To je jediná zbraň, kterou můžu postrádat," vykřikl. „Použij ji, jak nejlíp umíš."

Se zády krytými stromem se Gwydion postavil zbývajícím čtyřem válečníkům. Jeho velký meč opsal třpytivý oblouk a lesknoucí se čepel

zazpívala nad Gwydionovou hlavou. Útočníci vyrazili proti nim a jeden z koní se vzepjal na zadní. Taran stačil zaregistrovat pouze letící kopyta, která mu mířila přímo do obličeje. Jezdec vyrazil zuřivou ranou proti Taranově hlavě, otočil se a udeřil znovu. Taran na něj slepě zaútočil nožem. Jezdec se s výkřikem vzteku a bolesti popadl za nohu a stočil koně stranou.

Po Gurgim nebylo ani památky, přes pole se k nim však hnala jakási rozmazaná bílá skvrna. Do potyčky se teď zapojila i Melyngar. Bílá klisna s rozevlátou zlatou hřívou výstražně zaržála a vrhla se mezi jezdce. Její mohutné boky si mezi nimi razily cestu, vrážely do nich a odstrkovaly je stranou, zatímco koně útočného oddílu vyděšeně kouleli očima. Jeden z válečníků ve snaze stočit svého koně bokem zoufale přitáhl otěže. Zvíře ztratilo rovnováhu a svalilo se na zadek. Melyngar se vztyčila do plné své výše, její přední nohy zavířily vzduchem a ostrá kopyta udeřila jezdce, který těžce spadl ze sedla. Melyngar se prudce otočila a bolestivě se krčícího bojovníka přidupla k zemi.

Tři válečníci, kteří zůstali v sedle, si proklestili cestu kolem rozzuřené klisny. U kmene jasanu zazvonila Gwydionova čepel a rozčísla příkrov listí. Nohy jako by měl zasazené do země, náraz cválajících jezdců ho nemohl vyvést z rovnováhy. Oči mu plály strašlivým leskem.

„Jen ještě chvilku vydrž, kde jsi!“ zavolal na Tarana. Meč zasvištěl a jeden z jezdců vyrazil chroptivý výkřik. Zbývající dva nepokračovali v útoku, ale na okamžik se stáhli zpět.

Z louky k nim dolehl dusot kopyt. V tomtéž okamžiku, kdy se útočníci začali stahovat zpět, k nim cvalem zamířili dva další jezdci. Prudce svým hřebcům přitáhli otěže, bez váhání seskočili na zem a rychle se rozběhli ke Gwydionovi. Měli mrtvolně sinalé obličeje a oči jako kameny. Oba byli opásáni těžkými bronzovými kruhy a z kovových opasků jim visely černé řemeny bičů. Náprsníky měli pobité bronzovými pláty. Byli bez štítů i přilby. Ústa měli nehybně stažená v ohavném šklebu smrti.

Gwydionův meč znovu opsal blyštivý oblouk. „Uteč!“ vykřikl směrem k Taranovi. „Tohle jsou synové kotle! Vezmi si Melyngar a zmizte odtud!“

Taran se pevněji zapřel o kmen jasanu a zdvihl nůž. V příštím okamžiku byli synové kotle u nich.

Hrůzu, která Taranovi tepala v těle jako černá křídla můry, nevyvolávala smrtelná bledost v kotli zrozených válečníků ani jejich matně temné oči, nahánělo ji jejich strašidelné ticho. Oba němí muži zavířili meči nad hlavou a neúnavně vyráželi k jednomu útoku za druhým. Gwydionova čepel vylétla proti jednomu z protivníků, který ránu nestačil vykrýt, a vjela mu hluboko do srdce. Bledý válečník ani nehlesl. Když Gwydion trhem svou zbraň uvolnil, neobjevila se žádná krev; syn kotle nehnul ani brvou, lehce se otřásl a rozpřáhl se k dalšímu útoku.

Gwydion stál jako vlk čelící smečce psů, zelené oči se mu leskly a zuby měl vyceněné. Meče synů kotle se zarážely o jeho obranné údery. Taran proti jednomu ze sinalých válečníků vyrazil nožem. Hrot meče mu rozerval paži, malý nůž mu obloukem vyletěl z ruky a zapadl do houští.

Gwydionovi stékala po tváři krev z nešťastné rány, která mu rozsekla kůži na líci i na čele. Jeho čepel na jediný okamžik zaváhala a jeden ze synů kotle vyrazil proti jeho hrudi. Gwydion se stočil, takže se mu hrot meče zaryl do boku. Bledí válečníci zaútočili s dvojnásobnou vervou.

Velká huňatá hlava se unavené sklonila k zemi, když Gwydion klopýtl a ztratil rovnováhu. Se zuřivým výkřikem se vrhl kupředu, pak padl na jedno koleno. Se zbytkem sil se pokusil znovu zdvihnout meč. Synové kotle odhodili své zbraně stranou, chopili se ho, strhli ho k zemi a rychle ho spoutali.

Nyní se k bojišti přiblížili i druzí dva válečníci. Jeden z nich popadl Tarana za krk a druhý mu svázal ruce za zády. Odvlekli ho k Melyngar a přehodili ho přes její hřbet, kde zůstal ležet po Gwydionově boku.

„Jsi těžce raněn?“ zeptal se Gwydion a pokusil se zdvihnout hlavu. „Já ne,“ ubezpečil ho Taran, „zato tvoje zranění vypadá vážně.“

„Není to ta rána, která mi působí bolest,“ prohlásil Gwydion s horkým úsměvem. „Utrpěl jsem v životě horší zranění a přežil jsem je. Proč jsi neutekl, jak jsem ti přikázal? Věděl jsem, že proti synům kotle jsem bezmocný, ale mohl jsem je zdržet, dokud bys nebyl pryč. Musím ale přiznat, že ses držel dobře, Tarane z Caer Dallbenu.“

„Ty jsi víc než jen obyčejný vojevůdce,“ zašeptal Taran. „Proč přede mnou tajíš pravdu? Pamatuji se na tu síťku z trávy, kterou jsi upletl, než jsme se přeplavili přes Avren. Dnes se ale ve tvých rukou nepodobala žádné trávě, jakou jsem kdy viděl.“

„Jsem tím, čím jsem ti řekl, že jsem. A pokud jde o těch pár stébel trávy…, máš pravdu, je v tom něco víc. Tenhle trik mě naučil právě Dallben.“

„Takže jsi taky čaroděj!“

„Mám jisté schopnosti. Bohužel ale nejsou tak velké, aby mě ochránily před Arawnovou mocí. Dnes nestačily ani k tomu,“ dodal, „abych ochránil statečného společníka.“

Jeden ze synů kotle pobídl koně a přitočil se k Melyngar. Vytáhl z opasku bič a zasadil oběma zajatcům několik tvrdých ran.

„Už nic neříkej,“ zašeptal Gwydion, „přivodil by sis jen další bolest. A kdybychom se už nesetkali, přeji ti hodně Štěstí.“

Skupinka dlouhou dobu ujížděla bez jediné zastávky. Když se brodili přes mělkou říčku Ystrad, přimkli se synové kotle z obou stran těsně k zajatcům. Taran se ještě jednou odvážil promluvit na Gwydiona, rána bičem mu však zarazila slova v hrdle. V krku měl vyprahlo a hrozilo, že bude pohlcen neustále ho zalévajícími vlnami závratě. Nedokázal s jistotou odhadnout, jak dlouho takhle jeli, protože často upadal v horečnaté sny. Slunce ještě stálo vysoko na obloze, když mlhavě zaregistroval jakýsi kopec, na jehož vrcholku se tyčila vysoká šedivá pevnost. Melyngařina kopyta zazvonila o dlažební kameny, když se před nimi rozevřelo hradní nádvoří. Hrubé ruce ho strhly z Melyngařina hřbetu a klopýtajícího hnaly jakousi klenutou chodbou. Gwydiona napůl vlekli a napůl nesli před ním. Taran se pokusil svého společníka dostihnout, ale jeden ze synů kotle ho ranou biče srazil na kolena. Jiný strážný ho zase postavil na nohy a kopancem ho popohnal kupředu.

Konečně byli zajatci uvedeni do prostorného poradního sálu. Na stěnách ověšených šarlatovými tapisériemi blikotaly pochodně. Venku bylo ještě plné denní světlo, tady ve velkém sále bez oken však ze studených dlažebních kamenů jako mlha stoupaly noční chlad a vlhkost. Na protějším konci sálu, na trůnu vyřezaném z černého dřeva seděla žena. Dlouhé vlasy se jí ve světle pochodní stříbřitě leskly, tvář měla

mladou a krásnou a její bledá pleť působila nad karmínovým hávem ještě bledším dojmem. Kolem krku jí visely náhrdelníky plné drahokamů, zápěstí jí obtáčely náramky s klenoty a blikavé plameny pochodní se odrážely od silných prstenů. U nohou jí ležel Gwydionův meč.

Žena rychle povstala. „Co má znamenat tahle hanba pro můj dům?“ vyjela na válečníky. „Rány těch ubožáků jsou otevřené a neošetřené. Za tuhle nedbalost někdo zaplatí!“ Zastavila se před Taranem. „A tenhle mladík se sotva drží na nohou.“ Hlasitě tleskla. „Přineste jídlo, pití a léky na jejich rány.“

Znovu se otočila k Taranovi. „Ty můj chudáčku,“ oslovila ho se soucitným úsměvem, „to, co se dnes stalo, je politováníhodná nepříjemnost.“ Hebkou bledou rukou se dotkla jeho rány. Když na ní její prsty spočinuly, naplnilo se Taranovo rozbolavělé tělo uklidňujícím teplem. Místo bolesti se ho zmocnil báječný pocit klidu a pokoje, který si jasně pamatoval z dávno zapomenutých dnů svého dětství v Caer Dallbenu, z teplé postele a ospalých letních odpolední. „Jak ses sem dostal?“ zeptala se žena tiše.

„Překročili jsme velkou řeku Avren,“ začal Taran. „Došlo k tomu tak, že…“

„Mlč!“ zazvonil Gwydionův hlas. „To je Achren! Chystá na tebe past!“ Taran zalapal po dechu. Na okamžik nebyl schopen uvěřit, že taková krása může skrývat zlo, před kterým byl varován. Nemohl si ji Gwydion s někým splést? Přesto však pevně stiskl rty. Žena se překvapeně otočila ke Gwydionovi. „Takové obvinění vůči mé osobě není zdvořilé. Tvoje chování lze omluvit tím, že jsi zraněn, není ale třeba se rozčilovat. Co jsi ty zač? Proč se…“

V Gwydionových očích se zablýskalo. „Znáš mě právě tak dobře, jako já znám tebe, Achren!“ vyprskl její jméno krvácejícími rty.

„Slyšela jsem, že lord Gwydion cestuje po mých državách. Jinak jsem ale ne…“

„Arawn poslal svoje válečníky, aby nás zabili,“ vyjel na ni Gwydion, „vidíš je stát tady ve svém poradním sále. Chceš snad tvrdit, že nic jiného nevíš?“

„Arawn válečníky poslal, aby vás našli, ne aby vás zabili,“ opravila ho Achren, „protože jinak už byste v tuhle chvíli nebyli naživu. A když

tě teď vidím tváří v tvář," pokračovala s očima upřenýma na Gwydiona, „jsem ráda, že muž jako ty neztrácí poslední kapky krve a neumírá někde v příkopě. Je totiž mnoho věcí, o nichž si musíme promluvit, a tobě to může přinést značný prospěch."

„Pokud se mnou chceš jednat," odsekl Gwydion, „rozvaž mě a vrať mi můj meč."

„Chceš mi klást požadavky?" zeptala se měkce Achren. „Pravděpodobně nechápeš svou situaci. Nabízím ti něco, co nemůžeš mít, i kdybych ti rozvázala ruce a vrátila ti tvou zbraň. Tím něčím, lorde Gwydione, mám na mysli… tvůj život."

„Výměnou za co?"

„Původně jsem měla v úmyslu použít k vyjednávání jiný život," prozradila Achren a pohlédla na Tarana, „teď ale vidím, že je absolutně bezvýznamný, živý nebo mrtvý. Ne," zavrtěla hlavou, „existují i jiné a příjemnější vyjednávací metody. Neznáš mě tak dobře, jak si myslíš, Gwydione. Za těmito branami na tebe nečeká žádná budoucnost. Tady ti mohu slíbit…"

„Tvoje sliby páchnou Annuvinem!" vybuchl Gwydion. „Pohrdám jimi. Není žádné tajemství, co jsi zač!"

Achrenina tvář zpopelavěla. Se vzteklým zasyčením se zuřivě rozmáchla proti Gwydionovi a její krvavě rudé nehty se mu zaryly do obličeje. Potom vytáhla z pochvy Gwydionův meč, uchopila ho oběma rukama a vyrazila hrotem proti jeho hrdlu; zastavila se pouhý vlásek od něj. Gwydion zůstal hrdě stát a oči mu jasně svítily. „Ne!" vykřikla Achren. „Nezabiju tě. Ještě budeš litovat, že jsem to neudělala, a budeš žebrat o ránu z milosti! Říkáš, že pohrdáš mými sliby, ale na splnění tohohle slibu si dám obzvlášť záležet!" Achren zdvihla meč nad hlavu a vší silou jím udeřila do jednoho z kamenných pilířů. Kolem dokola se rozlétly jiskry, ale čepel zůstala nezlomená. Se vzteklým řevem mrštila zbraní o zem.

Meč zářil, dosud zcela nepoškozený. Achren ho znovu popadla a stiskla samotné jeho nabroušené ostří, až se její ruce zbarvily šarlatovou krví. Oči se jí protočily a jako by zapadly zpět do lebky, rty se jí pohybovaly a křivily. Sál zaplnilo hromové zaburácení, zazářilo světlo podobné karmínovému slunci a roztříštěná zbraň se v malých kouscích sesypala na zem.

„Takhle zlomím i tebe!“ zaječela Achren. Pokynula rukou synům kotle a přikázala jim něco neznámým drsným jazykem.

Bledí válečníci vykročili a odvlekli Tarana i Gwydiona ze sálu. V temné kamenné chodbě Taran zápasil se svými věznitelí a snažil se probojovat po Gwydionův bok. Jeden ze synů kotle ho udeřil do hlavy rukojetí biče.

KAPITOLA VI
EILONWY

Taran se probral k vědomí na hromadě špinavé slámy, která páchla, jako by na ní spal Gurgi a před ním všichni jeho předkové. Několik stop nad ním prosvítalo zamřížovaným otvorem bledě žluté sluneční světlo; slaboučký svazek paprsků náhle končil na stěně z hrubého a vlhkého kamene. Drobnou světelnou skvrnu křižovaly stíny mříží. Místo aby slunce celu prosvětlilo, jeho skomírající paprsky jí jen dodávaly na ponurosti a stísněnosti. Když Taranovy oči přivykly tomuto žlutavému přísvitu, rozpoznal masivní, puklicemi zdobený dveřní portál se štěrbinou dole u země. Samotná cela nebyla delší a širší než tři kroky.

V hlavě cítil tupou bolest, a protože měl ruce dosud svázané za zády, mohl se jen dohadovat, jak velká je pulzující boule, kterou na ní má. Na to, co se stalo s Gwydionem, se ani neodvážil pomyslet. Poté, co ho v kotli zrozený válečník udeřil, nabyl vědomí jen na pár krátkých okamžiků a pak se znovu ponořil do rozvířené temnoty. Z té prchavé chvíle se matně pamatoval jen na to, jak otevřel oči a zjistil, že ho jeden ze strážných nese přehozeného přes rameno. Jeho zmatené vzpomínky zahrnovaly jakousi potemnělou chodbu s dveřmi po obou stranách. Gwydion na něj jednou něco zavolal – nebo o tom byl alespoň Taran přesvědčen – na slova svého přítele si však nevzpomínal, takže možná i to bylo jen součástí jeho noční můry. Předpokládal, že Gwydion byl uvržen do nějaké jiné kobky, nebo v to alespoň vřele doufal. Nedokázal se zbavit vzpomínky na Achreninu sinale bledou tvář a na její strašlivé vřískání a obával se, že mohla nařídit, aby Gwydiona zabili.

Přes to přese všechno měl dobré důvody doufat, že je jeho společník naživu. Achren mu snadno mohla podříznout hrdlo, když se jí v poradním sále postavil na odpor, přesto se na poslední chvíli zarazila. To znamenalo, že má v úmyslu zachovat Gwydiona při životě. Tarana s bolestí v srdci napadlo, že smrt by pro něj možná byla lepší než život. Pomyšlení na tu hrdou postavu ležící ve zlomené póze smrti naplnilo Tarana žalostí, která se rychle změnila v nepříčetný vztek. Potácivě se zdvihl na nohy, doklopýtal ke dveřím a začal do nich kopat a vrhat se proti nim s vynaložením veškerých sil, které v něm ještě zbývaly. Pak se zmožen zoufalstvím zhroutil na vlhkou zem a přitiskl hlavu k nepoddajným dubovým prknům. Po krátké chvíli znovu vstal a začal kopat do zdí. Doufal, že kdyby se Gwydion náhodou nacházel v některé ze sousedních cel, uslyší jeho signál. Podle tupé a tlumené ozvěny svých kopanců však usoudil, že zdi jsou příliš tlusté na to, aby jimi jeho ubohé údery pronikly.

V okamžiku, kdy se odvracel od zdi, prolétl mřížkou v okně nějaký zářivý předmět a spadl na kamennou podlahu. Taran se k němu naklonil. Byla to koule, která se zdála být vyrobená ze zlata. Zmateně pohlédl vzhůru. Za mřížkou jeho pohled opětoval pár jasně modrých očí.

„Prosím," ozval se vysoký a melodický dívčí hlásek, „já se jmenuji Eilonwy a chtěla jsem se zeptat, jestli bys byl tak hodný a hodil mi moje šidítko. Byla bych nerada, kdyby sis myslel, že jsem malé dítě, co si hraje s hloupým šidítkem, protože to není pravda. Někdy tu ale není co dělat a to šidítko mi proklouzlo rukama, když jsem si s ním házela…"

„Poslyš, holčičko," skočil jí do řeči Taran, „já nemůžu…"

„Ale já nejsem žádná holčička," zaprotestovala Eilonwy. „Copak jsem ti to zrovna teď jasně neřekla? Máš snad dlouhé vedení? To je mi tě hrozně líto. Je strašlivé být tupý a přihlouplý. Jak se jmenuješ?" pokračovala. „Pokaždé, když nevím, jak se někdo jmenuje, mám takový nepříjemný pocit. Připadám si tak nepatřičně, víš, jako bych měla na jedné ruce tři palce, jestli chápeš, jak to myslím. Je to trapné…"

„Jsem Taran z Caer Dallbenu," představil se Taran a okamžitě toho zalitoval. Uvědomil si totiž, že by mohlo jít o další lest.

„To je báječné,“ švitořila vesele Eilonwy. „Moc ráda tě poznávám. Předpokládám, že jsi nějaký šlechtic nebo válečník, vojevůdce, bard nebo nestvůra. I když nestvůry jsme tu už dlouho žádné neměli.“

„Nejsem nic z toho všeho,“ odpověděl Taran, kterému nesmírně zalichotilo, že no Eilonwy mohla považovat za příslušníka některé z výše uvedených skupin.

„Čím ještě může člověk být?“

„Jsem pasáček vepřů,“ prozradil Taran. Jakmile svůj titul vyslovil, kousl se do rtu. Pak se na omluvu svého upovídaného jazyka v duchu přesvědčoval, že nemůže být nic špatného na tom, pokud to děvče ví.

„To je úžasné,“ vydechla Eilonwy. „Jsi první, kterého jsme tady kdy měli – pokud ovšem ten ubožák v druhé kobce taky není pasáček vepřů.“

„Pověz mi o něm něco,“ vyhrkl Taran. „Je naživu?“

„To nevím,“ zaváhala Eilonwy. „Nakoukla jsem k němu přes mříž, ale nepoznala jsem to. Vůbec se nehýbe, ale řekla bych, že nejspíš naživu bude, protože kdyby nebyl, nechala by ho Achren sežrat krkavcům. A teď prosím, když budeš tak laskav, leží ti přímo u nohou.“

„Nemůžu tvoje šidítko zvednout,“ omlouval se Taran, „protože mám svázané ruce.“

V modrých očích se zračilo překvapení. „Vážně? No jistě, tím by se vše vysvětlilo. Tak to nejspíš znamená, že si tam pro něj budu muset dojít sama.“

„Nemůžeš si sem pro něj dojít,“ vysvětloval ztrápeně Taran. „Nevidíš, že jsem tady zamčený?“

„To samozřejmě vidím,“ odsekla Eilonwy. „Jaký smysl by mělo držet někoho v žaláři, kdyby nebyl zamčený? Musím říct, Tarane z Caer Dallbenu, že některé z tvých poznámek mě doopravdy překvapují. Byla bych nerada, kdyby se tě moje otázka nějak dotkla, ale pověz mi, patří práce pasáčka vepřů do kategorie, která vyžaduje značnou dávku inteligence?“

Cosi, co se nacházelo za mřížkou a mimo dosah Taranova zorného pole, se prudce sneslo dolů a modré oči náhle zmizely. Taran zaslechl něco, co mu připadalo jako potyčka, pak krátké pištivé vyjeknutí, následované pronikavějším výkřikem bolesti a několikerým hlasitým plácnutím.

Modré oči se znovu neobjevily. Taran se opět uložil na hromadu slámy. Po nějaké chvíli v hrozivém tichu a osamění malé cely náhle zatoužil, aby se Eilonwy vrátila. Vyváděla ho z míry víc než kdokoli jiný, koho v životě potkal, a nepochybně byla stejně špatná jako všichni ostatní v celém hradě – i když se nějak nedokázal přinutit, aby tomu doopravdy bezvýhradně věřil. Přesto zatoužil slyšet hlas někoho jiného, byť by to bylo jen Eilonwyino žvatlání.

Mříž nad jeho hlavou potemněla. Do cely se vlila noc jako černá chladná vlna. Štěrbina v těžkém dveřním portálu se rachotivě otevřela. Taran slyšel, jak někdo do jeho cely něco strká, a začal se plížit tím směrem. Byla to mělká miska. Opatrně k ní přičichl a konečně se odvážil dotknout se jí jazykem. Celou dobu měl přitom strach, že by v ní mohlo být otrávené jídlo. Žádné jídlo to však nebylo, miska obsahovala jen trochu teplé a zatuchlé vody. Taran měl hrdlo tak vyprahlé, že se neohlížel na její chuť, ponořil obličej do misky a vypil ji do dna.

Stočil se do klubíčka a pokusil se zahnat bolest spánkem. Těsně utažená pouta ho svírala, ale v nateklých rukou už milosrdně ztratil veškerý cit. Spánek přinesl pouze noční můry, a když se z něj vytrhl, zjistil, že se vzbudil vlastním křikem. Znovu se uložil a pod vrstvou slámy zaslechl jakýsi škrábavý zvuk.

Vrávoravě se postavil na nohy. Škrábání bylo čím dál hlasitější.

„Uhni někam!“ poručil mu tlumený hlas. Taran se zaraženě rozhlédl kolem sebe.

„Vypadni z toho kamene!“ Taran ustoupil o krok dozadu. Hlas se ozýval z hromady slámy.

„No tak, nemůžu ho přece zdvihnout, když na něm stojíš, ty přihlouplý pasáčku vepřů!“ stěžoval si přidušený hlas. Vystrašený a zaražený Taran uskočil ke zdi. Slaměné lůžko začalo stoupat do výše. Něčí ruka zdvihla uvolněný kámen v podlaze, odstrčila ho stranou a jakoby ze samotné země se vynořil štíhlý stín.

„Kdo je to?“ vykřikl Taran.

„Koho jsi čekal?“ odpověděl Eilonwyin hlas. „A nedělej prosím takový rámus. Říkala jsem přece, že se vrátím. Aáá, tady je moje šidítko…“ Stín se sklonil k zemi a zdvihl světélkující kouli.

„Kde jsi?“ zvolal Taran. „Vůbec nic nevidím…“

„A to je to jediné, co ti schází?“ zeptala se Eilonwy. „Proč jsi to neřekl hned?“ Celu okamžitě zalilo pronikavé světlo. Vycházelo ze zlaté koule, kterou dívka držela v ruce.

Taran užasle zamrkal. „Co to je?“ vyjekl.

„Moje šidítko,“ prohlásila Eilonwy. „Kolikrát ti to budu muset opakovat?“

„Ale… ale ono sviti“

„A cos myslel, že bude dělat? Promění se v ptáka a někam odletí?“

Zmatený Taran měl první příležitost si povšimnout, že kromě modrých očí má Eilonwy i dlouhé zlatorudé vlasy, které jí spadaly až do pasu. Její tvář byla sice ušmudlaná, vyznačovala se však jemnými uličnickými rysy a vysedlými lícními kostmi. Její krátké bílé šaty, přepásané řetězem ze stříbrných článků, byly potřísněné bahnem. Na filigránském řetízku, který měla kolem krku, jí visel stříbrný půlměsíc. Byla asi o rok nebo o dva mladší než on, výškou se mu však plně vyrovnala. Teď odložila zářící kouli na podlahu a rozvázala provazy, které mu poutaly ruce.

„Chtěla jsem se vrátit dřív,“ vysvětlovala, „ale Achren mě načapala, jak s tebou mluvím. Chtěla mi dát výprask. Kousla jsem ji.

Potom mě zamkla do jedné ze svých komnat, hluboko pod zemí,“ pokračovala Eilonwy a ukázala prstem na kameny v podlaze. „Pod Spirálovým hradem jsou jich celé stovky a jsou tam taky všechny možné chodby a malé chodbičky, vypadá to tam jako ve včelím úlu. Achren je nevybudovala, říká se, že tenhle hrad kdysi patřil nějakému mocnému králi. Achren si myslí, že o všech chodbách ví, ale to není pravda. Nebyla ani v polovině z nich. Dokážeš si představit, jak Achren prolézá tunelem? Abys věděl, je starší, než vypadá.“ Zachichotala se. „Já ale znám každou chodbičku a vím, že většina z nich je vzájemně propojená. Potmě mi to ale trvalo déle, protože jsem neměla svoje šidítko.“

„Chceš říct, že v tomhle strašlivém hradě bydlíš?“ podivil se Taran.

„Samozřejmě,“ přikývla Eilonwy. „Snad nemyslíš, že bych tady chtěla být na návštěvě!“

„Je… je Achren tvoje matka?“ Taran zalapal po dechu a ustrašeně couvl.

„Samozřejmě že ne!“ ohradila se hlasitě dívka. „Já jsem Eilonwy, dcera Angharady, dcery Regatiny, dcery… ale ne, je strašně otravné všechno to pořád opakovat. Moji předkové,“ prohlásila pyšně, „patřili k mořskému národu. Pocházím z přímé pokrevní linie mořského krále Llyra Polořečného. Achren je moje teta, i když si někdy myslím, že to doopravdy žádná teta není.“

„Tak co tady děláš?“

„Říkala jsem přece, že tady bydlím,“ odpověděla Eilonwy. „Ty potřebuješ všechno důkladně vysvětlit, než vůbec něco pochopíš, co? Mí rodiče zemřeli a moji příbuzní mě poslali sem, aby mě Achren mohla naučit, jak být čarodějkou. Abys věděl, je to naše rodinná tradice. Z chlapců jsou vojevůdci a z děvčat čarodějky.“

„Achren je spřažená s Arawnem z Annuvinu,“ rozhorlil se Taran. „Je to zlá a odporná obluda!“

„Ale to přece ví každý,“ chlácholila ho Eilonwy. „Občas bych si přála, aby mě moji příbuzní poslali k někomu jinému. Mám ale takový dojem, že už na mě dávno zapomněli.“

Všimla si hluboké sečné rány na jeho paži. „Kde jsi k tomu přišel?“ zeptala se. „Asi toho o bojovém umění moc nevíš, když dovolíš, aby tě někdo otloukal a takhle ošklivě tě poranil. Jenže počítám, že po pasáčcích vepřů se asi moc často nechce, aby se zapojovali do takovýchhle bojů.“ Utrhla pruh látky z lemu svých šatů a začala Taranovo zranění obvazovat.

„Já jsem nedovolil, aby mě zranili,“ odsekl vztekle Taran. „To má na svědomí Arawn nebo tvoje teta – nevím, kdo z nich to byl, a ani mi na tom nezáleží. Jeden není o nic lepší než druhý.“

„Já Achren nenávidím!“ vybuchla náhle Eilonwy. „Je to zlá a zlomyslná mrcha. Ze všech lidí, kteří se tady kdy objevili, jsi jediný, s kterým se dá alespoň trochu normálně mluvit – a ona tě takhle zřídila!“

„Tím to ale nekončí,“ dodal Taran. „Má v úmyslu zabít mého přítele.“

„Pokud ho zabije,“ přemítala Eilonwy, „pak jsem si jistá, že zabije i tebe. Achren nic nedělá polovičatě. Byla by škoda, kdybys přišel o život. To by mi bylo moc líto. Vím, že by se mi nelíbilo, kdyby se to stalo mně…“

„Poslyš, Eilonwy,“ skočil jí do řeči Taran, „pokud jsou pod hradem tunely a chodby – dokážeš se dostat i do ostatních cel? A vede odtud cesta ven?“

„Samozřejmě,“ přisvědčila Eilonwy. „Pokud vede nějaká cesta dovnitř, musí taky vést ven, ne?“

„Pomůžeš nám?“ poprosil Taran. „Je pro nás důležité, abychom se odtud dostali. Ukážeš nám cestu?“

„Že bych vás nechala utéct?“ zachichotala se Eilonwy. „Víš, jak by to Achren rozzuřilo!“ Pohodila hlavou. „Řekla bych, že by si to zasloužila za to, jak mě zbila a pokusila se mě zavřít.“

„Ano, ano,“ pokračovala a oči jí vzrušeně tančily, „to je báječný nápad. Strašně ráda bych viděla, jak se bude tvářit, až si sem dolů pro tebe přijde. Ano, to by byla větší legrace než všechno ostatní, co mě napadá. Dokážeš si představit…“

„Teď mě důkladně poslouchej,“ přerušil ji Taran, „můžeš mě dovést za mým společníkem?“

Eilonwy zavrtěla hlavou. „To by byl obrovský problém. Chápej, některé z chodeb jsou propojené s chodbami, co vedou k celám, když se ale pokusíš projít je napříč, začneš narážet na průchody, které…“

„Dobrá, nevadí,“ zarazil ji Taran. „Můžu se k němu přidat v jednom z těch průchodů?“

„Já nevím, proč se na to snažíš jít tak složitě,“ prohlásila dívka. „Mnohem jednodušší by bylo, kdybych za ním prostě zašla, pustila ho ven a řekla mu, aby na tebe počkal za hradem. Nechápu, proč to pořád chceš takhle komplikovat; když se tam dole budeme plížit dva, bude to už tak dost těžké, ale jen si představ, jak by to asi vypadalo, kdybychom byli tři. A sám cestu nikdy nenajdeš.“

„Jak myslíš,“ přikývl netrpělivě Taran. „Osvoboď nejdřív mého společníka. Doufám jen, že se dokáže pohybovat bez cizí pomoci. Pokud ne, musíš přijít a okamžitě mi to říct. Vymyslím nějaký způsob, jak ho poneseme. A pak je tu ještě bílá klisna, Melyngar,“ pokračoval Taran. „Nevím, co s ní provedli.“

„Nejspíš bude ve stáji,“ poznamenala Eilonwy. „Nebývají koně obvykle ve stájích?“

„Prosím,“ požádal Taran, „musíš ji taky přivést. A sehnat nám zbraně. Uděláš to?“

Eilonwy energicky přikývla. „Ano, to bude ohromná zábava.“ Znovu se zachichotala. Zdvihla zářící kouli, stiskla ji v dlaních a cela se znovu ponořila do temnoty. Kámen se zaskřípěním zapadl na místo a v cele zůstala jen ozvěna Eilonwyina stříbřitého smíchu.

Taran nervózně přecházel sem a tam. Poprvé pocítil záchvěv naděje, i když si vůbec nebyl jistý, nakolik může tomu popletenému děvčeti důvěřovat. Měl dojem, že nejspíš zapomene, co všechno se chystala udělat. V horším případě ho zradí a řekne všechno Achren. Mohlo jít o další past, nové mučení, které mu přislíbilo svobodu jen proto, aby ho o ni znovu připravilo, Taran však usoudil, že ani v tom případě na tom nemohou být hůř než teď.

Aby ušetřil energii, natáhl se na hromadu slámy a snažil se odpočívat. Zavázaná ruka už ho nebolela, a přestože měl stále hlad a žízeň, voda, kterou vypil, jeho nepohodlí alespoň trochu zmírnila.

Neměl sebemenší ponětí, jak dlouho jim zabere putování podzemními chodbami, jak však čas plynul, jeho nervozita stoupala. Snažil se pohnout dlažebním kamenem, kterého dívka použila ke vstupu, přestože si však rozedřel prsty do krve, kámen se ani nehnul. Oddal se znovu nekonečnému čekání ve tmě. Eilonwy se nevracela.

KAPITOLA VII
PAST

Z chodby se ozval jakýsi nezřetelný zvuk, který postupně sílil. Taran spěšně přitiskl ucho ke štěrbině v portálu. Uslyšel těžký dusot pochodujících nohou a řinkot zbraní. Narovnal se a zůstal stát se zády opřenými o zeď. Ta holka ho zradila. Rozhlížel se kolem a hledal něco, čím by se mohl bránit, protože byl odhodlán neprodat svou kůži lacino. Aby měl vůbec něco v rukou, nabral do náruče špinavou slámu a držel ji přichystanou k hození po nepříteli. Byla to skutečně ubohá obrana a Taran hořce litoval, že neovládá Gwydionovo umění ji zapálit.

Kroky jej minuly a pokračovaly dál. Tarana se zmocnily obavy, že vejdou do druhé cely. Oddechl si úlevou, když se nezastavily, ale se

slábnoucí ozvěnou odezněly směrem, kde se podle jeho odhadu nacházel druhý konec chodby. Možná se jen měnila stráž.

Odvrátil se ode dveří. Byl přesvědčen, že se Eilonwy už nevrátí, a měl na ni i na její falešné sliby pořádný vztek. Pomyslel si, že je to jen zabedněná tupá makovice, která se nepochybně bude zalykat smíchy, až si pro něj synové kotle přijdou, a bude to považovat za náramnou legraci. Zabořil obličej do dlaní. Jako by už slyšel její žvatlání. Znovu sebou překvapeně škubl. Hlas, který slyšel, byl skutečný.

„Copak doopravdy musíš pokaždé sedět na nesprávném kameni?“ durdil se hlas. „Jsi moc těžký, nezvednu tě.“

Taran vyskočil a spěšně odhrabal slámu stranou. Dlažební kámen se zdvihl. Světlo vycházející ze zlaté koule teď bylo tlumené, ale dostatečné na to, aby zaregistroval, že se Eilonwy tváří, jako by byla sama se sebou nadmíru spokojená.

„Tvůj společník je na svobodě,“ zašeptala. „A vyvedla jsem Melyngar ze stáje. Jsou schovaní v lese kousek od hradu. Všechno jsem zařídila,“ štěbetala vítězoslavně. „Čekají na tebe. Takže kdybys sebou laskavě pohnul a přestal se tvářit, jako bys neuměl počítat do pěti, mohli bychom se sebrat a jít za nimi.“

„Našla jsi nějaké zbraně?“ zeptal se Taran.

„Ne, nenašla. Neměla jsem ani příležitost je hledat,“ odpověděla Eilonwy. „No tak,“ dodala ještě, „nemůžeš po mně přece chtít úplně všechno.“

Eilonwy přidržela zářící kouli těsně u kamenné podlahy. „Běž první,“ přikázala. „Já slezu dolů až po tobě, abych mohla vrátit ten kámen na místo. Až pro tebe pak Achren pošle a bude tě chtít dát zabít, nezůstane po tobě ani stopa. Bude si myslet, že ses prostě vypařil – a z toho bude mít ještě zamotanější hlavu. Já vím, že není hezké schválně někoho takhle vyvést z míry – je to, jako když mu dáš do ruky ropuchu – ale takovouhle příležitost si nemůžu nechat ujít a jiná stejně dobrá se mi už nemusí nikdy naskytnout.“

„Achren bude vědět, žes to byla ty, kdo nás nechal utéct,“ strachoval se Taran.

„Ne, kdepak,“ ujistila ho Eilonwy, „protože si bude myslet, že jsem pořád ještě pod zámkem. A pokud neví, že se umím dostat ven, nemůže ani vědět, že jsem byla tady. Je od tebe ale velice ohleduplné, že to

říkáš. Svědčí to o tom, že máš laskavé srdce, a to je podle mého názoru důležitější než chytrá hlava.“

Zatímco Eilonwy pokračovala ve svém nepřetržitém štěbetání, Taran se spustil do úzkého otvoru. Zjistil, že se ocitl v nízké chodbičce, v níž je nucen přikrčit se téměř na všechny čtyři.

Eilonwy přitáhla kámen na místo, pák vyrazila a vedla Tarana za sebou. Svit její koule odhaloval stěny z pevně udusané hlíny. Když ji Taran přihrbeně následoval, viděl po obou stranách ústí dalších chodbiček.

„Dávej pozor a drž se za mnou,“ napomínala ho Eilonwy. „Nelez do žádné z těchhle chodeb. Některé se dál větví a jiné nevedou vůbec nikam. Ztratil by ses a to by ti při pokusu o útěk k ničemu nebylo.“

Dívka se pohybovala tak rychle, že s ní Taran jen stěží dokázal držet krok. Dvakrát klopýtl o kameny, které se v chodbě volně válely, takže přepadl dopředu a přistál rukama na zemi. Drobné světélko před ním poskakovalo a mířilo dál, zatímco v patách se mu plížily dlouhé prsty temnoty. Teď už mu bylo jasné, proč se Achrenině pevnosti říká Spirálový hrad. Úzké ponuré chodbičky se neustále zatáčely a Taran nebyl schopen posoudit, zda doopravdy postupují nějakým směrem nebo zda se tunel jen stáčí kolem dokola a vrací zpět na výchozí místo. Hliněný strop se roztřásl dusotem běžících kroků. „Jsme přímo pod strážnicí,“ vysvětlovala šeptem Eilonwy. „Něco se tam nahoře děje. Achren obvykle nevysílá stráže ven uprostřed noci.“

„Určitě běželi k celám,“ usoudil Taran. „Těsně předtím, než jsi přišla, tam procházela spousta lidí. Určitě vědí, že jsme utekli.“

„Musíš být nějaký hrozně důležitý pasáček vepřů,“ zasmála se tiše Eilonwy. „Achren by nevynakládala takové úsilí, kdyby…“

„Pospěš si,“ pobídl ji Taran. „Jestli kolem hradu rozmístí stráže, nikdy se nedostaneme ven.“

„Buď tak laskav a přestaň si dělat starosti,“ odsekla Eilonwy. „Připadáš mi jako na mučidlech. Achren může ven poslat tolik stráží, kolik se jí zachce. Neví, kde tenhle tunel ústí ven, a to místo je tak dobře schované, že ho nenajde ani sova. Nemyslel sis přece, že se chystám vyvést tě ven hlavní branou, ne?“

Navzdory svému žvatlání udržovala Eilonwy rychlé tempo. Taran byl sehnutý k zemi, při svém postupu se napůl řídil hmatem a zároveň

neustále upíral oči na matně zářící kouli. Skluzem vybíral ostré zatáčky, zarážel se o drsné zdi, odíral si kolena a pak se musel pohybovat dvojnásobnou rychlostí, aby dohnal to, co zameškal. V další zatáčce chodby Eilonwyino světlo pohaslo a ztratilo se mu z dohledu. V prvním okamžiku temnoty ztratil Taran rovnováhu, protože podlaha se na jedné straně příkře zdvihala vzhůru. Upadl a překulil se. Než se stačil postavit znovu na nohy, klouzal rychle dolů ve sprše drobných kamínků a hlíny. Narazil na skalní výběžek, ještě jednou se překulil a náhle se propadl do tmy.

Dopadl těžce na ploché kameny s nohama zkroucenýma pod sebou. Namáhavě se postavil a potřásl hlavou, aby se vzpamatoval. Náhle si uvědomil, že stojí vzpřímeně. Eilonwy ani její světlo nebylo nikde vidět. Zavolal na ni tak hlasitě, jak se jen odvážil. Po krátké chvíli nad sebou zaslechl tlumené škrábání a spatřil matný odraz světla zlaté koule. „Kde jsi?“ zavolala na něj dívka. Její hlas jako by přicházel ze značné vzdálenosti. „Aha… už vidím. Část tunelu se propadla a ty ses do té trhliny zřítil.“

„To není žádná trhlina,“ opravil ji hlasitě Taran. „Spadl jsem až na dno nějaké jeskyně a jsem v pořádné hloubce. Nemůžeš sem posvítit? Musím zase vylézt nahoru.“

Následovaly další škrábavé zvuky. „Ano,“ ozvala se Eilonwy, „to ses opravdu ocitl v pěkné kaši. Podlaha je tady celá rozpraskaná a dole pode mnou je obrovský kámen, máš ho nad hlavou jako římsu. Jak jen se ti něco takového mohlo podařit?“

„Nevím,“ odpověděl Taran, „ale rozhodně jsem to neudělal schválně.“

„To je zvláštní,“ poznamenala Eilonwy. „Když jsem tudy procházela poprvé, nic takového tady nebylo. Všechno to dupání nejspíš muselo něco uvolnit – těžko říct. Myslím, že tyhle tunely nejsou ani z poloviny tak pevné, jak vypadají, a totéž mimochodem platí pro celý hrad, když už o tom mluvím; Achren si v jednom kuse stěžuje, že tam něco prosakuje, tam se nedovírají dveře…“

„Přestaň už s tím žvaněním,“ vyjel na ni Taran a popadl se za hlavu. „Nechci slyšet o žádném prosakování a o žádných dveřích. Posviť mi, ať odtud můžu vylézt.“

„To je právě ten problém," opáčila dívka. „Nejsem si tak docela jistá, že to dokážeš. Abys věděl, ta kamenná římsa vyčnívá hrozně daleko a svažuje se strašně příkře. Dosáhneš na ni?"

Taran zdvihl ruce a vyskočil, jak vysoko byl schopen. Nenahmátl nic, čeho by se zachytil. Podle toho, co říkala Eilonwy, i podle obrovského stínu nad sebou s obavami usuzoval, že má dívka nejspíš pravdu. Na kámen nedosáhl a i v případě, že by se mu to povedlo, po ostře se svažující skalní stěně nebylo možné vyšplhat nahoru. Taran zoufale zasténal.

„Běž dál a nech mě tady," zavolal. „Varuj mého společníka, že byl na hradě vyhlášen poplach…"

„A co myslíš, že budeš dělat ty? Nemůžeš tady přece zůstat sedět jako moucha ve sklenici. To by ničemu nepomohlo."

„Na mně nezáleží," namítl Taran. „Můžeš třeba najít nějaký provaz a vrátit se sem, až to bude bezpečné…"

„Kdo ví, kdy to bude? Jestli mě Achren uvidí, vůbec se nedá říct, co se může stát. A co kdybych se sem vrátit nemohla? Čekal bys tady a proměnil by ses v kostlivce – nevím, jak dlouho trvá, než se lidé promění v kostlivce, i když bych řekla, že to nejspíš chce čas – a byl bys na tom hůř než předtím."

„Co jiného mám dělat?" zabědoval Taran. Při Eilonwyině zmínce o kostlivcích mu ztuhla krev v žilách. Vzpomněl si v tom okamžiku na melodii rohu Gwyna Lovce a ta vzpomínka ho naplnila smutkem a strachem. Sklonil hlavu a odvrátil tvář k drsné stěně.

„Je to od tebe nesmírně šlechetné," prohlásila Eilonwy, „ale neřekla bych, že je to doopravdy nezbytné, alespoň zatím ne. Jestli Achrenini válečníci vyjedou z hradu a začnou pročesávat lesy, myslím, že tvůj přítel sotva zůstane na místě a bude na ně čekat. Podle mého názoru zmizí, někde se schová a najde tě později. To by rozhodně bylo nejrozumnější. Samozřejmě, pokud je to taky pasáček vepřů, dají se jeho myšlenkové pochody sotva odhadnout."

„Není to žádný pasáček vepřů," ujistil ji Taran. „Je to… no, do toho ti vlastně nic není."

„To od tebe tedy není zrovna zdvořilé. Ale nešť…" Eilonwyin hlas vyjadřoval, že je ochotná na to zapomenout. „Hlavní je dostat tě ven."

„Nedá se s tím nic dělat,“ přesvědčoval ji Taran. „Jsem tady chycený a zavřený líp, než měla kdy Achren v plánu.“

„To neříkej. Mohla bych si roztrhat šaty na pruhy a splést z nich provaz – i když ti na rovinu povím, že by se mi vůbec nelíbilo prolézat tyhle tunely a nemít přitom nic na sobě. Jenže myslím, že by ten provaz nebyl dost dlouhý ani dost silný. Nejspíš bych si taky mohla ostříhat vlasy, kdybych tady měla nůžky, a přidat je k tomuhle, to by taky nebylo k ničemu. Mohl bys prosím být chvilku zticha a nechat mě přemýšlet? Počkej, hodím ti dolů svoje šidítko. Tady máš, chytej!“

Zlatá koule prolétla kolem římsy dolů. Taran ji chytil, než dopadla na zem.

„Tak co?“ zavolala Eilonwy. „Jak to tam dole vypadá? Je to jen nějaká jáma?“

Taran zdvihl kouli nad hlavu. „Kdepak, vůbec ne!“ vykřikl. „Je to vlastně taková komora. A taky je tady tunel.“ Popošel o několik kroků dopředu. „Nedohlédnu na jeho konec. Je velký…“

Za zády mu zarachotily kameny a v příštím okamžiku dopadla za něj na zem Eilonwy. Taran na ni nevěřícně zíral.

„Ty blázne!“ zařval. „Ty slabomyslná… Cos to udělala? Teď jsme tady v pasti oba! Ty mi budeš povídat něco o rozumu! Nemáš ani…“

Eilonwy se na něj usmívala a čekala, až mu dojde dech. „No,“ pravila pak, „pokud už jsi skončil, dovol, abych ti vysvětlila jednu nesmírně prostou věc. Pokud tady je tunel, musí někam vést. A ať vede kamkoli, máme velice slušnou šanci, že to tam bude lepší než tady.“

„Nechtěl jsem ti nadávat,“ omlouval se Taran, „ale,“ dodal nešťastně, „nebyl sebemenší důvod, aby ses taky vystavovala nebezpečí.“

„Už zase začínáš,“ napomenula ho Eilonwy. „Slíbila jsem, že ti pomůžu utéct, a to právě dělám. Něco o tunelech vím a ani v nejmenším by mě nepřekvapilo, kdyby se tenhle táhl stejným směrem jako ten nahoře. A nerozbíhá se z něj ani z poloviny tolik vedlejších chodeb. Navíc je podstatně pohodlnější.“

Eilonwy vzala Taranovi z ruky zářící kouli a vykročila do nové chodby. Taran, stále ještě plný pochybností, ji následoval.

KAPITOLA VIII
POHŘEBNÍ SÍŇ

Eilonwy měla pravdu, když říkala, že je nová chodba pohodlnější, protože v ní mohli jít bok po boku a nemuseli se krčit a cupitat jako králíci v posadě. Na rozdíl od horních chodeb byly tady stěny lemovány obrovskými plochými kameny; strop byl vytvořen z ještě větších kvádrů, jejichž váhu podpíraly kolmé kamenné desky, rozmístěné v pravidelných intervalech po stranách čtvercového průchodu. Také vzduch se tu zdál být o něco lepší. Byl sice zatuchlý, jako by tu bez pohnutí setrvával celé věky, ale nepůsobil dusivou stísněností tunelů.

Žádná z těchto skutečností Tarana nijak zvlášť neuklidňovala. Eilonwy sama přiznala, že tuhle chodbu nikdy dřív neprozkoumala, a její lehkovážná sebedůvěra ho nepřesvědčila, že má sebemenší ponětí o tom, kam mají namířeno. Dívka však přesto energicky kráčela kupředu, její sandály s ozvěnou pleskaly o zem a zlaté světlo šidítka trhalo svými paprsky stíny, které kolem visely jako jemné pavučiny.

Prošli kolem několika postranních chodbiček, které Eilonwy bez povšimnutí minula. „Půjdeme rovně až na konec téhle chodby," oznámila. „Něco tam určitě najdeme."

Taran zjistil, že si začíná přát, aby byli zpátky v podzemní komoře. „Neměli jsme chodit takhle daleko," prohlásil zamračeně. „Měli jsme zůstat, kde jsme byli, a najít nějaký způsob, jak vylézt ven. Teď ani nevis, jak dlouho to ještě bude trvat, než dojdeme na konec téhle chodby. Můžeme se tady vláčet celé dny."

A ještě něco mu dělalo starosti. Vzhledem ke vzdálenosti, kterou už urazili, mu připadalo, že by teď chodba měla směřovat vzhůru.

„Ten tunel by nás měl přece vyvést nad zem," poznamenal. „Jenže my celou dobu sestupujeme dolů. Vůbec totiž nemáme namířeno ven, klesáme jen hlouběji a hlouběji."

Eilonwy jeho poznámkám nevěnovala pozornost.

Brzy však byla nucena vzít je na vědomí. Po dalších několika krocích chodba náhle končila, zatarasená stěnou z velkých balvanů. „Přesně toho jsem se bál," zabědoval zničeně Taran. „Došli jsme až na

konec toho tvého tunelu, ve kterém se tak báječně vyznáš, a podívej, co jsme našli. Teď nám nezbývá, než se vrátit. Všechen ten čas jsme dokonale promarnili a nejsme na tom o nic líp, než když jsme vyráželi.“ Odvrátil se, zatímco Eilonwy zůstala stát a zvědavě si překážku prohlížela.

„Já nechápu,“ ozvala se pak, „proč by si někdo chtěl dát takovou práci a budovat tunel, který nikam nevede. Musela to být strašlivá práce, vykopat celou tuhle chodbu a obložit ji kameny. Proč myslíš, že…“

„Nevím! A byl bych rád, kdybys přestala zbytečně dumat o věcech, které pro nás nemají žádný význam. Já se vracím zpátky,“ oznámil Taran. „Nevím, jak vylezu nahoru na tu římsu, ale rozhodně to bude mnohem snazší než prokopat se touhle zdí.“

„No,“ povzdechla si Eilonwy, „je to všechno hrozně zvláštní. Docela určitě nevím, kde teď jsme.“

„Já věděl, že se dřív nebo později ztratíme. To jsem ti klidně mohl říct předem.“

„Netvrdím, že jsme se ztratili,“ ohradila se dívka. „Říkala jsem jen, že nevím, kde jsem. V tom je obrovský rozdíl. Když se ztratíš, tak doopravdy nevíš, kde jsi. Když ale jen zrovinka nevis, kde přesně ses ocitl, je to něco úplně jiného. Vím, že jsme pod Spirálovým hradem, a to je pro začátek docela slušné.“

„To už je hnidopišství,“ obvinil ji Taran. „Když se ztratím, tak se ztratím. Jsi horší než Dallben.“

„Kdo je to Dallben?“

„Dallben je můj… ale, to je jedno!“ S tváří zlostně staženou zamířil zpět.

Eilonwy se rozběhla za ním. „Mohli bychom se podívat do některé z těch Postranních chodeb,“ zavolala.

Taran její návrh ignoroval. Když však dorazil k ústí dalšího postranního tunelu, zpomalil a na kratičký okamžik nahlédl do jeho šera.

„No tak,“ pobízela ho Eilonwy. „Zkusíme třeba tenhle. Vypadá stejně dobře jako všechny ostatní.“

„Psst!“ Taran sklonil hlavu a pozorně naslouchal. Z dálky k němu dolehlo nezřetelné šeptání a šustění‘. „Slyším tam něco…“

„V tom případě bychom rozhodně měli zjistit, co to je," prohlásila Eilonwy a šťouchla Tarana do zad. „Tak běž, dělej."

Taran postoupil o několik opatrných kroků dopředu. Chodbička tady byla nižší a zdálo se, že se ještě příkřeji svažuje dolů. S Eilonwy vedle sebe váhavě pokračoval dál a dával si bedlivý pozor, kam klade každou nohu, protože vzpomínal na ten náhlý závratný pád, který byl příčinou toho, že se tu vůbec ocitl. Šepot se proměnil v pištivé kvílení, v jakýsi zmučený nářek. Zdálo se, jako by hlasy, které slyšeli, byly napjaté jako struny, které mají každým okamžikem prasknout. Vzduchem proudil ledový van, který k nim přinášel duté vzdechy a celé vlny tichého mumlání. Ozývaly se i další zvuky – škrábání a skřípění, jako by někdo přejížděl hrotem meče po kamenech. Taran cítil, jak se mu roztřásly ruce. Na okamžik zaváhal a pokynul Eilonwy, aby se držela za ním. „Půjč mi to světlo," zašeptal, „a počkej tady na mě."

„Myslíš, že jsou to duchové?" vyptávala se Eilonwy. „Nemám žádné fazolky, které bych po nich mohla plivat, a přitom to je jediná věc, která na ducha doopravdy zabírá. Jenže abys věděl, vůbec si nemyslím, že jsou to duchové. Nikdy jsem žádného ducha neslyšela, i když předpokládám, že by mohli takovéhle zvuky vydávat, kdyby chtěli, ale nechápu, proč by se tak namáhali. Kdepak, já myslím, že všechny ty zvuky má na svědomí vítr."

„Vítr? Kde by se tady vzal… Počkej," zarazil se Taran. „Máš možná pravdu. Není vyloučeno, že je tam nějaký otvor." Poručil svým uším, aby si nevšímaly děsivých zvuků a považovaly je raději za kvílení větru než za nadpřirozené hlasy, a přidal do kroku. Eilonwy, která jeho příkaz, aby počkala na místě, zcela ignorovala, kráčela vedle něj.

Brzy došli na konec chodby. I tady jim cestu přehrazovaly spadané kameny, tentokrát však mezi nimi byla úzká, rozeklaná mezera. Kvílení, které se z ní ozývalo, nabylo na intenzitě, a Taran na tváři pocítil chladný proud vzduchu. Strčil do otvoru světlo, ale ani jeho zlaté paprsky nedokázaly proniknout závojem stínů. Taran opatrně proklouzl na druhou stranu bariéry a Eilonwy ho následovala.

Ocitli se v místnosti s nízkým stropem a v okamžiku, kdy do ní vstoupili, světlo zablikalo pod přílivem temnoty. Taran zprvu rozeznával pouze nezřetelné stíny, zalité jakýmsi matně zeleným přísvitem. Hlasy se rozběsnily rozechvělou zuřivostí. Navzdory

studenému větru bylo Taranovo čelo zalité potem. Zdvihl světlo a postoupil o další krok kupředu. Stíny nabyly zřetelnějších tvarů. Rozeznával teď kontury na zdech rozvěšených štítů a hromady mečů a oštěpů. Narazil do něčeho nohou. Sklonil se, aby se podíval, co to je, a uskočil se stěží potlačeným výkřikem hrůzy. Byla to svraštělá mrtvola muže – válečníka v plné zbroji. Vedle ní ležela další a pak ještě další. Byl tu celý kruh dávno mrtvých bojovníků na stráži kolem vysoké kamenné desky, na níž spočívala jakási nezřetelná natažená postava.

Eilonwy na válečníky sotva pohlédla; našla totiž něco, co její pozornost zaujalo mnohem víc. „Jsem si jistá, že Achren nemá ponětí, co všechno tady je," zašeptala a ukázala na hromady plášťů z vydřích kožešin a velké kameninové nádoby přetékající klenoty. Mezi vyrovnanými pyramidami helmic se leskly zbraně a v pletených košících se třpytily brože, náhrdelníky a řetězy.

„Dávno by to nechala všechno odnést; miluje totiž šperky, i když jí ani trochu nesluší."

„Nepochybně je to pohřební síň krále, který nechal postavit tenhle hrad," ozval se Taran přidušeným hlasem. Prošel kolem ležících válečníků a přikročil k postavě na kamenné desce. Tělo bylo zahaleno přepychovými rouchy a na širokém opasku se blýskaly leštěné drahokamy. Ruce zaťaté v pěst stále svíraly démanty vykládaný jílec meče, jako by byly připraveny ho vytasit z pochvy. Taran se otřásl strachem a hrůzou. Lebka mrtvého jako by se vzdorně šklebila a vyzývala vetřelce, aby se pokusili vyplenit královské poklady.

Když se Taran otočil, zavanul mu do tváře poryv větru. „Myslím, že sem vede nějaká chodba," zvolal, „tamhle, v protější zdi." Rozběhl se směrem, odkud se ozývaly strašidelné hlasy.

Nevysoko nad zemí zelo ústí tunelu. Cítil z něj čerstvý vzduch a lačně ho nabral do plic. „Pospěš si," pobídl Eilonwy.

Vytrhl meč z kostnaté ruky jednoho z válečníků a vlezl do tunelu.

Byl to nejužší ze všech tunelů, na které dosud narazili. Taran ležel přitisknutý břichem k zemi, plazil se kupředu a razil si cestu mezi volně rozesetými kamínky. Za sebou slyšel Eilonwyino supění a zápolení. Pak se k tomu všemu připojil jakýsi nový zvuk – vzdálené dunění a burácení. Údery nabývaly na intenzitě a podlaha pod nimi se začala chvět. Chodba se náhle prudce zatřásla, z půdy vyrazily skryté kořeny

stromu a země pod Taranem se rozevřela, vzdouvala se a drolila. V příštím okamžiku ho otřes půdy vyhodil na úpatí kamenitého srázu.

Kdesi hluboko uvnitř kopce se rozlehl hromový třesk. Spirálový hrad vysoko nad Taranem byl zalit modrým ohněm. Náhlý poryv prudkého větru chlapce málem srazil na zem. Oblohu rozčísl rozvětvený blesk. Za Taranovými zády se ozvalo Eilonwyino volání o pomoc.

Byla polovinou těla venku a druhou polovinou uvízla v úzké chodbičce. Zatímco se Taran potýkal s padlými balvany, zdi Spirálového hradu se zachvěly jako šedivé hadry. Jeho věže se naklonily v šíleném úhlu. Taran holýma rukama odhazoval hroudy hlíny a kořeny.

„Celá jsem se zamotala do toho meče," oddechovala těžce Eilonwy. „Pochva se o něco zachytila."

Taran se zapřel do posledního balvanu. „Do jakého meče?" procedil zaťatými zuby. Popadl Eilonwy v podpaží a vytáhl ji ven.

„No fuj!" odfoukla si. „Připadám si, jako by někdo rozebral všechny moje kosti a pak je složil dohromady, ale špatně. Do jakého meče? Říkal jsi přece, že potřebuješ zbraně, ne? A taky sis jeden meč vzal, takže jsem si myslela, že bych to měla udělat taky,"

S mohutným výbuchem, který jako by živly vyrvaly ze samotného středu země, se Spirálový hrad zhroutil jako domek z karet. Obrovské kameny jeho zdí praskaly jako drobné větvičky a jejich rozeklané hroty se tyčily k obloze. Pak zavládlo hluboké ticho. Vítr ustal a vzduch jako by ztěžkl.

„Děkuji ti, žes mi zachránil život," ozvala se Eilonwy. „Musím uznat, že na pasáčka vepřů máš překvapivou kuráž. Je to báječné, když ti někdo přichystá takovéhle překvapení.

Zajímalo by mě, co se stalo s Achren," pokračovala. „Tohle ji tedy doopravdy naštve," dodala a potěšené se zachichotala, „a nejspíš si bude myslet, že za to všechno můžu já. V jednom kuse mě totiž trestá za různé nepřístojnosti, které mě ještě ani nenapadly."

„Jestli je Achren pod těmi kameny, nepotrestá už nikdy nikoho," poznamenal Taran. „Myslím ale, že bychom tu neměli zůstávat a zjišťovat to." Připjal si k pasu meč.

Čepel meče, který z pohřební komory vynesla Eilonwy, byla příliš dlouhá na to, aby ho mohla pohodlně nosit u pasu, zavěsila si ho tedy přes rameno.

Taran na zbraň překvapeně pohlédl. „No ne – to je ten meč, co držel v ruce král."

„Samozřejmě," přisvědčila Eilonwy. „Ten by přece měl být ze všech nejlepší, ne?" Zdvihla ze země zářící kouli. „Jsme na zadní straně hradu nebo spíš toho, co bývalo hradem. Tvůj přítel je tamhle dole, mezi těmi stromy – jestli na tebe totiž počkal. Překvapilo by mě, kdyby tam ještě byl po tom všem, co se tady dělo…"

Rozběhli se k lesíku. Taran před sebou spatřil nezřetelné obrysy pláštěm zahaleného muže a bílého koně. „Tady jsou!" vykřikl.

„Gwydione!" zavolal. „Gwydione!"

Měsíc v tu chvíli vykoukl mezi mraky a postava v plášti se otočila. Taran v náhlém jasném světle zůstal stát jako opařený a překvapením mu poklesla Čelist. Muže před sebou v životě neviděl.

KAPITOLA IX
FFLEWDDUR FFLAM

Taranův meč vylétl z pochvy. Muž v plášti spěšně pustil Melyngařinu uzdu a skokem se schoval za strom. Taran se rozmáchl čepelí a vzduchem se rozlétly kousky kůry. Zatímco cizinec uskakoval ze strany na stranu, Taran sekal, bodal a divoce útočil na keře i větve stromů.

„Ty nejsi Gwydion!" zařval.

„Nikdy jsem nic takového netvrdil," ohradil se hlasitě cizinec. „Jestli si myslíš, že jsem Gwydion, je to hrozný omyl."

„Vylez odtamtud!" nařídil Taran a znovu vyrazil mečem kupředu.

„Rozhodně nevylezu, dokud kolem sebe budeš mávat tím obrovským… no tak, dávej pozor! U velkého Belina, to už jsem byl bezpečnější v Achrenině žaláři!"

„Okamžitě vylez, nebo už nevylezeš nikdy!“ hulákal Taran. Zaútočil s dvojnásobnou vervou a zuřivě sekal mečem do podrostu.

„Příměří! Příměří!“ zaječel cizinec. „Nemůžeš přece zabít neozbrojeného!“

Eilonwy, která se až do té chvíle držela několik kroků za Taranem, k němu teď přiskočila a popadla ho za paži. „Nech toho!“ vykřikla na něj. „Takhle přece se svým přítelem nemůžeš zacházet, když mi dalo takovou práci, abych ho osvobodila.“

Taran ji setřásl. „Co je to za zradu?“ osopil se na ni. „Tys nechala mého společníka na pospas smrti! Celou tu dobu jsi byla spřažená s Achren. Měl jsem to vědět. Nejsi o nic lepší než ona!“ Se zmučeným výkřikem pozdvihl meč.

Eilonwy se s pláčem rozběhla do lesa. Taran upustil meč na zem a zůstal stát se skloněnou hlavou.

Cizinec se odvážil vystoupit zpoza stromu. „Příměří?“ ubezpečoval se ještě jednou. „Věř mi, kdybych byl věděl, že způsobím všechny tyhle problémy, vůbec bych nebyl tu zrzavou holku poslouchal.“

Taran hlavu nezdvihl.

Cizinec se opatrně přiblížil o několik dalších kroků. „Přijmi nejpokornější omluvu za to, že jsem tě tak zklamal,“ ospravedlňoval se. „Strašně mi lichotí, že sis mě spletl s princem Gwydionem. Sotva se dá mluvit o nějaké podobě, snad až na určitý vnější dojem…“

„Nevím, co jsi zač,“ zarazil ho hořce Taran, „vím ale, že tvůj život vykoupil jiný statečný muž vlastním životem.“

„Jmenuji se Fflewddur Fflam, syn Godův,“ představil se cizinec a hluboce se uklonil, „bard a harfenista k tvým službám.“

„Nepotřebuji služby žádných bardů,“ odsekl Taran. „Harfa mému společníkovi život nevrátí.“

„Lord Gwydion je mrtev?“ vylekal se Fflewddur Fflam. „To je ovšem smutná zpráva. Je to můj soukmenovec a já sám jsem Doninu rodu vázán přísahou věrnosti. Proč mě ale viníš z jeho smrti? Pokud Gwydion vykoupil můj život, pověz mi alespoň, jak k tomu došlo, a budu ho oplakávat s tebou.“

„Běž si svou cestou,“ vybídl ho Taran. „Nedošlo k tomu tvou vinou. Svěřil jsem Gwydionův život do rukou zrádkyně a lhářky. Měl bych za to zaplatit životem.“

„To jsou v případě tak půvabného děvčete tvrdá slova,“ prohlásil bard. „Zejména když tady není, aby se mohla hájit.“

„Nestojím o žádné její vysvětlování,“ rozčilil se Taran. „Nemá, co by mi řekla. Je úplně jedno, jestli se někde v lese ztratí.“

„Pokud je to doopravdy taková zrádkyně a lhářka, jak říkáš,“ poznamenal Fflewddur, „pak ji z toho necháváš vyklouznout dost lacino. Ty možná o její vysvětlení nestojíš, jsem si ale poměrně jistý, že Gwydion by ho rád slyšel. Dovol mi navrhnout, abys ji šel najít, než se zatoulá příliš daleko.“

Taran přikývl. „Ano,“ přisvědčil chladně, „Gwydion se dočká spravedlnosti.“

Prudce se otočil a zamířil ke stromům. Eilonwy neutekla nijak daleko, pár kroků před sebou spatřil záři její koule a dívku samotnou našel sedět na velkém kameni na mýtince. Připadala mu malá a vyhublá, hlavu měla zabořenou v dlaních a ramena se jí třásla.

„No vidíš, teď jsem se kvůli tobě rozbrečela!“ vybuchla, když se k ní Taran blížil. „Já brek nenávidím, vždycky se mi zdá, že mám místo nosu rozpuštěný rampouch. Moc ses mě dotkl, ty pitomý pasáčku vepřů, a ještě ke všemu kvůli něčemu, za co si můžeš jen ty sám.“

Tarana to tak zarazilo, že začal zmateně koktat.

„No jistě!“ vyhrkla Eilonwy. „Všechno je to jen a jen tvoje chyba! Vůbec nic jsi mi o tom muži, kterého jsem ti měla zachránit, neřekl a pořád jsi jen mluvil o svém příteli v sousední cele. Tak jsem tedy zachránila toho, kdo byl v sousední cele.“

„Tys mi ale neřekla, že je v žaláři ještě někdo jiný.“

„Však tam nikdo jiný nebyl,“ ujistila ho Eilonwy. „Byl tam jedině tenhle Fflewddur Fflam, nebo jak si to říká.“

„A kde je tedy můj společník?“ vyjel na ni Taran. „Kde je Gwydion?“

„To já nevím,“ bránila se Eilonwy. „V Achrenině žaláři ale nebyl, to vím jistě. A dokonce ti můžu říct, že tam nebyl nikdy.“

Taran si uvědomoval, že dívka říká pravdu. Pomalu se mu vracela paměť a vzpomínal si, že Gwydion s ním byl jen na kratičký okamžik. Neviděl na vlastní oči, že by ho stráže zavíraly do cely, prostě jen usoudil, že tomu tak nejspíš bylo.

„Co s ním mohla udělat?“

„Nemám sebemenší ponětí,“ prohlásila Eilonwy a popotáhla. „Mohla ho nechat odvést do svých komnat, mohla ho nechat zamknout do věže – je tam tucet míst, kde ho mohla schovat. Stačilo, abys mi řekl, že mám zachránit muže jménem Gwydion, a já bych ho byla našla. Jenže to ne, ty sis prostě musel hrát na chytráka a nechat si všechno pro sebe…“

Taran pocítil bodnutí u srdce. „Musím se vrátit do hradu a najít ho. Ukážeš mi, na jakém místě ho asi mohla Achren uvěznit?“

„Z hradu nic nezbylo,“ upozornila ho Eilonwy. „A kromě toho si budu muset rozmyslit, jestli ti vůbec ještě chci pomáhat, po tom, jak ses choval a tak ošklivě mi nadával. Bylo to, jako kdybys mi do vlasů naházel housenky.“ Pohodila hlavou, zdvihla bradu a odmítala se na něj podívat.

„Obvinil jsem tě nespravedlivě,“ přiznal Taran. „Stydím se a je mi to líto.“

Eilonwy na něj úkosem pohlédla, aniž by dala bradu dolů. „To ti patří.“

„Půjdu ho hledat sám,“ rozhodl se Taran. „Máš pravdu, když mi odmítáš pomáhat. Nic ti do toho vlastně není.“ Otočil se a zamířil pryč z mýtinky.

„No tak, nemusíš se mnou přece jen tak hned souhlasit,“ vyjela na něj Eilonwy. Sklouzla z kamene a rozběhla se za ním.

Fflewddur Fflam stále ještě čekal na stejném místě, když se k němu vrátili. Ve světle Eilonwyiny koule měl Taran možnost si svého nečekaného společníka lépe prohlédnout. Bard byl vytáhlý a hubený a měl dlouhý špičatý nos. Jeho husté, jasně žluté vlasy se ježily všemi směry, takže připomínaly rozčepýřené slunce. Kabátec a kalhoty měl na loktech a na kolenou záplatované a záplaty byly přišité velkými neumělými stehy – Taran nepochyboval o tom, že jde o práci samotného barda. Přes ramena měl přehozenou překrásnou, elegantně tvarovanou harfu, v ostatních ohledech však ani v nejmenším nepřipomínal bardy, o jejichž existenci se Taran dozvěděl z Knihy tří zjevení.

„Jak to tedy vypadá, byl jsem vlastně zachráněn pouhým omylem,“ poznamenal Fflewddur, když mu Taran vysvětlil, co se stalo. „Mohlo mě samotného napadnout, že v tom bude něco takového. Pořád jsem se

sám sebe ptal, když jsem prolézal těmi odpornými chodbami, proč by proboha mělo někomu záležet na tom, jestli hniju v žaláři nebo ne.“

„Vracím se do hradu,“ oznámil mu Taran. „Ještě je snad naděje, že to Gwydion přežil.“

„Samozřejmě,“ vykřikl bard a oči se mu rozzářily. „Fflam spěchá na pomoc! Vezmeme pevnost útokem! Zmocníme se ho násilím! Vyrazíme hradní bránu!“

„Nezbylo z ní moc, co bychom ještě mohli vyrážet,“ upozornila ho Eilonwy.

„Vážně?“ zatvářil se zklamaně Fflewddur. „Nevadí, uděláme prostě, co bude v našich silách.“

Na temeni kopce se válely obrovské kamenné bloky, které jako by rozdrtila obří pěst. Pouze hranatý oblouk vstupní brány zůstal stát, pochmurně štíhlý jako ohlodaná kost. V měsíčním světle se zdálo, jako by tu trosky byly rozesety už celé věky. Nad roztříštěnou věží se vznášely chomáče mlhy. Tarana napadlo, že se Achren musela dozvědět o jejich útěku, protože právě v okamžiku, kdy byl hrad zničen, za nimi vyslala oddíl strážných. Jejich mrtvoly ležely mezi troskami stejně nehybné jako kameny.

S narůstajícím zoufalstvím se Taran začal šplhat po ruinách. Základy hradu se zřítily a jeho zdi se propadly dovnitř. Bard a Eilonwy se k Taranovi připojili ve snaze odvalit jeden či dva z puklých kamenů, zjistili však, že je to úkol přesahující jejich síly.

Konečně pak Taran vyčerpaně zavrtěl hlavou. „S tímhle už nic nesvedeme,“ zamumlal. „Ty trosky tu zůstanou jako Gwydionova pohřební mohyla.“ Chvíli postál na místě a tiše pohlížel na dílo zkázy, pak se odvrátil.

Fflewddur navrhl, aby se vybavili zbraněmi mrtvých strážců. Sám si pro sebe vybral dýku, meč a kopí, Eilonwy si k meči, který odnesla z pohřební komory, přibrala tenkou dýku, kterou si zastrčila za pás. Taran shromáždil tolik luků a toulců s šípy, kolik unesl. Všichni tři teď byli lehce, ale efektivně ozbrojeni.

S těžkým srdcem se malá skupinka vydala po svahu dolů. Melyngar ji poslušně následovala se sklopenou hlavou, jako by si uvědomovala, že už svého pána nikdy neuvidí.

„Musíme zmizet z tohohle semeniště zla,“ vyhrkl Taran. „Nemůžu se dočkat, až už odtud budu pryč. Spirálový hrad mi nepřinesl nic než bolest, v životě už ho nechci vidět.“

„A co přinesl nám ostatním?“ vyjela na něj Eilonwy. „Počínáš si, jako bychom jen seděli a náramně se bavili, zatímco ty tady kvílíš a naříkáš.“

Taran se náhle zarazil. „Pro… promiň,“ zakoktal. „Tak jsem to nemyslel.“

„A navíc,“ pokračovala Eilonwy, „se velice mýlíš, jestli si myslíš, že se uprostřed noci vydám na pochod do nějakého lesa.“

„A já ti zase upřímně řeknu,“ přidal se k ní Fflewddur, „že jsem tak utahaný, že bych se klidně vyspal přímo u Achreniných dveří.“

„Všichni si potřebujeme odpočinout,“ přikývl Taran. „Jenže nevěřím Achren, ať je mrtvá nebo živá, a pořád ještě nevíme, co se stalo se syny kotle. Jestli z toho vyvázli, není vyloučeno, že nás právě teď hledají. Ať jsme jakkoli unavení, bylo by pošetilé zůstat takhle blízko hradu.“

Eilonwy i Fflewddur souhlasili s tím, že urazí ještě alespoň kus cesty. Po nějaké chvíli objevili místečko, které bylo dobře chráněné stromy, a unaveně se svalili do trávy. Taran odsedlal Melyngar a v duchu přitom děkoval Eilonwy za to, že s sebou vzala Gwydionovy věci. V sedlové brašně našel plášť a podal jí ho. Bard se zabalil do vlastního potrhaného oděvu a harfu opatrně postavil na sukovitý kořen.

Taran si vzal první hlídku. Stále ještě ho pronásledovaly vzpomínky na zsinalé válečníky, takže viděl jejich tváře v každém stínu. S postupem noci ho každou chvíli vytrhli z klidu neklidní obyvatelé lesa nebo vzdechy neposedného větru v listech stromů. Pak zašelestily keře, tentokrát to ale vítr nebyl. Taran zaslechl nezřetelné zaškrábání a chvatně sáhl po meči.

V měsíčním světle se objevila postava, která zamířila k Taranovi. „Pochoutky a pokroutky?“ zakňoural tichý hlas. „Co je tvůj zvláštní přítel zač?“ zajímal se bard, který se posadil a zvědavě si nového příchozího prohlížel. „Na pasáčka vepřů,“ poznamenala Eilonwy, „se pohybuješ v podivné společnosti Kde jsi to našel? A co to je? V životě jsem nic podobného neviděla.“

„Není to žádný můj přítel,“ vyhrkl Taran. „Je to ohavný mizerný darebák, který nás nechal na holičkách, jakmile na nás zaútočili.“

„Ne kdepak!“ zaprotestoval Gurgi, zakňučel a potřásl rozcuchanou hlavou. „Chudáček ubohý Gurgi je vždycky věrný mocným rytířům – jaká radost jim sloužit, i když přitom trpí šťoucháním a žďoucháním.“

„Jen pověz pravdu,“ vybídl ho Taran. „Utekl jsi, když jsme tě nejvíc potřebovali.“

„Sekání a bodáni je pro urozené pány, ne pro ubohého slabého Gurgiho. Ach, to strašlivé svištění mečů! Gurgi běžel hledat pomoc, mocný rytíři.“

„Žádnou se ti ale najít nepodařilo,“ odsekl vztekle Taran.

„Bohužel, bohužel!“ zasténal Gurgi. „Nikde žádná pomoc pro statečné válečníky. Gurgi běžel daleko, daleko, s hlasitým ječením a bečením.“

„O tom nepochybuju,“ zabručel Taran,

„Co jiného si má nešťastný Gurgi počít? Moc ho mrzí, když vidí, jaké mají velcí válečníci potíže, ach ano, pláče utrpením! Co by ale chudáčka Gurgiho čekalo v bitvě kromě bolestivého propíchnutí a přeštípnutí jeho hrdla?“

„Nebylo to zrovna statečné,“ poznamenala Eilonwy, „ale nebylo to ani úplně hloupé. Nechápu, k čemu by bylo, kdyby se nechal rozsekat, zvlášť když vám v boji stejně k ničemu nebyl.“

„Ach, poslyšte moudrost urozené dámy!“ vykřikl Gurgi a padl k zemi u Eilonwyiných nohou. „Nebýt toho, že se Gurgi vydal hledat pomoc, nebyl by teď tady a nemohl by vám sloužit. On tady ale je! Ano, ano, věrný Gurgi se vrací k třískání a lískání od strašlivého válečníka!“

„Prostě se mi ztrať z očí,“ vybídl ho Taran, „nebo si doopravdy budeš mít na co stěžovat.“

Gurgi žalostně popotáhl. „Gurgi si pospíší a poslechne tě, mocný rytíři. Už vůbec nic neřekne, dokonce ani nezašeptá nic o tom, co viděl. Ne, nebude rušit spánek velkomožných hrdinů. Jen se na něj dívej, jak odchází a se slzami v očích se loučí.“

„Okamžitě se sem vrať!“ zavolal za ním Taran.

„Pochoutky?“ rozjasnila se Gurgiho tvář.

„Tak poslyš," pokračoval Taran, „máme sotva dost sami pro sebe, ale dám ti spravedlivý podíl ze všeho, co vezeme. Pak už si svoje pokroutky budeš muset najít sám."

Gurgi přikývl. „Četné zástupy pochodují údolím a mají naostřená kopí – ano doopravdy četné. Gurgi je moc tiše a chytře pozoruje, ale o pomoc se na ně neobrací. Ne, to by mu vyneslo jen bolestivé rány."

„Hej, hej, co to slyším?" vykřikl Fflewddur. „Četné zástupy? Ty bych tedy hrozně rád viděl. Odjakživa se mi líbí průvody a takové ty věci."

„Shromažďují se nepřátelé Donina rodu," vysvětloval bardovi spěšně Tara „Gwydion a já jsme je viděli, než jsme upadli do zajetí. A jestli teď Gurgi mluví pravdu, znamená to, že získávají další posily."

Bard vyskočil na nohy. „My Fflamové se nikdy nevyhýbáme nebezpečí! Či mocnější je nepřítel, tím větší získáme slávu! Najdeme je a vrhneme se na ně! Bardové o nás navěky budou pět oslavné písně!"

Taran se na okamžik nechal unést Fflewddurovým zápalem a chopil se svého meče. Potom však zavrtěl hlavou při vzpomínce na slova, která Gwydion pronesl v lese nedaleko Caer Dallbenu. „Ne… ne," zavrtěl pomalu hlavou, „bylo by pošetilé přemýšlet o tom, že na ně teď zaútočíme." Letmo se na Fflewddura usmál „Bardové by o nás sice zpívali," připustil, „ale my bychom tady nebyli, abychom ocenili jejich výkon."

Fflewddur se zklamaně znovu posadil.

„O tom, jak na nás budou bardové pět oslavné písně, můžeš mluvit donekonečna," poznamenala Eilonwy, „ale já na nějakou bitvu nemám náladu. Jdu spát." S těmi slovy se schoulila na zemi do klubíčka a přetáhla si cíp pláště přes hlavu.

Fflewddur se stále ještě nepřesvědčený usadil na zem, opřel se o kořen stromu a připravoval se na hlídku. Gurgi se stočil k spánku u Eilonwyiných nohou. Tara navzdory svému vyčerpání ležel a nemohl usnout. V duchu znovu viděl Rohatého krále a slyšel výkřiky z planoucích klecí.

Rychle se posadil. Pohlcen lítostí ze ztráty svého společníka zapomněl, co ho sem vlastně přivedlo. Jeho osobním posláním bylo pátrat po Hen Wen, Gwydionovým posláním zase varovat Doniny syny. Taranovi se zatočila hlava. Když byl teď jeho společník nepochybně

mrtvý, měl by se pokusit najít cestu do Caer Dathylu? A co se v tom případě stane s Hen Wen? Všechno přestalo být prosté a jednoduché. Zatoužil po klidu Caer Dallbenu, zatoužil dokonce po tom, aby mohl jít vyplet záhony se zeleninou a vykovat pár podkov. Nepokojně se převaloval z boku na bok a nenacházel odpověď. Konečně ho přemohla únava, usnul a propadl se do zlých snů.

KAPITOLA X
MEČ DYRNWYN

Když Taran otevřel oči, byl bílý den. Gurgi už hladově očichával sedlovou brašnu. Taran se rychle zdvihl na nohy a rozdělil tolik zbývajících zásob, kolik se jen odvážil. Trochu jich ponechal v zásobě, protože neměl ponětí, jak obtížné bude hledání potravy na nadcházející cestě. V průběhu nepokojné noci dospěl k rozhodnutí, ale stále ještě váhal, jestli s ním má seznámit ostatní; nebyl si dosud jistý, zda se rozhodl správně. A tak se plně soustředil na skrovnou snídani.

Gurgi seděl se zkříženýma nohama a polykal svůj příděl jídla s tolika potěšenými výkřiky a s tak hlasitým mlaskáním, že se zdálo, jako by jedl dvojnásobnou porci, než jakou doopravdy dostal. Fflewddur svou drobnou porci zhltl, jako by neměl v ústech přinejmenším pět dnů. Eilonwy svůj zájem víc než jídlu věnovala meči, který odnesla z pohřební síně. Měla ho položený na kolenou, zmateně se mračila, špičku jazyka měla vysunutou mezi rty a zvědavě si zbraň prohlížela.

Když k ní Taran přistoupil blíž, chvatně meč odložila z jeho dosahu. „No tak," pousmál se Taran, „děláš, jako bych ti ho chtěl ukrást." Jílec i hruška meče byly sice posázené drahými kameny, pochva však byla opotřebovaná, špinavá a téměř zčernalá stářím. Přesto zbraň působila dojmem prastarého vznešeného původu a Taran plál touhou potěžkat ji v ruce. „Ukaž," vyzval Eilonwy, „chci se podívat na čepel."

„Neodvážím se ji vytasit," vykřikla k Taranovu velkému překvapení Eilonwy. Viděl, že se tváří smrtelně vážně a téměř bázlivě.

„Tady na pochvě je nějaký symbol moci,“ pokračovala Eilonwy. „Stejnou značku už jsem viděla, byla na některých Achreniných věcech. Označovala vždycky něco, co jsem měla zakázané. Je sice pravda, že žádné z Achreniných věcí se nesmí dotýkat nikdo jiný, některé jsou ale zakázanější než jiné… A pak je tu ještě nějaký nápis,“ dodala a znovu se zamračila. „Jenže je ve starém písmu.“ Rozčileně dupla nohou. „Zatraceně, to je ale smůla, že mě ho Achren nenaučila pořádně číst. Málem bych ho rozluštila, schází mi jen troška, a to mě vždycky nejvíc naštve. Jako když začneš mluvit a v polovině zapomeneš, co jsi chtěl říct.“

Právě v tom okamžiku k nim přistoupil Fflewddur a také na podivnou zbraň upřel zvědavé oči. „To je meč z nějaké pohřební komory, co?“ Bard zavrtěl rozježenou plavou hlavou a tiše hvízdl. „Radil bych vám, abyste se ho okamžitě zbavili. Nikdy jsem ve věci, které se najdou v pohřebních komorách, neměl velkou důvěru. Není dobré cokoli si s nimi začínat. Nikdy nevíte, kde všude se už ocitly a kdo všechno je držel v ruce.“

„Pokud má ta zbraň kouzelnou moc,“ začal Taran, který tím víc zatoužil chopit se meče vlastníma rukama, „asi bychom si ji měli nechat…“

„No tak, buď už přece zticha!“ zarazila ho Eilonwy. „Neslyším sama sebe myslet. Vůbec nechápu, o čem to vy dva vlastně mluvíte: Jestli se jí zbavíme nebo jestli se jí nezbavíme. Je přece moje, nemám pravdu? Našla jsem ji, vynesla jsem ji ven a málem jsem kvůli ní uvízla ve špinavém starém tunelu.“

„Bardové by se v těchhle věcech měli vyznat,“ poznamenal Taran. „Přirozeně,“ ujistil ho Fflewddur se sebevědomým úsměvem a přistrčil svůj dlouhý nos blíž k pochvě. „Tyhle nápisy bývají všechny na jedno brdo. Jak vidím, tenhle není na čepeli, ale na pochvě. Stojí tam… hmm… něco jako, Varuj se mého hněvu‘ – no, prostě obvyklé průpovídky.“

V tom okamžiku se ozvalo hlasité zadrnčení. Fflewddur zaraženě zamrkal. Jedna ze strun na jeho harfě praskla. „Promiňte,“ omluvil se a odešel se věnovat svému nástroji. „Vůbec nic takového se tady nepíše,“ prohlásila Eilonwy. „Už se v tom částečně vyznám. Vidíš, začíná to tady hned u jílce a točí se to kolem dokola jako břečtan. Dívala jsem se

na to z nesprávného konce. Nejdřív je tady napsáno Dyrnwyn. Nevím, jestli je to jméno toho meče nebo krále, který ho nosil. Ale ano, jasně, je to jméno meče, protože tady'je ještě jednou:

TAS DYRNWYN POUZE TY, KDO JSI Z KRÁLOVSKÉ KRVE, VLÁDNI A UDEŘ PROTI…

Proti něčemu, nevím ale, proti čemu," pokračovala Eilonwy. „Je to hrozně nezřetelné, vůbec to není vidět. Písmena jsou ohmataná skoro do hladka. Ne, počkej, to je zvláštní. Nejsou ohmataná, někdo je vyškrábal. Musela být vyrytá hodně hluboko, protože jejich zbytky jsou pořád ještě vidět. Ten zbytek už ale nepřečtu. Tohle slovo by snad mohlo znamenat smrt…" Otřásla se. „To není zrovna povzbudivé."

„Dovol mi vytáhnout meč z pochvy," naléhal znovu Taran. „Možná že na čepeli bude něco víc."

„To ti zcela jistě nedovolím," odsekla Eilonwy. „Říkala jsem ti přece, že je na něm symbol moci, a tím jsem vázaná – to je základ."

„Achren už nad tebou žádnou moc nemá."

„Tady nejde o Achren," vysvětlovala Eilonwy. „Říkala jsem jen, že měla věci označené stejným znamením. Jsem si naprosto jistá, že tohle je nějaké mnohem silnější kouzlo než všechna ta, kterých byla Achren schopná. Nikdy bych se neodvážila tenhle meč vytasit a nemám v úmyslu dovolit to ani tobě. Navíc se tady píše ‚pouze ty, kdo jsi z královské krve' a není tady jediné slovo o pasáčcích vepřů."

„Jak víš, že v sobě nemám královskou krev?" naježil se Taran. „Nenarodil jsem se přece jako pasáček vepřů. Co ty víš, můj otec byl třeba králem. V Knize tří zjevení se to stává každou chvíli."

„O žádné Knize tří zjevení jsem v životě neslyšela," ušklíbla se Eilonwy. „Především si ale myslím, že být královským synem nebo dokonce samotným králem samo o sobě nestačí. Královská krev je jen určitý způsob překladu. Ve starém jazyce to znamenalo nejen mít příbuzné z královského rodu – ty může mít každý. Znamenalo to… hmm, nevím přesně, jak bys to nazval. Něco nesmírně zvláštního. A řekla bych, že když to v sobě nosíš, nemusíš se trápit přemýšlením o tom, jestli to máš nebo ne."

„A ty jsi samozřejmě dospěla k závěru," zachmuřil se Taran, popuzený jejími poznámkami, „že já to v sobě nemám – ať už je to, co je to."

„Nechtěla jsem se tě dotknout,“ vyhrkla spěšně Eilonwy. „Řekla bych, že na pasáčka vepřů jsi dost pozoruhodný člověk. Dokonce bych řekla, že jsi ten nejbáječnější člověk, jakého jsem v životě potkala. Problém je prostě v tom, že ti ten meč dát nesmím, a tím to končí.“

„Tak co s ním budeš dělat?“

„Nechám si ho, samozřejmě. Snad nemyslíš, že ho někde hodím do studny?“

Taran si posměšně odfrkl. „To tedy bude pohled – malá holka s mečem.“

„Nejsem žádná malá holka,“ odsekla Eilonwy a podrážděně pohodila hlavou, až ji zavířily vlasy. „U mého lidu bylo za starých časů zvykem, že takzvané Panny meče bojovaly po boku mužů.“

„Jenže tohle nejsou staré časy,“ ušklíbl se Taran. „Místo meče bys měla mít Panenku.“

Eilonwy popuzeně vypískla, napřáhla se a chystala se vrazit Taranovi facku, když vtom se vrátil Fflewddur Fflam.

„No tak, no tak,“ uklidňoval je bard, „přestaňte se hádat, to přece k ničemu nevede.“ Velkým klíčem utáhl dřevěný kolíček, který držel právě opravenou strunu harfy.

Eilonwyino podráždění se obrátilo proti Fflewddurovi. „Ten nápis je hrozně důležitý. A nepíše se v něm nic o tom, že by se měl někdo vyvarovat něčího hněvu. Vůbec jsi to nepřečetl správně. To jsi tedy pěkný bard, když nedokážeš rozluštit nápis na kouzelném meči.“

„No, totiž, hmm, mám-li říct pravdu,“ vypravil ze sebe koktavě Fflewddur, odkašlal si a pak váhavě pokračoval, „to je tak. Oficiálně bard nejsem.“

„Nevím o tom, že by existovali nějací neoficiální bardové,“ poznamenala Eilonwy.

„Ale ano, existují,“ ujistil ji Fflewddur. „Alespoň v mém případě. Jinak jsem taky král.“

„Král?“ užasl Taran. „Můj pane…“ Poklekl před ním najedno koleno.

„Ne, ne, nic takového,“ zarazil ho Fflewddur. „Já už si na krále nehraju.“

„Kde je tvoje království?“ zajímala se Eilonwy.

„Několik dnů cesty východně od Caer Dathylu,“ odpověděl Fflewddur. „Je to rozlehlá říše…“

Při těchto slovech zaslechl Taran další zazvonění. „Zatracený krám,“ ulevil si bard. „Další dvě struny jsou v háji. Co jsem to říkal? Ano, už vím. No, ve skutečnosti je to dost malé království na severu, hrozně nudné a hrozně deprimující. Takže jsem se ho vzdal. Odjakživa se mi zamlouval potulný život bardů – a tak jsem se pro něj rozhodl i já.“

„Myslela jsem, že každý bard musí hodně studovat,“ ozvala se Eilonwy. „Nikdo se nemůže jen tak rozhodnout.“

„Ano, to byla jedna z mých potíží,“ připustil bývalý král. „Studoval jsem, u zkoušek jsem si vedl docela dobře…“ Drobná strunka na horním konci harfy s pronikavým zadrnčením praskla a zkroutila se jako šlahoun břečťanu. „Vedl jsem si dost špatně,“ pokračoval Fflewddur, „a rada bardů mě odmítla přijmout mezi sebe. Dnes od člověka vyžadují strašnou spoustu vědomostí. Musíte zvládnout nesčetné svazky poezie, chorály a hudbu, výpočty ročních období a historii. Musíte znát všemožné abecedy, které vyjadřujete pohyby prstů, a tajná znamení – člověk vůbec nemá naději, že si to všechno dokáže vecpat do hlavy.

Rada se ke mně zachovala velice hezky,“ vysvětloval dál Fflewddur. „Sám vyšší bard Taliesin mi osobně daroval tuhle harfu. Říkal, že to je přesně takový ‚stroj jaký potřebuji. Občas mám vážné pochybnosti o tom, jestli mi tím opravdu prokázal laskavost. Je to moc hezká harfa, mám ale strašné problémy se strunami. Nejraději bych ji zahodil a sehnal si nějakou jinou, tahle má ale překrásný tón. Nikdy bych druhou tak dobrou nenašel. Jen kdyby ty mizerné struny…“

„Všimla jsem si, že nějak často praskají,“ poznamenala Eilonwy. „Ano, přesně tak,“ přiznal poněkud rozpačitě Fflewddur. „Jak jsem vypozoroval stává se to obvykle tehdy, když… no, jsem dost emocionálně založený člověk a snadno se nechávám unést. Mám sklon, hmm, tak trochu přehánět, čistě v zájmu dramatického efektu, rozumíte.“

„Možná že kdybys přestal vše tolik přikrašlovat,“ nadhodila Eilonwy, „neměl bys s harfou tolik problémů.“

„Jistě, to je nejspíš pravda," připustil s povzdechem bard. „Snažím se o to, ale je to těžké, hrozně těžké. Jako král si na to člověk zvykne. Občas mám dojem, že strávím víc času spravováním strun než hraním. Tak už to ale chodí. Nemůžete mít všechno."

„Kam jsi měl namířeno, když tě Achren zajala?" zajímal se Taran.

„Nikam konkrétně," odpověděl Fflewddur. „To je jedna z výhod tohohle života. Člověk nemusí spěchat, aby se někam včas dostal. V jednom kuse je v pohybu, a než se naděje, někde se ocitne. Až na to, že v tomhle případě jsem se bohužel ocitl v Achrenině vězení. Moje hudba ji absolutně nezaujala. Ta ženská vůbec nemá hudební sluch," dodal ještě a nepatrně se otřásl.

„Můj pane," poprosil Taran, „pokorně žádám o tvoji královskou pomoc."

„Nech toho," zarazil ho bývalý král, „klidně mi můžeš říkat Fflewddur. O královskou pomoc? S radostí. Nikomu jsem královskou pomoc neposkytl od té doby, co jsem se vzdal trůnu."

Fflewddur Fflam a Eilonwy se usadili do trávy, zatímco jim Taran začal líčit příběh svého pátrání po Hen Wen a seznámil je s tím, co mu řekl Gwydion o Rohatém králi a o povstání kantrevů. Gurgi, který konečně dojedl, se přesunul k nim, přidřepl na travnatý pahrbek a poslouchal také.

„Nemám sebemenších pochyb o tom," pokračoval Taran, „že je třeba přinést Donin̊ým synům zvěst o povstání dřív, než Rohatý král udeří. Pokud totiž zvítězí, bude celý Prydain vydán Arawnovi na milost a nemilost. Na vlastní oči jsem viděl, co by to znamenalo." Byl celý rozpačitý z toho, že mluví jako nějaký vojevůdce v poradní síni, brzy však začal snáze nacházet slova. Snad je to tím, pomyslel si, že mluví za Gwydiona.

„Je mi jasné, co máš v plánu," skočil mu do řeči Fflewddur. „Ty sám budeš pokračovat v pátrání po praseti, a po mně chceš, abych varoval válečníky Donina rodu. Vynikající! Okamžitě vyrazím na cestu. A jestli mě dostihnou voje Rohatého krále…" Bard naznačil rukama několik šermířských krytů a výpadů. „Poznají, co je to statečnost příslušníka rodu Fflamů!"

Taran zavrtěl hlavou. „Ne, do Caer Dathylu musím jet osobně. Nijak nezpochybňuji tvou statečnost," obrátil se k bardovi, „ale je to

příliš nebezpečné. Nemohu po nikom jiném žádat, aby tomuto nebezpečí čelil místo mne.“

„A kdy vlastně chceš tedy hledat to prase?“ zeptal se ho Fflewddur.

„Svého vlastního poslání se musím vzdát,“ prohlásil Taran s očima upřenýma na barda. „Mám v úmyslu se k němu vrátit, až bude splněn můj první úkol, bude-li to ještě možné. Do té doby však sloužím pouze Gwydionovi. Byl jsem to já, kvůli komu přišel o život, a je jen spravedlivé, abych teď udělal to, co podle mého názoru hodlal udělat on sám.“

„Podle toho, co je mi o celé záležitosti známo,“ namítl bard „mám dojem, že na sebe svaluješ příliš velkou vinu. Nemohl jsi přece vědět, že Gwydion v tom žaláři není.“

„To na věci nic nemění,“ odpověděl Taran. „Už jsem se rozhodl.“

Fflewddur se užuž chystal protestovat, rozhodný tón Taranových slov ho však umlčel. „V čem tedy spočívá ta královská pomoc?“ zeptal se po chvíli.

„Ve dvou věcech,“ odpověděl Taran. „Za prvé mi pověz, jak se co možná nejrychleji dostanu do Caer Dathylu. Za druhé tě chci požádat, abys tuhle holku doprovodil do bezpečí k jejím lidem.“

Než stačil Fflewddur otevřít ústa, Eilonwy popuzeně vykřikla a vyskočila na nohy. „Doprovodil? Nechám se doprovodit jen tam, kam budu sama chtít! Nenechám se tahat zpátky jen proto, aby mě mohli poslat zase někam jinam. A můžeš se vsadit, že to bude nějaké další otravné místo. Kdepak, půjdu také do Caer Dathylu!“

„Už takhle je to riskantní výprava,“ protestoval Taran, „i když se nebudu muset starat o nějakou holku.“

Eilonwy si dala ruce v bok a v očích jí zajiskřilo. „Nemám ráda, když mi někdo říká nějaká holka nebo tahle holka, jako kdybych neměla vlastní jméno. Je to, jako když ti někdo strčí hlavu do pytle. Pokud říkáš, že jsi dospěl k rozhodnutí, tak já taky. A nevím, jak bys mi v něm mohl bránit. A pokud se ty,“ otočila se spěšně k bardovi a ukázala na něj prstem, „pokusíš doprovodit mě k mým ohavným a pitomým příbuzným – nemluvě o tom, že se mnou stejně jsou sotva nějak spříznění – rozbiju ti tu harfu o hlavu na tisíc kousků!“

Fflewddur vystrašeně zamrkal a ochranným gestem k sobě přitiskl svou harfu, zatímco Eilonwy zuřila dál.

„A jestli si jistý pasáček vepřů – jeho jméno se mi ani nechce vyslovit – myslí něco jiného, tak ho čeká ještě větší překvapení!“

Všichni začali mluvit jeden přes druhého. „Ticho!“ zařval Taran, jak nejhlasitěji uměl. „Tak dobrá,“ pokračoval poté, co se ostatní utišili. „Pokud jde o tebe,“ obrátil se k Eilonwy, „mohl bych tě svázat a posadit na Melyngar. Jenže to neudělám,“ dodal a zdvihl ruku, než mu dívka stačila skočit do řeči. „Ne kvůli všemu tomu povyku, co jsi ztropila, ale protože jsem si uvědomil, že to tak bude lepší.“ Bard se zatvářil překvapeně.

„Větší počet členů výpravy zaručuje větší bezpečí,“ pokračoval Taran. „Ať se stane cokoli, budeme mít lepší šanci, že alespoň jeden z nás dojede do Caer Dathylu. Myslím, že bychom měli zůstat pohromadě.“

„A to platí i pro věrného Gurgiho!“ vykřikl Gurgi. „Bude tě následovat! Příliš mnoho ošklivých nepřátel čeká a číhá a chce ho probodnout špičatým kopím!“

„Pokud s tím bude Fflewddur souhlasit,“ mluvil dál Taran, „ujme se role našeho průvodce. Musím vás ale varovat,“ dodal a pohlédl na Gurgiho a Eilonwy, „nic nesmí stát v cestě našemu poslání.“

„Za normálních okolností,“ ozval se Fflewddur, „bych dal přednost tomu, abych takovéhle výpravě velel já sám, ale vzhledem k tomu,“ pokračoval, zatímco se Taran chystal protestovat, „že jednáš z pověření lorda Gwydiona, skláním se před tvou autoritou stejně, jako bych se sklonil před jeho vlastní.“ Hluboce se uklonil. „Jako že se Fflam jmenuji, čekám na tvoje rozkazy…! Tak tedy kupředu!“ vykřikl bard. „A budeme-li donuceni k bitvě, budiž! Však jsem si už dokázal proklestit cestu řadami kopiníků…“

Na jeho harfě se rozervalo naráz šest strun a ostatní se napružily tak, že se zdálo, jako by měly prasknout také. Zatímco Taran sedlal Melyngar, bard se žalostně pustil do opravy svého nástroje.

KAPITOLA XI
ÚTĚK DO HOR

Než vyrazili, nabídl Taran Eilonwy, že může jet na Melyngar, dívka však odmítla.

„Můžu jít pěšky zrovna tak dobře jako kdokoli z vás ostatních," ohradila se tak rozezleně, že se s ní Taran na toto téma raději dál nebavil; naučil se už dávat si pozor na její nabroušený jazyk. Bylo dohodnuto, že bílá klisna ponese všechny zbraně, které sebrali ze Spirálového hradu – s výjimkou meče Dyrnwynu, na jehož strážkyni se pasovala Eilonwy osobně.

Fflewddur Fflam kreslil do hlíny hrotem své dýky a ukazoval Taranovi trasu, které se hodlal držet. „Vojska Rohatého krále nepochybně zůstanou v údolí řeky Ystrad. Pro pochodující armádu je to ta nejsnazší cesta. Spirálový hrad stál tady," dodal a zlostným gestem zabodl dýku do místa, na které ukazoval, „západně od Ystradu. To znamená, že nejkratší cesta by vedla přímo na sever přes tyhle hory."

„Tak to je cesta, kterou se musíme vydat," přikývl Taran, který se ze všech sil snažil alespoň trochu se vyznat ve změti Fflewddurových čar.

„To bych nedoporučoval, příteli. Museli bychom se v tom případě přespříliš přiblížit Annuvinu. Arawnovy pevnosti jsou blízko Spirálového hradu a podle mého názoru bychom se jim měli vyhnout širokým obloukem. Ne, povím ti, co si myslím, že bychom měli udělat: držet se na náhorní planině nad západním břehem Ystradu. Můžeme postupovat poměrně přímo, protože se nebudeme muset držet samotného údolí. Vyhneme se tak Annuvinu i Rohatému králi. Takhle ve čtyřech budeme schopni jet rychleji než těžce vyzbrojení válečníci. Dostaneme se z hor s velkým náskokem před nimi a nebudeme daleko od Caer Dathylu. Pak už zamíříme rovnou tam – a náš úkol bude splněn." Fflewddur se narovnal a zářil uspokojením. „Tak takhle jsem to vymyslel," prohlásil a otíral si hlínu z dýky. „Geniální strategie. Můj vlastní válečný náčelník by to nezařídil líp."

„Ano,“ přikývl Taran, který měl v hlavě stále ještě zmatek z bardových řečí o náhorních planinách a západních březích, „to vypadá velice rozumně.“

Sestoupili níž na rozlehlou, sluncem zalitou louku. Ráno se ukázalo být jasné teplé, na skloněných stéblech trávy však dosud ulpívaly kapky rosy. V čele skupiny pochodoval Fflewddur; jeho dlouhá kostnatá lýtka rázovala rychlým krokem. Harfa mu poskakovala na zádech a stočený ošuntělý plášť měl přehozený přes rameno. Za ním šla Eilonwy s vlasy rozevlátými větrem a s velkým černým mečem pověšeným na zádech. V těsné blízkosti za ní se držel Gurgi, do jehož vlasů se zapletlo tolik nových listů a větviček, že se začínal podobat pochodující bobří hrázi. Pohyboval se dlouhými skoky, mával přitom rukama, pohazoval hlavou ze strany na stranu, tiše sténal a huhlal.

Poslední v řadě pochodoval Taran, který držel za uzdu Melyngar. Až na zbraně, které byly připevněné ke klisnině sedlu, se mohlo zdát, že si skupinka vyšla na zábavný jarní výlet. Eilonwy neustále vesele štěbetala a Fflewddur čas od času zanotoval několik veršů nějaké písně. Pouze Taran se cítil stísněně. Připadalo mu, že pohoda jasného jitra je pouhým klamem, a měl dojem, že za každým zlatým stromem se skrývají temné stíny. Navzdory panujícímu teplu se otřásl náhlým chladem. Při pohledu na společníky mu bylo těžko na duši. V Caer Dallbenu snil o tom, že se stane hrdinou. Od té doby však už zjistil, že snít je snadné – a v Caer Dallbenu nebyly na jeho úsudku závislé životy druhých. Toužebně vzpomínal na Gwydionovu sílu i na jeho rady. Obával se, že jeho vlastní síly nejsou přiměřené úkolu, jehož se chce zhostit. Ještě jednou se otočil a naposledy se zadíval směrem ke Spirálovému hradu, Gwydionově pohřební mohyle. Na hřebeni kopce, jasně se rýsujícím proti mračnům, se objevily dvě postavy na koních.

Taran vykřikl a gesty svým společníkům naznačoval, aby se ukryli v lese. Melyngar vyrazila kupředu. Po kratičké chvíli se už všichni krčili v hustém podrostu. Jezdci pokračovali dál po hřebeni; byli od nich příliš daleko, aby Taran jasně rozeznal jejich obličeje, podle strnulého držení těla si však dokázal představit sinalé tváře a zapadlé oči synů kotle.

„Jak dlouho už jsou za námi?“ zeptal se Fflewddur. „Myslíš, že nás viděli?“

Taran opatrně rozhrnul oponu z listí a vyhlédl ven. Ukázal směrem ke svahu. „Tady máš odpověď," utrousil.

Bledí válečníci kotle otočili svoje koně, zamířili z hřebene kopce směrem k jejich louce a pravidelným tempem postupovali po svahu dolů. „Pospěšte si," nařídil Taran. „Musíme jim utéct."

Skupinka se nevrátila zpět na louku a místo toho se vypravila přímo napříč lesem. Přítomnost synů kotle je donutila prozatím se vzdát cesty, kterou pro ně Fflewddur vybral, bard však doufal, že se jim podaří válečníky setřást ze své stopy a obloukem se pak vrátit do vyšších poloh.

Drželi se těsně pohromadě, uháněli vpřed vlčím poklusem a neodvážili se zastavit ani na to, aby se napili vody. Lesní příkrov je do jisté míry chránil před slunečním žárem, po nějaké době je však jejich tempo přece jen začalo vysilovat. Pouze Gurgi nepůsobil dojmem únavy či nepohodlí. Udržoval stálý rytmus svých dlouhých skoků a hejna mušek ani štípajícího hmyzu nepronikla jeho zcuchanou hřívou. Eilonwy, která hrdě trvala na tom, že se jí běhání líbí, se přidržovala Melyngařina třmene.

Taran nedokázal s jistotou odhadnout, jak daleko jsou válečníci za nimi, věděl však, že synové kotle jen stěží ztratí jejich stopu. Když podle ničeho jiného, mohli je sledovat podle hluku, který nadělali, protože už se nepokoušeli postupovat tiše. Jediná jejich naděje byla v rychlosti, a proto klusali dál ještě dlouho po západu slunce.

Jejich ústup se změnil ve slepý útěk do tmy pod měsícem, který se utápěl v těžkých mračnech. Neviditelné větve po nich vztahovaly své ruce a šlehaly je do tváří. Eilonwy v jednom okamžiku klopýtla a upadla a Taran ji zvedl na nohy. Dívka znovu zakolísala a hlava jí klesla na stranu. Taran odepjal zbraně od Melyngařina sedla, podělil se o toto břímě s Fflewddurem a Gurgim a vysadil protestující Eilonwy na Melyngařin hřbet. Sesula se na břicho a tváří se přitiskla ke klisnině zlaté hřívě.

Celou noc se prodírali lesem, který houstl tím víc, čím blíž se dostávali k údolí řeky Ystrad. Když se pomalu objevovalo první rozpačité světlo dne, dokonce i Gurgi začal klopýtat vyčerpáním a sotva byl schopen klást jednu chlupatou nohu před druhou. Eilonwy upadla v tak hluboký spánek, že se Tarana zmocnily obavy, jestli není nemocná.

Rozcuchané a zvlhlé vlasy se jí lepily k čelu a v obličeji byla smrtelně bledá. S bardovou pomocí ji Taran zdvihl ze sedla a opřel ji o mechem porostlý svah. Když se pak pokusil rozepnout přezku překážejícího meče, otevřela Eilonwy jedno oko, podrážděně se zamračila a odtáhla vzácnou zbraň z jeho dosahu – energičtěji, než si myslel.

„Ty prostě napoprvé nikdy nic nepochopíš," zamumlala Eilonwy s rukou pevně sevřenou na jilci meče. „To ale nejspíš bude tím, že jsou pasáčci vepřů všichni stejní. Už jsem ti přece říkala, že na něj nemáš sahat, a teď ti to říkám podruhé – nebo už je to potřetí, počtvrté? Už to nejspíš nestačím počítat." S těmito slovy ovinula paže kolem pochvy a znovu usnula.

„Musíme si tady odpočinout," obrátil se Taran k bardovi, „alespoň na chvilku."

„V tomhle okamžiku," zasténal Fflewddur, který se natáhl jak široký tak dlouhý na zem, takže špičky jeho nohou a jeho nos vyčnívaly kolmo do vzduchu, „mi vůbec nezáleží na tom, jestli mě někdo chytí. Uvítal bych i samotného Arawna a zeptal bych se ho, jestli nemá něco k snídani."

„Možná že synové kotle v noci ztratili naši stopu," prohlásil Taran s nadějí v hlase, avšak bez velkého přesvědčení. „Rád bych věděl, jak daleko jsme je nechali za sebou – pokud jsme vůbec získali nějaký náskok."

Gurgiho tvář se nepatrně rozjasnila. „Chytrý Gurgi to zjistí," vykřikl, „slíděním a plížením!"

V dalším okamžiku už byl Gurgi v polovici kmene vysoké borovice. Obratně se vyšplhal až do její koruny, usadil se tam jako nějaká obrovská vrána a zahleděl se směrem, odkud přišli.

Taran zatím nakoukl do sedlových brašen. Zbývalo jim tak málo jídla, že sotva stálo za to se o ně dělit. Shodli se s Fflewddurem na tom, že všechny poslední zásoby dostane Eilonwy.

Gurgi potravu ucítil i z koruny borovice, takže rychle sjel po kmeni dolů a dychtivě větřil nosem v očekávání svých pochoutek a pokroutek.

„Nemůžeš alespoň na chvíli přestat myslet na jídlo?" okřikl ho Taran. „Cos viděl?"

„Dva válečníky, jsou sice daleko, ale Gurgi je vidí – ano, ano, jedou sem a jsou plní zlotřilosti a zločinnosti. Je ale dost času na malou

pochoutku," přesvědčoval ho Gurgi. „Jen docela malou pro chytrého, odvážného Gurgiho."

„Žádné pochoutky už nemáme," pokrčil rameny Taran. „Pokud nám jsou synové kotle dosud v patách, udělal bys líp, kdyby ses míň staral o jídlo a víc o to, jak si zachránit kůži."

„Gurgi ale nějaké pokroutky najde! Hrozně rychle… ano, tak tak… umí je moc chytře hledat a uspokojí žaludky velkých urozených rytířů. Ti ale na chudinku Gurgiho zapomenou a nedají mu ani drobečky a žďobečky, aby se mohl sám najíst."

Po spěšné poradě s Fflewddurem, který vypadal stejně vyhladověle jako Gurgi, Taran svolil, že mohou trochu času věnovat hledání lesních plodů a jedlých kořínků.

„Naprosto souhlasím," prohlásil bard. „Bude lepší, když sníme, co můžeme, teď když nám k tomu ještě synové kotle dávají příležitost. Pomůžu vám. Ve shánění jídla v lese se náramně dobře vyznám, dělám to každou chvíli…" Harfa se napjala a jedna ze strun se rozechvěla, jako by chtěla prasknout. „Vlastně ne," opravil se spěšně Fflewddur, „bude lepší, když zůstanu s Eilonwy. Popravdě řečeno nerozeznám jedlou houbu od prašivky. Přál bych si, abych se v tomhle umění vyznal. Životu potulného barda by to výrazně přidalo na pohodlí."

S plášti připravenými na odnesení všeho, co se jim snad podaří najít, se Taran s Gurgim vydali na průzkum lesa. Taran se zastavil u malého potůčku a naplnil Gwydionovu koženou čutoru. Gurgi, který hladově větřil, se rozběhl napřed a zmizel ve shluku jeřabin. Taran kousek od břehu potoka objevil jedlé houby a spěšně je začal sbírat. Plně zaujat vlastním hledáním nevěnoval Gurgimu pozornost, dokud zpoza stromů nezaslechl nenadálé úzkostlivé pištění. Pevně k sobě přitiskl drahocenné houby, spěšně se rozběhl podívat, co se stalo, a našel Gurgiho ležet uprostřed hájku, kde se svíjel bolestí a tiše naříkal: hned vedle sebe měl plástev medu. V první chvíli si Taran pomyslel, že se Gurgi nechal pobodat včelami, při bližším pohledu však spatřil, že má tvoreček vážnější problémy. Když šplhal na strom za medovou pláství, ulomila se pod jeho váhou uschlá větev. Zkroucenou nohu měl přišpendlenou k zemi těžkým kusem dřeva. Taran větev zdvihl a odhodil ji stranou. Těžce dýchající Gurgi potřásl hlavou. „Chudinka Gurgi má zlomenou nohu" zasténal. „Teď může zapomenout na

všechno dovádění a vyvádění.“ Taran se sehnul a prohlížel si Gurgiho zranění. Noha nebyla zlomená, byla však ošklivě potrhaná a rychle otékala. „Teď musíš Gurgimu useknout hlavu,“ zabědovalo stvoření. „Udělej to, můj pane, a udělej to rychle. Gurgi zavře oči, aby neviděl to bolestivé seknutí.“

Taran si Gurgiho pozorně prohlížel. Stvoření to očividně myslelo vážně. Hledělo na Tarana s prosbou v očích. „Ano, ano,“ vykřikl Gurgi. „Udělej to teď hned, než sem dorazí mlčenliví válečníci. Gurgi raději zemře tvým mečem než jejich rukama. Gurgi nemůže chodit! Všichni budou zabiti strašlivým tlučením a mučením. Je lepší…“

„Nech toho,“ přerušil ho Taran. „Nenecháme tě tady v lese a hlavu ti taky neusekneme – ani já, ani nikdo jiný.“ Na kratičký okamžik svých slov téměř zalitoval. Věděl, že má to ubohé stvoření pravdu a že jeho zranění zpomalí jejich tempo. A stejně jako pro ně pro všechny platilo i pro Gurgiho, že by na tom byl lépe mrtvý než v Arawnově zajetí. Přesto se Taran nedokázal přinutit k tomu, aby tasil meč.

„Můžeš přece jet na Melyngar spolu s Eilonwy,“ prohlásil, zdvihl Gurgiho na nohy a přehodil si jednu z jeho chlupatých paží přes rameno. „A teď pojď. Pěkně pomaličku, krok za krokem…“

Než se dostali k místu, kde čekala Eilonwy s bardem, byl Taran zcela vyčerpaný. Dívka se znatelně vzpamatovala a brebentila ještě rychleji než dřív. Zatímco Gurgi tiše ležel v trávě, rozdělil Taran plástev medu. Jednotlivé porce byly žalostně malé.

Fflewddur si zavolal Tarana stranou. „Tvůj chlupatý přítel nám hodně zkomplikuje situaci,“ prohlásil tiše. „Pokud Melyngar ponese na hřbetě dva jezdce, nevím, jak dlouho to ještě vydrží.“

„To je pravda,“ připustil Taran. „Jenže nemám ponětí, co jiného bychom mohli udělat. Copak ty bys ho opustil? Dokázal bys mu snad ty useknout hlavu?“

„Samozřejmě,“ vyhrkl bard, „jedním rázem! My Fflamové nikdy neváháme. To je prostě záležitost válečného štěstí, vždyť to znáš. Ach, u sta hromů! Další struna v háji! A ještě ke všemu jedna z těch silnějších.“

Když se Taran vrátil zpět, aby přerozdělil zbraně, které teď byli nuceni nést vlastními silami, ke svému překvapení nalezl na zemi vedle

svého pláště ležet velký dubový list. Na listu spočívala Gurgiho drobná porce medové plástve.

„Pro velkého rytíře," zamumlal tiše Gurgi. „Gurgi dnes nemá hlad a nepotřebuje pochoutky a pokroutky."

Taran se zadíval do Gurgiho horlivě stažené tváře. Poprvé se na sebe usmáli. „Tvůj dar je opravdu velkomyslný," pochválil ho tiše Taran, „ale cestuješ s námi jako jeden z nás a budeš potřebovat všechny své síly. Nech si svůj podíl, je právem tvůj a ty sis ho víc než zasloužil."

Jemně položil ruku Gurgimu na rameno. Pach mokrého vlčáka už mu nepřipadal tak nepříjemný jako dřív.

KAPITOLA XII
VLCI

Po jistou dobu byl Taran přesvědčen, že se jim konečně podařilo nechat syny kotle daleko za sebou. Když se však odpoledne začalo chýlit k večeru, válečníci se znovu objevili – vynořili se ze vzdáleného okraje lesa. Ve svitu slunce, které už se sklánělo k západu, se dlouhé stíny jezdců táhly po úbočí kopce směrem k nížinaté rovině, jíž se malá skupinka namáhavě trmácela.

„Dřív nebo později se jim budeme muset postavit," konstatoval Taran a otřel si pot z čela. „Bude lepší, když se tak stane hned teď. Nad syny kotle sice nelze zvítězit, ale s trochou štěstí by se nám mohlo podařit na chvilku je zdržet. Dokážou-li Eilonwy s Gurgim uprchnout, pořád ještě budou mít šanci."

Gurgi, který byl přivázán k Melyngařinu sedlu, okamžitě spustil hlasitý proud protestů. „Ne, ne! Věrný Gurgi zůstane s mocným rytířem, který ušetřil jeho ubohou křehkou hlavu. Vděčný, šťastný Gurgi bude taky bojovat, bude rozdávat bodance a kopance…"

„Ceníme si tvého postoje," zarazil ho Fflewddur, „ale s tou zraněnou nohou budeš sotva schopen bodat, kopat a jakkoli jinak bojovat."

„Ani já nemám v úmyslu utíkat,“ vložila se do hovoru Eilonwy. „Už mě unavuje být pořád na útěku, mít v jednom kuse poškrábané tváře a roztrhané šaty, a to všechno jen kvůli těm pitomým válečníkům.“ Lehce seskočila ze sedla a z Taranova vaku popadla luk a hrst šípů.

„Eilonwy! Nech toho!“ vykřikl Taran. „Ti chlapi jsou nesmrtelní! Nikdo je nedokáže zabít!“

Přestože byla obtěžkána dlouhým mečem, který jí visel přes rameno, rozběhla se Eilonwy rychleji než Taran. Když ji konečně dostihl, stála už na vrcholku úzkého pahorku a napínala tětivu luku. Synové kotle cválali přes planinu a rychle se k nim blížili. Sluneční paprsky se odrážely od jejich tasených mečů.

Taran popadl dívku kolem pasu a snažil se ji odtáhnout stranou. Odvděčila se mu prudkým kopancem do holeně.

„Copak se musíš pořád do všeho plést?“ obořila se na něj rozčileně.

Než po ní Taran stačil znovu hmátnout, pozdvihla jeden ze šípů směrem ke slunci a zamumlala jakési podivné zaříkadlo. Pak šíp nasadila na tětivu a vyslala ho směrem k synům kotle. Štíhlá střela se obloukem vznesla vzhůru a v jasných paprscích se jim téměř ztratila.

Taran s otevřenými ústy sledoval, jak střela dosahuje vrcholu své dráhy a začíná klesat – když už se šíp řítil k zemi, vylétly z jeho opeření dlouhé stříbřitě vlající pásy. V okamžiku se ve vzduchu třpytila obrovská pavučina, která se líně snášela směrem k jezdcům.

Fflewddur, který právě v tom okamžiku vyběhl nahoru, se užasle zarazil. „U velkého Belina!“ vykřikl překvapeně. „Co má tohle znamenat? Vypadá to jako ozdoby pro nějakou slavnost!“

Pavučina se pomalu rozprostřela přes ujíždějící syny kotle, sinalí válečníci jí však nevěnovali sebemenší pozornost. Ostruhami pobídli své koně kupředu; vlákna pavučiny se zpřetrhala a rozplynula.

Eilonwy si přitiskla ruku k ústům. „Nezabralo to!“ vyjekla a z očí jí málem vyhrkly slzy. „Když to dělá Achren, jsou z toho vždycky tlusté lepkavé provazce. Ach bože, všechno se to nějak zvrtlo. Snažila jsem se poslouchat za dveřmi, když si to nacvičovala, ale něco důležitého jsem asi přeslechla.“ Vztekle dupla a odvrátila se.

„Odveď ji odtud!“ zavolal Taran na barda. Vytasil meč z pochvy a postavil se čelem k synům kotle. Za chviličku už měli být u něj. Jenže

právě v okamžiku, kdy se zapřel do země a očekával jejich útok, viděl, že jezdci zaváhali. Synové kotle náhle přitáhli koním uzdu, a pak bez jediného gesta vysvětlení svá zvířata otočili a tiše se rozjeli zpět k horám.

„Zabralo to! Přece jen to zabralo!“ hulákal překvapený Fflewddur.

Eilonwy zavrtěla hlavou. „Kdepak,“ prohlásila sklesle, „něco je přimělo, aby se obrátili a vrátili se zpět, obávám se ale, že moje zaklínadlo to nebylo.“ Sejmula z luku tětivu a posbírala šípy, které se jí rozsypaly.

„Myslím, že vím, co to bylo,“ odpověděl Taran. „Vracejí se k Arawnovi. Gwyadion mi říkal, že nemohou dlouho zůstat mimo území Annuvinu. Jejich síla očividně vyprchávala od okamžiku, kdy jsme opustili Spirálový hrad, a právě tady vyčerpali poslední rezervy.“

„Upřímně doufám, že jí nezbylo tolik, aby jim vystačila k návratu do Annuvinu,“ rozhořčila se Eilonwy. „Kéž by se rozpadli na kousky nebo se scvrkli jako netopýři!“

„Pochybuji, že by se něco takového mohlo stát,“ zavrtěl hlavou Taran a sledoval, jak jezdci pomalu mizí za horským hřebenem. „Určitě mají dobře spočítané, jak dlouho mohou zůstat na cestách a jak daleko se mohou vypravit, aby se ještě stihli vrátit ke svému pánovi.“ Spočinul na Eilonwy obdivným pohledem. „Na tom ale nezáleží. Jsou pryč. A byla to jedna z nejúžasnějších věcí, jaké jsem kdy viděl. Gwydion měl síťku z trávy, která se dokázala rozhořet plamenem, nikdy jsem ale nepotkal nikoho jiného, kdo by uměl vyrobit takovouhle pavučinu.“

Eilonwy na něj překvapeně pohlédla. Tváře se jí rozhořely jasnější červení než zapadající slunce. „No ne, Tarane z Caer Dallbenu,“ užasla, „mám takový dojem, že to je první zdvořilost, jakou jsi mi kdy řekl.“ Pak náhle pohodila hlavou a pohrdlivě si odfrkla. „Samozřejmě, že mě to nenapadlo hned! To ta pavučina. Zaujala tě víc než já, vůbec ti nezáleželo na tom, jestli jsem já v nebezpečí.“ S povýšeným výrazem zamířila zpět ke Gurgimu a k Melyngar.

„To ale není pravda!“ zavolal za ní Taran. „Já… byl jsem…“ Tou dobou už však Eilonwy byla mimo doslech. Taran se sklesle vydal za ní. „Já té holce vůbec nerozumím,“ postěžoval si bardovi. „Ty ano?“

„S tím si nelam hlavu,“ uklidňoval ho Fflewddur. „Něco takového se od nás ani nečeká.“

Té noci se i nadále střídali na hlídce vestoje, přestože od okamžiku, kdy se synové kotle ztratili, zmizela i valná část jejich obav. Na Tarana připadla poslední hlídka před svítáním, probudil se však hodnou chvíli předtím, než měla skončit Eilonwyina hlídka.

„Měla bys raději jít spát," radil jí Taran. „Vezmu zbytek tvé hlídky za tebe."

„Jsem schopná zastat svůj díl povinností," odsekla Eilonwy, která se na něj od onoho odpoledne ještě nepřestala dívat nasupeně.

Taranovi bylo jasné, že nemá smysl na ní naléhat. Zdvihl luk a toulec se šípy, postavil se k temnému kmeni jednoho z dubů a přelétl pohledem po měsícem postříbřené louce. Kousek od něj ležel Fflewddur a hlasitě chrápal. Gurgi, jehož noha se ani v nejmenším nelepšila, se nepokojně zavrtěl a zakňučel ze spaní.

„Poslyš," začal Taran hlasem plným rozpačitého váhání, „to s tou pavučinou…"

„Už o tom nechci slyšet jediné slovo," odsekla popudlivě Eilonwy. „Ne… chtěl jsem jen říct… opravdu jsem si o tebe dělal starosti. Ta pavučina ale natolik překvapila, že jsem se o tom zapomněl zmínit. Bylo od tebe hrozně odvážné, jak ses postavila těm válečníkům kotle. To je všechno, co jsem ti chtěl říct."

„Však ti trvalo dost dlouho, než ses k tomu dostal," prohlásila Eilonwy a v hlase jí zaznívalo zadostiučinění. „Počítám ale, že pasáčci vepřů jsou obvykle pomalejší, než by člověk čekal. Nejspíš to bude tou prací, kterou vykonávají. Nechci, abys mi špatně rozuměl, myslím, že je strašně důležitá. Jenže je to práce, při které často nepotřebuješ rychle přemýšlet."

„Zpočátku," pokračoval Taran, „jsem si myslel, že se dokážu do Caer Dathylu dostat na vlastní pěst. Teď už je mi jasné, že bez pomoci bych se nebyl dostal ani tam, kde jsme teď. Byl to šťastný osud, který mi do cesty přivedl takové statečné společníky."

„No prosím, už je to zas tady!" vykřikla Eilonwy tak vznětlivě, že se Fflewddur zadrhl ve svém chrápání. „To je všechno, na čem ti záleží! Potřebuješ někoho, kdo ti pomůže nosit kopí, meče a všechno to ostatní haraburdí. Stačil by ti kdokoli a byl bys s ním zrovna tak spokojený jako se mnou. Tarane z Caer Dallbenu, odmítám se s tebou dál bavit."

„Když jsem byl doma,“ meditoval Taran – sám pro sebe, protože Eilonwy si už přetáhla plášť přes hlavu a předstírala spánek – „nikdy se nic nedělo. A teď se najednou děje všechno najednou. Až na to, že se zdá, jako by se mi nikdy nemělo povést, aby to všechno dopadlo dobře.“ S povzdechem si připravil luk a postavil se na místo, kde měl držet hlídku. Denní světlo na sebe nechalo dlouho čekat.

Ráno Taran viděl, že Gurgiho noha je v mnohem horším stavu než předchozího dne, a opustil tábořiště, aby v lesích vyhledal léčivé bylinky; vděčně vzpomínal na Colla, který ho naučil vlastnostem různých rostlin. Vyrobil z nich léčivou placku a přiložil ji na Gurgiho ránu.

Fflewddur zatím začal hrotem dýky kreslit další mapy. Válečníci kotle, vysvětloval bard, přinutili společníky sestoupit příliš hluboko do údolí řeky Ystrad. Kdyby se chtěli vrátit na svou původní trasu, stálo by je to přinejmenším dva dny usilovné chůze. „Když už jsme se dostali takhle daleko,“ pokračoval Fflewddur, „bude asi lepší, když překročíme Ystrad, budeme pokračovat dál podél horského pásma a držet se mimo dohled Rohatého krále. Budeme jen pár dnů cesty od Caer Dathylu, a pokud udržíme slušné tempo, měli bychom tam dorazit právě včas.“

Taran s novým plánem souhlasil. Uvědomoval si, že bude obtížnější než původní plán, usoudil však, že Melyngar je stále ještě schopná nést nešťastného Gurgiho, pokud se ostatní společníci rozdělí o břímě zbraní. Eilonwy, která už zapomněla, že s Taranem nemluví, znovu trvala na tom, že může jít pěšky.

Další celodenní pochod je dovedl k břehům Ystradu.

Taran se obezřetně kradl kupředu. Když shlédl dolů do širokého údolí, spatřil pohybující se oblak prachu. Pospíšil si zpět a oznámil to Fflewddurovi; bard ho spokojeně poklepal po rameni.

„Dostali jsme se před ně,“ prohlásil. „To je vynikající zpráva. Obával jsem se, že nám budou mnohem blíž a že budeme muset čekat na noc, než překročíme Ystrad. Ušetřili jsme půl dne! Pokud si teď pospíšíme, dostaneme se k úpatí Pohoří orlů ještě před západem slunce!“

Uchopil svou drahocennou harfu, zdvihl ji nad hlavu a vstoupil do říčního proudu; ostatní ho následovali. Ystrad byla v těchto místech mělká, voda dosahovala sotva do Eilonwyina pasu, takže ji přebrodili

bez jakýchkoli problémů. Z vody se však vynořili prochladlí a promáčení a zapadající slunce nebylo schopno je osušit ani zahřát.

Zanechali Ystrad za sebou a začali se šplhat do svahů strmějších a kamenitějších, než byly kterékoli z těch, po nichž cestovali dosud. Možná za to mohla jen jeho představivost, ale vzduch v krajině kolem Spirálového hradu připadal Taranovi dusný a tísnivý. Když se teď blížili k Pohoří orlů, vdechoval suchou aromatickou vůni borovic a cítil, jak břímě, které ho tížilo, mizí.

Měl v úmyslu pokračovat v pochodu po většinu noci, Gurgimu se však znovu přitížilo, takže byl nucen vyhlásit přestávku. Navzdory bylinkám měl Gurgi nohu ošklivě zanícenou a třásl se horečkou. Vypadal pohuble a smutně a z apatie ho nedokázala vytrhnout ani zmínka o pochoutkách a pokroutkách. Dokonce i Melyngar o něj projevovala obavy. Gurgi ležel s přimhouřenýma očima a S vysušenými rty nalepenými na stisknuté zuby, zatímco bílá klisna se k němu jemně tiskla čenichem, tiše ržála a nervózně oddechovala, jako by se ho snažila ze všech sil upokojit.

Taran se odvážil zapálit malý ohýnek a s Fflewddurovou pomocí položil Gurgiho vedle plamenů. Zatímco Eilonwy přidržovala trpícímu tvorečkovi hlavu a dávala mu napít z kožené čutory, Taran s bardem o několik kroků poodstoupili a tiše spolu rozmlouvali.

„Udělal jsem všechno, co bylo v mých silách," prohlásil Taran. „Pokud existují nějaké jiné možnosti léčby, bohužel se v nich nevyznám." Zavrtěl lítostivě hlavou. „Jeho stav se za dnešek hodně zhoršil a zbývá z něj tak maličký uzlíček, že bych ho snad zdvihl jednou rukou."

„Caer Dathyl už není daleko," přemítal Fflewddur, „obávám se však, že náš přítel ho živý neuvidí." Té noci bylo v temnotě, která obklopovala ohněm ozářený kruh, slyšet vytí vlků. Vlci je následovali celý příští den; chvílemi byli zticha, jindy zase štěkali, jako by si navzájem dávali znamení. Drželi se důsledně mimo dostřel luku, Taran však několikrát postřehl, jak se štíhlé šedé stíny míhají mezi zakrslými kravinami a stromy. „Pokud k nám nepřijdou blíž," obrátil se k bardovi, „nemusíme si s nimi lámat hlavu."

„Neboj se, nezaútočí na nás," uklidňoval ho Fflewddur, „přinejmenším ne teď. Dokážou být zatraceně trpěliví, když vědí, že je

někdo zraněný.“ Otočil se a nervózně pohlédl na Gurgiho. „Z jejich hlediska prostě stačí si počkat.“

„No, musím uznat, že dokážeš člověku zvednout náladu,“ poznamenala Eilonwy. „Podle toho, co říkáš, je naší jedinou vyhlídkou čekat, až nás sežerou.“

„Pokud na nás zaútočí, postavíme se jim a odrazíme je,“ prohlásil klidně Taran. „Gurgi byl ochoten obětovat za nás život, a já pro něj na oplátku nemůžu udělat o nic méně. Především ale nesmíme klesat na mysli, když už jsme téměř na konci svého putování.“

„Fflamové nikdy neklesají na mysli!“ vykřikl bard. „Vlci ani žádné jiné potvory na tom nic nezmění!“

Přes to přese všechno se společníků při pohledu na šedé stíny, které je neustále sledovaly, začala zmocňovat nervozita, dokonce i Melyngar, do té doby poslušná a krotká, si počínala jankovitě. Klisna se zlatou hřívou pohazovala hlavou a protáčela oči, jakmile se ji někdo pokusil uchopit za uzdu a vést.

Ještě horší ovšem bylo, že Fflewddur prohlásil jejich postup horami za příliš pomalý.

„Pokud zamíříme ještě dál na východ,“ oznámil bard, „narazíme na opravdu vysoké hory. V tom stavu, v jakém jsme, se na ně rozhodně vyšplhat nedokážeme.

Tady jsme ale prakticky v pasti. Každá stezka, kterou jsme se zatím dali, nás vedla obloukem kolem dokola. Ty útesy tamhle,“ pokračoval a ukázal na strmě se tyčící skalnatý hřeben po levé ruce, „jsou příliš divoké na to, abychom je dokázali překročit. Podle toho, co jsem si myslel, jsme už dávno měli najít nějaký průsmyk. Co se dá dělat, tak to prostě chodí. Nezbývá než stočit se co možná nejvíc na sever.“

„Ti vlci nemají s hledáním cesty sebemenší potíže,“ poznamenala Eilonwy.

„Drahá slečno,“ odsekl poněkud nedůtklivě bard, „kdybych uměl běhat po čtyřech a dokázal vyčenichat večeři na vzdálenost jedné míle, nepochybuji, že bych také neměl sebemenší problémy.“

Eilonwy se zahihňala. „To bych tedy chtěla vidět,“ vypískla pobaveně. – „My ale máme někoho, kdo umí běhat po čtyřech,“ ozval se náhle Taran. „Máme přece Melyngar! Pokud je někdo schopen najít cestu do Caer Dathylu, je to ona!“ Bard nadšeně luskl prsty. „To je

ono!“ vykřikl. „Cestu domů přece zná každý kůň! Za pokus to stojí a hůř než teď už na tom být nemůžeme.“

„Musím uznat,“ obrátila se Eilonwy k Taranovi, „že na pasáčka vepřů dokážeš čas od času přijít s docela zajímavými nápady.“

Když se společníci znovu vydali na cestu, pustil Taran uzdu a ponechal Melyngar úplnou volnost. S napůl bezvědomým Gurgim přivázaným k sedlu se bílá klisna rychlým a rozhodným krokem rozběhla kupředu. Než odpoledne dospělo do druhé půle, objevila Melyngar průsmyk, který by byl Fflewddur podle vlastního doznání nepochybně přehlédl. Po celý zbytek dne je klisna rychlým tempem vedla skalnatými soutěskami směrem k vysokým hřebenům. Museli vynaložit veškeré své síly, aby s ní udrželi krok. Když cvalem vběhla do protáhlé rozsedliny, Taran ji na okamžik ztratil z dohledu. Pospíšil si kupředu a stačil ji ještě zahlédnout, jak v ostrém úhlu zatáčí kolem vyčnívající bílé skály.

Zavolal na barda a na Eilonwy, aby ho rychle následovali, a rozběhl se kupředu za ní. Pak se náhle zarazil. Vlevo od něj se na vysoké skalní terase krčil obrovitý vlk se zlatýma očima a vyplazeným rudým jazykem. Než Taran stačil vytasit meč, štíhlé zvíře po něm skočilo.

KAPITOLA XIII
Skryté údolí

Těžké chlupaté tělo dopadlo Taranovi přímo na prsa a srazilo ho k zemi. V okamžiku, kdy padal, zahlédl koutkem oka Fflewddura. Také bard byl sražen k zemi a ležel pod prackami druhého vlka. Eilonwy dosud stála, přímo před ní se však krčil třetí vlk.

Taranova ruka zašmátrala po meči. Šedý vlk ho popadl za paži. Zuby zvířete se mu však nezaryly do masa, pouze ho držely v sevření, z něhož se nedokázal vymanit.

Na konci rozsedliny se náhle objevila obrovská postava ve splývavé říze. Za ní stála Melyngar. Muž zdvihl ruku a vyslovil jakýsi rozkaz.

Vlk, který držel Tarana, okamžitě povolil čelisti a stáhl se dozadu jako poslušný pes. Muž zamířil k Taranovi, který se pracně postavil na nohy.

„Zachránil jste nám život," vyhrkl Taran. „Jsme vám za to vděční."

Muž znovu promluvil k vlkům a zvířata se nahrnula kolem něj, kňučela a vrtěla ohony. Byl to podivně vyhlížející chlapík, rozložitý a svalnatý, a vyzařovala z něj energie připomínající prastarý, avšak houževnatý strom. Bílé vlasy mu spadaly až na ramena a plnovous mu dosahoval k pasu. Čelo obepínal úzký zlatý kroužek, do něhož byl zasazen jediný modrý drahokam.

„Tito tvorové," ozval se hlubokým hlasem, který byl sice přísný, nikoli však nelaskavý, „vaše životy ani na okamžik neohrožovali. Musíte však odtud odejít. Toto není útulek pro lidské plémě."

„Ztratili jsme se," vysvětloval Taran. „Následovali jsme svého koně…"

„Melyngar?" Muž na Tarana zaměřil pohled svých zvídavých šedých očí, které pod hustým obočím jiskřily jako námraza v údolí. „Tak Melyngar mi vás přivedla čtyři? Domníval jsem se, že je mladý Gurgi sám. V tom případě samozřejmě pojďte, jste-li Melyngařini přátelé. Je to přece Melyngar, nemám pravdu? Strašně se podobá své matce a je jich všech taková spousta, že si nestačím pamatovat jejich jména."

„Už vím, co jsi zač," vyjekl Taran. „Ty jsi Medwyn!"

„Myslíš?" odpověděl muž s úsměvem, který do jeho tváří vyryl hluboké vrásky. „Ano, někteří lidé mi říkají Medwyn. Jak to ale víš?"

„Já jsem Taran z Caer Dallbenu. Gwydion, princ z Donina rodu, byl mým společníkem a mluvil o tobě předtím, než… před svou smrtí. Měl namířeno do Caer Dathylu, kam teď jedeme i my. Vůbec jsem nedoufal, že tě najdeme."

„To jsi ani nemohl doufat," přitakal Medwyn. „Nemohli jste mě najít. Mé údolíčko znají pouze zvířata. Přivedla vás sem Melyngar. Tak Taran, říkáš? Z Caer Dallbenu?" Položil si obrovskou ruku na čelo. „Počkej chviličku. Ano, mám tady návštěvníky z Caer Dallbenu, určitě." Taranovi poskočilo srdce vzrušením. „Hen Wen!" vyjekl. Medwyn na něj nechápavě pohlédl. „Hledali jste snad Hen Wen? Podívejme se, to je zvláštní. Ne, ta tu není."

„Já ale myslel…"

„O Hen Wen si promluvíme později,“ zarazil ho Medwyn. „Je ti přece jasné, že tvůj přítel je ošklivě poraněný. Pojď, udělám pro něj, co bude v mých silách.“ Gestem je vyzval, aby ho následovali.

Za Taranem, Eilonwy a bardem tiše našlapovali vlci. Když všichni došli až na konec rozsedliny, kde na ně čekala Melyngar, sňal Medwyn Gurgiho ze sedla, jako by stvoření nevážilo víc než veverka. Gurgi zůstal v jeho náručí nehybně ležet.

Celá skupinka sestupovala dolů po úzké pěší stezce. Medwyn kráčel jako první; pohyboval se pomalu a rázně jako pochodující strom. Starochovy nohy byly bosé, ostré kameny a oblázky mu však ani v nejmenším nevadily. Stezka náhle zabočila stranou a poté se stočila ještě jednou. Medwyn prošel úzkou průrvou v holém skalním útesu, a než si Taran stačil uvědomit, co se děje, ocitli se náhle v zeleném, slunečním svitem zalitém údolí. Na všech jeho stranách se zdvihaly zdánlivě neprostupné hory. Vzduch zde uvnitř byl příjemnější a vítr ztratil svou štiplavost, země před nimi byla pokrytá kobercem bujné a měkké trávy. Mezi vysokými jedlemi stály nízké bílé chaloupky, které se poněkud podobaly stavením v Caer Dallbenu. Při pohledu na ně pocítil Taran záchvěv stesku po domově. Na příkrém svahu za chaloupkami spatřil něco, co na první pohled považoval za vyrovnané řady kmenu krytých mechem. Když na ně pohlédl pozorněji, s překvapením zjistil, že spíše připomínají zvětralé žebroví a trámovou konstrukci dlouhé lodi. Dřevo bylo téměř celé zakryté hlínou a zarostlé trávou a lučními květy, které ještě víc přispívaly k jeho zamaskování, takže se zdálo, jako by bylo součástí samotné hory.

„Musím uznat, že tady ten starouš má dobře utajenou skrýš,“ ozval se šeptem Fflewddur. „Sám bych cestu dovnitř v životě nenašel a dovolím si pochybovat o tom, jestli bych našel cestu ven.“

Taran přikývl. Bylo to nejkrásnější údolí, jaké kdy viděl. Na louce se poklidně popásal skot. Poblíž jedlového háje se obloha odrážela na hladině malého jezírka, jehož voda se třpytila modrými a bílými záblesky. Mezi stromy se míhalo pestrobarevné peří ptáků. Jakmile se Taran ocitl na svěží zeleni travnaté louky, cítil, jak jeho rozbolavělé tělo opouští veškeré vyčerpání.

„Tamhle je koloušek!“ vykřikla nadšeně Eilonwy.

Zpoza chaloupek se vynořil skvrnitý kolouch s dlouhýma nohama, zavětřil a pak se rychlým krokem rozběhl k Medwynovi. Ztepilé zvíře nevěnovalo sebemenší pozornost vlkům a radostně poskakovalo po starochově boku. Od cizinců se zprvu plaše odtahovalo, brzy ho však přemohla zvědavost a začalo čumáčkem strkat do Eilonwyiny ruky.

„Takhle zblízka jsem koloucha ještě nikdy neviděla," rozplývala se dívka. „Achren žádná ochočená zvířata neměla – tedy aspoň žádná, která by s ní byla ochotná zůstat. Vůbec jim to nemůžu mít za zlé. Tenhle je hrozně roztomilý, mám z něj po celém těle takové příjemné šimrání, jako bych se dotýkala větru."

Medwyn jim gestem naznačil, aby se zastavili a počkali, a odnesl Gurgiho do největšího stavení. Vlci se posadili na zadní a přimhouřenýma očima pozorovali poutníky. Taran odsedlal Melyngar, která se začala popásat na šťavnaté trávě. Poblíž úhledného bílého kurníku kvokal a kloval do země půltucet slepic. Kohout zdvihl hlavu a vystavil na odiv zubatý hřebínek.

„To je Dallbenova drůbež!" vykřikl Taran. „Docela určitě! Tamhle je naše hnědá slepice a tamhle bílá – a ten hřebínek bych poznal kdekoli na světě." Rozběhl se k nim a začal napodobovat jejich kdákání.

Slepice, které více než Taran zajímalo krmení, mu věnovaly pramalou pozornost.

Ve dveřích se znovu objevil Medwyn. V ruce nesl obrovský proutěný koš naložený džbány s mlékem, sýrem, medovými plástvemi a ovocem, které i v nížinatých oblastech mělo dozrávat teprve za další měsíc. „Budu se muset teď hned a neprodleně věnovat vašemu příteli," oznámil. „Říkal jsem si, že mezitím by vám asi přišlo vhod… ach ano, tak už jsi je našel, co?" poznamenal, když si všiml Tarana se slepicemi. „To jsou mí návštěvníci z Caer Dallbenu. Někde by tu ještě měl být roj včel."

„Uletěly nám," vysvětloval Taran, „ve stejný den, kdy utekla Hen Wen."

„V tom případě počítám, že zamířily přímo sem," přikývl Medwyn. „Ty slepice byly úplně bez sebe strachem, nedokázal jsem z nich dostat vůbec nic, co by dávalo nějaký smysl. Poměrně rychle se sice uklidnily, jenže tou dobou už samozřejmě zapomněly, proč vlastně z Caer Dallbenu utekly. Víš přece, jak to se slepicemi chodí, v jednu chvíli

mají dojem, že přichází konec světa, a v příštím okamžiku už zase klidně zobají zrní. Neboj se, až přijde správná chvíle, odletí zase všechny nazpět. Je ovšem smůla, že Dallben s Collem se do té doby budou muset obejít bez vajíček… Pozval bych vás dál," pokračoval Medwyn, „ale je tam zrovna strašlivý nepořádek – byli tu na snídani medvědi, takže si asi umíte představit, jak to tam vypadá. Musím vás proto poprosit, abyste se o sebe postarali sami. Pokud si chcete odpočinout, ve stáji je dostatek slámy; neměli byste se cítit příliš nepohodlně."

Poutníci se nijak nedali pobízet, rychle si posloužili jídlem, které Medwyn přinesl, a stejně rychle našli i stáj. Budovu s nízkou střechou naplňovala sladká vůně sena. Vyhloubili si hnízdečka ve slámě a odkryli přitom jednoho z hostů, který u Medwyna snídal a teď ležel stočený do klubíčka a tvrdě spal. Fflewddur, který byl zpočátku nervózní, se konečně nechal přesvědčit, že medvěd nemá zálusk na bardy, a brzy začal hlasitě chrápat. Eilonwy usnula uprostřed jedné ze svých vět.

Taran o odpočinek nijak zvlášť nestál. Medwynovo údolí ho osvěžilo víc, než by to dokázal celonoční spánek. Vyšel ze stáje ven a pomalu zamířil napříč loukou. Na protější straně jezera si vydry vybudovaly skluzavku a bavily se tím, že po ní jezdily dolů do vody. Když se k nim Taran přiblížil, na okamžik se zarazily, zdvihly hlavu a prohlížely si ho, jako by litovaly, že se k nim nemůže přidat, a pak se vrátily ke své hře. Hladinu jezera rozvířila ryba, jejíž stříbřité šupiny se jasně zaleskly. Kruhy na vodě se rozběhly na všechny strany, až poslední z nich jemně narazil na břeh.

Za chaloupkou, jak Taran zjistil, měl Medwyn květinové záhony i zeleninu. Ke svému překvapení si uvědomil, že touží po tom, aby mohl pracovat s Collem na jeho vlastní zeleninové zahrádce. Trhání plevele a okopávání zeleniny, které se mu Caer Dallbenu tak protivilo, mu teď při pomyšlení na uplynulou pouť i na to, co ho ještě čeká, připadalo neuvěřitelně příjemné.

Posadil se na břehu jezera a zahleděl se na hory na protější straně. V záři slunce, které viselo nad jejich vrcholky, se dřevěná kostra velké lodi ostře rýsovala na pozadí horku, který ji téměř zakrýval. Neměl příliš mnoho času na to, aby si ji důkladně prohlédl, protože se objevil

Medwyn. Cílevědomě kráčel přes louku směrem k němu, koloušek poskakoval po jeho boku a tři vlci je oba následovali. Se svou hnědou řízou a bílými vlasy vypadal Medwyn stejně široký a masivní jako hora se sněhovou čepičkou.

„Gurgi už se cítí líp," oznámil prastarý muž hlubokým hlasem. Koloušek vesele tančil na břehu jezera, zatímco se Medwyn důstojně usadil a naklonil svou obrovskou hlavu k Taranovi. „Bude zase v pořádku, nehrozí mu už žádné nebezpečí. Alespoň pokud bude tady."

„Dlouho jsem o Gurgim přemýšlel," ozval se Taran a upřímně pohlédl do starochových šedých očí. Pokračoval tím, že vysvětlil důvody své pouti a vylíčil události, které vedly ke Gurgiho nehodě. Medwyn pozorně naslouchal s hlavou zamyšleně nakloněnou na stranu, zatímco Taran vyprávěl o tom, jak byl Gurgi raději ochoten obětovat vlastní život, než aby ostatní vystavil nějakému nebezpečí. „Zpočátku se mi nijak zvlášť nezamlouval," přiznal Taran. „Teď se mi ale přes všechno to svoje kňučení a naříkání začíná líbit."

„Každá živá bytost si zaslouží naši úctu," prohlásil Medwyn a svraštil huňaté obočí, „ať je skromná nebo pyšná, ošklivá nebo krásná."

„Na gwythainty bych to ovšem raději nevztahoval," ušklíbl se Taran.

„K těm nešťastným tvorům cítím pouze lítost," odvětil Medwyn. „Kdysi, před dávnou dobou, byli stejně svobodní jako ostatní ptáci, byli dobromyslní a důvěřiví. Arawn je pomocí své úskočnosti přilákal k sobě a ovládl je svou mocí. Vyrobil pro ně železné klece, které jsou teď v Annuvinu jejich vězením. Muka, jimž gwythainty vystavil, byla nepopsatelně ohavná. Teď mu slouží, protože z něj mají hrůzu.

Stejným způsobem má v plánu podrobit si všechno živé v Prydainu a výjimkou není ani lidské plémě. To je jeden z důvodů, proč zůstávám v tomto údolí. Tady jim Arawn nemůže ublížit. Přesto se však obávám, že kdyby se měl stát vládcem této země, nemohl bych jim všem pomoci. Ti, kteří upadnou do jeho spárů, se mohou považovat za šťastlivce, dostane-li se jim rychlé smrti."

Taran přikývl. „Je mi Čím dál jasnější, proč musím varovat Doniny syny. A pokud jde o Gurgiho, napadlo mě, že by pro něj bylo bezpečnější, kdyby zůstal tady."

„Bezpečnější?“ otázal se Medwyn. „Ano, to jistě. Až na to, že bys mu nesmírně ublížil, kdybys ho teď zapudil. Gurgiho neštěstí tkví v tom, že teď právě nepatří ani tam, ani onam. Ztratil moudrost zvířat a nezískal ještě učenost lidí. Z toho plyne, že zvířata ani lidé s ním nechtějí mít nic společného. Kdyby dostal příležitost udělat něco smysluplného, hodně by to pro něj znamenalo.

Pochybuji, že by vás zdržoval na vaší cestě, protože bude schopen jít stejně dobře jako ty – zítra už to nebude sebemenší problém. Radím ti, abys ho vzal s sebou. Možná se dokonce ukáže, že ti bude užitečný. Nikdy bys neměl odmítat pomoc tomu, kdo ji potřebuje,“ pokračoval Medwyn, „a stejně tak bys nikdy neměl odmítat pomoc, kterou ti nabízí někdo jiný. Jak možná víš, Gwythyra, syna Greidawlina, to naučil chromý mravenec.“

„Chromý mravenec?“ zavrtěl hlavou Taran. „Dallben mě učil spoustu věcí o mravencích, o chromém mravenci se ale nikdy nezmiňoval.“

„To je dlouhá historie,“ usmál se Medwyn, „a možná si ji někdy jindy vyposlechneš celou. Teď potřebuješ vědět jen to, že když Kilhuch – nebo to snad byl jeho otec? Ne, byl to mladý Kilhuch. Tak tedy dobrá. Když se mladý Kilhuch ucházel o ruku krásné panny Olwen, pověřil ho její otec Yspadadden celou řadou různých úkolů; byl v té době náčelníkem obrů. V čem ty úkoly spočívaly, to nás teď nemusí zajímat. Stačí říct, že jejich splnění bylo téměř nemožné a že by se jich Kilhuch nebyl dokázal zhostit bez pomoci svých společníků.

Jeden z těch úkolů mu ukládal nashromáždit devět bušlů lněných semínek, přestože tolik lněného semínka se sotva dalo najít v celé zemi. Uvedeného úkolu se pro svého přítele ujal Gwythyr, syn Greidawlin. Když se procházel pahorkatinou a přemýšlel o tom, jakým způsobem by svou úlohu mohl splnit, zaslechl zoufalé bědování z nedalekého mraveniště. V jeho bezprostředním okolí vypukl požár a životy mravenců byly ohroženy. Gwythyr – ano, jsem si naprosto jistý, že to byl Gwythyr – tasil meč a oheň jím udusil.

Vděční mravenci pročesali všechna pole a nasbírali potřebných devět bušlů. Náčelník obrů, puntičkářský a nepříjemný chlapík, však přesto tvrdil, že předepsaná míra nebyla splněna. Chybělo jedno jediné

lněné semínko a náčelník požadoval, aby bylo před západem slunce dodáno.

Gwythyr neměl sebemenší ponětí, kde najít další lněné semínko, nakonec však k němu právě v okamžiku, kdy slunce začalo zapadat, přibelhal chromý mravenec obtížený obrovským břemenem. Bylo to právě ono jediné lněné semínko a díky tomu byla předepsaná míra splněna.

Studoval jsem lidskou rasu," pokračoval Medwyn, „a přesvědčil jsem se o tom, že sám o sobě je každý z vás jako slabý rákos u jezera. Musíte se naučit vystačit s vlastními silami, to je pravda, ale také se musíte naučit navzájem si pomáhat. Cožpak všichni nejste chromí mravenci?"

Taran neodpovídal. Medwyn ponořil ruku do jezera a rozvířil jeho vodu. Po chviličce se na hladině objevil úctyhodně velký losos a Medwyn obrovskou rybu pohladil po čelistech.

„Co je tohle místo vlastně zač?" zeptal se konečně Taran přiškrceným hlasem. „Jsi doopravdy Medwyn? Mluvíš o lidské rase, jako bys k ní nepatřil."

„Je to útočiště, v němž panuje mír," odpověděl Medwyn, „a není tudíž vhodné pro lidi, alespoň zatím ještě ne. A dokud tomu tak bude, postarám se, aby bylo tohle údolí vyhrazeno pro lesní a vodní tvory. Přicházejí ke mně ohroženi smrtelným nebezpečím, mají-li k tomu totiž dostatek sil, a přicházejí ke mně v bolesti a ve smutku. Nevěříš snad, že zvířata znají smutek, strach a bolest? Svět lidí pro ně není snadným místem k přebývání."

„Dallben mě učil," vzpomínal Taran, „že když před dávnými věky zaplavily Prydain černé vody, Nevvid Nav Neivion postavil loď a naložil na ni po jednom páru od každého živého tvora. Později vody opadly a loď se posadila na pevninu – nikdo neví, kde to bylo. Zvířata, která se bezpečně vrátila do svého světa, si však to místo zapamatovala a jejich potomci na ně nikdy nezapomněli. A tady," pokračoval a ukázal směrem k pahorku, „vidím loď, daleko od vody. Gwydion o tobě mluvil jako o Medwynovi, já se ale ptám…"

„Jsem Medwyn," ujistil ho bělovousý stařec, „žádné jiné moje jméno tě nemusí zajímat, protože v této chvíli není důležité. Osobně mi teď dělá starosti Hen Wen."

„Znamená to, žes ji neviděl?“

Medwyn zavrtěl hlavou. „Lord Gwydion měl pravdu, když říkal, že ze všech míst v celém Prydainu by nejdřív zamířila sem, zejména kdyby měla pocit, že je v ohrožení života. Jenže po ní není ani vidu ani slechu. Dřív nebo později by sem určitě našla cestu, pokud ovšem…“

Taran cítil, jak mu srdce zalila ledová vlna. „Pokud ji někdo nezabil,“ zamumlal. „Myslíš, že je mrtvá?“

„To nevím,“ odpověděl Medwyn, „ale obávám se, že to není vyloučeno.“

KAPITOLA XIV
ČERNÉ JEZERO

Toho večera připravil Medwyn pro poutníky hostinu. Nepořádek, který po sobě zanechali snídající medvědi, byl odklizen a chaloupka působila útulným a čistým dojmem, byť byla ještě menší než v Caer Dallbenu. Taranovi bylo zřejmé, že Medwyn doopravdy není zvyklý hostit lidské návštěvníky, protože jeho stůl byl stěží dost dlouhý, aby se k němu všichni vešli, a místo židlí byli nuceni se spokojit s lavicemi a stoličkami na dojení.

Medwyn seděl v čele stolu. Koloušek už se uložil k spánku, vlci se však krčili u jeho nohou a spokojeně se šklebili. Na opěradle Medwynovy židle se usadil obrovský orel se zlatavým peřím, který všechen pohyb kolem sebe bez mrknutí sledoval ostražitýma očima. Fflewddur se sice dosud nezbavil nervozity, nedovolil však, aby ho strach zbrzdil v chuti k jídlu. Snědl toho za tři a ani v nejmenším se nezdálo, že bude mít někdy dost. Když však požádal o další porci srnčího, Medwyn se dlouze rozchechtal a pak překvapenému Fflewddurovi vysvětlil, že to, co jí, není maso, ale zelenina připravená podle jeho vlastního receptu.

„Samozřejmě že je to zelenina,“ obrátila se k bardovi Eilonwy. „Přece sis snad nemyslel, že nám uvaří někoho ze svých hostů? To by bylo jako pozvat někoho na večeři a pak ho samotného upéct. Mám

vážně dojem, že bardi jsou stejně slabomyslní jako pasáčci vepřů. Ani jednomu z vás to očividně příliš nemyslí.“

Taran sám, přestože jídlo i příležitost k odpočinku přivítal s povděkem, po celou dobu večeře neřekl jediné slovo a mlčení zachoval, i když uléhal na své slaměné lůžko. Až do dnešního dne si vůbec v duchu nepřipouštěl, že by Hen Wen nemusela být naživu. Před večeří si ještě jednou promluvil s Medwynem, stařec mu však nemohl dát žádné ujištění.

Taranovi se vůbec nechtělo spát, vyšel tedy ze stáje, zůstal stát před vraty a díval na oblohu. V průzračném vzduchu byly hvězdy modrobílé a zdály se být blíž, než je viděl kdykoli dřív. Pokoušel se myslet na něco jiného než na Hen Wen. Rozhodl se přece dostat se do Caer Dathylu a to samo o sobě představovalo dost náročný úkol. Nad hlavou mu tiše jako duch přeletěla sova. Stínem, který se neslyšně objevil vedle něj, byl Medwyn.

„Nespíš?“ oslovil ho stařec. „Probdělá noc není to nejlepší, jak začínat cestu.“

„Je to cesta, kterou už bych měl nejraději za sebou,“ poznamenal Taran. „Jsou chvíle, kdy se obávám, že už nikdy neuvidím Caer Dallben.“

„Lidem není dáno, aby předem znali, jak skončí jejich putování,“ odpověděl Medwyn. „Je docela dobře možné, že se do míst, která jsou ti nejdražší, v životě nevrátíš. Co na tom ale záleží, jestliže to, co musíš udělat, je tady a teď?“

„Mám takový dojem,“ povzdechl si teskně Taran, „že kdybych věděl jistě, že už nikdy neuvidím svůj domov, docela rád bych zůstal tady v údolí.“

„Tvoje srdce je ještě mladé a nehotové,“ prohlásil Medwyn, „pokud v něm ale čtu dobře, jsi jeden z mála těch, které bych tu uvítal. Pokud se tak rozhodneš, můžeš tu zůstat. Svůj úkol můžeš přece nepochybně svěřit svým přátelům.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Taran po dlouhé chvíli přemýšlení. „Sám jsem se rozhodl, že za něj zodpovídám.“

„Pokud je tomu tak,“ přesvědčoval ho Medwyn, „můžeš také sám rozhodnout, že se ho vzdáš.“

Taranovi se zdálo, jako by se z celého údolí ozývaly hlasy vybízející ho, aby zůstal. Jedle šeptaly o klidu a míru, jezero k němu promlouvalo o slunečním světle třpytícím se v jeho hlubinách, o radosti vyder oddávajících se hrám. Odvrátil se.

„Ne," vyhrkl, „k tomu rozhodnutí jsem dospěl dávno předtím, než jsem přišel sem."

„V tom případě," odpověděl tiše Medwyn, „nechť se tak stane." Přiložil Taranovi ruku k čelu. „Poskytnu ti darem alespoň tolik, kolik mi sám dovolíš: klidný noční odpočinek. Spi v pokoji."

Taran si absolutně nevzpomínal, že by se vracel do stáje a ukládal se k spánku, probudil se však v paprscích ranního slunce odpočatý a plný sil. Eilonwy s bardem už dojídali snídani a Taran s potěšením spatřil, že se k nim připojil i Gurgi. Když k nim přišel blíž, Gurgi radostně vyjekl a začal rozjařeně metat kozelce.

„Ach, to je štěstí!" vykřikoval. „Gurgi je připraven na další cestování a sledování, ach ano! A na další pátrání a šátrání! Mocní hrdinové se ke Gurgimu zachovali laskavě a on je teď šťastný a veselý!"

Taran zaznamenal, že Medwyn tvorečkovi nejen uzdravil nohu, ale navíc ho i vykoupal a pořádně učesal. Zdálo se, že v Gurgiho hlavě je o polovinu méně větviček a listí než obvykle. Když pak sedlal Melyngar, zjistil navíc, že Medwyn naplnil sedlové brašny potravinami a přibalil pro ně pro všechny teplé pláště.

Stařec poutníky shromáždil kolem sebe a sám se posadil na zem. „Armáda Rohatého krále má před vámi nyní náskok denního pochodu," prohlásil, „když se ale budete držet cesty, kterou vám ukážu, a budete-li postupovat rychle, můžete ještě čas, který jste ztratili, získat zpět. Je dokonce možné, že do Caer Dathylu dorazíte o den či o dva před ní. Musím vás ale varovat, že cesta horskými stezkami není snadná. Pokud byste raději šli jinudy, navedu vás znovu směrem k údolí Ystradu."

„V tom případě bychom ovsem postupovali za Rohatým králem," uvažoval Taran. „Měli bychom menší šanci na to, že ho předstihneme, a také by to bylo dost nebezpečné."

„Nemyslete si, že hory nejsou nebezpečné," varoval je Medwyn. „I když je to nebezpečí jiného druhu."

„My Fflamové jsme v nebezpečí jako ryba ve vodě!“ holedbal se hlasitě bard. „Je mi jedno, jestli to budou hory nebo šiky Rohatého krále, nebojím se ničeho – tedy alespoň nijak zvlášť,“ dodal spěšně. „Zkusíme to v horách,“ rozhodl Taran.

„Pro jednou,“ přerušila je Eilonwy, „musím uznat, že ses rozhodl správně. Ať jsou ty hory jakkoli nebezpečné, rozhodně po nás nebudou házet oštěpy. Vážně mám dojem, že se to s tebou lepší.“

„V tom případě mě dobře poslouchejte,“ vybídl je Medwyn. Zatímco mluvil, jeho ruce se hbitě daly do práce a z vlhké hlíny před sebou vytvářely drobný model horských hřbetů. Taran zjistil, že se v něm orientuje snáze než ve Fflewddurových naškrábaných mapách. Když skončil a potřeby i zbraně poutníků byly bezpečně připevněny k Melyngařinu hřbetu, vyvedl Medwyn skupinu ven z údolí. Taranovi bylo jasné, že ať sebepozorněji sleduje každý krok, cesta do Medwynova údolí pro něj bude ztracená, jakmile se s nimi prastarý muž rozloučí. Po chvíli se Medwyn zastavil. „Odtud se musíte ubírat severním směrem,“ oznámil jim, „a tady se také rozloučíme. A pokud jde o tebe,Tarane z Caer Dallbenu – tvé vlastní srdce ti poví, jestli ses rozhodl moudře. Možná se ještě někdy setkáme a pak mi to řekneš. Do té doby ti přeji mnoho štěstí.“ Než se Taran stačil otočit a Medwynovi poděkovat, bělovousý muž zmizel, jako byho pohltily okolní hory; poutníci zůstali stát sami na kamenité a větrné náhorní plošině.

„No,“ ozval se Fflewddur a nadhodil si výš harfu, která mu visela na zádech, „mám takový pocit, že pokud narazíme na nějaké další vlky, budou vědět, že jsme Medwynovi přátelé.“

Pochod byl toho prvního dne méně obtížný, než se Taran obával. Tentokrát šel jako první on, protože bard se přiznal – poté, co prasklo několik strun na jeho harfě – že se mu nepodařilo vrýt si důkladně do paměti všechny Medwynovy instrukce.

Nepřetržitě stoupali ještě dlouho poté, co se slunce přehouplo k západu, a přestože terén, jímž šli, byl členitý a nerovný, cestu, kterou jim Medwyn vyznačil, neustále zřetelně viděli před sebou. Horské bystřiny, v nichž proudila chladná a čistá voda, vytvářely klikaté stužky zářícího stříbra, tančící po okolních svazích do vzdálených údolních končin. Vzduch byl osvěžující, avšak s náznakem štiplavého chladu, takže poutníci byli vděční za pláště, které jim Medwyn daroval.

V podlouhlé skalní rozsedlině, která je chránila před větrem, dal Taran znamení k zastávce. Celý den postupovali vynikajícím tempem a urazili mnohem větší vzdálenost, než čekal, takže neviděl důvod, proč by se měli nutit k vyčerpávajícímu nočnímu pochodu. Přivázali Melyngar k jednomu ze zakrslých stromků, které tady vysoko v horách rostly, a utábořili se. Vzhledem k tomu, že od synů kotle jim žádné bezprostřední nebezpečí nehrozilo a armáda Rohatého krále se pohybovala daleko pod nimi a na západ od jejich postavení, dospěl Taran k závěru, že bude bezpečné rozdělat oheň. Zásoby od Medwyna nebylo třeba tepelně zpracovávat, plameny je však zahřály a dodaly jim dobré mysli. Když se k nim z horských štítů začaly plazit noční stíny, rozsvítila Eilonwy svou zlatou kouli a usadila ji do pukliny v prasklé skále. Gurgi, který po celou cestu ani jednou nezasténal a nepostěžoval si, se usadil na vrcholu jednoho z balvanů a začal se slastně škrábat, přestože po Medwynově koupeli a učesání to spíš než cokoli jiného byla pouhá síla zvyku. Bard, který byl navzdory obrovské spoustě jídla, jež spořádal, stejně štíhlý jako vždy, se pustil do opravy strun své harfy.

„Nosíš u sebe tu harfu od okamžiku, kdy jsem se s tebou seznámila," poznamenala Eilonwy, „a ještě ani jednou jsi na ni nezahrál. To je, jako kdybys někomu oznámil, že si s ním potřebuješ promluvit, a když by se připravil tě vyslechnout, neřekl bys ani slovo."

„Sotva jsi mohla očekávat, že budu vybrnkávat nějaké akordy, zatímco nás pronásledovali ti válečníci z kotle," vymlouval se Fflewddur. „Jaksi mi to nepřipadalo vhodné. Ale… my Fflamové jsme vždycky k službám, takže pokud doopravdy chcete, abych něco zahrál…" dodal a zatvářil se potěšené i rozpačitě zároveň. Jednou rukou uchopil svůj nástroj a téměř ještě předtím, než se jeho prsty dotkly strun, ozvala se něžná melodie, stejně půvabná jako křivka samotné harfy, jako hlas zpívající nápěv beze slov.

Taran poslouchal a připadalo mu, jako by melodie měla svá vlastní slova, jako by mezi rozléhajícími se tóny spřádala vláčnou nit. Domů, domů, zaznívalo v těch slovech a za slovy samotnými. Tak prchavá, že si nemohl být jejich existencí zcela jist, byla pole Caer Dallbenu a jeho ovocné sady, nazlátlá podzimní odpoledne a mrazivá zimní rána s růžovými slunečními paprsky na sněhu.

Pak harfa ztichla. Fflewddur zůstal sedět s hlavou skloněnou těsně ke strunám a se zvláštním výrazem v protáhlém obličeji. „No, tak to tedy bylo překvapení," ozval se konečně bard. „Měl jsem v úmyslu zahrát něco živějšího, některou z těch melodií, co se tak zamlouvají mému válečnému náčelníkovi – aby nám to dodalo trochu odvahy, jestli mi rozumíte. Po pravdě ale musím říct," přiznal lehce zaraženým hlasem, „že vlastně nikdy doopravdy nevím, jakou píseň se zrovna chystá hrát. Moje prsty se jí přizpůsobují, někdy mám ale dojem, že ta harfa hraje sama.

Možná," pokračoval Fflewddur, „to je právě důvod, proč si Taliesin myslel, že mi prokazuje laskavost, když mi ji dával. Když jsem totiž předstoupil před radu bardů, abych se nechal přezkoušet, měl jsem jen takový starý krám, který u mě nechal ležet jeden z trubadúrů, a dokázal jsem na něm vybrnkat jen pár akordů. Jenže my Fflamové se nikdy darovanému koni – nebo v tomhle případě bych měl říct darované harfě – nekoukáme na zuby."

„Byla to smutná melodie," poznamenala Eilonwy. „Zvláštní na tom všem ale je, že mi ten smutek vůbec nevadí. Stejně jako když se člověk cítí líp po tom, co se pořádně vybrečel. Přimělo mě to znovu si vzpomenout na moře, i když jsem u něj naposledy byla jako malá holka." Taran si při těchto slovech posměšně odfrkl, Eilonwy mu však nevěnovala pozornost. „Vlny se rozbíjejí o útesy a vytvářejí zpěněné víry a dál od břehu, kam až oko dohlédne, je plno bílých čepečků, říkají jim tam bílí koně Llyru, ve skutečnosti jsou to ale jen vlny, které čekají, až na ně dojde řada a dostanou se k břehu."

„To je zvláštní," podivil se bard, „já osobně jsem totiž myslel na svůj vlastní hrad. Je malý a je v něm průvan, ale docela rád bych ho zase spatřil. Tenhle potulný život se člověku dokáže přejíst, víte? Přimělo mě to k myšlence, že bych se dokonce mohl znovu usadit a pokusit se být úctyhodným králem."

„Mně leží na srdci spíš Caer Dallben," prohlásil Taran. „Když jsem odtamtud odcházel, nijak zvlášť jsem o něm nepřemýšlel. Teď na něj myslím hodně často."

Gurgi, který je až do té doby tiše poslouchal, ze sebe vyrazil táhlé zavytí. „O ano, mocní válečníci budou všichni brzy zpátky ve svých síních a s vtipkováním a šprýmováním budou vykládat své příběhy. A

na chudáka Gurgiho bude zase čekat strašidelný les, kde s chrápáním a strádáním složí svou ubohou hlavu.“

„Gurgi,“ obrátil se k němu Taran, „slibuji ti, že jestli se ještě někdy dostanu do Caer Dallbenu, vezmu tě tam s sebou. A jestli se ti tam bude líbit a Dallben s tím bude souhlasit, můžeš tam zůstat, jak dlouho budeš chtít.“

„Sláva!“ vypískl Gurgi. „Poctivý, pracovitý Gurgi nabízí svoje díky a přání všeho nejlepšího. Ach ano, přítulný, poslušný Gurgi bude pracovat ze všech sil…“

„Teď zrovna by poslušný Gurgi udělal nejlíp, kdyby šel spát,“ poradil mu Taran, „a to platí pro nás pro všechny. Medwyn nám vybral dobrou cestu a určitě už nebude dlouho trvat, než dospějeme k cíli. Za svítání znovu vyrazíme.“

Během noci se však zdvihl prudký vichr, a když přišlo ráno, bušil do rozsedliny hustý liják. Místo aby vítr polevil, dál nabíral na síle a s hlasitým jekem se prohánět po skalách. Jako pěstí tloukl do přístřešku poutníků a pak se do něj zaklesl šmátravými prsty, jako by je chtěl popadnout a svrhnout do údolí.

Přesto se vydali na další cestu a před obličeji si přidržovali své pláště. Jejich situaci dál zhoršovala skutečnost, že vyšlapaná stezka úplně zmizela a před nimi se do výše tyčily strmé skalní útesy. Přestalo pršet, poutníci však už byli všichni promočení až na kůži a skály byly kluzké a zrádné. Dokonce i lehkonohá Melyngar při jedné příležitosti klopýtla a Taran se na jeden bezdechý okamžik obával, že o ni přijdou.

Hory se rozprostíraly v půlkruhu kolem jezera, které se pod hrozivě vyhlížejícími mračny zdálo být černé a pochmurné. Taran se zastavil na jednom ze skalních výběžku a ukázal směrem k vrcholkům na protější straně jezera. „Podle toho, co nám říkal Medwyn,“ obrátil se k bardovi, „bychom měli dojít tamhle k tomu průsmyku, který je přímo na druhé straně naproti nám. Myslím ale, že nemá smysl držet se hor, když si můžeme cestu zkrátit prakticky přímo. Pobřeží jezera je alespoň rovinaté, zatímco tady začíná být další stoupání téměř nemožné.“

Fflewddur si promnul špičatý nos. „I když započítáme čas, který strávíme tím, že budeme sestupovat dolů a pak zase šplhat nahoru, myslím, že bychom měli několik hodin ušetřit. Ano, rozhodně se domnívám, že to stojí za zkoušku.“

„Medwyn neřekl ani slovo o tom, že bychom měli přecházet přes nějaká údolí," vložila se do řeči Eilonwy.

„Taky ale neříkal nic o tom, že narazíme na takovéhle skály," zarazil ji Taran. „Jemu možná nepřipadají jako nic zvláštního, žije tady už dlouhou dobu. Pro nás je to ale něco jiného."

„Když neposloucháš, co ti někdo říká," poznamenala Eilonwy, „je to jako když si strčíš prsty do uší a skočíš do studny. Na pasáčka vepřů, který toho v životě moc nenacestoval, ví? najednou o cestování úplně všechno."

„Kdo našel cestu ven z té pohřební síně?" odsekl Taran. „Je rozhodnuto, půjdeme údolím." Sestup dolů byl obtížný, jakmile se však ocitli na dně údolí, byl Taran ještě pevněji přesvědčen, že nakonec bude zkratka úsporou času. Držel Melyngar za uzdu a vedl skupinu po úzkém břehu. Vody jezera dosahovaly těsně k úpatí hor a nutily Tarana s cákáním se brodit mělčinami. Uvědomil si, že jezero se nezdá být černé jen díky obloze, která se odráží na jeho hladině; voda samotná byla tmavá, nehybná a připadala mu ponurá a těžká jako železo. Také dno bylo stejně zrádné jako skály nahoře na vrcholech. Navzdory tomu, že kráčel velice opatrně, se Taran zapotácel a málem zmizel pod hladinou. Když se otočil, aby varoval ostatní, ke svému údivu spatřil, že Gurgi je až po pás ve vodě a směřuje ke středu jezera. Také Fflewddur a Eilonwy se cákali dál a dál od břehu. „Nebroďte se vodou," zavolal za nimi Taran. „Držte se u břehu!"

„To bychom moc rádi!" zakřičel v odpověď bard. „Něco nás tady ale drží. Je tu hrozně silný spodní proud…"

O chviličku později Taran pochopil, co má bard na mysli. Nečekaně vzedmutá vlna mu podrazila nohy a v tomtéž okamžiku, kdy vztáhl ruce před sebe, aby ztlumil svůj pád, vtáhlo ho černé jezero do svých vod. Melyngar vedle něj zahrabala nohama a zaržála. Obloha se mu nad hlavou zatočila. Táhlo ho to doprostřed jezera jako větvičku v proudu. Velkou rychlostí kolem něj proletěla Eilonwy. Pokusil se najít pod nohama dno a chytit ji, bylo však příliš pozdě. Klouzal po hladině a poskakoval nahoru a dolů. Pomyslel si, že se zarazí o protější břeh, a ze všech sil se snažil udržet hlavu nad vlnami. Uši mu naplnil hlasitý řev. Střed jezera se změnil ve vířivý trychtýř, který se ho zmocnil a stahoval

ho do hlubin. Černá voda se mu zavřela nad hlavou a Taran věděl, že se topí.

KAPITOLA XV
KRÁL EIDDILEG

Otáčel se a padal dolů, zoufale lapal po dechu v záplavě vody, která ho pohřbila jako hroutící se hora. Voda ho unášela stále rychleji a pohazovala s ním tu doleva, tu doprava. Do něčeho narazil – nebyl sice schopen určit, co to je, ale křečovitě se toho držel i v okamžicích, kdy ho opouštěly veškeré síly. Ozvala se rána, jako by se země rozpoltila vedví, voda se zčeřila v pěnu a Taran cítil, jak jím něco mrštilo proti nepoddajné zdi. Nic víc si nepamatoval.

Když otevřel oči, ležel na tvrdé a hladké zemi a v ruce pevně svíral Fflewddurovu harfu. Někde v těsné blízkosti slyšel hukot uhánějící vody. Opatrně prozkoumal rukama okolí. Jeho prsty narazily jen na mokré ploché kameny, tvořící jakýsi nábřežní val. Vysoko nad ním zářilo bleděmodré světélko. Taran usoudil, že ho voda vynesla do nějaké jeskyně či dutiny. Zdvihl se a jeho pohyb rozdrnčel struny harfy. „Haló! Kdo je to tam?“ rozlehl se nad nábřežím čísi hlas. Přestože byl slyšet jen nezřetelně, Taran poznal, že patří bardovi. Vyškrabal se na nohy a pomalu zamířil směrem, odkud hlas zazněl. Cestou zakopl o cosi nehybného, co se náhle začalo projevovat nesmírně hlasitě a podrážděně. „To se ti tedy opravdu povedlo, Tarane z Caer Dallbenu, se všemi těmi tvými zkratkami. Všechno, co ze mě zbylo, je promočené na kůži, a nemůžu najít svoje šidítko – aha, tady je, ale samozřejmě celé mokré. A kdo ví, co se stalo ostatním?“ Tlumeně se rozzářilo zlaté světlo a ukázalo Taranovi Eilonwyinu tvář, z níž kapala voda, a její modré oči sršely rozčilením. Jako stín se k nim přiblížila Gurgiho chlupatá a prskající postava. „Áách, ubohá citlivá hlava je plná cákání a ráchání!“ Za další okamžik je našel i Fflewddur. Za jeho zády zaržála Melyngar. „Měl jsem dojem, že tady dole slyším svoji harfu,“ ozval se. „Nejdřív jsem tomu vůbec nechtěl věřit. Nečekal jsem, že ji ještě někdy

uvidím. Jenže… my Fflamové nikdy nezoufáme! I když je to opravdu šťastná náhoda.“

„To já si myslel, že už nikdy neuvidím vůbec nic,“ prohlásil Taran a podal Fflewddurovi jeho nástroj. „Voda nás zanesla do nějaké jeskyně, není to ale přírodní útvar. Podívejte se na ty dlažební kameny.“

„Kdyby ses raději podíval na Melyngar,“ zavolala na něj Eilonwy, „viděl bys, že všechny naše zásoby jsou pryč. A všechny naše zbraně taky, to všechno díky té tvé báječné zkratce!“

Eilonwy měla pravdu. Popruhy se uvolnily a sedlo se ve vodním víru klisně utrhlo z hřbetu. Naštěstí měli společníci dosud svoje meče. „To je mi líto,“ omlouval se Taran. „Přiznávám, že jsme se tu ocitli mou vinou. Neměl jsem se dávat touhle cestou, jenže co se stalo, stalo se. Dostal jsem nás do téhle bryndy, tak teď musím najít cestu ven.“

Rozhlédl se kolem. Hukot vody se ozýval z širokého kanálu. Samotný nábřežní pás byl mnohem větší, než si myslel. Ve vysokých obloucích zářila různobarevná světla. Otočil se znovu ke svým společníkům. „To je hrozně zvláštní. Vypadá to, že jsme hluboko pod zemí, ale není to dno jezera…“

Než stačil vyslovit jediné další slovo, někdo ho zezadu popadl a přetáhl mu přes hlavu pytel, který byl silně cítit cibulí. Eilonwy hlasitě zavřískala, pak něco její hlas ztlumilo. Taran byl napůl tažen, napůl tlačen dvěma směry najednou. Gurgi začal vztekle kňučet.

„Hej! Popadni tohohle!“ zahulákal hrubý hlas. „Jen si ho popadni sám! Copak nevidíš, že mám plné ruce práce?“ Taran se naslepo rozmáchl pěstí. Do žaludku ho udeřilo něco tvrdého a kulatého, nepochybně něčí hlava. Ozvaly se jakési pleskavé zvuky, které k němu pronikaly cibulí prosycenou temnotou, jež ho obklopovala. Domyslel se, že je to Eilonwyina práce. Teď ho někdo postrkoval zezadu a nutil ho k maximální rychlosti. Všechno to doprovázely vzteklé hlasy, které křičely na něj i samy na sebe: „Tak už sebou pohni!“

„Nesebrals jim meče, ty pitomče!“ Po těch slovech se ozvalo další Eilonwyino zaječení a jakýsi zvuk, který pravděpodobně mohl být dopadajícím kopancem, následovaný chvilkou ticha. „No tak dobrá, tak jim ty meče nechte. Odneseš si to sám, když je necháš předstoupit před krále Eiddilega ozbrojené!“ Postrkován zezadu, proběhl Taran poslepu davem lidí, který podle sluchu považoval za velmi početný. Všichni

mluvili jeden přes druhého a výsledný randál byl ohlušující. Po několika zatáčkách byl znovu postrčen dopředu. S hlasitým prásknutím se za ním zavřely těžké dveře a pytel od cibule mu někdo stáhl z hlavy.

Taran zamrkal. Stál spolu s Fflewddurem a s Eilonwy uprostřed vysokého klenutého sálu, který se třpytil mnoha světly. Gurgiho nebylo nikde vidět. Jejich věznitelé byla skupina půltuctu sporých, podsaditých válečníků s krátkýma silnýma nohama. U opasků jim visely sekery a každý muž měl navíc na rameni luk a toulec plný šípů. Levé oko malého zavalitého chlapíka, který stál vedle Eilonwy, se začínalo vybarvovat zelenočerně.

U dlouhého kamenného stolu před nimi seděl trpaslík s rozježeným žlutavým plnovousem a popuzeně na válečníky zahlížel. Na sobě měl roucho křiklavě rudé a zelené barvy. Jeho buclaté prsty se leskly četnými prsteny. „Co to má znamenat?“ zařval. „Co je to za lidi? Nenařídil jsem snad, že mě nemá nikdo rušit?“

„Ale, Veličenstvo,“ začal jeden z válečníků a nervózně přešlápl z nohy na nohu, „chytili jsme je…“

„To mě musíte otravovat podrobnostmi?“ osopil se na něj král Eiddileg a sevřel si oběma rukama čelo. „Vy mě chcete zničit! Jednou budete moje smrt! Ven! Ven! Ne, vězňové ne, vy idioti!“ S rozčileným potřásáním hlavy, četným vzdycháním a prskáním se král zhroutil na trůn, vytesaný z kamene. Stráže se bázlivě rozprchly. Král střelil po Taranovi a jeho společnících vzteklým pohledem. „Tak a teď ven s tím. Co chcete? Předem vám ale říkám, že nic nedostanete.“

„Veličenstvo,“ začal Taran, „nežádáme o nic jiného než o bezpečný průchod tvými državami. My čtyři. Jste jen tři,“ vyštěkl král Eiddileg. „Neumíš počítat?“

„Jeden z mých společníků schází,“ vysvětloval omluvným tónem Taran. Doufal, ze se Gurgimu podaří překonat strach, po onom šoku, který zažil ve vodním víru, mu však nemohl mít za zlé, že vzal nohy na ramena. „Prosím, abys dal příkaz svému služebnictvu, aby nám ho pomohlo najít. A přišli jsme také o všechny své zásoby a zbraně…“

„Co je to za kolosální pitomost?“ zaječel král. „Nelži mi, protože lhaní nesnáším.“ Vytáhl z rukávu oranžový kapesník a osušil si čelo. „Proč jste sem přišli?“

„Protože nás jistý pasáček vepřů zavedl nesprávným směrem," vložila se do hovoru Eilonwy. „Vždyť ani nevíme, kde vlastně jsme, nemluvě o tom, proč tady jsme. Je to horší než se potmě koulet ze svahu."

„Samozřejmě," přikývl Eiddileg a jeho hlas byl zosobněnou ironií. „Nemáte sebemenší ponětí, že jste v samotném srdci království Tylwyth Teg, které patří ušlechtilému národu, šťastné rodince, malému lidu nebo jaká ještě jiná připitomělá a otravná jména jste si pro nás vymysleli. Ne, kdepak, samozřejmě že ne. Prostě jste čirou náhodou šli okolo."

„Chytili jsme se do pasti v jezeře," protestoval Taran. „Stáhlo nás dolů."

„Dobrá věcička, co?" odpověděl král Eiddileg s letmým pyšným úsměvem. „Samozřejmě jsem k ní přidal pár vlastních zdokonalení."

„Pokud ti tak záleží na tom, abys všechny návštěvníky odradil," poznamenala Eilonwy, „měl by sis pořídit něco lepšího – něco, co by je zadrželo venku."

„Když se někdo z lidí dostane takhle blízko," vysvětloval Eiddileg, „znamená to, že už je moc blízko. V tom případě je nechci zadržet venku. Chci je dostat dovnitř." Fflewddur zavrtěl hlavou. „Vždycky jsem se domníval, že ušlechtilý národ žije na celém území Prydainu a ne jenom tady."

„Samozřejmě, že nežijeme jen tady," odsekl netrpělivě Eiddileg. „Tohle je prostě královské sídlo. Nemysli si, máme tunely a doly všude, kde si jen dokážeš představit. Ale skutečná práce, skutečné organizační úsilí se odehrává tady, právě tady, přímo na tomhle místě – v téhle trůnní síni. A všechno spočívá na mých bedrech! Je to příliš těžké břímě, to vám povím, setsakra těžké. Jenže komu jinému můžete věřit? Pokud chcete, aby se něco udělalo pořádně…" Král se náhle zarazil a začal svými blyštivými prsty bubnovat do kamenného stolu. „To ale není vaše věc," zabručel. „Vy máte dost svých problémů, to se nedá popřít."

„Já osobně kolem sebe žádnou práci nevidím," ušklíbla se Eilonwy. Než ji stačil Taran varovat, aby se nechovala příliš neopatrně, dveře trůnního sálu se rozletěly dokořán a dovnitř se natlačil mnohohlavý dav. Při bližším pohledu Taran zjistil, že ne všichni příchozí jsou trpaslíci. Někteří z nich byli vysocí, štíhlí a oblečení v bílých hábitech, jiní byli

pokryti lesklými šupinami jako ryby a ještě jiným se na zádech třepotala velká křehká křídla. Na několik okamžiků neslyšel Taran nic jiného než zmatenou směsici hlasů, rozčilené výkřiky a uštěpačné poznámky, a to všechno se snažil překřičet Eiddileg. Konečně se králi podařilo vytlačit zase všechny ven. „Tak ty nevidíš žádnou práci?“ zařval. „Vůbec si neuvědomuješ, co všechno patří k mým povinnostem. Děti soumraku – to je další z těch směšných co jste si pro nás vy lidé vymysleli – mají dnes večer zpívat v lese v kantrevu Mawr. Neměli ještě ani zkoušku. Dva jsou nemocní a jednoho nemůžeme najít.

Jezerní víly se mezi sebou celý den hádaly a teď někde trucují. Vlasy mají celé rozcuchané. A kdo to musí řešit? Kdo se jim musí vemlouvat, přesvědčovat je a prosit? Odpověď je nasnadě. A jaké za to všechno dostanu díky?“ vztekal se dál král Eiddileg. „Vůbec žádné! Už si někdy někdo z vás dlouhonohých trulantů dal tu práci – alespoň jednou, to by mi stačilo – aby mi nabídl byť to nejjednodušší poděkování, aby třeba řekl: Děkujeme ti, králi Eiddilegu, za to obrovské úsilí a za všechno nepohodlí, kterému jsi byl vystaven jen proto, abychom se v tom světě nahoře, který by bez tebe a bez tvého ušlechtilého národa byl tak nevýslovně ponurý, mohli těšit chvilce půvabu a krásy‘? Jen pár slov upřímného ocenění mé snahy? Ani náhodou! Právě naopak! Když některý z vás tupohlavých oslů tam nahoře nad zemí narazí na někoho z ušlechtilého národa, co se stane? Vrhnete se na něj! Popadnete ho svýma obrovskýma tlapami a snažíte se ho přimět, aby vás zavedl k zakopanému pokladu. Nebo ho svíráte tak dlouho, dokud z něj nevymáčknete tři přání. Jedno vám nestačí, kdepak, musíte mít hned tři!

Tak já vám tedy něco povím,“ pokračoval Eiddileg, jehož obličej se vteřinu od vteřiny zbarvoval stále sytější červení, „už jsem všemu tomu plnění různých přání a plundrování pokladů učinil přítrž. Už nikdy víc! V žádném případě! Samotného mě překvapuje, že jste nás už dávno nezruinovali!“

Právě v tom okamžiku se za dveřmi Eiddilegova trůnního sálu rozlehl hlas pěveckého sboru. Harmonické tóny pronikaly i stěnami z mohutného kamene. Taran ještě nikdy v životě neslyšel tak překrásný zpěv. Okouzleně se do něj zaposlouchal a na kratičký okamžik

zapomněl na všechno kromě závratné melodie. I samotný Eiddileg přestal křičet a prskat, dokud hlasy neumlkly.

„Alespoň něco, za co můžu být vděčný," poznamenal konečně král. „Děti soumraku se očividně zas daly dohromady. Není to tak dobré, jak byste si asi mohli přát, ale nějak to zvládnou."

„Až do dnešního dne jsem žádnou z písní ušlechtilého národa neslyšel," přiznal Taran. „Neměl jsem ani tušení, že jsou tak krásné."

„Nesnaž se mi lichotit," zakřikl ho Eiddileg, který se sice snažil vypadat hrozivě, zároveň se však dmul pýchou.

„Překvapuje mě," ozvala se Eilonwy, zatímco bard si zamyšleně pohrával se strunami své harfy a pokoušel se vzpomenout na nápěv písně, „proč si vlastně děláte takové násilí. Jestli se my všichni nahoře nad zemí ušlechtilému národu tak protivíme, proč se s námi vůbec zahazujete?"

„To je otázka profesionální cti, drahé děvče," vysvětloval trpasličí král, přiložil si baculatou ruku k srdci a nepatrně se uklonil. „Když my z ušlechtilého národa něco děláme, děláme to pořádně. Jistě," povzdechl si, „na nějaké ty oběti se nemůžeme ohlížet. Je to něco, co je třeba podstoupit, tak to tedy uděláme. Ať za to zaplatíme jakoukoli cenu. Mně osobně," dodal a mávl rukou, „to nevadí. Přicházím o spánek, ztrácím na váze, to ale není důležité…"

Jestli král Eiddileg ztratil na váze, pomyslel si Taran, jak asi musel vypadat předtím? Rozhodl se, že tuhle otázku mu raději nepoloží.

„No, já si toho tedy cením," prohlásila Eilonwy. „Myslím si, že je úžasné, co všechno dokážeš zastat. Musíš být neobyčejně chytrý a všichni pasáčci vepřů, kteří zrovna teď náhodou jsou ve tvé trůnní síni, by tě měli moc dobře poslouchat."

„Děkuji ti, drahé děvče," usmál se král Eiddileg a počastoval ji ještě hlubší úklonou. „Vidím, že jsi osoba, s níž si člověk může inteligentně promluvit. Je naprosto neslýchané, že se mezi vámi velkými šmaťchavými hulváty najde někdo, kdo se vyzná v těchhle záležitostech. Ty zřejmě alespoň rozumíš problémům, s nimiž zápolíme."

„Veličenstvo," skočil jim do řeči Taran, „je nám jasné, že váš čas je vzácný. Nechceme vás už dál obtěžovat. Zaručte nám bezpečný průjezd do Caer Dathylu."

„Cože?“ rozkřikl se Eiddileg. „Chcete odtud odjet? To je nemožné! Naprosto neslýchané! Jakmile se jednou dostaneš mezi ušlechtilý národ, drahý chlapče, musíš u něj zůstat, o tom není třeba diskutovat. Jistě, snad bych s ohledem tady na tu mladou dámu mohl udělat výjimku a dát vám jen nějaký mírný trest. Jenom vás třeba na padesát let uspat nebo vás všechny proměnit v netopýry, to bych ale udělal jen z čiré laskavosti, jasné?“

„Naše poslání je neodkladné,“ zdůraznil Taran. „Už teď jsme ztratili příliš mnoho času.“

„To je váš problém a ne můj,“ pokrčil rameny Eiddileg.

„Tak to tedy budeme muset zařídit po svém,“ vykřikl Taran a tasil meč. Fflewddurova čepel vylétla z pochvy a bard se postavil Taranovi po bok, připraven k boji.

„Další pošetilé nesmysly,“ odfrkl si král Eiddileg a pohrdlivě se díval na meče, které k němu směřovaly svými hroty. Zahrozil na ně prstem. „Tak! A tak! Teď můžete zkusit pohnout rukama.“

Taran napjal všechny svaly. Měl pocit, jako by se jeho tělo proměnilo v kámen.

„Odložte ty meče a v klidu si o všem promluvíme,“ vyzval]e trpasličí král a pohnul rukou v dalším gestu. „Uvedete-li jakýkoli přijatelný důvod, proč bych vás měl nechat jít, možná si to rozmyslím a odpovím vám neprodleně, řekněme tak za rok nebo za dva.“

Taran si uvědomoval, že nemá smysl, aby tajil účel své cesty, vysvětlil proto Eiddilegovi, co je postihlo. Při zmínce o Arawnovi přestal král vztekle hulákat, když však Taran domluvil, zavrtěl hlavou.

„To je konflikt, kterýsi vy velcí trumberové budete muset vyřešit sami. Ušlechtilý národ vám není povinován žádným spojenectvím,“ prohlásil rozdurděně. „Prydain patřil nám, než se tu objevila lidská rasa. To vy jste nás zahnali pod zem. Vyplenili jste naše doly, vy nemotorní ťulpasové! Uloupili jste naše poklady a dodnes pokračujete v jejich vykrádání, vy neohrabaní moulové…“

„Veličenstvo,“ skočil mu do řeči Taran, „mohu mluvit jen za sebe a za nikoho jiného. Nikdy jsem vám nic neukradl a ani nemám v úmyslu vám něco ukrást. Moje poslání pro mne znamená víc než vaše poklady. Pokud je mezi ušlechtilým národem a lidskou rasou zlá krev, pak je to záležitost, kterou si jejich příslušníci budou muset vyřešit mezi sebou.

Jestliže ale Rohatý král zvítězí, jestliže na zem nad vámi padne stín Annuvinu, dosáhne pak Arawnova ruka i do vašich nejhlubších jeskyní.“

„Na pasáčka vepřů,“ poznamenal Eiddileg, „jsi pozoruhodně výmluvný. S Arawnem si ale ušlechtilý národ bude lámat hlavu, až přijde čas.“

„Čas už přišel,“ ujistil ho Taran, „a já jen doufám, že ještě není příliš pozdě.‘

‚Já bych řekla, že ve skutečnosti vůbec nevis, co se tam nahoře děje,“ vykřikla náhle Eilonwy. „Mluvíš o půvabu a kráse, o tom, jaké přináší oběti, abys mohl lidem zpříjemnit život. Myslím, že na ničem z toho ti ani v nejmenším nezáleží. Jsi příliš samolibý, paličatý a sobecký…“

„Samolibý!“ zavyl Eiddileg a oči mu málem vylezly z důlků. „Sobecký! Nenajdeš na světě nikoho, kdo by byl šlechetnější a štědřejší. Jak se opovažuješ říkat něco takového? Co ode mne chceš – krev, která mi proudí v žilách?“ S těmito slovy ze sebe serval plášť a vyhodil ho do vzduchu, z prstů si začal strhávat prsteny a rozhazovat je všemi směry. „Tak prosím! Vemte si to všechno! Úplně mě zruinujte! Co byste ještě chtěli – celé moje království? Chcete odejít? Tak běžte, nenechte se pobízet. Čím dřív budete pryč, tím líp! Paličatý? Mám až moc měkké srdce! Jednou to bude moje smrt! To je vám ale úplně jedno!“

Přesně v tom okamžiku se dveře trůnního sálu znovu rozletěly dokořán. Dva trpasličí válečníci se ze všech sil zoufale přidržovali Gurgiho, který s nimi mával ze strany na stranu jako se dvěma králíky.

„Jak radostné shledání! Věrný Gurgi se vrací k mocným hrdinům! Tentokrát statečný Gurgi neutekl! Ne ne, kdepak! Udatný Gurgi bojoval s obrovským třískáním a lískáním. A zvítězil! Pak ale byli mocní rytíři odneseni někam jinam. Chytrý Gurgi se dal do pátrání a šátrání a hledal je, aby je mohl zachránit, ano! A teď je našel! To ale ještě není všechno. Kdepak, věrný, poctivý a nebojácný Gurgi něco objevil. Překvapení a potěšení, sláva, sláva!“ Gurgi byl tak unesen svým vzrušením, že začal tančit na jedné noze, točit se dokola a tleskat rukama. „Mocní válečníci se vydali hledat prasátko! Našel ho ale chytrý, moudrý Gurgi!“

„Hen Wen?“ vykřikl Taran. „Kde je?“

„Tady, mocný rytíři,“ zvolal Gurgi, „prasátko je tady!“

KAPITOLA XVI
DOLI

Taran vyčítavě pohlédl na krále Eiddilega. „O Hen Wen jsi se ani slovem nezmínil.“

„Neptal ses mě,“ odsekl Eiddileg.

„To je tedy pěkný podraz,“ zamumlal tiše Fflewddur, „dokonce i na krále.“

„Je to horší než lež,“ přidal se k němu rozčileně Taran. „Klidně bys nás nechal pokračovat v cestě a my bychom se nikdy nedozvěděli, co se s ní stalo.“

„Měl by ses stydět,“ vložila se do hovoru Eilonwy a zahrozila prstem na krále, který se tvářil, jako by ho odhalení jeho podvodu uvedlo do nesmírných rozpaků. „Je to jako odvrátit hlavu a dívat se jinam, když vidíš, že se někdo chystá stoupnout do jámy.“

„Co jsem našel, to je moje,“ odsekl trpasličí král. „Jeden z oddílů ušlechtilého národa na ni narazil nedaleko břehů řeky Avren. Pobíhala tam v jakési rokli. A povím vám ještě něco, co nevíte. Pronásledoval ji půltucet válečníků, pochopů toho Rohatého krále. Náš oddíl se těch válečníků zbavil – máme svoje metody, jak se s vámi těžkopádnými nemotory vypořádat – a přivedl vaši svini sem, většinu cesty pod zemí.“

„Není divu, že Gwydion nebyl schopen najít její stopu,“ zamumlal si pro sebe Taran.

„Ušlechtilý národ ji zachránil,“ pokračoval navztekaně Eiddileg, jehož tvář už zase měla sytě rudou barvu, „a to je další názorný příklad. Poděkoval mi za to někdo? Přirozeně, že ne. Místo toho se mi ale dostává hrubých nadávek a myslíte si o mně samé ošklivé věci. No ano, vidím vám to na očích. Eiddileg je zloděj a darebák – přesně to si teď v duchu říkáte. Tak abyste věděli, právě proto ji nedostanete zpátky. A navíc všichni zůstanete tady, dokud neusoudím, že už bych vás mohl propustit.

Eilonwy se málem zalkla rozhořčením. Jestli to uděláš," vyhrkla, „bude to znamenat, že jsi doopravdy zloděj a darebák! Dal jsi mi své slovo. Ušlechtilý národ nikdy svoje slovo nebere zpět."

„O žádném praseti se ale nemluvilo, ani slovíčko o něm nepadlo." Eiddileg sepjal ruce na břiše a významně se odmlčel. „Ne," připustil Taran, „o praseti se nemluvilo. Je to ale otázka upřímnosti a cti."

Eiddileg zamrkal a uhnul očima stranou. Vytáhl svůj oranžový kapesník a ještě jednou si otřel čelo. „Cest," zamumlal, „ano, obával jsem se, že se vytasíte s otázkou cti. Je pravda, že ušlechtilý národ se svému slovu nikdy nezpronevěří. No prosím," vzdychl, „to je cena, kterou musím zaplatit za svou šlechetnost a štědrost. Tak dobrá. Můžete si to svoje prase vzít."

„Budeme potřebovat nové zbraně místo těch, o které jsme přišli," připomněl Taran.

„Cos to řekl?" zařval Eiddileg. „Copak se mě snažíte ožebračit?"

„A pochoutky a pokroutky," vypískl Gurgi. Taran přikývl. „Také zásoby na cestu."

„To už je trochu moc!" hulákal Eiddileg. „Takhle mi pouštět žilou! Zbraně! Jídlo! Prasata!"

„A chtěli bychom poprosit o průvodce, který nám ukáže cestu do Caer Dathylu."

Při těchto slovech Eiddileg málem explodoval. Když se konečně zklidnil, neochotně přikývl. „Půjčím vám Doliho," prohlásil. „Toho jediného mohu postrádat." Tleskl a vydal rozkazy ozbrojeným trpaslíkům, pak se znovu otočil ke společníkům. „A teď koukejte zmizet, než si to zase rozmyslím!"

Eilonwy hbitě přistoupila k trůnu, sklonila se a políbila Eiddilega na temeno hlavy. „Děkuji ti," zašeptala, „jsi naprosto báječný král."

„Ven! Ven!" hulákal trpaslík. Když se za nimi zavíraly kamenné dveře, spatřil Taran, jak si král Eiddileg přejíždí rukou po hlavě a spokojeně se usmívá.

Oddíl ušlechtilého národa vedl družinu klenutými chodbami. Taran zprvu nabyl dojmu, že Eiddilegovu říši netvoří nic jiného než bludiště podzemních stezek. K jeho úžasu se však chodby brzo rozšířily a změnily se v široké tunely. V prostorných kupolích se vysoko nad jejich hlavami třpytily drahokamy stejně jasné jako sluneční paprsky. Tráva tu

nerostla, kolem dokola se však jako louky rozprostíraly hluboké koberce zeleného mechu. Byla tu modrá jezírka třpytící se stejně intenzivně jako démanty na stropech, jednotlivé chaloupky i malé statky. Taranovi a jeho společníkům se ani nechtělo věřit, že jsou v podzemí.

„Přemýšlel jsem," ozval se šeptem Fflewddur, „a napadlo mě, jestli by nebylo lepší nechat Hen Wen tady, dokud se pro ni nebudeme moci vrátit."

„Také mě to napadlo," odpověděl Taran. „Nejde o to, že bych nevěřil Eiddilegovi, že dodrží slovo – alespoň ve většině případů. Nejsem si ale jistý, zda bychom měli ještě jednou riskovat plavbu jezerem, a pochybuji, že by se nám podařilo najít jinou přístupovou cestu do jeho království. Obávám se, že se nebude nijak snažit nám návrat sem usnadnit. Ne, musíme Hen Wen odvést, dokud k tomu máme příležitost. Až bude zase se mnou, už z ní nespustím oči."

Příslušníci ušlechtilého národa se náhle zastavili u jedné z chaloupek. Z nedaleké úhledně stlučené ohrady zaslechl Taran hlasité „Hrrumpf!"

Tryskem se rozběhl ke kotci. Hen Wen stála s předními nohama položenýma na zábradlí a z plna hrdla chrochtala.

Jeden z trpaslíků otevřel vrátka a bílá svině se vyřítila ven, kroutila se a hlasitě pištěla.

Taran ji popadl kolem krku. „Ach, Hen!" zajíkl se. „Dokonce i Medwyn myslel, že jsi mrtvá!"

„Chrum! Roch!" zalykala se blahem Hen Wen. Korálkovité oči jí šťastně jiskřily. Láskyplně vrazila Taranovi pod bradu velký růžový rypák a málem ho povalila na zem.

„Vypadá jako báječné prase," řekla uznale Eilonwy a poškrábala Hen Wen za ušima. „Je vždycky hezké vidět, jak se znovu setkají dva přátelé. Je to jako probudit se do prosluněného dne."

„Rozhodně je to pořádně velké prase," přikývl bard, „i když musím uznat, že nesmírně pohledné."

„A našel ji chytrý, ušlechtilý, statečný a moudrý Gurgi."

„Jen se neboj," uklidňoval Gurgiho s úsměvem Taran, „na to určitě nezapomeneme."

Hen Wen poskakovala a kolébala se na krátkých nožkách a spokojeně následovala Tarana, zatímco trpaslíci pokračovali dál přes pole, kde na ně čekala jakási podsaditá postava. Velitel oddílu jim oznámil, že je to Doli, průvodce, kterého jim Eiddileg přislíbil. Doli byl malý a sporý, téměř stejně široký jako vysoký a na sobě měl rezavě červenou kazajku a pevné, až po kolena sahající boty. Na hlavě mu seděla kulatá čapka, která ovšem nestačila zakrýt kštici zářivě rudých vlasů. Na opasku měl zavěšenou sekeru a krátký meč a přes rameno měl přehozený malý silný luk, typický pro válečníky ušlechtilého národa.

Taran se zdvořile uklonil. Trpaslík na něj upřel pár jasně červených očí a odfrkl si. Pak se k Taranovu překvapení Doli zhluboka nadechl a zadržoval dech tak dlouho, až v obličeji celý zrudl a zdálo se, že praskne. Po několika okamžicích vypustil vzduch z úst a znovu si odfrkl.

„Co se děje?“ zajímal se Taran.

„Pořád ještě mě vidíš, co?“ vyjel na něj vztekle Doli.

„Samozřejmě, že tě vidím,“ zamračil se Taran. „Proč bych neměl?“

Doli ho zpražil pohrdlivým pohledem a neodpověděl.

Dva z příslušníků ušlechtilého národa přivedli Melyngar. Taran s úlevou konstatoval, že král Eiddileg dodržel slovo. Sedlové brašny byly nacpané zásobami. Kromě nich nesla bílá klisna i bohatou výbavu kopí, luků a šípů, krátkých a těžkých, jako byly všechny trpasličí zbraně, ale pečlivě a solidně řemeslně zpracovaných.

Bez jediného dalšího slova jim Doli pokynul, aby ho následovali napříč loukou. Trpaslík si něco neustále hudral a brblal pod vousy a vedl je k čemusi, co zdáli vypadalo jako kolmý skalní útes. Teprve když k němu dorazili, spatřil Taran dlouhé schodiště, vytesané přímo do skály. Doli kývl hlavou směrem ke schodům a družina zahájila výstup.

Tato stezka ušlechtilého národa byla strmější než všechny horské hřebeny, které až dosud překročili. Melyngar jen namáhavě postupovala kupředu, zatímco Hen Wen se na každý schod vytahovala s hlasitým supěním a chroptěním. Schodiště se kroutilo a zatáčelo; v jednom místě na něm panovala taková tma, že se společníci navzájem ztratili z dohledu. Po nějaké době schody zmizely a družina pokračovala po uzoučké, kameny vydlážděné stezce. Vpředu se objevil jakýsi bíle svítící závoj a poutníci zjistili, že se nacházejí za vysokým vodopádem.

Jeden po druhém se vyškrábali na lesklé balvany, přebrodili zpěněný vodní proud a konečně jim tváře ovál chladný horský vzduch.

Doli s přimhouřenýma očima vzhlédl ke slunci. „Už nám moc denního světla nezbývá," zabručel mrzutěji než sám král Eiddileg. „A nemyslete si, že se s vámi budu někde pěšky plahočit celou noc. Dobře víte, že jsem se o tuhle práci nedral. Vybrali mě. Abych dělal průvodce partě… komu vlastně? Pasáčkovi vepřů. Žlutovlasému hlupákovi s harfou. Holce s mečem. A nějakému chlupatému bůhvíčemu. O vašich zvířatech už vůbec nemluvě. Nezbývá vám než doufat, že nenarazíte na žádný opravdový válečný oddíl. Ten by s vámi zatočil, to si pište. Ani jeden z vás nevypadá na to, že by uměl zacházet se zbraní. Pche!"

To byla nejdelší řeč, kterou k nim Doli pronesl od chvíle, kdy opustili Eiddilegovo království. Navzdory nelichotivým názorům, jimiž se trpaslík na jejich adresu vyjadřoval, Taran doufal, že se s nimi dřív nebo později smíří a začne se chovat zdvořileji. Doli však zřejmě řekl vše, co v tom okamžiku měl na srdci, a když se ho o chvíli později Taran odvážil oslovit, nasupeně se odvrátil a začal znovu zadržovat dech.

„Pro pána krále," vykřikla Eilonwy, „vážně bych byla ráda, kdybys toho nechal. Stačí se jen na tebe dívat a připadám si, jako bych vypila moc vody."

„Pořád to nefunguje," zahuhlal Doli.

„O co se to vlastně snažíš?" otázal se Taran.

Dokonce i Hen Wen se na trpaslíka zvědavě dívala.

„Na co to asi vypadá?" odsekl Doli. „Snažím se proměnit v neviditelného."

„To se snažíš o dost zvláštní věc," poznamenal Fflewddur.

„Mělo by se mi to povést," vztekal se Doli. „Celá moje rodina to umí. Úplně jednoduše. Je to pro ně jako sfouknout svíčku. Já to ale neumím. Není divu, že se mi všichni vysmívají. Není divu, že mě Eiddileg pošle doprovázet bandu tupců. Vždycky, když je potřeba zařídit něco nechutného nebo nepříjemného, vzpomene si někdo na starouše Doliho. Když je třeba řezat drahokamy, zdobit čepele mečů nebo opatřit šípy novým peřím, je to práce pro starouše Doliho!"

Trpaslík znovu zadržel dech, tentokrát na tak dlouho, až zmodral v obličeji a roztřásly se mu uši.

„Řekl bych, že se ti to začíná dařit,“ pochválil ho bard s povzbudivým úsměvem. „Vůbec tě už nevidím.“ Sotva to dořekl, jedna ze strun na jeho harfě praskla. Fflewddur na nástroj vyčítavě pohlédl. „Zatracený krám,“ zamumlal, „vždyť jsem přece věděl, že tak trochu přeháním, ale říkal jsem to jen proto, abych ho povzbudil. Vážně mi připadalo, jako by se na okrajích maličko rozplýval.“

„Kdybych já uměl řezat drahé kameny a všechny ty ostatní věci, o kterých jsi mluvil,“ utěšoval Doliho Taran, „vůbec by mi nevadilo, že neumím být neviditelný. Jenže já se vyznám jen v zelenině a v podkovách, a navíc ani v jednom nijak zvlášť.“

„Je nesmyslné,“ dodala Eilonwy, „rmoutit se kvůli tomu, že nedokážeš něco, co prostě není v tvých silách. To je ještě horší než pokoušet se dosáhnout výš tak, že se postavíš na hlavu.“

Ani jedna ze všech těchto dobře míněných poznámek trpaslíkovi nezvedla náladu. Navztekaně vyrazil vpřed a mával sekerou ze strany na stranu. Taran si uvědomoval, že navzdory své špatné náladě je Doli vynikajícím průvodcem. Trpaslík po většinu času neříkal prakticky nic kromě svého obvyklého bručení a hekání, v nejmenším se neobtěžoval vysvětlovat jim, proč volí tu či onu cestu, ani informovat je, jak dlouho bude ještě trvat, než se dostanou do Caer Dadrylu. Taran už si však během své pouti osvojil mnohé zálesácké a stopařské dovednosti, takže věděl, že družina se začíná stáčet na západ a sestupovat z hor dolů. Během toho jediného odpoledne urazili větší vzdálenost, než považoval za možné, a bylo mu jasné, že za to vděčí Doliho mistrovskému vedení. Když však trpaslíkovi blahopřál, odpověděl Doli pouze „Pche!“ a zadržel dech.

Toho večera se kryti před větrem utábořili na svahu posledního horského hřbetu. Gurgiho, kterého Taran už dříve naučil rozdělávat oheň, nesmírně potěšilo, že může být něčím užitečný. Nadšeně nasbíral větve, vykopal jámu na vaření a k překvapení všech přítomných rozdělil zásoby stejným dílem a nedal si stranou zvláštní porci pro své pozdější pochoutky a pokroutky.

Doli odmítl vykonávat jakoukoli práci. Vytáhl vlastní zásoby z velkého koženého vaku, který mu visel u boku, posadil se na kámen a zachmuřeně přežvykoval. Mezi každým soustem si rozčileně odfrkl a čas od času zadržel dech. „Jen tak dál, kamaráde!“ zavolal na něj

Fflewddur. „Zkus to ještě jednou a možná se ti to povede! Obrysy už máš jednoznačně rozmazané!“

„Buď přece zticha!“ okřikla barda Eilonwy. „Nepovzbuzuj ho, nebo se rozhodne zadržet dech navždy.“

„Jen se mu přece snažím pomoct,“ bránil se schlíple bard. „My Fflamové se nikdy nevzdáváme a nevidím důvod, proč by se měl vzdát trpaslík.“

Hen Wen se po celý den držela po Taranově boku. Když si nyní Taran roztáhl na zemi svůj plášť, bílá svině potěšené zachrochtala, přikolébala se k němu a natáhla se vedle něj. Její krabaté uši se volně svěsily, rypákem se pohodlně opřela o Taranovo rameno a spokojeně se slastným výrazem zabrumlala. Brzo už na něj tlačila celou vahou své hlavy, takže se ani nemohl přetočit na bok. Hen Wen rozkošnicky chrápala, a Taran už se smířil s tím, že se bude muset snažit usnout navzdory pestré směsi písklavých a chroptivých zvuků, které se mu ozývaly přímo pod uchem. „Rád tě vidím, Hen,“ zamumlal, „a těší mě, že mě i ty ráda vidíš. Ocenil bych ale, kdybys to nedávala najevo tak nahlas.“

Druhý den ráno se obrátili zády k Pohoří orlů a vydali se směrem, o němž Taran doufal, že je zavede do Caer Dathylu. Když stromy kolem nich začaly houstnout, Taran se otočil a naposledy pohlédl na osamocený vysoký Orlí štít, majestátně se tyčící v dáli. Vítal s povděkem, že jejich trasa nevedla přes jeho vrchol, v hloubi duše však zadoufal, že jednoho dne se sem vrátí a zdolá jeho věže ze sluncem kropenatého ledu a černého kamene. Před svou poutí nikdy hory neviděl, teď už však chápal, proč Gwydion mluvil o Caer Dathylu s takovým toužebným steskem v hlase.

Tyto myšlenky ho ještě jednou přivedly k úvahám, jaké další informace Gwydion doufal získat od Hen Wen. Když se zastavili, promluvil si o tom s Fflewddurem.

„V Caer Dathylu se možná najde někdo, kdo bude schopen se s ní domluvit,“ uvažoval Taran. „Kdybychom ji ale dokázali přimět k tomu, aby nás se svým proroctvím seznámila už teď, prozradila by nám třeba něco důležitého.“ Bard sice souhlasil, Taran ovšem poukázal na to, že nemají znakové hůlky.

„Mohla bych zkusit nějaké nové zaříkadlo,“ nabídla se Eilonwy. „Achren mě jich ještě několik dalších naučila, nevím ale, jestli nám k něčemu budou. S věšteckými prasaty totiž nemají nic společného. Znám báječné zaříkadlo na přivolávání ropuch. Achren se chystala naučit mě zaříkadlo na otevírání zámků, jenže teď už se to nejspíš nenaučím nikdy. A zámky stejně nemají moc společného s prasaty.“

Eilonwy poklekla vedle Hen Wen a rychle jí něco začala šeptat. Chvíli se zdálo, jako by jí Hen Wen zdvořile naslouchala – široce se šklebila, funěla a odfrkovala. Ani v nejmenším však nedala najevo, že by rozuměla jedinému slovu z toho, co jí dívka říká, a nakonec od ní s rozjařeným „Hrrumpf!“ utekla, rozběhla se k Taranovi a spokojeně se o něj otírala.

„To není k ničemu,“ uznal Taran, „a nemá smysl ztrácet čas. Doufám, že v Caer Dathylu mají znakové hůlky. I když o tom pochybuji. Mám takový dojem, že všechny Dallbenovy věci jsou unikátní v celém Prydainu.“

Vyrazili znovu na pochod. Gurgi, který teď už byl oficiálním kuchařem a rozdělávačem ohně, neohroženě rázoval za trpaslíkem. Doli vedl družinu přes palouk a prošel pásmem olší. O chviličku později se zastavil a naklonil hlavu na stranu.

Taran také uslyšel nějaký zvuk: nezřetelný pištivý nářek. Zdálo se, že vychází z pokrouceného hlohového keře. Taran vytasil meč a spěšně předstoupil před trpaslíka. Na první pohled v temném houští nic neviděl. Přistoupil blíž a náhle se zaraził. Byl to gwythaint.

KAPITOLA XVII
PÍSKLE

Gwythaint tam visel jako zmačkaný černý hadr s jedním křídlem vysoko zdviženým a druhým v nepřirozené poloze složeným na prsou. Bylo to mládě sotva větší než havran, které se teprve před nedávnem zbavilo prvního chmýří; hlava se v porovnání s tělem zdála být příliš velká a pera vypadala tence a křehce. Když se k němu Taran opatrně

blížil, gwythaint sebou bezúspěšně zazmítal, neschopen se osvobodit. Rozevřel svůj zakřivený zobák a varovně zasyčel, oči měl však otupělé a napůl zavřené.

Ostatní společníci Tarana následovali. Jakmile Gurgi spatřil, o co jde, přikrčil ramena, obrátil se a s mnoha bázlivými pohledy za sebe se opatrně stáhl do bezpečné vzdálenosti. Melyngar nervózně zařehtala. Bílé prase zůstalo nevzrušeně dřepět na zadku a tvářilo se spokojeně.

Fflewddur při pohledu na ptáka tiše zahvízdal. „Máme velké štěstí, že tady nejsou jeho rodiče," prohlásil. „Tyhle potvory jsou schopné roztrhat člověka na kusy, jsou-li ohrožena jejich mláďata."

„Připomíná mi Achren," ozvala se Eilonwy, „zvlášť kolem očí vypadá jako Achren ve dnech, kdy měla špatnou náladu." Doli vytáhl z opasku sekeru. „Co chceš dělat?" zeptal se Taran. Trpaslík na něj překvapeně pohlédl. „Co chci dělat? Máš ještě nějaké další pitomé otázky? Nepředstavuješ si snad, že ho tady nechám jen tak dřepět, že ne? Pro začátek mu useknu hlavu."

„Ne!" vykřikl Taran a popadl trpaslíka za paži. „Je ošklivě poraněný."

„Buď rád, že je," vyštěkl Doli. „Kdyby nebyl, ani ty ani já bychom tu teď už nestáli."

„Nedovolím, abys ho zabil," prohlásil Taran. „Má bolesti a potřebuje pomoc."

„To je pravda," připojila se k němu Eilonwy, „vůbec nevypadá dobře. Mám-li říct pravdu, tak vypadá dokonce ještě hůř než Achren."

Trpaslík odhodil sekeru na zem a založil si ruce v bok. „Sice se nedokážu proměnit v neviditelného," odfrkl si ironicky, „ale přinejmenším nejsem žádný idiot. Tak jen do toho. Klidně tu zlolajnou malou potvoru seberte. Dejte jí napít. Pohlaďte ji po hlavičce. Uvidíte, co se stane pak. První, co udělá, jakmile bude mít dost síly, bude, že vás rozsápe na hadry. A hned potom se rozletí přímo za Arawnem. Pak teprve budeme v pěkné bryndě."

„Doli má pravdu," připojil se k němu Fflewddur. „Mně osobně taky nečiní žádné potěšení rozsekat něco na kusy – a ten pták je svým vlastním nepříjemným způsobem docela zajímavý. Až doposud jsme ale měli štěstí přinejmenším v tom, že nás gwythaintové vůbec neobtěžovali. Nepovažuji za rozumné, abychom si jednoho z

Arawnových špehů takzvaně hráli přímo na prsou. My Fflamové máme všichni laskavé srdce, ale tohle mi připadá poněkud přehnané.“

„Medwyn by na to měl jiný názor,“ odpověděl Taran. „Tam v horách mluvil o tom, že máme být laskaví ke všem živým tvorům, a hodně mi toho pověděl i o gwythaintech. Myslím, že je důležité, abychom tenhle exemplář donesli do Caer Dathylu. Pokud vím, živého gwythainta ještě nikdy nikdo nechytil. Kdo ví, k čemu může být dobrý?“

Bard se poškrábal na hlavě. „Hmm, ano, předpokládám, že pokud opravdu může být k něčemu dobrý, pak bude samozřejmě prospěšnější živý než mrtvý. V každém případě je to ale velice riskantní.“

Taran gestem ostatním naznačil, aby poodstoupili dál od keře. Viděl, že gwythaintova zranění způsobilo něco víc než jen pouhé trny. Možná na něj zaútočil orel, protože měl záda posetá krvavými skvrnami a vytrhanou spoustu peří. Opatrně sáhl do křoví. Gwythaint znovu zasyčel a z hrdla se mu vydralo dlouhé chrčivé zachroptění. Taran si s obavami pomyslel, že pták je možná v posledním tažení. Strčil ruku pod jeho horečně se třesoucí tělo. Gwythaint proti němu vyrazil zobákem i drápy, chyběla mu však síla. Taran ho vytáhl z hlohového keře ven.

„Pokud najdu ty správné bylinky, udělám mu teplý obklad,“ obrátil se Taran k Eilonwy. „Budu ale potřebovat horkou vodu, abych je nechal vylouhovat.“ Zatímco dívka připravovala hnízdečko z trávy a listí, požádal Taran Gurgiho, aby rozdělal oheň a rozpálil pár kamenů, které by později mohl hodit do hrníčku s vodou. Pak se s Hen Wen v patách rychle vydal hledat potřebné rostliny.

„Jak dlouho tady zůstaneme?“ zavolal za ním Doli. „Ne že by mi na tom záleželo. Vy jste přece měli naspěch, ne já. Pche!“ Zastrčil si sekeru za opasek, narazil si čapku pevně na hlavu a vztekle zadržel dech.

Taran byl opět vděčný za to, co ho Coll naučil o léčivých bylinách. Většinu z těch, které potřeboval, našel růst v bezprostředním okolí. Hen Wen se k jeho hledání nadšeně připojila, spokojeně pochrochtávala a ryla rypákem pod listím i pod kameny. Byla to právě bílá svině, která jako první objevila důležitou odrůdu, kterou Taran přehlédl.

Když gwythaintovi přikládal teplý obklad, pták se už nevzpíral. Pak Taran namočil kus látky utržený z vlastní kazajky do dalšího léčivého odvaru a kapku po kapce tekutinu vymačkal do jeho zobáku.

„To je všechno hrozně pěkné," poznamenal Doli, který neodolal vlastní zvědavosti a přistoupil blíž, aby mohl celou operaci sledovat. „Jak si ale představuješ, že tu ohavnou potvoru poneseš – bude ti sedět na rameni?"

„To nevím," odpověděl Taran. „Myslel jsem, že bych ji mohl zabalit do svého pláště."

Doli si přezíravě odfrkl. „To je právě ten problém s vámi velkými neohrabanými tupci. Nevidíte si ani na špičku nosu. Pokud ale počítáš s tím, že ti vyrobím klec, tak jsi na velkém omylu."

„Klec by byla úplně nejlepší," souhlasil Taran. „Ne, s něčím takovým bych tě rozhodně nechtěl obtěžovat. Zkusím ji vyrobit sám."

Trpaslík pohrdlivě přihlížel, jak Taran řeže mladé haluze a pokouší se je splést dohromady.

„Nech toho, prosím tě!" vybuchl konečně. „Nedokážu nečinně přihlížet takové zpackané práci. Dej to sem a nepleť se mi tady." Odstrčil Tarana stranou, posadil se na zem a zdvihl nařezané větvičky. Obratně je přiřezal svým nožem, svázal je k sobě spletenými úponky a prakticky v mžiku zdvihl nad hlavu použitelnou klec. „To je nepochybně praktičtější než dělat ze sebe neviditelného," poznamenala Eilonwy.

Trpaslík neodpověděl a jen po ní šlehl rozvztekleným pohledem.

Taran vystlal dno klece listím, opatrně dovnitř položil gwythainta a všichni se znovu vydali na pochod. Doli je nyní vedl rychlejším tempem, aby dohnali ztracený čas. Rázoval pravidelným krokem a sestupoval po horských úbočích, aniž by se obtěžoval ohlédnout se přes rameno a přesvědčit se, zda mu ostatní stačí. Taran si uvědomoval, že rychlost jejich postupu jim není nic platná, protože kvůli ní byli nuceni dělat častější zastávky, usoudil však, že by nebylo moudré se o tom před trpaslíkem zmiňovat.

Gwythaintův stav se po celý den nepřetržitě zlepšoval. Taran při každé zastávce ptáka nakrmil a znovu použil své léky. Gurgi byl stále ještě příliš vyděšený na to, aby si troufl k němu přiblížit, takže Taran byl jediný, kdo se odvážil dravce ošetřit. Když se s ním Fflewddur

pokusil spřátelit a strčil mu do klece prst, gwythaint rozhořčeně vyskočil a sekl po něm zobákem.

„Varuji vás," vyštěkl Doli, „z toho nevzejde nic dobrého. Ale nestarejte se o to, co říkám já. Jen klidně pokračujte. Sami si pěkně podřízněte hrdla. A potom přiběhněte za mnou a stěžujte si. Já jsem jen průvodce, dělám, co mi nařídili, a nic víc."

Za soumraku se utábořili a rozhovořili se o svých plánech na další den. Gwythaint se už úplně vzpamatoval a spolu s tím začal projevovat obrovskou chuť k jídlu. Pokud mu Taran nedonesl potravu dostatečně rychle, zuřivě vřískal a chřestil zobákem o klec. Zhltal všechna sousta, která mu Taran předhodil, a rozhlížel se po dalších. Když se nasytil, přikrčil se u dna klece s hlavou nakloněnou na stranu, poslouchal a sledoval očima každý pohyb kolem sebe. Taran se konečně odvážil prostrčit mřížemi klece prst a poškrábat ho na hlavě. Gwythaint už tentokrát nezasyčel a nepokusil se ho klovnout. Dovolil dokonce, aby ho krmila i Eilonwy, bardovy pokusy o spřátelení však selhaly.

„Moc dobře ví, že bys byl souhlasil s tím, aby mu Doli usekl hlavu," řekla Fflewddurovi Eilonwy, „takže tomu chudáčkovi nemůžeš mít za zlé, že je na tebe naštvaný. Kdyby chtěl někdo useknout hlavu mně a pak za mnou přišel a chtěl se ke mně lísat, taky bych ho klovla."

„Gwydion mi říkal, že se tihle ptáci v raném věku podrobují výcviku," vzpomněl si Taran. „Mrzí mě, že tu není s námi. Věděl by nejlíp, jak s takovým tvorem zacházet. Třeba je možné vycvičit ho k něčemu jinému. V Caer Dathylu ale určitě bude nějaký dobrý sokolník, tak uvidíme, co s ním svede."

Druhého dne ráno byla klec prázdná.

Doli, který byl vzhůru dávno před ostatními, byl první, kdo to zjistil. Rozzuřený trpaslík strčil Taranovi klec pod nos. Mříže z čerstvých větviček byly gwythaintovým zobákem rozklovány na kusy.

„A už to tady máte!" zaječel Doli. „Já jsem vám to říkal! Neříkejte, že jsem vás nevaroval! Ta zrádná potvora je už na půl cestě do Annuvinu, když si napřed vyslechla každé naše slovo. Pokud Arawn nevěděl, kde jsme, už brzy to vědět bude. To se vám tedy povedlo, ano, ano, moc se vám to povedlo," ušklíbl se posměšně. „Kéž zůstanu uchráněn před hlupáky a pasáčky vepřů!" Taran nedokázal skrýt své zklamání a obavy. Fflewddur nic neříkal, tvářil se však ustaraně. „Jako

obvykle jsem to zase všechno zpackal,“ ozval se rozčileně Taran. „Doli má pravdu. Mezi hlupákem a pasáčkem vepřů není žádný rozdíl.“

„To je nejspíš pravda,“ přikývla Eilonwy, jejíž poznámka Taranovi nijak nepřispěla ke zlepšení nálady. „Na druhé straně ale,“ pokračovala, „nesnáším lidi, kteří říkají ‚já jsem ti to říkal‘. To je horší, než když k tobě někdo přijde a sní ti večeři, než se stačíš posadit.

Je ovšem pravda,“ dodala ještě, „že to Doli myslí dobře. Není to ani z poloviny takový bručoun, za jakého se vydává, a nepochybuji o tom, že si o nás dělá starosti. Je jako dikobraz, který je seshora celý pichlavý, jakmile ho ale obrátíte na záda, je nesmírně citlivý. Stačilo by, kdyby přestal zkoušet ze sebe dělat neviditelného, a myslím, že by to jeho rozpoložení náramně prospělo.“

Na další lítostivé úvahy už nezbýval čas. Doli s nimi vyrazil ještě rychlejším tempem. Stále se drželi horských hřebenů podél údolí řeky Ystrad, kolem poledne však trpaslík zahnul na západ a znovu začal sestupovat směrem k nížinatým pláním. Obloha se svou konzistencí a barvou podobala šedému olovu. Do tváří jim šlehaly zuřivé poryvy větru. Bledé slunce nevyzařovalo žádné teplo. Melyngar nervózně ržála a Hen Wen, která až do té doby byla klidná a poslušná, začala koulet očima a něco si pro sebe brumlat.

Zatímco družina na chvíli odpočívala, vypravil se Doli napřed, aby prozkoumal situaci. Za kratičký okamžik byl zase zpátky. Dovedl je k horskému hřebenu, naznačil jim, aby se drželi nízko u země, a ukázal prstem dolů k řece Ystrad. Planina dole byla pokrytá válečníky, pěším vojskem i jízdou.

Ve větru se třepotaly černé zástavy. I z této vzdálenosti slyšel Taran řinčení zbraní a pravidelný těžký dusot pochodujících nohou. V čele klikatících se zástupů jel Rohatý král.

Jeho obrovitá postava se tyčila nad ozbrojenci, kteří cválali v jeho stopách. Zahnuté parohy se mu zdvihaly nad hlavou jako dychtivé spáry. Před Taranovýma očima, vyděšenýma, ale neschopnýma odvrátit se stranou, Rohatý král pomalu otočil hlavu a zahleděl se směrem k horám. Taran se přitiskl těsně k zemi. Byl si jistý, že ho Arawnův vrchní velitel nemůže vidět a že jde pouze o klam jeho mysli, v níž se zrcadlí jeho vlastní strach, vypadalo to ale, jako by ho oči Rohatého krále vyhledaly a jako dýky se mu zabořily do srdce.

„Předjeli nás,“ konstatoval Taran hluše.

„Pospěšte si,“ vyštěkl trpaslík. „Hoďte sebou, místo abyste tady okouněli a naříkali. Nejsme dál než den cesty od Caer Dathylu a oni také ne. Pořád ještě můžeme postupovat rychleji než oni. Nebýt toho, že jste se zastavili kvůli tomu nevděčnému annuvinskému špehovi, už bychom teď před nimi měli slušný náskok. Neříkejte, že jsem vás nevaroval.“

„Měli bychom se trochu líp vyzbrojit,“ navrhl bard. „Rohatý král určitě bude mít po obou stranách údolí předsunuté hlídky.“

Taran odvázal zbraně, které nesla Melyngar na hřbetě, a každému ze svých společníků podal luk, toulec se šípy a krátké kopí. Král Eiddileg je vybavil kulatými bronzovými štíty; byly to štíty trpasličí velikosti a poté, co Taran viděl pochodující voje, připadaly mu žalostně malé. Gurgi si k pasu připnul krátký meč. Z celé družiny byl zdaleka nejvzrušenější.

„Ano, ano!“ vykřikoval. „Teď je statečný, neohrožený Gurgi také mocným válečníkem! Má nástroj k ostrému sekání a špičatému bodání! Je připravený na velké zápasení a zápolení!“

„A já jsem taky připraven!“ zahlaholil Fflewddur. „Před náporem rozzuřeného Fflama nic neobstojí!“

Trpaslík si přitiskl obě ruce k hlavě a zaskřípal zuby. „Přestaňte žvanit a hněte sebou!“ zaprskal. Tentokrát byl tak vzteklý, že ani nezadržel dech.

Taran si přehodil štít přes rameno. Hen Wen se držela zpátky a bázlivě pochrochtávala. „Já vím, že máš strach,“ uklidňoval ji šeptem Taran, „ale v Caer Dathylu budeš v bezpečí.“

Svině ho neochotně následovala. Když však Doli znovu vyrazil vpřed, zdržovala se vzadu a Taran musel vynaložit obrovské úsilí na to, aby ji přiměl k pochodu. Růžový rypák se jí třásl a očima těkala z jedné strany stezky na druhou.

Při dalším odpočinku si Doli zavolal Tarana k sobě. „Jestli to takhle půjde dál,“ vyjel na něj, „nebudete mít vůbec šanci. Nejdřív nás zdržoval gwythaint, a teď zase prase!“

„Má strach,“ pokoušel se to Taran rozzlobenému trpaslíkovi vysvětlit. „Ví, že je Rohatý král nedaleko.“

„Tak ji budeme muset spoutat,“ prohlásil Doli. „A naložíme ji na koně.“

„Ano,“ přikývl Taran. „Nebude se jí to líbit, ale nic jiného se nedá dělat.“

Ještě malý okamžik předtím se svině krčila u kořenů nedalekého stromu. Ted po ní nebylo ani vidu ani slechu. „Hen?“ zavolal Taran. Otočil se k bardovi. „Kam šla?“ zeptal se vyplašeně.

Bard zavrtěl hlavou. Ani on ani Eilonwy neviděli, že by se pohnula; Gurgi dával v té době napít Melyngar a prasete si vůbec nevšímal. „Přece už zase neutekla!“ zakvílel Taran. Rozběhl se zpátky do lesa. Když se vrátil, byl pobledlý v obličeji. „Je pryč,“ zalapal po dechu. „Někde se schovává, to je mi úplně jasné.“ Zhroutil se na zem a složil hlavu do dlaní. „Neměl jsem ji spouštět z očí, ani na okamžik,“ postěžoval si hořce. „Už podruhé jsem zklamal.“

„Ať jedou ostatní napřed,“ navrhla Eilonwy. „My dva ji najdeme a doženeme je.“

Než jí Taran stačil odpovědět, zaslechl něco, při čem mu ztuhla krev v žilách. Z hor se ozval ryk rozvášněné lovecké smečky a protáhlé tóny loveckého rohu.

Společníci zůstali stát přimrazeni hrůzou. S ledovým rampouchem děsu v hrdle se Taran rozhlédl po tichých tvářích kolem sebe. Ve vzduchu vibrovala strašlivá hudba a přes klesající oblohu přeletěl prchavý stín. „Vydá-li se na cestu Gwyn Lovec,“ zamumlal Fflewddur, „smrt mu jede v patách.“

KAPITOLA XVIII
PLAMEN DYRNWYNU

Ještě se ani tóny Gwynova rohu nestačily ztratit mezi horami, když sebou Taran škubl, jako by se probudil z děsivého snu. Loukou otřásalo bubnování koňských kopyt.

„Předsunutá hlídka Rohatého krále!“ vykřikl Fflewddur a ukázal na válečníky, kteří se k nim cvalem blížili. „Viděli nás!“ Jezdci se k nim

řítili vzhůru z údolních planin, sklonění nízko nad sedly, a pobízeli své oře k většímu trysku. Přiblížili se a zdvihli svá kopí, jako by si každý třpytivý hrot hledal svůj cíl.

„Mohla bych zkusit udělat další síť," navrhla Eilonwy, „obávám se ale," dodala pak, „že ta poslední nám nebyla moc platná." Taran se svistem vytasil z pochvy meč. „Jsou jen čtyři," prohlásil. „Alespoň počtem se jim vyrovnáme."

„Schovej svou čepel," zarazil ho Fflewddur. „Nejdřív přijdou ke slovu šípy. Meče budou mít dost práce později."

Sejmuli ze zad luky. Pod Fflewddurovým vedením se srovnali do řady a zaklekli bok po boku vedle sebe. Bardovy ježaté žluté vlasy vlály ve větru a jeho tvář zářila vzrušením. „Už celé roky jsem se nezúčastnil dobrého boje," konstatoval. „To je jedna z věcí, které mi na povolání barda scházejí. Ti lumpové uvidí, co znamená zaútočit na někoho z Fflamů!"

Taran nasadil šíp na tětivu. Na bardův pokyn natáhli luky a zamířili. „Ted!" vykřikl Fflewddur.

Taran sledoval, jak jeho vlastní střela minula vedoucího jezdce. S rozzlobeným výkřikem vytáhl z toulce další šíp. Uslyšel, jak vedle něj Gurgi vítězoslavně zahulákal. Z celé salvy se pouze Gurgiho střela neminula cílem. Jeden z válečníků se svalil z koně se šípem hluboko zaraženým do hrdla.

„Teď už vědí, že umíme kousat!" zajásal Fflewddur. „Střílejte dál!"

Jezdci změnili taktiku. Postupovali teď opatrněji a zdvihli před sebe štíty. Ze zbývající trojice dva pokračovali dál přímo k družině, zatímco třetí stočil svého koně a cvalem zamířil na křídlo obránců.

„A teď, přátelé," zavelel bard, „zády k sobě!"

Taran zaslechl Doliho zabručení, doprovázející šíp, který trpaslík vypustil proti nejbližšímu válečníkovi. Gurgiho šťastná rána byla náhodná; teď jejich střely svištěly vzduchem jen proto, aby se neškodně odrážely od lehkých štítů útočníků. Melyngar za Taranovými zády zaržála a horečně zabušila kopyty do země. Taran si vzpomněl, jak statečně bojovala po Gwydionově boku, teď však byla uvázaná a on se neodvažoval vyjít z formace obránců a povolit jí uzdu.

Jezdci kroužili kolem dokola. Jeden z nich se k nim na okamžik obrátil nekrytým bokem. Doliho šíp opustil tětivu a zabořil se do

válečníkova krku. Zbývající útočníci nasadili koním ostruhy a zmizeli na protější straně louky.

„Porazili jsme je!“ vykřikla Eilonwy. „Jako když včely zaženou hejno orlů!“

Těžce oddechující Fflewddur zavrtěl hlavou. „Nechtějí už na nás obětovat žádné další muže. Až se vrátí, bude to s pořádným válečným oddílem. Je to sice obrovský kompliment naší statečnosti, nemyslím ale, že bychom na ně měli čekat. My Fflamové víme, kdy bojovat a kdy utíkat. A teď zrovna bychom měli raději zmizet.“

„Nenechám tady Hen Wen!“ protestoval Taran.

„Tak ji běž hledat,“ zavrčel Doli. „Přijdeš nejen o svoje prase, ale taky o hlavu.“

„Tak půjde mazaný Gurgi,“ nabídl se Gurgi, „statečně se dá do pátrání a šátrání.“

„Je téměř jisté,“ uvažoval bard, „že proti nám podniknou další útok. Nemůžeme si dovolit tu malou sílu, kterou máme, jakkoli oslabit. Nám Fflamům nikdy nevadí bojovat proti přesile, jenže ztráta jediného meče by mohla být fatální. Nepochybuji o tom, že se tvoje prasátko o sebe dokáže postarat samo. Ať je momentálně kdekoli, je určitě v menším nebezpečí než my.“

„Máš pravdu,“ přikývl Taran. „Je mi jen těžko při pomyšlení, že ji mám podruhé ztratit. Rozhodl jsem se přerušit svoje pátrání a jet do Caer Dathylu, jenže když pak Gurgi Hen Wen našel, doufal jsem, že se mi podaří splnit oba úkoly. Obávám se ale, že si musím vybrat jeden nebo druhý.“

„Otázka zní,“ zamyslel se bard, „jestli vůbec ještě máme nějakou naději, že se nám podaří Doniny syny varovat dřív, než na ně Rohatý král zaútočí. Na to může odpovědět jedině Doli.“

Trpaslík se zamračil a chvíli přemýšlel. „Možné to je,“ řekl pak, „ale budeme muset sejít dolů do údolí. A pokud to uděláme, ocitneme se uprostřed předsunutých oddílů Rohatého krále.“

„Projdeme mezi nimi?“ zeptal se Taran.

„To se nedozvíme, dokud to nezkusíme,“ zabručel Doli.

„Rozhodnutí je na tobě,“ prohlásil bard a pohlédl na Tarana. „Zkusíme to,“ prohlásil Taran.

Po celý zbytek dne cestovali bez zastávky. Za soumraku by si byl Taran rád na chvíli odpočinul, trpaslík ho však před přerušením cesty varoval. Společníci tedy v unaveném tichu pokračovali dál. Unikli útoku, který očekával Fflewddur, na dostřel luku však kolem nich projel oddíl jezdců nesoucích hořící pochodně. Ukryli se v pásu stromů a přikrčení tam čekali, dokud se plamenné jazyky nestočily za nedaleký pahorek a nezmizely. Nedlouho poté dovedl Doli malou skupinku do údolí, kde nalezla úkryt na zalesněném svahu.

Východ slunce jim však odhalil scénu, která Tarana naplnila zoufalstvím. Kamkoli jeho oči dohlédly, rojilo se celé údolí válečníky. Na pozadí oblohy se třepotaly černé praporce. Vojsko Rohatého krále připomínalo tělo nepokojně se probouzejícího ozbrojeného obra.

Taran chvíli nevěřícně zíral do údolí a pak od scény před sebou odvrátil oči. „Je pozdě," zazoufal. „Pozdě. Neuspěli jsme."

Zatímco trpaslík sledoval pochodující oddíly, Fflewddur pokročil kupředu. „Zbývá ještě jedna věc, kterou můžeme udělat," prohlásil rozhodně. „Caer Dathyl leží přímo před námi. Pokračujme v cestě a postavme se tam k jeho poslední obraně."

„Přesně tak," přikývl Taran. „Moje místo je po boku Gwydionova lidu. Doli odvede Gurgiho a Eilonwy do bezpečí." Zhluboka se nadechl a těsněji si přitáhl opasek s mečem. „Byl jsi nám dobrým průvodcem," obrátil se tiše k trpaslíkovi. „Vrať se ke svému králi a vyřiď mu naše díky. Tvoje práce je skončena."

Trpaslík po něm střelil hněvivým pohledem. „Skončena!" odfrkl si posměšně. „Jste banda idiotů a tupců! Ne snad, že by mi záleželo na tom, co se s vámi stane, ale nemyslete si, že budu stát stranou a dívat se, jak vás rozsekají na kousky. Nesnáším zpackanou práci. Půjdu s vámi, ať se vám to líbí nebo ne."

Ještě než Doli stačil doříci tato slova, proletěl mu kolem hlavy se zasvištěním šíp. Melyngar se vzepjala na zadní. Z lesa za družinou se vynořil oddíl pěších vojáků. „Zmizte!" zařval na Tarana bard. „Jeďte, jak nejrychleji umíte, protože jinak tady zemřeme všichni!"

Když Taran zaváhal, Fflewddur ho popadl za ramena, smýkl s ním směrem ke klisně a Eilonwy postrčil za ním. Pak vytasil meč. „Dělej, co ti říkám!" zaburácel s planoucíma očima.

Taran vyskočil na Melyngařin hřbet a vytáhl Eilonwy za sebe do sedla. Bílá klisna vystřelila kupředu. Eilonwy se křečovitě chytila Taranova pasu a Melyngar se cvalem rozběhla přímo přes kapradím porostlou mýtinu k čelním oddílům Rohatého krále. Taran se nijak nesnažil ji řídit, klisna si vybírala svou vlastní cestu. Náhle se ocitli uprostřed houfu válečníků. Melyngar se vzepjala na zadní a vrhla se vpřed. Taran měl vytasený meč a švihal s ním vpravo i vlevo. Něčí ruka ho popadla za třmen, podařilo se mu však z jejího sevření vytrhnout. Viděl, jak válečník klopýtl, padl na záda a zmizel v mlýnici zápasících mužů. Bílá klisna se zbavila pronásledovatelů a jako blesk zamířila k vrcholu kopce. Tryskem se za ní hnal už jen jediný jezdec. Při pohledu zpět Taran s hrůzou spatřil rozložité paroží Rohatého krále.

Černý hřebec je doháněl. Melyngar prudce zabočila a zamířila k lesu. Rohatý král se otočil stejným směrem. Prodírali se podrostem a míjeli první řady stromů, zatímco obr s parožím na hlavě neustále zkracoval jejich náskok, až nakonec oba koně cválali bok po boku. Oř Rohatého krále v posledním vypětí svých sil přidal na rychlosti, vystřelil vpřed a bokem vrazil do Melyngar, která se zuřivě vzepjala a vyrazila proti němu kopyty. Taran i Eilonwy vylétli ze sedla. Rohatý král otočil koně a vyrazil k nim, aby je zadupal do země.

Taran se vyškrábal na nohy a poslepu se rozmáchl mečem. Pak popadl Eilonwy za paži a odtáhl ji dál mezi ochranný val stromů. Rohatý král těžce seskočil na zem a několika dlouhými kroky přistoupil až k nim.

Eilonwy zaječela. Taran se prudce otočil a postavil se muži s parožím na hlavě čelem. Pocítil, jak se ho zmocňuje temný strach, jako by sám vládce Annuvinu rozevřel pod jeho nohama hlubokou propast a on se řítil dolů k jejímu dnu. Zasténal bolestí, jako kdyby se znovu otevřelo jeho staré zranění. Všechno zoufalství, které pocítil jako Achrenin zajatec, se vrátilo a vysávalo z něj sílu.

Oči Rohatého krále se zableskly za vybělenou lebkou, když zdvihl karmínově potřísněnou paži.

Taran mu poslepu nastavil meč. Jílec v jeho ruce se otřásl. Čepel Rohatého krále prolétla vzduchem, narazila na jeho zbraň a jediným úderem ji roztříštila. Taran upustil nepotřebný pahýl na zem. Rohatý král se zarazil, z jeho hrdla se vydralo divoké spokojené zavrčení a pak

pevněji uchopil vlastní zbraň. Smrtelný strach přinutil Tarana k činu. Uskočil zpět a otočil se k Eilonwy. „Kde je Dyrnwyn?“ vykřikl. „Dej mi ten meč!“

Než se stačila pohnout, strhl jí z ramene pás i se zbraní. Rohatý král spatřil černou pochvu a na okamžik zaváhal, jako by dostal strach.

Taran uchopil jilec meče. Čepel se odmítala vysunout z pochvy. Zatáhl veškerou svou silou, podařilo se mu však povytáhnout ho o pouhý malý kousek. Rohatý král napřáhl svou vlastní zbraň. Když Taran naposledy zabral, pochva se v jeho ruce otočila. Vzduch před ním rozčísl oslepující záblesk. Ohnivý plamen mu sežehl ruku a prudce ho srazil k zemi.

Meč Dyrnwyn, zářící bílým plamenem, mu vylétl z ruky a upadl mimo jeho dosah. Rohatý král stál přímo nad ním. Eilonwy se s výkřikem na muže s parožím vrhla. Obr ji se vzteklým zasyčením odhodil stranou.

Za Rohatým králem zaburácel čísi hlas. Očima zamlženýma bolestí zahlédl Taran nezřetelně na pozadí stromů vysokou postavu a zaslechl jakési hlasitě pronesené slovo, jemuž nerozuměl.

Rohatý král zůstal nehybně stát se zdviženou paží. Na čepel jeho meče dopadl zářící blesk. Obr vzplál jako hořící strom. Jelení paroží se proměnilo ve dva karmínové pruhy, lebka se roztekla jako tavící se železo. Z hrdla Rohatého krále se vydral řev bolesti a vzteku.

Taran si s výkřikem zakryl obličej paží. Země zaduněla a jako by se pod ním otevřela. Pak už nic nevnímal.

KAPITOLA XIX
TAJEMSTVÍ

Vysokým oknem příjemně chladné a provoněné světnice proudilo dovnitř sluneční světlo. Taran zamrkal a pokusil se vstát z nízké a úzké pohovky. Zatočila se mu hlava a v paži, obvázané bílým lněným plátnem, mu zapulzovala tupá bolest. Podlaha byla pokrytá suchou rákosovou sítinou; v jasných paprscích slunce se zdála být žlutá jako

zralá pšenice. Vedle pohovky se zavrtěl a zdvihl na nohy nějaký bílý, sluncem kropenatý tvor. „Hrrumpfl“ Hen Wen se na něj se supěním a chrochtáním šklebila celým svým kulatým obličejem. S radostným zamručením se začala mazlivě otírat o Taranovu tvář. Taran otevřel ústa, nebyl však schopen slova. Z kouta světnice zazvonil stříbřitý smích.

„Vážně bys měl vidět, jak se tváříš. Vypadáš jako ryba, která omylem vylezla do ptačího hnízda.“

Eilonwy se zdvihla z vrbové stoličky. „Doufala jsem, že už se brzy probudíš. Nedokážeš si představit, jak nudné je sedět a dívat se na někoho, kdo spí. Je to jako počítat kameny ve zdi.“

„Kam nás to odvezli? Jsme v Annuvinu?“

Eilonwy se znovu rozesmála a zavrtěla hlavou. „To je přesně otázka, jaká se dá čekat od pasáčka vepřů. V Annuvinu? Fuj! Tam bych nechtěla být ani náhodou. Proč musíš v jednom kuse myslet na něco nepříjemného? Nejspíš to bude tím, že se ti to zranění nějak vrazilo do hlavy. Vypadáš mnohem líp, než jsi vypadal předtím, i když pořád ještě máš takovou tu zelenobílou barvu jako vařený pórek.“

„Přestaň žvanit a pověz mi, kde jsme!“ Taran se pokusil převalit a vstát z pohovky, potom však slabostí klesl zpět a přiložil si ruku k hlavě.

„Prý bys ještě raději neměl vstávat,“ varovala ho Eilonwy, „i když mám takový dojem, že jsi na to zrovna přišel sám od sebe.“

Blažená Hen Wen se neposedně vrtěla a s hlasitým chrochtáním se začala škrábat nahoru na pohovku. Eilonwy luskla prsty. „Nech toho, Hen,“ poručila, „vis přece, že ho nikdo nemá obtěžovat, rozčilovat a především si na něj sedat.“ Obrátila se zpět k Taranovi. „Jsme v Caer Dathylu,“ sdělila mu. „Je to tady nádherné. Mnohem hezčí než ve Spirálovém hradu.“

Taran sebou znovu škubl, když ho zalila záplava vzpomínek. „Rohatý král!“ vykřikl. „Co se s ním stalo? Kde je?“

„Řekla bych, že nejspíš v pohřební mohyle.“

„Je mrtvý?“

„Přirozeně,“ ujistila ho dívka. „Snad si nemyslíš, že by se nechal strčit do pohřební mohyly, kdyby nebyl mrtvý, nebo snad ano? Moc toho z něj nezbylo, ale tomu, co se našlo, se dostalo důstojného

pohřbu.“ Eilonwy se otřásla. „Myslím, že to byl ten nejděsivější člověk, jakého jsem v životě potkala, a to i když počítám Achren. Příšerně se mnou praštil o zem – těsně předtím, než se chystal zlikvidovat tebe.“ Promnula si čelo. „A když už o tom mluvíme, tys mi můj meč taky vytrhl jako pěkný hrubián. Říkala jsem ti pořád dokola, abys ho nevytahoval z pochvy, jenže tys mě neposlouchal. To je to, co ti tak popálilo ruku.“

Taran si všiml, že černá pochva s Dyrnwynem už nevisí na Eilonwyině rameni. „Co se ale pak…“

„Máš štěstí, že jsi ztratil vědomí,“ pokračovala Eilonwy. „O to nejhorší jsi přišel. Došlo k zemětřesení a Rohatý král hořel, až se, no, prostě rozpadl na kusy. Nebylo to nic pěkného. Abych pravdu řekla, raději bych o tom vůbec nemluvila. Pořád ještě mě z toho trápí noční můra, a to i když nespím.“

Taran zaskřípal zuby. „Poslyš, Eilonwy,“ ozval se konečně, „byl bych rád, kdybys mi teď pěkně pomalu a důkladně pověděla, co se vlastně stalo. Jestli to neuděláš, já se pořádně naštvu a ty toho budeš litovat.“

„Jak – ti – mám – něco – vyprávět,“ vztekala se Eilonwy, zřetelně a odděleně vyslovovala každé slovo a zároveň na něj dělala rozšklebené grimasy, „když – nechceš – abych – něco – říkala?“ Pokrčila rameny. „No, každopádně,“ pokračovala už zase svým obvyklým bezdechým tempem, „jakmile armády Rohatého krále viděly, že je mrtvý, prakticky se rozpadly. Samozřejmě ne stejně jako on. V jejich případě by se spíš dalo říct, že se rozutekly jako šiky králíků – to se vlastně taky nedá říct, co? Byl to ale žalostný pohled, vidět dospělé chlapy takhle vyděšené. Tou dobou už pochopitelně Donini synové měli možnost zaútočit. Škoda, žes neviděl jejich zlaté praporce. A ty nádherné válečníky –“ Eilonwy si povzdechla. „Bylo to… bylo to jako… vlastně ani nevím, k čemu bych to přirovnala.“

„A Hen Wen…“

„Nehnula se z téhle světnice od okamžiku, kdy tě sem přinesli,“ sdělila mu Eilonwy. „Já ostatně taky ne,“ dodala a pohlédla na něj. „Je to nesmírně inteligentní prase,“ pokračovala pak. „No, nejspíš je pravda, že čas od času se nechá vystrašit a pak ztrácí hlavu. A když chce, dokáže být hrozně paličatá, až mě to někdy nutí zamyslet se nad

tím, jestli je opravdu nějaký rozdíl mezi prasaty a lidmi, kteří je chovají. Je ti doufám jasné, že nemám na mysli nikoho konkrétního.“

Dveře naproti Taranově pohovce se pootevřely. Za okrajem jejich rámu se objevila rozježená žlutá hlava a špičatý nos Fflewddura Fflama.

„Tak už jsi zase mezi námi,“ vykřikl bard. „Nebo by se snad dalo říct, že my jsme zase u tebe!“

Gurgi s trpaslíkem, kteří se do té chvíle schovávali za bardem, teď vběhli dovnitř a přes Eilonwyiny protesty se natlačili až k Taranovi. Fflewddur ani Doli nevykazovali žádné známky zranění, Gurgi však měl obvázanou hlavu a napadal na jednu nohu.

„Ano, ano!“ vykřikl. „Gurgi za svého přítele bojoval s třískáním a lískáním! Ach, to byl boj! Zuřiví válečníci ho tloukli do jeho ubohé citlivé hlavy, ale statečný Gurgi neutekl, kdepak!“

Taran, hluboce dojat, se na něj usmál. „Tvé ubohé citlivé hlavy je mi líto,“ prohlásil a položil mu ruku na rameno, „a také je mi líto, že můj přítel přišel kvůli mně ke zranění.“

„Taková radost! Takové mlácení a klácení! Rozzuřený Gurgi naplnil ošklivé válečníky strašlivou hrůzou a přinutil je křičet strachem!“

„Je to pravda,“ potvrdil bard. „Byl z nás ze všech nejstatečnější. I když tady můj podsaditý přítel dokáže se sekerou překvapivé věci.“

Doli se vůbec poprvé ušklíbl. „Myslel jsem si, že ani jeden z vás nestojí za fajfku tabáku,“ prohlásil a pokoušel se o drsný tón. „Všechny jsem vás zpočátku považoval za padavky. Hluboce se omlouvám,“ dodal s úklonou.

„Podařilo se nám ten válečný oddíl zadržet,“ pokračoval Fflewddur, „dokud jsme si nebyli jistí, že jste už dostatečně daleko. Někteří z nich by měli mít nějakou dobu dobrý důvod na nás vzpomínat, byť ne s láskou.“ Bardova tvář se rozzářila.

„Stáli jsme tam,“ zvýšil hlas, „a jako šílení jsme bojovali proti beznadějné přesile. Jenže my Fflamové se nikdy nevzdáváme. Vrhl jsem se proti třem najednou. Uder! Výpad! Další na mě skočil zezadu, zbabělec odporný. Srazil jsem ho ale na stranu. Odpoutali jsme se od nich a zamířili jsme k Caer Dathylu, neustále jsme si museli probíjet a prosekávat cestu, obklopeni ze všech stran…“

Taran čekal, že struny Fflewddurovy harfy každou chvíli explodují. K jeho překvapení se však ani nepohnuly.

„A tak," skončil Fflewddur s bezstarostným pokrčením ramen, „jsme se zhostili svého úkolu. Celkem vzato to vlastně bylo docela snadné. Vůbec jsem neměl strach, že by to mohlo dopadnout špatně, ani na okamžik ne."

Jedna ze strun s hlubokým zadrnčením praskla.

Fflewddur se sklonil k Taranovi. „Byl jsem k smrti vyděšený," zašeptal. „Úplně zelený strachy."

Eilonwy barda popadla a postrčila ho směrem ke dveřím. „Zmizte!" rozkřikla se. „Všichni ven! Úplně ho tím svým žvaněním vyčerpáte." Popohnala Gurgiho a trpaslíka hned za Fflewddurem. „A koukejte tam zůstat! Bez mého svolení sem nikdo nevkročí."

„Ani já ne?" Taran sebou při zaznění známého hlasu škubl. Ve dveřích stál Gwydion.

Na okamžik ho Taran nepoznal. Místo špínou potřísněného pláště a hrubé kazajky měl na sobě honosný šat prince. Jeho skvostný háv byl nařasený do hlubokých záhybů. Na řetězu, který mu visel kolem krku, se houpal zlatý kotouč tvaru slunce. Zelené oči mu zářily novou hloubkou a silou. Ted ho konečně Taran viděl tak, jak si ho odjakživa představoval.

Bez ohledu na svou zraněnou paži Taran seskočil z pohovky. Vysoká postava zamířila k němu. Autorita, vyzařující z válečníkova hrdého držení těla, Tarana přiměla pokleknout na jedno koleno. „Lorde Gwydione," oslovil ho tiše.

„To není správný způsob, jakým by měl přítel zdravit přítele," napomenul ho Gwydion a jemně ho zdvihl na nohy. „Mnohem raději vzpomínám na pasáčka vepřů, který měl v lese nedaleko Caer Dallbenu strach, že ho snad chci otrávit."

„Po tom, co se stalo se Spirálovým hradem," vykoktal Taran, „jsem nemyslel, že tě ještě někdy uvidím živého." Sevřel Gwydionovu ruku a beze studu se rozplakal.

„Jsem o trochu víc naživu než ty," usmál se Gwydion. Pomohl Taranovi posadit se na pohovku.

„Jak jsi ale…" začal Taran, vtom si však povšiml zčernalé a otlučené zbraně u Gwydionova boku.

Gwydion viděl otázku v Taranově tváři. „Dar," vysvětloval, „královský dar od mladé dámy."

„Sama jsem mu ho připjala k pasu," skočila jim do řeči Eilonwy. Otočila se ke Gwydionovi. „Říkala jsem mu, že ho nemá tahat z pochvy, jenže on je nemožně paličatý."

„Máš štěstí, že jsi ho nevytasil celý," obrátil se Gwydion k Taranovi. „Obávám se, že plamen Dyrnwynu by byl příliš žhavý i pro pasáčka vepřů… Je to zbraň obdařená magickou silou, jak správně poznala Eilonwy," dodal Gwydion. „Je tak stará, že i já sám jsem ji považoval za pouhou legendu. Dyrnwyn je dodnes opředen mnoha hlubokými tajemstvími, jejichž vysvětlení neznají ani ti nejmoudřejší. Jeho ztráta zničila Spirálový hrad a pro Arawna znamenala těžkou ránu."

Jediným rozhodným pohybem vytrhl Gwydion meč z pochvy a zdvihl ho nad hlavu. Zbraň se rozzářila oslepujícím leskem. Přemožen strachem a úžasem se Taran bázlivě přikrčil a jeho zranění se znovu bolestivě ozvalo. Gwydion rychle vrátil čepel do pochvy.

„Jakmile jsem lorda Gwydiona spatřila," ozvala se Eilonwy a upřela na prince obdivný pohled, „bylo mi jasné, že je tím, kdo by měl tenhle meč mít. Musím říct, že jsem se toho nepohodlného krámu ráda zbavila."

„Přestaň přece vyrušovat!" vyjel na ni Taran. „Než začneš zase blábolit, chtěl bych se dozvědět, co se stalo s mým přítelem."

„Nebudu tě unavovat dlouhým vyprávěním," slíbil Gwydion. „Že byla Arawnova hrozba odvrácena, to už víš. Je možné, že udeří znovu, nikdo však nedokáže předpovědět, kdy nebo jak k tomu dojde. Teď se však prakticky nemusíme ničeho obávat."

„A co Achren?" vyptával se Taran. „A Spirálový hrad…"

„Když se Spirálový hrad zřítil, nebyl jsem v něm," pokračoval Gwydion. „Achren mě vyvedla z mé cely a nechala mě přivázat na koně. Spolu se syny kotle jsme odjeli na hrad Oeth-Anoeth."

„Oeth-Anoeth?" opakoval tázavě Taran.

„To je jedna z annuvinských pevností," vysvětloval Gwydion, „která leží nedaleko Spirálového hradu a byla postavena v době, kdy Arawn ovládal větší část Prydainu. Je to hrad smrti a jeho zdi jsou plné lidských kostí. Dokázal jsem si představit muka, která pro mě Achren

nachystala. Přesto však, ještě než mě nechala uvrhnout do jeho sklepení‘, popadla mě za ruku. ‚Proč raději volíš smrt, lorde Gwydione,‘ vykřikla, ‚když já ti mohu nabídnout věčný život a moc, jaká se vymyká lidské mysli? Vládla jsem Prydainu dávno před Arawnovým příchodem,‘ vykládala mi Achren, ‚a byla jsem to já, kdo z něj učinil krále Annuvinu. Byla jsem to já, kdo ho obdařil jeho mocí – mocí, které však použil k tomu, aby mě zradil. Ale teď, jestliže si to přeješ, zaujmeš ty sám místo na Arawnově trůnu a budeš vládnout místo něj.‘

‚S radostí svrhnu Arawna z trůnu,‘ odpověděl jsem, ‚a použiju té moci, abych spolu s ním zničil i tebe.‘ Rozpálená vztekem mě uvrhla do nejhlubší ze svých kobek,“ pokračoval Gwydion. „Ještě nikdy jsem nebyl blíž smrti než v Oeth-Anoethu… Jak dlouho jsem tam ležel, to nedokážu s jistotou říct,“ vyprávěl dál Gwydion. „V Oeth-Anoethu neplyne čas stejným způsobem, jaký znáte tady. O mukách, která pro mě Achren vymyslela, raději mluvit nebudu. Nejhorší nebyla tělesná muka, ale muka duševní, a z těch nejbolestivější bylo zoufalství. A přece, i v době, kdy jsem trpěl nejhůř, jsem se nevzdával naděje. Jednu věc je totiž Oeth-Anoethu třeba přiznat – jestliže někdo dokáže v jeho zajetí přežít, i samotná smrt mu vyjeví svá tajemství… Já jsem přežil,“ pokračoval klidně Gwydion, „a nakonec mi bylo prozrazeno mnohé, co až do té doby bylo zastřeno tajemným závojem. Ani o tom však nebudu mluvit. Stačí, když se dozvíte, že jsem pochopil základní principy života a smrti, smíchu a slz, konců a počátků. Spatřil jsem skutečnou tvář světa a zjistil jsem, že neexistují řetězy, které by mě dokázaly udržet v zajetí. Moje pouta byla lehká jako sny. A v tom okamžiku se stěny mého žaláře roztekly.“

„Co se stalo s Achren?“ zajímala se Eilonwy.

„Nevím,“ odpověděl Gwydion. „Od toho okamžiku už jsem ji neviděl. Několik dnů jsem ležel schovaný v lese a čekal jsem, až se uzdraví má zranění. Když jsem se vrátil vás vyhledat, ležel Spirálový hrad v troskách a já jsem mezi nimi truchlil nad vaší smrtí.“

„Jako jsme my truchlili nad tvou,“ přikývl Taran.

„Pak jsem znovu zamířil do Caer Dathylu,“ pokračoval Gwydion. „Nějakou dobu jsem jel stejnou cestou, kterou pro vás vybral Fflewddur, i když údolí jsem překročil mnohem později. Tou dobou už

jsem před vámi měl nepatrný náskok. Toho dne se z oblohy střemhlav snesl gwythaint a zamířil přímo ke mně. K mému úžasu na mne poté, co mě spatřil, nezaútočil, ani si nepospíšil pryč. Místo toho se třepetal přede mnou a vydával podivné výkřiky. Jazyk gwythaintů už pro mne není tajemstvím – stejně jako jazyk žádných jiných živých tvorů – takže jsem vyrozuměl, že z nedalekých vrchů sestupuje skupina poutníků a že je doprovází bílé prase. Spěšně jsem se otočil a vracel se opačným směrem. Hen Wen už tou dobou vycítila, že jsem jí nablízku. Když ti utekla," obrátil se Gwydion k Taranovi, „nebylo to proto, že se bála, ale proto, že mě chtěla najít. To, co jsem se od ní dozvěděl, bylo důležitější, než jsem tušil, a pochopil jsem díky tomu, proč ji Arawnův vrchní velitel tak zoufale hledá. Také on si totiž uvědomoval, že zná jedinou věc, která je schopná ho zničit."

„A co to bylo?" vyptával se dychtivě Taran.

„Znala tajné jméno Rohatého krále."

„Jeho jméno?" užasl Taran. „Netušil jsem, že by jméno mohlo mít takovou moc."

„Je to tak," ujistil ho Gwydion. „Sebereš-li dost odvahy, abys zlu pohlédl do očí, prohlédl jeho skutečnou podobu a nazval je jeho pravým jménem, je proti tobě bezmocné a ty je dokážeš zničit. Přestože jsem svou situaci naprosto přesně chápal," dodal, sklonil se a poškrábal bílé prasátko na uchu, „bez Hen Weniny pomoci bych jméno Rohatého krále nebyl schopen zjistit. Hen Wen mi tam v lese tohle tajemství prozradila. Nepotřeboval jsem znakové hůlky ani čarodějné knihy, protože spolu dokážeme mluvit jako jedno srdce a jedna duše. Gwythaint mi pak kroužil nad hlavou a zavedl mě k Rohatému králi. Zbytek už znáte."

„Kde je ten gwythaint teď?" zajímal se Taran.

Gwydion zavrtěl hlavou. „To nevím. Nemyslím ale, že by se ještě někdy vrátil do Annuvinu, protože Arawn by ho roztrhal na cucky, jakmile by se dozvěděl, co provedl. Vím jen, že tvoji laskavost splatil nejvyšší možnou měrou. Teď si odpočiň," vyzval Tarana. „Později si promluvíme o příjemnějších věcech."

„Lorde Gwydione," ozvala se Eilonwy, když se chystal k odchodu, „jak znělo to tajné jméno Rohatého krále?"

Gwydionův ošlehaný obličej se roztáhl v úsměvu. „To musí zůstat tajemstvím," prohlásil a pohladil ji jemně po tváři. „Ujišťuji tě ale, že nebylo ani z poloviny tak hezké jako to tvoje."

O několik dnů později, když už Taran nabral dostatek sil, aby mohl chodit bez cizí pomoci, ho Gwydion provedl Caer Dathylem. Samotná pevnost, tyčící se na vysokém návrší, byla tak velká, že by se do ní Caer Dallben vešel několikrát. Taran viděl krámky zbrojířů, stáje pro válečné oře, pivovary i tkalcovské dílny. V údolích pod pevností se krčily shluky malých chaloupek a ve slunečním světle se zlatě třpytily stužky průzračných potůčků. O něco později svolal Gwydion celou družinu do velkého sálu Caer Dathylu a tam, uprostřed rozvinutých zástav a ježících se kopí, se jim dostalo poděkování krále Matha, syna Mathonwyina, panovníka z Donina rodu. Bělovousý monarcha, který se zdál být stejně starý a nedůtklivý jako Dallben, byl ještě upovídanější než Eilonwy. Když však přece jen ukončil jeden z nejdelších proslovů, jaké kdy Taran slyšel, družina se uklonila a čestná stráž vynesla krále Matha ze sálu na nosítkách se zlatým potahem. Když se pak k odchodu chystali i Taran a jeho přátelé, Gwydion na ně zavolal.

„Jsou tu připraveny drobné dárky za vaši velkou statečnost," oznámil. ‚Je v mé moci vám je předat, což činím s upřímnou radostí, a doufám, že si jich budete cenit ne tolik pro jejich skutečnou hodnotu, ale spise jako upomínky na dnešní den.

Fflewddur Fflam dostane jednu strunu pro svou harfu. Přestože všechny jeho ostatní struny praskají, tahle jedna vydrží navždy bez ohledu na to, kolika dvorným nadnesením skutečnosti ji vystaví. A její tón bude ze všech nejvěrnější a nejkrásnější. Dolimu z ušlechtilého národa bude darováno umění neviditelnosti, a to na tak dlouho, jak si je sám bude chtít uchovat.

Věrný a statečný Gurgi dostane váček s potravou, který bude vždy plný. Dobře ho opatruj, protože je to jeden z pokladů Prydainu.

Eilonwy z rodu Llyru dostane zlatý prsten s drahokamem, který byl vybroušen dávnými řemeslníky ušlechtilého národa. Je to cenný prsten, mně je však ještě cennější její přátelství.

„A Taran z Caer Dallbenu…" Tady se Gwydion odmlčel. „Výběr odměny pro něj byl ze všeho nejtěžší."

„O žádnou odměnu nežádám,“ prohlásil Taran. „Nechci, aby se mi přítel odvděčoval za něco, co jsem udělal z vlastní vůle, z přátelství a pro svou čest.“

Gwydion se usmál. „Tarane z Caer Dallbenu,“ pokračoval pak, „jsi pořád stejně nedůtklivý a paličatý. Věř mi, že vím, po čem v hloubi duše toužíš. Sny o hrdinství, ušlechtilých činech a úspěchu jsou chvályhodné, o jejich uskutečnění se však musíš přičinit ty sám a ne já. Požádej mě o cokoli jiného a já ti to splním.“

Taran sklonil hlavu. „Navzdory všemu, co mě postihlo, jsem si zamiloval údolí a hory vašich severních zemí. V myšlenkách se však stále častěji vracím do Caer Dallbenu. Toužím být zase doma.“

„Tak se staň,“ přikývl Gwydion.

KAPITOLA XX
UVÍTÁNÍ

Cesta do Caer Dallbenu byla rychlá a bez potíží, protože vládci jižních kantrevů, jejichž moc byla zlomena, se jako zpráskaní psi vrátili každý ke svému kmenovému trůnu. Taran a jeho společníci, v jejichž čele jel sám Gwydion, se vydali na jih údolím Ystradu. Eilonwy, která toho od Tarana tolik slyšela o Collovi a Dallbenovi, se o návštěvu nehodlala nechat připravit, takže je doprovázela také. Gwydion každému ze společníků daroval pěkného koně, nejlepšího však přidělil Taranovi: šedého hřebce se stříbrnou hřívou jménem Melynlas; byl to Melyngařin potomek a byl stejně rychlý jako ona. Hen Wen se triumfálně vezla na káře a zdála se být sama se sebou nesmírně spokojená.

Caer Dallben ještě nikdy nebyl svědkem tak radostného přivítání – přestože Taran si teď už vůbec nebyl jistý tím, co všechno asi Dallben viděl nebo neviděl – a tak bohatých hodů, že dokonce i Gurgi se projednou najedl do sytosti. Coll objímal Tarana, který žasl nad tím, že takový hrdina může být tak laskav a pamatovat si pasáčka vepřů, a po

něm Eilonwy, Hen Wen a každého, kdo se mu připletl do cesty. Jeho tvář zářila jako zimní oheň a jeho plešatá hlava se utěšeně leskla.

Dallben přerušil meditace a poctil hostinu svou přítomností, i když brzy po ukončení oslav se uchýlil do svého pokoje a delší dobu ho nebylo vidět. Později strávil několik hodin pouze ve Gwydionově společnosti, protože si potřebovali promluvit o důležitých věcech, s nimiž byl Gwydion ochoten svěřit se jen starému čaroději.

Gurgi, který se tu uvelebil úplně jako doma, pochrupoval ve stodole pod hromadou sena. Fflewddur s Dolim se vydali na průzkum okolí a Taran zatím ukazoval Eilonwy Hen Weninu ohradu, v níž už svině chrochtala a brumlala stejně spokojeně jako kdysi. „Tak tady to všechno začalo," poznamenala Eilonwy. „Nechci, aby to vyznělo jako kritika, ale myslím, že ti nemělo dělat takové problémy udržet ji uvnitř. Caer Dallben je opravdu tak hezký, jak jsi říkal, a měl bys být rád, že jsi doma," pokračovala. „Je to jako najednou si vzpomenout, kam jsi založil něco, co hledáš."

„Ano, nejspíš to tak bude," přisvědčil Taran, který se opíral o zábradlí a pozorně je zkoumal.

„Co teď budeš dělat?" otázala se Eilonwy. „Asi se zase staneš pasáčkem vepřů, co?"

Taran přikývl, aniž by přitom zdvihl oči. „Eilonwy," vypravil ze sebe váhavě, „doufal jsem… totiž, chci říct, že jsem přemýšlel…"

Než stačil dokončit myšlenku, kvapem k němu přispěchal Coll a pošeptal mu, že by si s ním Dallben chtěl promluvit mezi čtyřma očima.

„Eilonwy," začal znovu Taran, pak se náhle zarazil a zamířil k domku.

Když vešel do světnice, držel Dallben v ruce velké brko a psal do *Knihy tří zjevení.* Jakmile Tarana spatřil, rychle svazek zaklapl a odložil ho stranou.

„Tak tedy," promluvil, „byl bych rád, kdybychom si my dva mohli v klidu pohovořit. Především by mě zajímalo poslechnout si, co si myslíš o tom, že je z tebe hrdina. Vsadím se, že jsi na sebe patřičně pyšný. I když," dodal ještě, „podle toho, jak se tváříš, mi to tak ani nepřipadá."

„Nemám žádný skutečný důvod být na sebe pyšný," odpověděl Taran a usedl na své obvyklé místo na dobře známé lavici. „Byl to

Gwydion, který zahubil Rohatého krále, a Hen Wen, která mu k tomu dopomohla. Tu ale našel Gurgi a ne já. Doli s Fflewddurem se statečně bili, zatímco já jsem byl zraněn mečem, který jsem neměl právo tasit. A byla to Eilonwy, která ten meč původně vynesla z pohřební komory. Pokud jde o mne, většinou jsem dělal chybu za chybou.“

„Ale ale,“ zavrtěl hlavou Dallben, „to je stýskání, jaké by dokázalo ztrpčit i tu nejveselejší oslavu. I když máš pravdu v tom, co říkáš, určitý důvod k hrdosti máš stejně. Byl jsi to ty, kdo celou družinu držel pohromadě a kdo ji vedl. Splnil jsi úkol, který sis předsevzal, a Hen Wen je zase v bezpečí mezi námi. Pokud ses dopustil nějakých omylů, uvědomuješ si je. Jak jsem ti říkal, existují případy, kdy je hledání odpovědi důležitější než její nalezení.

Záleží snad doopravdy na tom,“ pokračoval Dallben, „kdo z vás co udělal, vezmeme-li v úvahu, že jste všichni sledovali stejný cíl a sdíleli stejná nebezpečí? Nic z toho, co děláme, nikdy neděláme úplně sami. Určitá část nás samých se přenáší na všechny ostatní – a právě ty bys to měl vědět nejlíp. Podle toho, co jsem slyšel, jsi byl stejně neohrožený jako tvůj přítel Fflewddur. Mezi jiným jsem slyšel vyprávět o jisté noci, kdy ses po hlavě vrhl do trnitého křoví. A rozhodně ses litoval stejně jako Gurgi a stejně jako Doli ses snažil o nemožné.“

„Jistě,“ připustil Taran, „to ale není všechno, co mě souží. Často se mi v noci zdálo o Caer Dallbenu a mám ho rád – stejně jako Colla a tebe – víc než kdykoli dřív. Nechtěl jsem nic jiného než být zase doma a moje srdce je plné štěstí. Přesto mám takový zvláštní pocit. Vrátil jsem se do světničky, v níž jsem spával, a zjistil jsem, že je menší, než byla v mých vzpomínkách. Pole jsou překrásná, a přece ne úplně taková, jaká jsem si pamatoval. A to mi dělá starosti, protože se obávám, jestli teď nebudu ve svém vlastním domově někým cizím.“

• Dallben zavrtěl hlavou. „Ne, to se nikdy nemůže stát. Není to ale Caer Dallben, který se zmenšil. To tys vyrostl. Tak už to v životě chodí.“

„A pak je tu ještě Eilonwy,“ povzdechl Taran. „Co bude s ní? Nešlo… nešlo by, abys jí tady dovolil zůstat s námi?“

Dallben našpulil rty a pohrával si se stránkami *Knihy tří zjevení.* „Ze všeho nejsprávnější by bylo,“ zabručel, „kdyby se princezna Eilonwy vrátila ke svým soukmenovcům – ano, doopravdy je to

princezna. Ona ti to neřekla? Není na to ale nijak naspěch. Možná by souhlasila s tím, že tu zůstane. Třeba kdyby sis s ní promluvil.“ Taran vyskočil. „Už běžím!“ Vyrazil ven ze světnice a doběhl k Hew Wenině ohradě. Eilonwy tam ještě stála a zaujatě věšteckou svini pozorovala. „Můžeš tu zůstat!“ vyjekl Taran. „Ptal jsem se Dallbena!“ Eilonwy pohodila hlavou. „Předpokládám,“ utrousila, „že tě vůbec nenapadlo zeptat se mě.“

„Ale ano, jenže chci říct, že…“ koktal Taran, „nemyslel jsem…“

„Ty obvykle nemyslíš,“ povzdechla si Eilonwy. „Ale to je jedno. Coll už mi chystá místo na spaní.“

„Cože?“ vyvalil oči Taran. „Jak to věděl? A jak jsi to věděla ty?“

„Pche!“ ušklíbla se Eilonwy. „Hrrumpf!“ přidala se Hen Wen.

ČERNY KOTEL

Autorova poznámka

Následující stránky představují doufám něco víc než jen pokračování Kronik Prydainu. Čtenáři se vždy vnucuje otázka „Co se bude dít dál?“ a tato kniha se na zmíněnou otázku pokouší alespoň částečně odpovědět. Přesto by se ovšem Černý kotel měl považovat za samostatnou kroniku. Některé záležitosti, které byly v předchozím svazku pouze naznačeny, zde rozvádím do větší šíře, a přestože jde o pokračování příběhu, snažil jsem se ho zároveň trochu prohloubit.

Jestliže se jinak vcelku rozverným vyprávěním táhne jistá temnější nit, je tomu tak proto, že líčené události mají vážný dopad nejen na zemi zvanou Prydain, ale i na samotného pasáčka vepřů Tarana. I když je Prydain smyšleným světem, V zásadě se příliš neliší od světa naší reality, v němž se úzce snoubí humor s hlubokým žalem a radosti se strastmi. Volby a rozhodnutí, jimž náš často zmatený pasáček vepřů čelí, nejsou o nic snazší než ty, které musíme činit my sami. I v říši fantazie je za dospívání třeba něčím zaplatit.

Čtenáře, který do tohoto království vstupuje poprvé, bych měl také Varovat, že se jeho kraj na první pohled může zdát podobný Walesu a jeho obyvatelé mu snad mohou připomínat hrdiny prastarých velšských legend. Ty také byly jeho základem a inspirací. Vše ostatní je však výsledkem představivosti a podoba je pouze v celkovém rázu, nikoli V podrobnostech.

Čtenáře, který už Tarana na jeho cestách doprovázel, chci ujistit, aniž bych přitom prozrazoval jakákoli překvapení, že Gurgi navzdory bázni a strázni i obavám o svou ubohou citlivou hlavu trval na tom, že se nového dobrodružství zúčastní také, stejně jako chrabrý Fflewddur Fflam a nabručený Doli z ušlechtilého národa. O princezně Eilonwy, dceři Angharadině, samozřejmě nemůže být nejmenších pochyb!

Nesmírně mě potěšilo zjištění, že si Taran navzdory všem svým nedostatkům získal pár neochvějných příznivců i za hranicemi Prydainu: Beverly Bondovou, jejíž odvaha nikdy nezakolísala, Zaye Bormana, který za bouře ukvapeně navštívil bažiny Morvy, Carla

Brandta, který o existenci Prydainu nepochyboval dávno předtím, než byl objeven, Ann Durellovou od samotného počátku, Maxe Jacobsona, mého nesmlouvavého přítele a nejlepšího kritika, jasnozřivou Evaline Nessovou i Louise Wallerovou, která pomáhala vyplet pampelišky. Dále pak Evana a Reeda, Krise a Mika, Fleur, Suzy a Barbaru, Petra, Liz a Susie, Michaela, Marka, Caryho a Dianu. A jejich rodiče. Jim všem jsou srdečně věnovány tyto stránky.

– L.A.

KAPITOLA I
RADA V CAER DALLBENU

Podzim přispěchal až příliš rychle. V nejsevernějších oblastech Prydainu už z mnoha stromů opadalo listí a mezi holými větvemi se krčily nepravidelné obrysy prázdných hnízd. Dál na jihu, za velkou řekou Avren, chránily nízké kopce Caer Dallben před větry, i zdejší malá zemědělská usedlost však jako by se choulila do klubíčka.

Taranovi připadalo, že léto končí dřív, než vůbec začalo. Dallben mu toho dopoledne uložil, aby vykoupal věšteckou svini. Kdyby mu byl starý čaroděj nařídil, aby chytil dospělého a vzrostlého gwythainta, byl by se Taran s radostí pro jednu z těch divokých okřídlených oblud vydal. Takhle nabral u studny plné vědro vody a neochotně se loudal k Hen Wenině ohradě. Bílá svině, která obvykle koupel radostně vítala, dnes nervózně kvičela a válela se na zádech v bahně. Taran měl plné ruce práce s tím, že se ji snažil postavit na nohy, takže si jezdce všiml teprve ve chvíli, kdy u ohrady přitáhl svému koni uzdu.

„Hej, ty tam! Pasáčku!“ Jezdec, který k němu shlížel ze sedla, byl mladík jen o pár let starší než on sám. Měl žlutohnědé vlasy a černé oči posazené hluboko v bledém a povýšenecky se tvářícím obličeji. Oblečení měl sice vybrané jakosti, bylo však značně obnošené; plášť si proto úmyslně tiskl k tělu, aby zakryl ošuntělé svršky. Plášť samotný, jak Taran zaznamenal, byl pečlivě a úhledně povyspravovaný. Jezdec seděl na grošované klisně, hubeném a nervózním zvířeti, jehož

nepravidelné skvrny měly rudou a žlutou barvu. Oči v dlouhé úzké hlavě Tarana sledovaly stejně nevrle jako oči jeho pána.

„Hej, ty tam, prasáčku," opakoval jezdec, „jsem tu správně v Caer Dallbenu?" Jezdcův tón a postoj Tarana dráždil, přinutil se však ke klidu a zdvořile se uklonil. „Jsi tu správně přisvědčil."

„Já ovšem nejsem žádný prasáček," dodal. „Jsem Taran, pasáček vepřů."

„Prase zůstane vždycky prasetem," odtušil cizinec, „a prasáček zůstane prasáčkem. Běž a pověz svému pánovi, že jsem tady," nařídil. „Řekni mu, že princ Ellidyr, syn Pen-Llarcauův…"

Hen Wen se chopila příležitosti a převalila se do další kaluže bláta. „Nech toho, Hen," okřikl ji Taran a spěšně se k ní vrhl. „Přestaň si hrát s tou sviní!" přikázal mu Ellidyr. „Copak jsi mě neslyšel? Udělej, co jsem ti poručil, a koukej si pospíšit."

„Pověz to Dallbenovi sám!" zavolal na něj přes rameno Taran a pokoušel se udržet Hen Wen mimo dosah bahna. „Nebo si počkej, až budu hotov se svou prací!"

„Drž svůj drzý jazyk za zuby," odpověděl Ellidyr, „nebo si vysloužíš pořádný výprask."

Taranovy líce se rozhořely. Nechal Hen Wen, aby si dělala, co se jí zlíbí, rychlým krokem přešel k zábradlí a přelezl na druhou stranu. „Pokud si vysloužím výprask," odsekl vztekle, pohodil hlavou a pohlédl Ellidyrovi přímo do očí, „rozhodně mi ho neuštědříš *ty*."

Ellidyr se pohrdlivě zachechtal. Než Taran stačil uskočit stranou, vyrazila grošovaná klisna kupředu. Ellidyr se vyklonil ze sedla a popadl Tarana za klopy kabátce. Taran bezmocně zamával rukama i nohama, přes veškerou svou sílu se však z jeho sevření nevymanil. Nadskakoval a otřásal se, až mu zuby rachotily o sebe. Ellidyr pak klisnu pobídl do cvalu, vlekl za sebou Tarana přes trávník až k domku a tam jím hrubě mrštil na zem mezi slepice, které se rozlétly na všechny strany.

Všechen ten hluk vylákal Dallbena a Colla ven. Z umývárny nádobí přispěchala s rozevlátou zástěrou i princezna Eilonwy, která v jedné ruce stále svírala velký hrnec. S poplašeným výkřikem se rozběhla k Taranovi.

„Ty jsi Dallben?“ zavolal na bělovousého čaroděje Ellidyr, který se ani neobtěžoval sesednout. „Přivedl jsem ti tvého prasáčka, abys mu napráskal za jeho drzost.“

„Jen klid,“ zarazil ho Dallben, na něhož Ellidyrův rozzuřený výraz neudělal sebemenší dojem. „Jestli je to drzoun, to je jedna věc, a jestli má dostat výprask, to je něco docela jiného. Ani v jedné z těch věcí od tebe nepotřebuji žádnou radu.“

„Jsem princ, syn Pen-Llarcauův!“ hulákal Ellidyr.

„Ano, ano, ano,“ přerušil ho Dallben mávnutím vetché ruky. „Jsem si toho velice dobře vědom, mám ale příliš mnoho práce na to, abych se o tebe staral. Běž napojit koně a zároveň ochladit svoji divokost. Až s tebou budeme chtít mluvit, zavoláme tě.“

Ellidyr se užuž chystal něco odpovědět, pohled na přísnou čarodějovu tvář ho však přiměl držet jazyk za zuby. Otočil klisnu a pobídl ji směrem ke stáji.

Princezna Eilonwy a rozložitý holohlavý Coll zatím pomohli Taranovi na nohy.

„Měl bys mít dost rozumu, chlapče, na to, aby ses nehádal s lidmi, které neznáš,“ káral do dobromyslně Coll.

„Svatá pravda,“ přidala se Eilonwy. „Zvlášť když sedí v sedle a ty stojíš na zemi.“

„Až ho příště potkám…“ začal Taran. „Až ho příště potkáš,“ skočil mu do řeči Dallben, „projevíš alespoň ty co možná největší zdrženlivost a důstojnost – uznávám sice, že jí v sobě asi mnoho nenajdeš, ale s tím, co máš, si budeš muset nějak vystačit. A teď zmiz. Princezna Eilonwy ti třeba pomůže upravit se, abys vypadal trochu přijatelněji, než momentálně vypadáš.“

Když Taran následoval zlatovlasou dívku do umývárny nádobí, cítil se neskonale mizerně. Víc než utržené šrámy ho pálila Ellidyrova slova a ani trochu ho netěšilo, že ho Eilonwy viděla ležet rozplácnutého u nohou nafoukaného prince. „Jak k tomu prosím tě došlo?“ vyptávala se Eilonwy; uchopila vlhký hadřík a začala jím otírat Taranův obličej. Taran neodpověděl, jen se trpně podrobil její péči.

Ještě než Eilonwy skončila, objevila se za oknem rozčepýřená postava, celá pokrytá listím a drobnými větvičkami, a nesmírně obratně se přes parapet vyšvihla dovnitř. „Běda, přeběda!“ zakvílel ten zvláštní

tvor a znepokojeně přiskočil k Taranovi. „Gurgi viděl tříškání a líškání siláckého rytíře! Chudáček jeho laskavý pán! Gurgimu je ho líto! Gurgi ale nese novinky!“ pokračoval. „Báječné novinky! Gurgi taky viděl přijíždět nejmocnějšího ze všech princů! Ano, ano, s velkým cváláním a chvátáním na bílém koni s černým mečem, takové štěstí!“

„Co to říkáš?“ vyjekl Taran. „Myslíš tím prince Gwydiona? To přece nemůže.“

„Ale může,“ ozval se za ním hlas. Ve dveřích stál Gwydion. „Ať je důvod jakýkoli,“ poznamenal Taran, „jsem rád, že jste oba tady.“

„Já rád nejsem,“ zabručel nespokojeně trpaslík. „Jakmile slyším starouš Doli tohle, starouš Doli támhleto, je načase mít se na pozoru. Vždycky jde o nějakou nepříjemnost.“

Zamířili k domku a Fflewddur se kolem sebe se zájmem rozhlížel. „To se podívejme, řekl bych, že támhle vidím zástavu krále Smoita. Nepochybně sem také přijel na Gwydionovu žádost.“

Právě v tom okamžiku k nim lehkým poklusem dorazil kůň, jehož jezdec Fflewddura oslovil jménem. Bard vyrazil radostný výkřik. „To je Adaon, syn nejvyššího barda Taliesina,“ vysvětloval Taranovi. „Caer Dallbenu se dnes dostalo skutečné pocty!“

Jezdec seskočil z koně a Fflewddur mu spěšně představil svoje společníky. Taran viděl, že Adaon je vysoký muž s rovnými černými vlasy, které mu spadaly až na ramena. Držením těla prozrazoval, že je urozeného původu, jinak však byl oblečený jako obyčejný válečník a na oděvu neměl žádné ozdoby s výjimkou zvláštně tvarované železné spony pod krkem. Oči měl šedé a podivně hluboké, jasné jako plamen, a Taran cítil, že Adaonovu uvážlivému a pátravému pohledu jen máloco unikne.

„Rád vás poznávám, Tarane z Caer Dallbenu a Doli z ušlechtilého národa,“ prohlásil Adaon a jednomu po druhém jim potřásl rukou „Vaše jména nejsou mezi severními bardy neznámá.“

„Takže ty jsi také bard?“ zeptal se Taran s hlubokou uctivou úklonou.

Adaon s úsměvem zavrtěl hlavou. „Otec už mě mnohokrát vybízel, abych se podrobil zkoušce zasvěcení, já však ještě raději čekám. Zbývá stále mnoho věcí, které se doufejme naučím, a ve vlastním srdci se ještě necítím připraven. Jednou snad ale připraven budu.“

Adaon se otočil k Fflewddurovi. „Otec ti posílá pozdravení a chce, abych se zeptal, jak se daří tobě i harfě, kterou ti daroval. Vidím, že by potřebovala vyspravit," dodal a přátelsky se zasmál.

„Ano," připustil Fflewddur, „tu a tam s ní mívám jisté drobné potíže. Nedokážu se totiž ubránit tomu, abych občas suchá fakta trochu nepřibarvil – obyčejná skutečnost to většinou přímo zoufale potřebuje. Jenže pokaždé, když to udělám," povzdechl si a pohlédl na dvě prasklé struny, „je výsledek takovýhle."

„Nenech se tím vyvést z míry," uklidňoval ho Adaon a srdečně se rozesmál.

„Tvoje galantní příběhy stojí za všechny struny Prydainu. A vy, Tarane a Doli, slibte, že mi budete podrobněji vyprávět o svých slavných činech. Nejdřív ale musím najít lorda Gwydiona."

Adaon se rozloučil se společníky, vyskočil na koně a pokračoval v cestě.

Fflewddur za ním chvíli hleděl a v očích se mu zračila náklonnost i obdiv. „Určitě nejde o žádnou malichernost, je-li tu Adaon," prohlásil. „Je to jeden z nejstatečnějších mužů, jaké znám. A nejen to, navíc má i srdce pravého barda. Jednoho dne bude nepochybně největším ze všech, vzpomeňte si na má slova."

„A opravdu zná naše jména?" podivil se Taran. „To se o nás zpívají nějaké písně?"

Fflewddur se rozzářil. „Po bitvě, kterou jsme svedli s Rohatým králem – ano, skutečně jsem složil takovou drobnou píseň. Jen takový skromný pokus. Rád se ale dozvídám, že se mezi ostatními rozšířila. Jakmile spravím ty zatrachtilé struny, bude mi potěšením, když si ji vyslechnete."

Krátce po poledním, když se všichni dostatečné občerstvili, je Coll svolal do Dallbenovy světnice. Nechal do ní postavit dlouhý stůl s židlemi po obou stranách. Taran si všiml, že se čaroděj dokonce pokusil vnést alespoň trochu pořádku do hromad starých svazků, které byly rozházené po celé místnosti. *Kniha tří zjevení*, tlustý fascikl obsahující Dallbenova nejposvátnější tajemství, byla opatrně uložena v nejvyšší přihrádce jedné z polic. Taran k ní téměř bázlivě zvedl oči; byl si jistý, že je v ní mnohem víc než to, co se mu kdy Dallben uráčil vyjevit.

V okamžiku, kdy se začal dovnitř trousit zbytek shromáždění, uchopil Fflewddur Tarana za paži a odtáhl ho stranou; kolem právě prošel válečník s černým vousem.

„Jedním si můžeš být jistý," zašeptal polohlasně bard. „Gwydion rozhodně neplánuje žádnou dožínkovou slavnost. Vidíš, kdo tady je?"

Černovousý válečník měl na sobě bohatší oděv než kdokoli z ostatních přítomných. Jeho zahnutý nos se podobal jestřábímu zobáku, oči měl zdánlivě ospalé, ale ve skutečnosti pozorné a bdělé. Uklonil se pouze Gwydionovi, pak se posadil ke stolu a okolní společnost přelétl chladně zkoumavým pohledem.

„Kdo je to?" zašeptal Taran a neodvažoval se dlouho si hrdou a majestátní postavu prohlížet.

„Král Morgant z Madoku," odpověděl bard, „nejtroufalejší válečný velitel celého Prydainu, který podléhá jen samotnému Gwydionovi. Je vázán přísahou věrnosti Doninu rodu." Obdivně potřásl hlavou. „Říká se, že kdysi zachránil Gwydionovi život. A já tomu věřím. Viděl jsem ho v bitvě, je jako z ledu! Absolutně neohrožený! Má-li se na téhle záležitosti podílet Morgant, znamená to, že se chystá něco nesmírně zajímavého. A poslouchej, tohle je král Smoit. Vždycky ho slyšíš ještě dřív, než se objeví."

Někde kousek od světnice se rozlehl výbuch chechtavého smíchu a v příštím okamžiku vešel dovnitř po Adaonově boku obrovitý rudovlasý válečník. Tyčil se nad všemi ostatními ve světnici a jeho vousy zářily jako plameny kolem obličeje, který byl tak zjizvený starými ranami, že nebylo možné poznat, kde jedna jizva začíná a jiná končí. Nos měl zdeformovaný a připlácnutý k lícním kostem, vrásčité čelo se téměř ztrácelo v divoké houštině obočí a kolem krku měl zjevně asi tolik jako Taran kolem pasu.

„To je ale medvěd!" uchechtl se dobromyslně Fflewddur. „Ani kuřeti by ale neublížil. Když vládci jižních kantrevu povstali proti Doniným synům, Smoit byl jedním z nevelké hrstky, která jim zůstala věrná. Jeho državou je kantrev Cadiffor." Smoit se zastavil uprostřed světnice, rozhalil svůj plášť a zahákl si oba palce za obrovský bronzový opasek, který měl k prasknutí napnutý přes objemné břicho. „Nazdárek, Morgante!" zaburácel. „Vidím, že tebe taky zavolali." Divoce zavětřil.

„Cítím ve vzduchu pach prolité krve!“ Přešel k přísně se tvářícímu válečnému veliteli a těžkou rukou ho plácl po rameni.

„Dej si pozor,“ opáčil Morgant s nepatrným úsměvem, který poodhalil pouhé špičky jeho zubů, „aby ta prolitá krev nepatřila tobě.“

„Hó, hohó!“ rozchechtal se král Smoit a vesele se plácal do tlustých stehen. „Skvělý vtip! Mám si dát pozor, aby nepatřila mně! Jen se neboj, ty rampouchu! Já jí mám dost i na rozdávání!“ Vtom si povšiml Fflewddura. „A další starý kamarád!“ zahřměl, vrhl se k bardovi a popadl ho do náruče s takovým nadšením, že Taran slyšel, jak Fflewddurovi zapraskala žebra. „Moje krevní skupina!“ zařval Smoit. „Moje tělo a moje kosti! Zahraj nám nějakou melodii, ať se rozveselíme, ty rozměklá hlavo s harfou!“

Pohled mu padl na Tarana. „A copak je tohle, copak je to?“ Popadl Tarana jednou svalnatou rukou porostlou rudými chlupy. „Stažený králík? Oškubané kuře?“

„To je Taran, Dallbenův pasáček vepřů,“ představil Tarana bard. „Škoda, že to není Dallbenův kuchař!“ hulákal Smoit. „Sotva jsem polechtal žaludek!“ Dallben si začal bušením do stolu zjednávat klid. Smoit ještě jednou objal Fflewddura a zamířil na své místo. „Možná že by neublížil ani kuřeti,“ obrátil se Taran k bardovi, „řekl bych ale, že je bezpečnější mít ho za přítele.“ Celá společnost byla nyní shromážděná u stolu, na jehož jednom konci seděli Dallben s Gwydionem a na druhém Coll. Král Smoit, který ze své židle přetékal na všechny strany, seděl po čarodějově levici proti králi Morgantovi. Taran se vmáčkl mezi barda a Doliho, který si ublíženě stěžoval, že je stůl příliš vysoký. Po Morgantově pravici seděl Adaon a vedle něj Ellidyr, kterého Taran od rána neviděl.

Dallben se zdvihl a chvíli zůstal nehybně stát. Všichni se otočili k němu. Čaroděj se zatahal za řídkou bradku. „Jsem příliš starý na to, abych si potrpěl na zdvořilosti,“ dal se do řeči, „a rozhodně nemám v úmyslu pronášet nějaké projevy na uvítanou. Záležitost, kterou musíme projednat, je naléhavá, a půjdeme tedy rovnou k věci.

Je tomu něco přes rok, jak mají někteří z vás dobrý důvod si pamatovat,“ pokračoval Dallben a pohlédl na Tarana a na jeho společníky, „co Arawn, vládce Annuvinu, utrpěl těžkou porážku, když

byl zabit jeho šampión, Rohatý král. Na nějakou dobu byla síla Země smrti přiškrcena. V Prydainu však zlo nikdy není příliš vzdálené.

Nikdo z nás není tak pošetilý, aby se domníval, že Arawn se smíří s porážkou bez pokusu o odplatu," mluvil dál Dallben. „Doufal jsem, že budeme mít trochu víc času na to, abychom se zamysleli a poradili o nové annuvinské hrozbě. Tento čas nám však bohužel nebyl dopřán. Arawnovy plány jsou až příliš zřejmé. Prosím lorda Gwydiona, aby o nich promluvil."

Gwydion vstal a s vážným výrazem ve tváři se ujal slova. ‚Je snad někdo, kdo neslyšel o synech kotle, o němých a nesmrtelných válečnících, kteří slouží vládci Annuvinu? Jsou to uloupená těla zabitých bojovníků, která Arawn noří do svého kotle a vdechuje jim nový život. Vycházejí z něj neúprosní jako sama smrt a jejich někdejší lidskost je zapomenuta. Ve skutečnosti to už nejsou lidé, ale vražedné zbraně, navěky v Arawnově otroctví.

„V tomto svém ohavném počínání," pokračoval Gwydion, „se Arawn neštítí plenění hrobů a pohřebních mohyl padlých válečníků. Na celém území Prydainu dnes dochází k podivným případům zmizení, muži se náhle ztrácejí a nikdy víc je nikdo nespatři' a synové kotle se objevují v místech, kde je nikdy v minulosti nikdo nepamatuje. Arawn nečekal se založenýma rukama. Jak jsem nyní zjistil, jeho služebníci se odvažují napadat živé a odnášet je do Annuvinu, aby rozmnožili řady jeho nesmrtelného vojska. Smrt tak plodí další smrt a zlo plodí další zlo."

Taran se otřásl. Venku za okny les plál karmínovou a žlutou barvou. Vzduch byl vlahý, jako by v něm přetrvávaly zbytky zapomenutého letního dne, Gwydionova slova ho však zamrazila jako náhlý poryv studeného větru. Až příliš dobře si vzpomínal na neživé oči a sinale bledé tváře synů kotle, na jejich přízračné mlčení a nelítostné meče.

„Pojďme rovnou k morku kosti!" vykřikl Smoit. „Jsme snad králíci? Máme se těch otroků kotle bát?"

„Budeš mít dostatek kostí, které si budeš moci rozštípnout!" ujistil ho s neveselým úsměvem Gwydion. „Říkám vám otevřeně, že nikoho z nás ještě nikdy nečekal nebezpečnější úkol. Žádám vás o pomoc,

protože mám v úmyslu zaútočit přímo na Annuvin, zmocnit se Arawnova kotle a zničit ho.“

KAPITOLA II
ROZDĚLENÍ ÚKOLŮ

Taran na své židli přímo nadskočil. Ve světnici zavládlo naprosté ticho. Král Smoit, který se chystal něco říct, zůstal sedět s otevřenými ústy. Pouze král Morgant nedal najevo žádnou známku překvapení; nehybně seděl s přivřenýma očima a zvláštním výrazem ve tváři.

„Neexistuje žádná jiná možnost,“ vysvětloval Gwydion. „Protože syny kotle nelze zabít, musíme zabránit tomu, aby jejich počet rostl. Rovnováha mezi mocí Annuvinu a našimi vlastními silami je příliš křehká. Čím víc dalších válečníků Arawn shromažďuje, tím blíž sahá jeho ruka k našim hrdlům. A nezapomínám ani na živé, kteří jsou krutě vražděni a odsouzeni k ještě krutějšímu otroctví.

Až do dnešního dne,“ pokračoval Gwydion, „byl o tom, co mám v úmyslu, informován pouze král králů Math a několik málo dalších lidí. Teď, když jste to slyšeli všichni, můžete podle vlastního uvážení odejít nebo zůstat. Pokud se rozhodnete pro návrat do svých kantrevu, nebudu vás proto považovat za méně statečné.“

„*Ale já* ano!“ zařval Smoit. „Každý podělaný zbabělec se syrovátkou místo krve, který má strach se k tobě připojit, se bude muset zodpovídat mně!“

„Smoite, příteli,“ odpověděl Gwydion rozhodně, ale s podtónem laskavosti v hlase, „tohle je něco, co si každý musí rozhodnout bez tvého přesvědčování.“

Nikdo se ani nepohnul. Gwydion se rozhlédl po všech kolem a pak spokojeně přikývl. „Nezklamali jste mě,“ prohlásil. „S každým z vás jsem počítal pro plnění úkolů, které vám objasním později.“

Taranovo vzrušení překonalo jeho strach ze synů kotle. Jen s maximálním vypětím byl schopen překonat svou nedočkavost a na místě se Gwydiona nezeptat, jaký úkol má pro něj. Alespoň pro

tentokrát měl tolik rozumu, že dokázal držet jazyk za zuby. Místo něj to byl Fflewddur, který vyskočil ze své židle.

„Samozřejmě!“ vykřikl nadšeně. „Hned mi to bylo všechno jasné! Budeš pochopitelně potřebovat válečníky, aby odtamtud odnesli ten odporný kotel. Budeš ale také potřebovat barda, který o jejich hrdinském vítězství složí písně. Přijímám! Bude mi potěšením!“

„Vybral jsem tě,“ namítl nikoli bez laskavosti Gwydion, „spíš pro tvůj meč než pro tvoji harfu.“

„Co to povídáš?“ podivil se Fflewddur a zklamaně pokrčil obočí. „Ach tak, rozumím,“ dodal za okamžik a tvář se mu opět rozjasnila. „Dobrá, prosím, nepopírám, že se v tomto směru těším jisté pověsti. My Fflamové nemáme nikdy o odvahu nouzi. Prosekal jsem si už cestu tisícovkami“ – nervózně pohlédl na harfu – „nebo tedy, no, řekněme četnými nepřáteli.“

„Doufám, že budete k plnění svých úkolů všichni přistupovat stejně dychtivě, až vám vysvětlím, co po vás chci,“ prohlásil Gwydion, vytáhl z kazajky kus pergamenu a rozložil ho na stole.

„V Caer Dallbenu jsme se sešli nejen z důvodů vlastní bezpečnosti,“ pokračoval pak. „Dallben je nejmocnějším čarodějem v celém Prydainu a jsme tady pod jeho ochranou. Caer Dallben je jediné místo, na které se Arawn neodváží zaútočit, je však zároveň nejvhodnějším výchozím bodem pro naši výpravu do Annuvinu.“ Prstem naznačil trasu vedoucí severozápadním směrem od malého hospodářství. „Vody velké Avren jsou v tuto roční dobu mělké,“ ukázal, „a lze je bez obtíží překročit. Z jejího protějšího břehu vede snadná cesta kantrevem Cadiffor, kde sídlí král Smoit, až k Idriskému lesu jižně od Annuvinu. Odtud můžeme rychle pokračovat k Temné bráně.“

Taranovi se zatajil dech. Stejně jako všichni přítomní už slyšel o Temné bráně, o dvou vedle sebe stojících horách střežících jižní přístup do Země smrti. Temná brána sice nebyla tak vysoká jako Dračí hora v severním Annuvinu, byla však zrádná a plná rozeklaných skalních útesů a skrytých strmých roklí.

„Je to obtížná cesta,“ pokračoval Gwydion, „je však nejméně hlídaná, jak vám potvrdí Coll, syn Collfrewřin.“

Coll se zvedl ze židle. Starý válečník s plešatou hlavou a obrovskýma rukama vypadal, jako by raději stál uprostřed bitvy než

před shromážděnou radou. Přesto věnoval společnosti široký úsměv a ujal se slova.

„Dalo by se asi říct, že se k Arawnovi dostaneme jeho zadními vrátky. Kotel stojí na vyvýšené plošině v Síni válečníků, která se nachází hned za Temnou bránou, jak si dobře vzpomínám. Vchod do síně je střežený, je tam ovšem také zadní portál s několika těžkými závorami. Jeden muž ho může otevřít a pustit dovnitř ostatní, dokáže-li se jako Doli pohybovat nepozorovaně."

„Říkal jsem ti, že se mi to nebude líbit," postěžoval si Doli šeptem Taranovi. „Celá ta záležitost s neviditelností! To že je dar? Prokletí je to! Vidíš, k čemu to vede. Fuj!" Trpaslík si podrážděně odfrkl, dál už však neprotestoval.

„Je to odvážný plán," promluvil znovu Gwydion, „ale s pomocí stejně odvážných společníků by mohl uspět. U Temné brány se rozdělíme na tři oddíly. V prvním z nich bude Doli z ušlechtilého národa, Coll, syn Collfrewřin, Fflewddur Fflam, syn Godův, a já. Doprovázet nás bude šest nejsilnějších a nejudatnějších válečníků krále Morganta. Doli vejde neviditelný dovnitř jako první, aby odtáhl závory a řekl nám, jak jsou rozmístěny Arawnovy stráže. Pak vpadneme do portálu a zmocníme se kotle. V tomtéž okamžiku zaútočí na můj signál druhý oddíl, tvořený jezdci pod velením krále Morganta, zdánlivě ve velkém počtu na Temnou bránu, aby vyvolal zmatek a odlákal co možná nejvíc Arawnových sil."

Král Morgant přikývl a poprvé promluvil. Hlas měl sice chladný jako led, ale odměřeně zdvořilý. „Jsem potěšen, že jsme se konečně rozhodli udeřit přímo proti Arawnovi. Osobně bych byl nejraději podobný útok podnikl už dávno, bylo však mou povinností vyčkat příkazu lorda Gwydiona.

Nyní chci ale říct jedno," pokračoval Morgant. „Tvůj plán je sice dobře vymyšlený, trasa, kterou jsi zvolil, však nedovoluje rychlý ústup pro případ, že by se vás Arawn rozhodl pronásledovat."

„Neexistuje žádná kratší cesta do Caer Dallbenu," odpověděl Gwydion, „a přitom kotel musíme dopravit právě sem. Tohle riziko na sebe musíme vzít. Kdybychom se ovšem ocitli v přílišné tísni, uchýlíme se do Caer Cadarnu, pevnosti krále Smoita. Pro tuto eventualitu chci

krále Smoita požádat, aby byl se všemi svými válečníky připraven v blízkosti Idriského lesa.“

„Cože?“ zaburácel Smoit. „Já tedy nemám jet do Annuvinu?“ Udeřil pěstí do stolu. „Mám zůstat doma a cucat si palec? Ať zůstane se zadním vojem Morgant, ten slizký šupinatý had se studenou krví a černými vousy!“ Morgant nedal nijak najevo, že Smoitův výbuch slyšel.

Gwydion zavrtěl hlavou. „Náš úspěch je závislý na překvapení a na rychlém manévrování, nikoli na počtu bojovníků. Ty, Smoite, musíš být naší pevnou oporou pro případ, že by se naše plány zvrtly. Tvoje úloha není o nic méně důležitá.

Třetí oddíl na nás bude čekat poblíž Temné brány. Jeho úkolem bude hlídat nákladní zvířata, zabezpečit náš ústup a postarat se o vše ostatní, co bude případně třeba. Budou v něm Adaon, syn Taliesinův, Taran z Caer Dallbenu a Ellidyr, syn Pen-Llarcauův.“

„Proč musím zůstat v týlu?“ ozval se okamžitě zvýšený a rozčilený Ellidyrův hlas. „Nejsem snad lepší než nějaký prasáček? Než tenhle nezkušený zelenáč?“

„Nezkušený?“ vykřikl Taran a vyskočil. „Bojoval jsem proti synům kotle po boku samotného Gwydiona. Máš snad ty větší zkušenosti, princi Trhane?“

Ellidyrova ruka slétla k meči. „Jsem syn Pen-Llarcauův a nenechám se urážet…“

„Ticho!“ přikázal Gwydion. „V tomto našem podniku má odvaha pasáčka vepřů stejnou váhu jako odvaha prince. Měj se na pozoru, Ellidyre, buď zkrotíš svůj temperament, nebo tuto radu opustíš.

A ty,“ dodal Gwydion a obrátil se k Taranovi, „ty jsi zlostnou poznámku splatil dětinskou urážkou. Měl jsem o tobě lepší mínění. Navíc přikazuji, abyste se v mé nepřítomnosti oba řídili Adaonovými rozkazy.“

Taran se začervenal a posadil se. Také Ellidyr se zamračenou a zamyšlenou tváří znovu zaujal svoje místo. „Ukončeme toto zasedání,“ vyzval shromážděné Gwydion. „Později si s každým z vás promluvím podrobněji, teď si ale potřebuji něco probrat s Collem. Zítra za svítání buďte připraveni vyrazit k Annuvinu.“

Když se společnost začala rozcházet ze světnice, přešel Taran k Ellidyrovi a napřáhl k němu ruku. „Na téhle výpravě se k sobě nesmíme chovat jako nepřátelé.“

„Mluv jen za sebe,“ odsekl Ellidyr. „Nijak nestojím o to, abych sloužil v jednom oddílu s drzým prasáčkem. Jsem synem krále. Čím synem jsi ty? Prosím, tak ty ses tedy se syny kotle už utkal?“ zeptal se posměšně. „A po Gwydionově boku? Rozhodně sis nenechal ujít příležitost, aby ses tím pochlubil.“

„Ty se chvástáš svým jménem,“ odsekl Taran, „zatímco já jsem hrdý na svoje společníky.“

„Tvoje přátelství s Gwydionem ti v mých očích neslouží jako žádný štít,“ prohlásil Ellidyr. „Může ti stranit, jak chce, dobře mě ale poslouchej. Dokud jsi v mé společnosti, přispěješ řádně svým dílem.“

„Já svým dílem přispěju,“ ujistil ho Taran, v němž se už zase začala zdvihat zlost. „Jen koukej, aby sis sám počínal stejně odvážně, jak mluvíš.“

Náhle se vedle nich objevil Adaon. „Jen pomalu, přátelé,“ zasmál se. „Myslel jsem, že se chystáme k bitvě proti Arawnovi a ne sami mezi sebou.“ Mluvil klidně, v jeho hlase však zaznívalo velitelský tón. Odvrátil oči od Tarana a zahleděl se na Ellidyra. „Držíme navzájem své životy v otevřených dlaních a ne v sevřených pěstích.“

Taran sklonil hlavu. Ellidyr si přitáhl vyspravovaný plášť blíž k tělu a bez jediného dalšího slova vzdorně vyšel z místnosti. Taran se chystal následovat Adaona, Dallben ho však zavolal zpět.

„Vy jste tedy opravdu skvělý párek horkých hlav,“ poznamenal čaroděj. „Zrovna se snažím přijít na to, kdo z vás má v hlavě víc pilin. Není to snadné,“ zažíval. „Budu o tom muset chvíli meditovat.“

„Ellidyr má pravdu,“ postěžoval si hořce Taran. „Čím jsem synem? Nemám jiné jméno než to, které jsem dostal od tebe. Ellidyr je princ…“

„Je to sice princ,“ přerušil ho Dallben, „možná ale nemá zdaleka takové štěstí jako ty. Je to nejmladší syn starého Pen-Llarcaua ze severních zemí; tu trochu rodinného bohatství, která ještě zbývala, zdědili jeho starší bratři a dnes je už pryč i ta. Ellidyr má jen svoje jméno a svůj meč, i když musím přiznat, že ani jedno nepoužívá příliš moudře.“

„Jenže,“ pokračoval Dallben, „tyhle věci se většinou urovnají samy. Mimochodem, než na to zapomenu…“

S hábitem rozevlátým kolem pavoucích nohou spěšně přistoupil k obrovské truhlici, odemkl ji starodávným klíčem a zdvihl víko. Sehnul se a chvíli se v ní přehraboval. „Musím přiznat, že je několik věcí, kterých lituji a které ve mně vyvolávají pochybnosti,“ prohlásil, „nehodlám tě ale zatěžovat něčím, co by tě rozhodně nezajímalo. Tady je ovšem naopak něco, co tě určitě zajímat bude. *A* teď mě napadá, že tě to vlastně taky zatíží.“

Dallben se napřímil a otočil se. V rukou držel meč. Taranovi poskočilo srdce. Dychtivě zbraň popadl, ruce se mu ale třásly tak, že ji málem upustil na zem. Na pochvě ani na jílci nebyly žádné ozdoby, řemeslná dokonalost meče spočívala v jeho pravidelnosti a vyváženosti. Přestože byl nesmírně starý, jeho kovová čepel se třpytila neposkvrněným leskem a právě jeho prostá nezdobenost působila krásou opravdové ušlechtilosti. Taran se Dallbenovi hluboce poklonil a vykoktal několik slov díků.

Dallben zavrtěl hlavou. „Jestli mi máš nebo nemáš za co děkovat,“ prohlásil, „to se teprve ukáže. Užívej ho moudře,“ dodal. „Nejlepší by bylo, kdybys vůbec neměl důvod ho použít.“

„V čem spočívá jeho moc?“ vyptával se Taran a v očích mu jiskřilo. „Pověz mi to hned, abych…“

„Jeho moc?“ opáčil Dallben se smutným úsměvem. „Drahý chlapče, tohle je jen kus kovu, který někdo vykoval do dost nepohledného tvaru; byl by udělal lépe, kdyby z něj vykoval hák na prořezávání ovocných stromků nebo radlici pluhu. Jeho moc? Stejně jako každá jiná zbraň má jen takovou moc, jakou má ten, kdo jím vládne. A jakou moc máš ty, to opravdu nedokážu říct.

Rozloučíme se už teď‘,“ rozhodl Dallben a položil Taranovi ruku na rameno.

Poprvé za celou tu dobu si Taran všiml, jak je čarodějova tvář stará a unavená.

„Raději už se s nikým z vás nechci před odjezdem vidět,“ vysvětloval Dallben. „Podobná loučení jsou jednou z věcí, kterých raději zůstávám ušetřen. Kromě toho budeš mít později hlavu plnou

jiných starostí, takže i kdybych ti něco řekl, stejně bys to zapomněl. Běž a zkus přesvědčit princeznu Eilonwy, aby tě tím mečem opásala.“

„Když už ho jednou máš,“ povzdechl si, „asi by se slušelo, kdybys učinil zadost obvyklým formalitám.“

Když Taran udýchaně vpadl do umývárny nádobí, Eilonwy právě ukládala na místo kameninové mísy a talíře. „Podívej!“ vykřikl. „Tohle mi dal Dallben! Opásej mě tím mečem – totiž, prosím tě o to, budeš-li tak laskavá. Řekni, že to uděláš. Chci, abys to udělala právě ty.“

Eilonwy se k němu překvapeně otočila. „Ale ano, samozřejmě,“ začervenala se, „jestli doopravdy…“

„Ano, doopravdy!“ ujistil ji hlasitě Taran. „Koneckonců,“ dodal ještě, „jsi jediné děvče v Caer Dallbenu.“

„Tak takhle je to!“ vyštěkla Eilonwy. „Hned jsem věděla, že něco není v pořádku, když jsi to na mě zkoušel s takovou zdvořilostí. Tak poslyš, Tarane z Caer Dallbenu, pokud je tohle tvůj jediný důvod, můžeš si běžet najít někoho jiného, a je mi úplně jedno, jak dlouho ti to bude trvat, povím ti ale, že čím déle, tím líp!“ Pohodila hlavou a začala usilovně utírat jednu z misek.

„Co jsem zase udělal špatně?“ podivil se nechápavě Taran. „Řekl jsem přece ‚prosím‘, ne? No tak, opásej mě přece,“ přemlouval ji. „Slibuju, že ti povím, co se stalo na zasedání rady.“

„Nechci to vědět,“ odsekla Eilonwy. „Nic na světě mě nezajímá míň – tak co se stalo? No dobře, dobře, dej to sem.“

Obratně obtočila kožený opasek kolem Taranova pasu a zapnula přezku. „Nemysli si, že budu ztrácet čas všemi těmi ceremoniály a projevy o tom, jak máš být statečný a neporazitelný,“ varovala ho. „Především si nemyslím, že by se hodily pro pasáčky vepřů, a kromě toho je ani neznám. A je to,“ prohlásila a ustoupila o krok dozadu. „Musím přiznat,“ dodala, „že s ním vypadáš docela dobře.“

Taran vytasil čepel z pochvy a zvedl ji nad hlavu. „Ano,“ vyhrkl, „to je ta pravá zbraň pro muže a válečníka!“

„To už by stačilo!“ osopila se na něj Eilonwy a netrpělivě si dupla. „Tak co bylo na té radě?“

„Čeká nás výprava do Annuvinu,“ pošeptal jí nadšeně Taran. „Vyrážíme za svítání. Vyrveme kotel přímo z Arawnových rukou. Ten kotel, který používá…“

„Proč jsi mi to neřekl rovnou?“ vyjekla Eilonwy. „Nebudu mít ani polovinu času, který bych potřebovala, abych si všechno připravila. Jak dlouho budeme pryč? Musím Dallbena taky poprosit o nějaký meč. Myslíš, že budu potřebovat…“

„Ne, ne,“ zarazil ji Taran. „Ty mi nerozumíš. Tohle je úkol pro válečníky. Nemůžeme se nechat zdržovat holkou. Když jsem říkal ‚my‘, myslel jsem tím…“

„Cože?“ zaječela Eilonwy. „A tohle všechno mi povíš, když jsi mě napřed nechal, abych si myslela, že… Tarane z Caer Dallbenu, ty mě dokážeš rozčilit víc než kdokoli jiný, koho jsem kdy poznala. Válečník, to jistě! Je mi úplně jedno, jestli máš třeba stovku mečů! Pod nimi pode všemi jsi pořád pasáček vepřů, a jestli je Gwydion ochotný vzít tebe, nevidím jediný důvod, proč by neměl vzít i mě! No tak, vypadni z mé umývárny!“ vřískla a popadla talíř.

Taran stáhl hlavu mezi ramena a utekl, pronásledován třeskem rozbíjeného nádobí.

KAPITOLA III
ADAON

S příchodem prvního úsvitu se válečníci chystali k odjezdu. Taran spěšně sedlal šedáka Melynlase se stříbrnou hřívou, potomka Gwydionovy vlastní klisny Melyngar. Gurgi, který byl při pomyšlení, že musí zůstat doma, schlíplý jako zmoklá slepice, mu pomáhal naložit sedlové brašny. Dallben si své rozhodnutí s nikým se neloučit rozmyslel; tiše a zamyšleně stál s Eilonwy po boku ve dveřích svého stavení. „Nemluvím s tebou,“ utrhla se na Tarana. „Po tom, jak ses ke mně choval. To je jako pozvat někoho na hostinu a pak ho donutit, aby

myl nádobí! Ale i tak… přeju ti hodně štěstí. To se ovšem nepočítá jako mluvení," dodala honem.

S Gwydionem v čele jezdci vyrazili do vířící mlhy. Taran se nadzvedl v sedle, otočil se a hrdě zamával. Bílé stavení a tři postavy před ním se rychle zmenšovaly. Pole i ovocný sad zůstaly za nimi, když Melynlas lehkým krokem vběhl mezi stromy. Les se za Taranem uzavřel a Caer Dallben se ztratil z dohledu.

Melynlas náhle poplašeně zaržál a vzepjal se na zadní. Ellidyr se zezadu přiblížil k Taranovi, jeho klisna natáhla dlouhý krk a potměšile hřebce kousla. Taran se chytil otěží a málem vypadl ze sedla.

„Drž se od Islimach dál," poradil mu s hrubým smíchem Ellidyr. „Kouše. Jsme si hodně podobní, Islimach a já."

Taran se užuž chystal rozzlobeně odpovědět, když Adaon, který viděl, co se stalo, pobídl svou kaštanovou hnědku a připojil se ze strany k Ellidyrovi. „Máš pravdu, synu Pen-Llarcauův," oslovil ho. „Tvoje klisna nese nesnadné břímě. A ty jsi na tom stejně.

‚Jaké břímě nesu já?" naježil se Ellidyr. „Včera v noci se mi o nás o všech zdálo," prohlásil Adaon a zamyšleně přejel prsty po železné sponě u svého krku. „Tebe jsem viděl s nějakou černou bestií, která ti seděla na ramenou. Dávej si pozor, Ellidyre, protože jinak tě ta bestie pohltí," dodal a starostlivým tónem hlasu zjemnil drsnou povahu své rady.

„Bůh mě ochraňuj před prasáčky a snílky!" načepýřil se Ellidyr a hlasitým výkřikem pobídl Islimach dál do čela kolony.

„A co já?" zeptal se Taran. „Co ti ten tvůj sen prozradil o mně?"

„Ty," odpověděl Adaon po chvilkovém zaváhání, „tys byl plný žalu."

„Jaký důvod mám k tomu, abych něčeho želel?" podivil se překvapeně Taran. „Jsem hrdý na to, že sloužím lordu Gwydionovi, a mám příležitost získat čest a slávu, určitě víc, než kdybych myl prasata a plel zahrádku!"

„Zúčastnil jsem se už mnoha bitevních tažení," odpověděl tiše Adaon, „ale také jsem oséval pole a vlastníma rukama jsem sklízel úrodu. A poučil jsem se přitom, že víc cti najdeš na dobře zoraném poli než na poli zalitém krví."

Kolona pomalu začínala nabírat větší tempo, takže oba museli pobídnout svá zvířata k větší rychlosti. Adaon se v sedle držel lehce a ladně; hlavu měl hrdě zdviženou, ve tváři nezakrytý úsměv a zdálo se, jako by plnými doušky nasával ranní scenérii i zvuky. Zatímco Fflewddur, Doli a Coll drželi krok s Gwydionem a Ellidyr se trucovitě táhl za oddílem jezdců krále Morganta, Taran se na listím pokryté stezce držel po Adaonově boku.

Bavili se spolu o všem možném, aby si trochu ulevili od útrap cesty, a Taran si brzy uvědomil, že je jen málo věcí, které Adaon neviděl nebo sám nezkusil. Plavil se daleko za ostrov Mona a dostal se až do severních moří, pracoval s hrnčířským kruhem, lovil do sítí na rybářských člunech, tkal látky na stavech chalupníků a jako Taran se potil nad rozpálenou kovářskou výhní. Dopodrobna se věnoval studiu lesní moudrosti a Taran s užaslým zájmem poslouchal, když mu vyprávěl o povaze a zvycích lesních tvorů, o odvážných jezevcích, opatrných plších a divokých husách mávajících křídly ve svitu měsíce.

„V lese se můžeš mnohému naučit," ujišťoval ho Adaon, „a především si tam mnohé zamiluješ, ať je to střídání ročních období nebo tvar říčního oblázku. A čím víc najdeme věcí, které si zamilujeme, tím víc obohacujeme i vlastní srdce."

Adaonova tvář se v prvních paprscích ranního slunce rozzářila, do jeho hlasu se však vloudil drobný toužebný podtón. Když se ho Taran zeptal, co se stalo, neodpověděl hned, jako by si chtěl ještě chvíli podržet vlastní myšlenkovou nit.

„Mému srdci se ulehčí, až bude náš úkol splněn," ozval se konečně. „Arianllyn, moje zaslíbená, na mne čeká v severních državách, a čím dřív bude Arawnův kotel zničen, tím dřív se k ní budu moci vrátit."

Ještě než den skončil, vzniklo mezi nimi pevné přátelské pouto. Když se Taran za soumraku znovu připojil ke Gwydionovi a jeho společníkům, utábořil se Adaon s nimi. Překročili už velkou řeku Avren a měli za sebou značný kus cesty k hranici území krále Smoita. Gwydion byl s rychlostí jejich postupu spokojen, varoval je však, že nejobtížnější a nejnebezpečnější úsek cesty je teprve čeká.

Všichni měli dobrou náladu s výjimkou Doliho, který nenáviděl jízdu na koni a nakvašeně prohlašoval, že pěšky by dokázal postupovat rychleji. Když se společníci uložili k odpočinku v chráněném hájku,

Fflewddur nabídl svou harfu Adaonovi a vybídl ho, aby něco zahrál. Adaon, který byl pohodlně usazený a zády se opíral o strom, přiložil nástroj k rameni. Na okamžik sklonil hlavu a zatvářil se zamyšleně, pak lehce přejel rukama po strunách.

Zvuk harfy a Adaonův hlas se smísily a propojily v harmonii, jakou Taran do té doby nikdy neslyšel. Tvář urostlého muže byla zdvižená ke hvězdám a jeho šedé oči jako by viděly až někam daleko za ně. Okolní les ztichl a všechny noční zvuky umlkly.

Adaonova píseň nebyla válečnickou baladou, ale zpěvem, ze kterého se linula mírumilovnost a hluboká radost, a když jí Taran naslouchal, její ozvěna mu znovu a znovu zaznívala až v srdci. Upřímně si přál, aby hudba nikdy neskončila, Adaon však téměř náhle dohrál a s vážným úsměvem vrátil harfu Fflewddurovi.

Společníci se zabalili do plášťů a uložili se k spánku. Ellidyr si od nich celou dobu zachovával rezervovaný odstup a nyní se natáhl na zem u kopyt své grošované klisny. Taran se sedlem pod hlavou a s rukou na jílci svého nového meče netrpělivě čekal na svítání a nemohl se už dočkat, až znovu vyrazí na cestu. Ve chvílí, kdy ho přemáhal spánek, si však vzpomněl na Adaonův sen a měl pocit, jako by na něj mávnutím černého křídla padl temný stín.

Následujícího dne společníci překročili řeku Ystrad a vydali se směrem na sever. Král Smoit s řadou hlasitých a nevrlých protestů proti tomu, že má být z další výpravy vynechán, uposlechl Gwydionův příkaz, oddělil se od kolony a rozjel se k Caer Cadamu, aby uvedl v pohotovost svoje válečníky. O něco později kolona zpomalila, když se příjemné louky zvrásnily v mírné kopce. Krátce po poledni se jezdci vnořili do Idriského lesa. Zahnědlá seschlá tráva tu byla pichlavá jako bodláčí. Jindy důvěrně známé duby a olše připadaly Taranovi cizí; na jejich propletených větvích viselo mrtvé listí a černé kmeny trčely ze země jako zuhelnatělé kosti ze spáleniště. Konečně les prořídl a zmizel a objevily se příkré srázy rozeklaných útesů. Na Gwydionovo znamení oddíl vyrazil vpřed. Taranovi zadrhlo v hrdle. Na jediný mrazivý okamžik zaváhal, má-li Melynlase pobídnout do strmé kamenité stráně. Bylo mu jasné, aniž by Gwydion co řekl, že Temná brána Annuvinu už není daleko.

Uzoučké stezky vinoucí se nad hlubokými roklemi teď oddíl přinutily postupovat v zástupu za sebou. Taran, Adaon a Ellidyr klusali spolu na konci kolony, Ellidyr však náhle zabořil Islimach paty do boků a protlačil se kolem Tarana dopředu. „Tvoje místo je na chvostě, prasáčku!“ rozkřikl se.

„A tvoje místo bude tam, kde si zasloužíš!“ křikl v odpověď Taran a popustil Melynlasovi otěže, aby mohl vyrazit kupředu.

Koně se strkali a přetlačovali, jezdci byli koleny zaklesnuti jeden do druhého. Islimach se vzepjala a divoce zaržála. Ellidyr volnou rukou popadl Melynlasovu uzdu a snažil se hřebce přinutit ke zpomalení. Taran se pokusil stočit hřebcovu hlavu stranou, Melynlas však v dešti oblázků sklouzl ze stezky na příkrý svah. Taran vylétl ze sedla a zoufale se chytal skal, aby zbrzdil svůj pád.

Melynlasovi, který měl jistější krok než jeho pán, se podařilo získat ztracenou rovnováhu na úzké římse pod stezkou. Taran, roztažený jak široký tak dlouhý na kamenech, se marně pokoušel vyškrábat zpět na cestu. Adaon okamžitě seskočil ze sedla, rozběhl se k okraji srázu a natáhl se, aby Tarana chytil za ruce. Také Ellidyr sesedl z koně. Odstrčil Adaona stranou, skočil dolů a popadl Tarana pod oběma rameny. Napjal svaly a vyhodil ho jako pytel obilí do bezpečí stezky. Pak opatrně sestoupil až pod Melynlase, zapřel se ramenem za podpěnku sedla a mocně zabral. S vynaložením veškerých svých sil strkal Melynlase kousek po kousku vzhůru, dokud nebyl hřebec schopen vyšplhat se z římsy nahoru.

„Idiote!“ rozkřikl se na Ellidyra Taran, rozběhl se k Melynlasovi a úzkostlivě si hřebce prohlížel. „Vytlačila ti pýcha z hlavy všechen rozum?“ S obrovskou úlevou zjistil, že se Melynlasovi nic nestalo. Přes svůj vztek pohlédl na Ellidyra s úžasem a dokonce i s jistým obdivem. „V životě jsem neviděl takový silácký kousek,“ přiznal. Poprvé za dobu, co ho znal, se zdálo, že je Ellidyr zmatený a vystrašený. „Nechtěl jsem, abyste spadli z cesty,“ začal, pak pohodil hlavou a s posměšným úsměvem dodal: „Dělal jsem si starosti o tvého koně, ne o tvoji kůži.“

„I já obdivuji tvoji sílu, Ellidyre,“ ozval se ostře Adaon. „Slouží však jen tvé vlastní hanbě, že jsi ji musel tímto způsobem prokázat. Ta černá bestie s tebou jede v sedle, vidím ji dokonce i teď.“

Jeden z Morgantových válečníků, který slyšel všechen ten rozruch, vyhlásil poplach. O chviličku později se k nim po stezce vrátil Gwydion, následován králem Morgantem. Za nimi znepokojeně chvátali Fflewddur s trpaslíkem.

„Tvého prasáčka nenapadlo nic lepšího než pokoušet se vynutit si cestu a předjet mě," oslovil Gwydiona Ellidyr. „Nebýt toho, že jsem ho i s koněm vytáhl zpět…"

„Je to pravda?" zeptal se Gwydion a přejel pohledem po Taranovi i po jeho potrhaném oblečení.

Taran, který se užuž chystal protestovat, pevně stiskl rty a přikývl. Viděl, jak se v Ellidyrově rozčilené tváři mihl výraz překvapení.

„Nemáme tolik životů, abychom jimi mohli plýtvat," prohlásil Gwydion, „a ty jsi přitom ohrozil hned dva. Nemohu si dovolit nikoho postrádat, jinak bych tě hned teď poslal zpět do Caer Dallbenu. Kdyby se to ale opakovalo, udělám to. A totéž platí i pro tebe, Ellidyre, a pro všechny ostatní."

Král Morgant popojel o pár kroků kupředu. „To dokazuje, že moje obavy byly opodstatněné, lorde Gwydione. Naše pouť je obtížná i teď, kdy nejsme obtíženi tím kotlem. Znovu tě vyzývám, abychom se nevraceli do Caer Dallbenu, až ho získáme. Rozumnější by bylo odvézt kotel na sever do mého království.

Myslím si také," pokračoval král Morgant, „že bychom měli vydělit skupinu mých válečníků, kteří budou zabezpečovat náš ústup. Výměnou za ně nabízím těmhle třem," řekl a ukázal na Tarana, Adaona a Ellidyra, „místo mezi svými jezdci, až vyrazíme do útoku. Čtu-li správně v jejich tvářích, dali by tomu přednost před čekáním v záloze."

„Ano!" vykřikl Taran a popadl jílec meče. „Připojme se k útoku!"

Gwydion zavrtěl hlavou. „Budeme pokračovat přesně tak, jak jsem naplánoval. Rychle nasedejte, ztratili jsme už spoustu času."

V očích krále Morganta se zablesklo. „Stane se, jak poroučíš, lorde Gwydione."

„Co se stalo?" vyptával se Tarana šeptem Fflewddur. „Nechtěj mi namluvit, že to nějakým způsobem nezavinil Ellidyr. Jsou s ním jen problémy, vidím to na něm. Nedokážu si představit, proč ho Gwydion přizval na tuhle výpravu."

„Vina je právě tak na mně jako na něm,“ zamumlal Taran. „Nepočínal jsem si o nic líp než on. Měl jsem držet jazyk za zuby. S Ellidyrem,“ dodal ještě, „to ovšem není právě snadné.“

„To tedy není,“ povzdechl si bard a pohlédl na svou harfu. „Mám s tím dost podobné potíže.“

Po celý následující den postupoval oddíl vpřed s nejvyšší opatrností, protože na pozadí mračen teď byla vidět hejna gwythaintů, obávaných Arawnových ptačích poslů. Krátce před soumrakem je klesající stezka zavedla do mělkého údolíčka, porostlého kosodřevinou a borovicemi. Tam Gwydion zastavil. Před nimi se tyčily do výše zlověstné štíty Temné brány, jejíž dva vrcholy rudě zářily v zapadajícím slunci.

Až dosud oddíl nenarazil na žádné syny kotle. Taran to považoval za šťastné znamení, Gwydion se však neklidně mračil.

„Když synové kotle nejsou vidět, mám z nich o to větší strach,“ prohlásil poté, co shromáždil válečníky kolem sebe. „Člověku by se téměř chtělo věřit, že z Annuvinu odešli. Doli však bohužel přinesl zprávy, kterých bych vás nejraději ušetřil.“

„Abys věděl, přemluvil mě, abych se proměnil v neviditelného a běžel napřed,“ sdělil Doli navztekaným šepotem Taranovi. „Až se dostaneme do Annuvinu, budu to muset zopakovat. Fuj! Už teď mi hučí v uších, jako bych tam měl roj včel!“

„Mějte se všichni na pozoru,“ nabádal Gwydion. „Potulují se tu annuvinští lovci.“

„Stál jsem už tváří v tvář synům kotle,“ zvolal odvážně Taran. „Z těchhle válečníků nemůže jít větší hrůza než z nich.“

„Myslíš, že ne?“ opáčil Gwydion s ponurým úsměvem. „Ve mně vyvolávají úplně stejný děs. Jsou právě tak bezohlední jako synové kotle a mají ještě větší sílu. Pohybují se pěšky, a přece jsou rychlí a nesmírně vytrvalí. Neznají prakticky únavu, hlad ani žízeň.“

„Synové kotle jsou nesmrtelní,“ poznamenal Taran. „Jestli jsou tihle muži smrtelníci, můžeme je zabít.“

„Jsou to smrtelníci,“ přitakal Gwydion, „i když jen stěží bych je nazval muži. Jsou to ti nejhanebnější ze všech válečníků, kteří zradili svoje druhy, vrazi, kteří zabíjejí pro pouhé potěšení ze smrti. Aby uspokojili nutkání vlastní krutosti, dobrovolně si vybrali Arawnovu říši

a zaslíbili se do jeho služeb krvavou přísahou, kterou ani oni nedokážou porušit.

Ano," dodal Gwydion, „je možné je zabít. Arawn je však přetvořil v zabijácké bratrstvo, které obdařil strašlivou mocí. Potulují se v malých tlupách a smrt jednoho příslušníka takového oddílu jen přidává na síle všem jeho zbývajícím členům.

Držte se od nich co nejdál," varoval Gwydion. „Nepouštějte se s nimi do boje, budete-li mít možnost se jim vyhnout. Čím víc jich totiž skolíte, tím větší získají ostatní silu. I když jejich počet klesá, jejich síla roste. Nyní se skryjte," nařídil, „a jděte spát. Dnes v noci musíme zaútočit." Taranem lomcoval takový neklid, že se stěží přinutil zavřít oči. Když se mu to konečně podařilo, usnul jen lehkým a neklidným spánkem. Probudil se s poplašeným trhnutím a okamžitě nahmatal meč. Adaon, který už byl vzhůru, ho kývnutím vybídl, aby nedělal hluk. Chladně zářící měsíc byl vysoko na obloze. Válečníci z družiny krále Morganta se pohybovali jako stíny. Ozývalo se jen tiché řinčení postrojů a šepotavý sykot čepelí tasených z pochvy.

Doli, který se znovu proměnil v neviditelného, už vyrazil k Temné bráně. Barda našel Taran v okamžiku, kdy si pevněji přivazoval na záda svou milovanou harfu. „Pochybuji, že bych ji doopravdy potřeboval," připustil Fflewddur, „na druhé straně ale člověk nikdy neví, co se po něm bude chtít. My Fflamové jsme vždy připraveni!" Vedle barda si Coll právě nasadil na hlavu těsně padnoucí šišák. Pohled na chrabrého starého válečníka a na helmu, která jako by sotva stačila zakrýt jeho holou hlavu, náhle Tarana naplnil smutkem. Pevně Colla objal a popřál mu hodně štěstí. „Ale, ale, chlapče," mrkl na něj dobromyslně Coll, „jen si nedělej starosti. Než se naděješ, budeme zase zpátky. Pak už si jen pospíšíme do Caer Dallbenu a budeme to mít za sebou."

Po Taranově boku se zastavil král Morgant, oděný v těžkém černém plášti. „Byl bych považoval za čest, kdybych tě mohl počítat mezi své muže," prohlásil. „Gwydion mi o tobě něco málo prozradil a sledoval jsem tě i na vlastní oči. Jsem válečník a poznám, co v kom je."

Bylo to poprvé, co ho Morgant takto přímo oslovil, a Taran byl tak zaskočen překvapením a potěšením, že než dokázal vykoktat nějakou odpověď, válečný velitel už zase odcházel ke svému koni.

Taran zahlédl Gwydiona, který už seděl na Melyngařině hřbetu, a rozběhl se k němu. „Dovol mi jet s vámi," zaprosil ještě jednou. „Jestli jsem už natolik mužem, že jsem s vámi směl sedět v radě a dojet až sem, jsem také natolik mužem, abych směl jet s tvými válečníky."

„To opravdu tolik miluješ nebezpečí?" otázal se Gwydion. „Než se staneš skutečným mužem," dodal jemně, „naučíš se je nenávidět. Ano, nenávidět, a také se ho bát, stejně jako já." Vyklonil se ze sedla a sevřel Taranovu ruku. „Neklesej na mysli, tvoje odvaha bude podrobena dostatečné zkoušce."

Taran se od něj zklamaně odvrátil. Jezdci zmizeli mezi stromy a malý hájek mu připadal opuštěný a skličující. Melynlas, uvázaný mezi ostatními zvířaty, naříkavě zaržál.

„Tohle bude dlouhá noc," ozval se Adaon a upřeně hleděl do stínů pod pochmurnými štíty Temné brány. „Vezmeš si první hlídku, Tarane, a Ellidyr druhou, až do západu měsíce."

„Abys ty měl víc času na svoje sny," poznamenal s pohrdavým uchechtnutím Ellidyr.

„Dnes v noci nemusíš mít z žádných mých snů obavy," odpověděl dobromyslně Adaon, „protože budu hlídat společně s vámi oběma. Běž spát, Ellidyre," dodal ještě, „nebo jestli se ti nechce spát, alespoň mlč."

Ellidyr se nahněvaně zabalil do pláště a natáhl se na zemi nedaleko Islimach. Grošovaná klisna tiše odfrkla, sklonila hlavu a mazlila se svým pánem.

Noc byla mrazivě chladná. Na suché ostřici začínala jiskřit jinovatka a měsíc se částečně skryl za plující oblak. Adaon vytasil meč a přešel k okraji stromů. Bílé světlo mu padlo do očí, které na okamžik třpytivě zazářily jako dvě hvězdy. Stál tiše s hlavou zdviženou, ostražitý jako nějaké divoké lesní zvíře.

„Myslíš, že už dorazili do Annuvinu?" zeptal se šeptem Taran.

„Už by tam brzo měli být," odpověděl Adaon.

„Škoda, že mi Gwydion nedovolil, abych jel s ním," zalitoval Taran s trochou hořkosti v hlase. „Nebo s Morgantem."

„Toho tedy nelituj," opáčil okamžitě Adaon. Tvářil se ustaraně.

„Proč ne?" podivil se nechápavě Taran. „Považoval bych za čest, kdybych směl následovat Morganta. Hned po Gwydionovi je to nejlepší válečný velitel Prydainu."

„Je to statečný a mocný muž,“ souhlasil Adaon, „dělám si o něj ale starosti. V tom snu, co se mi zdál v noci před odjezdem, kolem něj objížděli válečníci v pomalém kruhu. Morgantův meč byl zlomený a ronil krev.“

„Třeba to nic neznamená,“ zadoufal Taran a uklidňoval těmi slovy právě tak sám sebe jako Adaona. „Nebo se to pokaždé vyplní – jsou tvoje sny vždy pravdivé?“

Adaon se usmál. „Ve všem je vždy kousek pravdy, pokud tomu správně rozumíš.“

„Vůbec jsi mi neřekl, co se ti zdálo o ostatních,“ připomněl mu Taran. „O Collovi nebo o staroušovi Dolim – a vlastně ani o tobě samém.“

Adaon neodpověděl; místo odpovědi se znovu otočil a zahleděl se k Temné bráně.

Taran vytasil meč z pochvy a ustaraně zamířil k okraji lesíka.

KAPITOLA IV
VE STÍNU TEMNÉ BRÁNY

Noc ubíhala jen pomalu a neklidně a byl už skoro čas, aby ho na hlídce vystřídal Ellidyr, když Taran zaslechl v křovinatém podrostu nějaké zašustění. Rychle zvedl hlavu. Zvuky ustaly. Taran si teď nebyl jistý, jestli doopravdy něco slyšel. Zatajil dech a čekal, napjatý a připravený.

Adaon, jehož uši byly stejně bystré jako oči, to zaslechl také a v okamžiku byl po Taranově boku.

Taranovi se zdálo, že zahlédl kratičký záblesk světla. Někde blízko zapraskala větev. Taran s hlasitým výkřikem zdvihl meč nad hlavu a rozběhl se tím směrem. Do očí mu šlehl zlatý paprsek a v uších mu zaznělo rozhořčené zapištění.

„Polož ten meč!“ vřískla na něj Eilonwy. „Kdykoli tě vidím, máváš s ním nad hlavou nebo s ním někoho ohrožuješ!“

Taran couvl, úžasem neschopen slova. V tomtéž okamžiku proběhla jakási tmavá postava těsně kolem Ellidyra, který vyskočil na nohy; jeho meč, vytržený z pochvy, se zasvištěním prolétl vzduchem.

„Pomoc! Pomoc!“ ječel Gurgi. „Zuřivý rytíř ublíží Gurgiho ubohé citlivé hlavě sekáním a šviháním!“ Bleskově se vyšplhal do poloviny borovice a z bezpečí svého útočiště hrozil Ellidyrovi pěstí.

Taran zatáhl Eilonwy do skrytu lesíka. Vlasy měla rozcuchané, oblečení potrhané a potřísněné blátem. „Co to provádíš?“ vyjel na ni. „To nás chceš všechny připravit o život? Zhasni to světlo!“ Popadl zářící kouli a bezvýsledně se s ní potýkal.

„Prosím tě, ty se nikdy s mým šidítkem nenaučíš zacházet,“ plísnila ho netrpělivě Eilonwy. Vzala si od něj zlatou kouli zpět, přikryla ji dlaní a světlo zmizelo.

Adaon, který dívku poznal, jí úzkostlivě položil ruku na rameno. „Ach, princezno, princezno, neměla jste za námi chodit.“

„Samozřejmě že neměla,“ přidal se k němu rozčileně Taran. „Musí se okamžitě vrátit. Je to hloupá holka, v hlavě má průvan…“

„Nemá tu co dělat a nikdo ji tu nechce,“ prohlásil Ellidyr a přistoupil k nim. Obrátil se k Adaonovi. „Prasáček má tentokrát výjimečně pravdu. Pošli tu malou hlupačku zpátky k jejím hrncům.“

Taran se prudce otočil. „Už ani slovo! Polykal jsem tvoje nadávky, protože jsem nechtěl ohrozit naši výpravu, ale nikoho jiného urážet nebudeš.“

Ellidyrův meč vylétl do vzduchu. Taran pozvedl vlastní zbraň. Adaon se postavil mezi ně a roztáhl ruce. „Tak dost, to stačí,“ zavelel. „To opravdu tolik toužíte prolít svoji krev?“

„Musím se snad nechat napomínat ubohým prasáčkem?“ odsekl Ellidyr. „Musím se smířit s tím, že mě kuchyňská děvečka připraví o hlavu?“

„Kuchyňská děvečka!“ zaječela Eilonwy. „Tak poslyš, já ti něco povím…“ Gurgi mezitím opatrně slezl ze stromu, přeběhl k Taranovi a postavil se za něj. „A tohle!“ zasmál se hořce Ellidyr a ukázal na Gurgiho. „Tahle… věc! Je to snad ta černá bestie, která tě tak vystrašila, snílku?“

„Ne, Ellidyre, to není ona,“ zamumlal téměř lítostivě Adaon.

„To je Gurgi, válečník Gurgi!“ zvolal odvážně Gurgi Taranovi přes rameno.

„Ano, ano! Chytrý, statečný Gurgi, který se připojí k pánovi, aby ho uchránil před ošklivými zraněními a boleními.“

„Buď zticha,“ okřikl ho Taran. „Už jsi nadělal dost problémů.“

„Jak jste nás dostihli?“ vyptával se Adaon. „Jdete přece pěšky.“

„No, vlastně ani ne,“ vysvětlovala Eilonwy, „alespoň ne celou cestu. Koně nám totiž utekli teprve před chviličkou.“

„Cože?“ vyjekl Taran. „Vy jste si vzali z Caer Dallbenu koně a ztratili jste je?“

„Víš velice dobře, že ti koně patří nám,“ prohlásila Eilonwy, „jsou to ti, které nám vloni daroval Gwydion. A neztratili jsme je. Spíš by se dalo říct, že oni ztratili nás. Jen jsme na chviličku zastavili, abychom je napojili, a ti pitomci hloupí nám utekli. Nejspíš měli strach. Řekla bych, že se jim nelíbilo být tak blízko Annuvinu, i když musím popravdě říct, že mně to nevadí ani trochu.

Každopádně,“ dořekla ještě, „si s nimi nemusíte lámat hlavu. Když jsme je naposledy viděli, měli namířeno rovnou do Caer Dallbenu.“

„A vy půjdete za nimi,“ dodal Taran.

„Tak to tedy ne!“ rozkřikla se Eilonwy. „Po tom, co jsi odjel, jsem o tom dlouho přemýšlela, zabralo mi to celou dobu, než jste dojeli na druhou stranu pole. A rozhodla jsem se. Je mi úplně jedno, co kdo říká, ale nějaká spravedlivost být musí‘. Když můžeš na výpravu jet ty, můžu já taky. To je všechno a je to docela prosté.“

„A byl to chytrý Gurgi, kdo našel správnou cestu!“ vložil se hrdě do hovoru Gurgi. „Ano, ano, čicháním a čmucháním! Gurgi nenechá vzácnou princeznu jít samotnou, ne, kdepak! A věrný Gurgi taky neopouští svoje přátele,“ dodal vyčítavě s pohledem na Tarana.

„Když už jste došli takhle daleko,“ rozhodl Adaon, „můžete tu počkat na Gwydiona. I když se vám možná nebude právě zamlouvat, jak s vámi dvěma uprchlíky naloží. Vaše cesta,“ dodal a usmál se na zuboženou princeznu, „byla zřejmě strastiplnější než ta naše. Teď si odpočiňte a občerstvěte se.“

„Ano, ano!“ zajásal Gurgi. „Pochoutky a pokroutky pro statečného, hladového Gurgiho!“

„To je od tebe nesmíme laskavé a ohleduplné,“ prohlásila Eilonwy a vrhla na Adaona obdivný pohled. „Mnohem víc, než se dá očekávat od jistých pasáčků vepřů.“

Adaon odešel k uloženým zásobám a Ellidyr zatím zamířil ke svému strážnímu stanovišti. Taran se znaveně posadil na balvan s mečem položeným na kolena.

„Ne snad, že bychom trpěli hladem,“ připustila Eilonwy. „Gurgi si s sebou nezapomněl vzít svůj potravinový váček. Vzpomeň si, ten také dostal darem od Gwydiona, takže měl plné právo si ho vzít. Je to doopravdy kouzelný váček,“ pokračovala, „protože se zřejmě nikdy nevyprázdní. Strava, kterou poskytuje, je nepochybně velice výživná, a je báječné jí mít, když ji potřebuješ. Popravdě ovšem musím přiznat, že má poněkud nevýraznou chuť. Přesně to často bývá potíž s kouzelnými předměty. Nikdy tak docela nesplní tvoje očekávání. Ale ty se zlobíš, že ano?“ mluvila dál Eilonwy. „Já to na tobě vždycky poznám. Tváříš se, jako bys spolkl vosu.“

„Mohla ses aspoň na chvilku zamyslet nad tím, jak je to nebezpečné,“ postěžoval si Taran, „místo aby ses po hlavě vrhla do něčeho, o čem vůbec nic nevis.“

„Zrovna ty mi máš nejmíň co vyčítat, Tarane z Caer Dallbenu,“ ohrnula nos Eilonwy, „Navíc si nemyslím, že se zlobíš až tak moc, když jsem slyšela, co jsi řekl Ellidyrovi. To bylo úžasné, jak jsi se chtěl na něj kvůli mně vrhnout. Ne že bych to tedy potřebovala. Byla bych se o sebe docela dobře dokázala postarat sama. A taky jsem nemyslela, že ty sám nejsi laskavý a ohleduplný. To naopak jsi, jen ti prostě pokaždé nedojde, co bys měl udělat. Na pasáčka vepřů si počínáš překvapivě dobře…“

Než Eilonwy stačila dopovědět, vyrazil Ellidyr varovný výkřik. Do hájku se tryskem vřítil jezdec na koni. Byl to Fflewddur a za ním cválal Doliho chundelatý poník. Bard bez dechu a se žlutými vlasy rozčepýřenými všemi směry seskočil z koně a rozběhl se k Adaonovi.

„Okamžitě se připravte k odjezdu!“ volal. „Naložte zbraně a popožeňte koně. Pojedeme do Caer Cadarnu…“ Vtom mu padl pohled na Eilonwy. „U velkého Belina! Co ty tady děláš?“

„Tahle otázka už mě začíná unavovat,“ povzdechla si Eilonwy.

„Kotel!“ vykřikl Taran. „Zmocnili jste se ho? Kde jsou ostatní? Kde je Doli?“

„Tady, kde bych byl?“ vyštěkl nerudný hlas. V příštím okamžiku se Doli zjevil jejich očím v sedle, které se až do té chvíle zdálo být prázdné. Těžce seskočil na zem. „Neměl jsem čas ani na to, abych se zase zviditelnil.“ Připlácí si ruce k hlavě. „Ach, moje uši!“

„Gwydion nám nařizuje, abychom okamžitě vyrazili na zpáteční cestu,“ pokračoval nesmírně vzrušeně bard. „On i Coll zůstali s Morgantem. Jestli to bude možné, dojedou nás. A pokud ne, shromáždíme se všichni v Caer Cadarnu.“

Zatímco Ellidyr s Adaonem spěšně odvazovali zvířata, Taran s bardem balili zásobu zbraní. „Vezmi si tohle,“ nařídil Fflewddur a vtiskl Eilonwy do ruky luk a toulec plný šípů. „A vy ostatní se dobře vyzbrojte.“

„Co se stalo?“ vyptával se s obavami Taran. „Copak náš plán selhal?“

„Plán?“ ušklíbl se Fflewddur. „Plán byl dokonalý. Nemohl být lepší. Morgant a jeho muži s námi jeli k Temné bráně… ach, ten Morgant! Tomu říkám válečník! Nemá v těle jediný nerv, byl klidný, jako by se vůbec nic nedělo. Řekli byste, že jede na nějakou slavnost.“ Bard potřásl rozcuchanou hlavou. „A pak jsme tam dojeli, až na samotný práh Annuvinu! O tom ještě uslyšíte v písních, vzpomeňte si na moje slova.“

„Přestaň s těmi zbytečnými žvásty!“ zarazil ho Doli, který kvapně sháněl dohromady znepokojené koně. „Ano, plán to byl opravdu dobrý,“ rozčiloval se halasně.

„Všechno by bylo šlo jako po másle. Celé to mělo jen jedinou chybičku. Vynaložili jsme všechen ten čas a riskovali jsme krk úplně nadarmo!“

„Řeknete už konečně jeden nebo druhý něco, co by dávalo smysl?“ vyprskla Eilonwy. „Nezajímají mě ani písně, ani máslo! Povězte nám to rovnou! Kde je kotel?“

„To nevím,“ pokrčil rameny bard. „Nikdo to neví.“

„Snad jste ho neztratili!“ vyjekla Eilonwy. „Ale ne! Jste vy ale banda troubů! Velcí hrdinové! Já hned věděla, že jsem měla jet s vámi!“

Doli po ní střelil pohledem, jako by se užuž chystal vybuchnout. Uši se mu třásly a vytáhl se na špičky s rukama zaťatýma v pěst. „Copak to nechápeš? Kotel je pryč! Zmizel! Není tam!“

„To není možné!“ vykřikl Taran.

„Nevykládej mi, co je a co není možné!“ osopil se na něj Doli. „Já tam byl. Vím, co jsem viděl. Vím, co jsem slyšel. Šel jsem napřed, přesně jak mi Gwydion nařídil. Tu Síň válečníků jsem našel úplně bez problémů. Dokonce tam nebyly ani žádné stráže. No vida, pomyslel jsem si, bude to jednoduché jako facka. Proklouzl jsem dovnitř – byl bych to klidně dokázal i plně viditelný za denního světla. A víte proč? Protože tam nebylo co hlídat! Ta plošina byla totiž prázdná!“

„Arawn ten kotel někam přestěhoval!“ skočil mu do řeči Taran. „Našel pro něj nějakou novou skrýš, takže je teď uzamčený někde jinde.“

„Myslíš snad, že mě opustil všechen rozum, se kterým jsem se narodil?“ odsekl Doli. „To bylo první, co mě napadlo. Vydal jsem se tedy dál – byl jsem ochoten prohledat třeba Arawnovy vlastní komnaty, kdyby to bylo nutné. Jenže jsem neušel ještě ani deset kroků a narazil jsem na párek Arawnových strážných. Nebo spíš oni narazili do mě, nešikové neohrabaní,“ zamumlal Doli a promnul si modřinu pod okem. „Chviličku jsem je doprovázel a slyšel jsem všechno, co jsem potřeboval.“

„Muselo k tomu dojít před několika dny. Jak se to stalo a kdo to udělal, to nevím. A Arawn taky ne. Dokážete si asi představit, jak zuřil. Ať to ale byl kdokoli, dostal se tam před námi. Odvedl dobrou práci. Kotel z Annuvinu zmizel někam pryč!“

„Ale to je báječné!“ zajásala Eilonwy. „Nás úkol je splněn a nestálo nás to nic víc než jen tuhle cestu.“

„Náš úkol není ani zdaleka splněn,“ ozval se vážný Adaonův hlas. Syn Taliesinův právě skončil s přivazováním nákladu na jednoho z koní, došel k nim a postavil se vedle Tarana. Také Ellidyr je pozorně poslouchal.

„Přišli jsme o slávu, kterou bychom získali, kdybychom o něj bojovali,“ mínil Taran. „Důležité ale je, že už ho Arawn nemá.“

„Není to tak jednoduché,“ varoval Adaon. „Pro Arawna to znamená prohru, kterou bolestně pocítí, udělá proto vše, co je v jeho silách, aby

kotel získal zpět. To ale není všechno. Kotel je nebezpečný sám o sobě, i když unikl z Arawnových spárů. Co když se dostal do jiných zlých rukou?“

„Přesně totéž říkal i sám Gwydion,“ vložil se do řeči Fflewddur. „Tu ohavnost je třeba nějak nalézt a bez prodlení zničit. Gwydion vypracuje plán nového pátrání v Caer Cadarnu. Řekl bych, že naše práce sotva začala.“

„Vzhůru do sedel,“ zavelel Adaon. „Zvířata s nákladem nemůžeme přetěžovat a to znamená, že princezna a Gurgi pojedou s námi na našich koních.“

„Islimach neponese nikoho jiného než mne,“ oznámil Ellidyr. „Je tak cvičená už odmala.“

„Nic jiného bych ani od tvého koně nečekal,“ přikývl Taran. „Eilonwy pojede se mnou.“

„A Gurgiho k sobě posadím já na Lluagora,“ dodal Adaon. „Tak pojďte, honem.“

Taran se rozběhl k Melynlasovi, vyskočil do sedla a vytáhl k sobě nahoru Eilonwy. Doli a ostatní si pospíšili ke svým zvířatům. Ještě nestačili nasednout, když z obou jejich stran zazněl zuřivý řev a ozvalo se náhlé svištění šípů.

KAPITOLA V
ANNUVINŠTÍ LOVCI

Koně náhle vyděšeně zaržáli. Melynlas se vzepjal na zadní‘, když mezi větvemi stromů zahvízdaly Šípy. Fflewddur s mečem v ruce otočil svého koně a tryskem se hnal proti útočníkům.

Ve všeobecné vřavě zazvonil Adaonův hlas. „To jsou lovci! Zbavte se jich a utečte!“

Taranovi zpočátku připadalo, jako by se stíny náhle probudily k životu. Hnaly se k němu beztvaré šmouhy, které se ho pokoušely strhnout ze sedla. Naslepo se rozmáchl mečem. Melynlas zuřivě zahrabal kopyty, jak se snažil vymanit z klubka válečníků.

Obloha začala nabývat barvu v šarlatových pruzích. Slunce, které vycházelo za černými borovicemi a bezlistými stromy, zalilo hájek zlověstným světlem.

Taran nyní viděl, že útočníků je přibližně tucet. Na sobě měli kazajky a dlouhé kamaše ze zvířecích kůží. Za opasky měli zastrčené dlouhé nože a jednomu z válečníků visel kolem krku zakřivený lovecký roh. Když se muži vyrojili a obklopili ho, Taranovi se úděsem zatajil dech. Každý lovec měl na čele vypálený jasně rudý cejch. Pohled na ně naplnil Tarana hrůzou, protože mu bylo jasné, že ten podivný symbol musí být znamením Arawnovy moci. Bojoval proti strachu, který mu měnil srdce v kus ledu a vysával z něj sílu.

Zaslechl, jak Eilonwy za jeho zády vykřikla. Pak ho někdo popadl za opasek a strhl ho z Melynlasova hřbetu. Na zem se s ním svalil i jeden z lovců. V jeho těsném objetí se Taran nebyl schopen rozmáchnout mečem. Lovec se náhle napřímil a zapřel se Taranovi jedním kolenem do prsou. Válečníkovy oči se blýskaly; vycenil zuby ve strašlivém šklebu a rozpřáhl se dýkou.

Lovcův hlas umlkl uprostřed vítězoslavného výkřiku a jeho tělo se náhle zhroutilo vzad. Ellidyr, který viděl Taranovu zoufalou situaci, jedinou mocnou ranou mávl mečem. Odhodil života zbavené tělo stranou a zdvihl Tarana na nohy.

Jejich pohledy se na okamžik střetly. V Ellidyrově obličeji pod krví zbrocenou houštinou žlutohnědých vlasů zářil výraz pohrdání a pýchy. Už se zdálo, že Ellidyr něco řekne, pak se však rychle beze slova otočil a rozběhl se do boje.

V lesíku zavládl náhlý okamžik ticha. Vzápětí se z řady útočníků ozval dlouhý nepravidelný vzdech, jako by se každý z nich zhluboka nadechl. Taranovo srdce pokleslo, když si vzpomněl na Gwydionovo varování. Lovci se s hlasitým řevem znovu vrhli do útoku s ještě větší dravostí a doráželi na bránící se společníky jako zuřivá vlna.

Eilonwy, která dosud seděla na Melynlasově hřbetě, nasadila do luku šíp. Taran se jí bleskově postavil po bok. „Nezabíjej je!“ vykřikl. „Braň se, ale nezabíjej!“

Právě v tom okamžiku vyrazila z podrostu chlupatá postavička plná větévek. Gurgi popadl meč, který byl téměř stejně velký jako on sám. S očima pevně zavřenýma zadupal, zařval a rozmáchl se kolem sebe

zbraní jako kosou. Zuřivý jako sršeň pobíhal mezi lovci sem a tam, poskakoval nahoru a dolů a jeho čepel se ani na okamžik nezastavila.

Když válečníci uskočili stranou, všiml si Taran, jak jeden z nich naprázdno hrábl do vzduchu a jak široký tak dlouhý se svalil na zem. Další lovec se zlomil v pase a upadl, když ho zasáhly údery neviditelných pěstí. Válel se po zemi ve snaze uniknout sprše ran, sotva se však vyškrábal na nohy a opět padl pod nárazem těla chroptícího a zmítajícího se válečníka, kterého proti němu někdo mrštil. Lovci kolem sebe divoce mávali zbraněmi, neznámá síla jim je však rvala z rukou a odhazovala je do křoví. Pod náporem tohoto útoku začali poplašeně ustupovat.

„Doli!“ zajásal Taran. „To je Doli!“

Adaon využil okamžiku a vyrazil kupředu. Popadl Gurgiho a vyzvedl ho na Lluagorův hřbet. „Jeďte za mnou!“ vykřikl. Otočil koně a prolétl kolem upachtěných válečníků.

Taran se skokem ocitl v Melynlasově sedle. Když se ho Eilonwy pevně chytila za opasek, sklonil hlavu až ke stříbrné hřívě. Prolétlo kolem něj několik šípů a Melynlas vystřelil jako z praku. Pak už se hřebec ocitl mimo hájek a uháněl otevřenou krajinou.

S ušima sklopenýma Melynlas cvalem proběhl kolem řady stromů. Suché listí divoce vířilo pod jeho dusajícími kopyty, jak se hřebec hnal ke hnědému hřebeni nevysokého pahorku. Na kratičký okamžik se Taran odvážil ohlédnout přes rameno. Spatřil, že dole za ním se několik lovců oddělilo od tlupy a dlouhými kroky se jalo sledovat stopu prchajících společníků. Pohybovali se rychle, přesně jak je Gwydion varoval. Ve svých kazajkách z chlupatých kožešin se podobali spíš divoké zvěři než mužům, když se roztáhli po svahu v širokém oblouku. Za běhu na sebe volali podivnými skřeky beze slov, jejichž ozvěna se odrážela málem až od přízračných útesů samotné Temné brány.

Zachvácen ledovým děsem pobídl Taran Melynlase k rychlejšímu trysku. Mezi padlými kmeny stromů a uschlými větvemi trčely ze země vysoké trsy trávy. Lluagor před nimi cvalem sbíhal ze strmého říčního břehu.

Adaon je zavedl ke korytu řeky. V několika mělkých tůňkách byly zbytky tmavé vody, většinou však bylo koryto vyschlé a jílovité břehy se zdvihaly dostatečně vysoko, aby se mezi nimi mohli ukrýt. Adaon

přitáhl Lluagorovi uzdu a rychle se ohlédl, aby se ujistil, že všichni jedou za ním; pak svým společníkům gestem naznačil, aby vyrazili kupředu. Rozjeli se svižným tempem. Říční koryto se točilo a proplétalo mezi vysokými jedlemi a nevzhlednými olšemi, po chvíli však zvýšený břeh zmizel a kryl je pouze řídký les.

Přestože Melynlas tempo nijak nezvolňoval, viděl Taran, že na ostatních koních už se rychlost jejich útěku začíná projevovat. Taran sám toužil po chvilce odpočinku. Doliho chundelatý poník se jen pracně prodíral mezi stromy, bardův kůň už byl námahou celý zpěněný. Ellidyr byl v obličeji bledý jako smrt a na čele měl silně krvácející ránu.

Pokud to byl Taran schopen posoudit, pohybovali se ve svém úprku neustále směrem k západu a Temná brána už určitě ležela kus cesty za nimi, přestože její vrcholky momentálně nebyly vidět. Taran původně doufal, že by se Adaon mohl stočit zpět ke stezce, kterou sem přijeli s Gwydionem, teď už mu však bylo jasné, že se ocitli daleko od ní a i nadále se jí vzdalují.

Adaon je dovedl k hustému křovinatému podrostu a dal znamení, aby sesedli. „Nesmíme se tu zdržet dlouho," varoval je. „Je jen málo úkrytů, které Arawnovi lovci nenajdou."

„Tak zůstaňme tady a postavme se jim!" vykřikl bard. „My Fflamové se nepřátel nebojíme!"

„Ano, ano! Gurgi se jim také postaví!" připojil se k němu Gurgi, ačkoli vypadal, jako by stěží udržel zvednutou vlastní hlavu.

„Postavíme se jim pouze tehdy, budeme-li muset," prohlásil Adaon. „Jsou nyní silnější, než byli předtím, a neunaví se tak rychle jako my."

„Měli bychom si vybudovat postavení tady," zvolal Ellidyr. „Je snad tohle ta čest a sláva, které získáme na Gwydionově tažení? Necháme se pronásledovat jako štvaná zvěř? Nebo se jich tolik bojíte?"

„Nebojím se jich," ohradil se rozhořčeně Taran, „ale vyhnout se střetu s nimi není nijak nečestné. Přesně to by nám nařídil i sám Gwydion."

Eilonwy byla sice vyčerpaná a pocuchaná, jazykem však vládla stejně dobře jako vždy. „Buďte už proboha oba zticha!" nařídila. „Pořád si děláte takové starosti o svou čest, místo abyste se zamysleli nad tím, jak se dostaneme zpátky do Caer Cadarnu." Taran, který se přikrčený opíral o strom, zvedl hlavu z dlaní. Zdáli se ozval táhlý kolísavý skřek.

Odpověděl mu jiný hlas a pak ještě další. „Že by se vzdávali štvanice?“ zeptal se Taran. „Utekli jsme jim?“

Adaon zavrtěl hlavou. „Pochybuji. Nepronásledovali by nás takovou dálku jen proto, aby nás nechali uprchnout.“ Ztuhle se vytáhl na Lluagorův hřbet. „Musíme jet dál, dokud nenajdeme bezpečnější místo k odpočinku. Kdybychom dovolili, aby nás dostihli tady, neměli bychom naději.“

Když Ellidyr zamířil k unavené Islimach, uchopil ho Taran za paži. „Bojoval jsi dobře, synu Pen-Llarcaua,“ oslovil ho tiše. „Myslím, že ti dlužím vděk za svůj život.“

Ellidyr se k němu otočil a v očích měl stejné pohrdání, které Taran viděl už v hájku. „Je to jen malý dluh,“ odpověděl. „Ceníš si ho víc než já.“

Znovu se vydali na cestu, nořili se hlouběji do lesa a postupovali tak rychle, jak jen jim síly dovolily. Den ztěžkl vlhkostí a chladem. Slunce bylo jen matně viditelné, napůl zahalené potrhanými šedivými mračny. Jejich postup se zpomalil ve spleti nízkého podrostu a pachtící se zvířata vázla v rozmáčeném listí. Doli, který byl celou cestu v sedle hluboko předkloněný, se náhle napřímil a ostražitě se kolem sebe rozhlížel. Ať spatřil cokoli, zatvářil se nezvykle rozjařeně.

„Někde tu je ušlechtilý národ,“ prohlásil, když Taran dojel k jeho boku. „Víš to jistě?“ zapochyboval Taran. „Jak to můžeš vědět?“ Ať namáhal oči, jak chtěl, neviděl v tom kousku lesa žádný rozdíl oproti ostatním, Jimiž právě projeli.

„Jak to můžu vědět? Jak to můžu vědět?“ rozčilil se Doli. „Jak asi ty víš, jak máš polykat svoji večeři?“

Zaryl paty do boků svého poníka a spěšně projel kolem Adaona, který překvapeně zastavil. Doli seskočil na zem, pozorně si prohlédl několik stromů a rychle se rozběhl ke zbytkům obrovitého vykotlaného dubu. Strčil hlavu dovnitř a začal zplna hrdla křičet.

Taran také sesedl z koně. S Eilonwy v patách doběhl ke stromu s obavami, že únava a vypětí celého dne konečně trpaslíka připravily o rozum.

„To je směšné,“ mumlal Doli, který mezitím vytáhl hlavu ze stromu. „Přece se nemůžu tak dokonale mýlit!“

Sklonil se, s hlavou těsně u země se rozhlédl a začal na prstech provádět jakési nesrozumitelné výpočty. „Musí to být správně," pronesl hlasitě. „Takovou nedbalost by král Eiddileg nikdy nepřipustil."

S těmito slovy několikrát vztekle nakopl kořeny stromu. Taran nepochyboval o tom, že kdyby byl otvor v jeho kmeni jen o něco větší, vlezl by rozzuřený trpaslík do stromu úplně celý.

„Tohle ohlásím!" rozčiloval se Doli. „Ano, ohlásím to přímo Eiddilegovi! To je neslýchané! Nemožné!"

„Já sice nevím, co to tady provádíš," poznamenala Eilonwy, protáhla se kolem trpaslíka a přistoupila k dubu, „ale kdybys nám to prozradil, třeba bychom ti dokázali nějak pomoct."

Stejně jako předtím trpaslík i ona nakoukla do vykotlaného kmene. „Nevím, kdo tam dole je," zavolala, „ale my jsme tady nahoře a Doli s vámi chce mluvit. Mohli byste alespoň odpovědět! Slyšíte mě?"

Eilonwy se odvrátila a zavrtěla hlavou. „Ať je to kdo chce, jsou to nezdvořáci. To je horší, než když někdo zavře oči, abyste ho neviděli!"

Z hloubi stromu se k nim donesl slabý, ale zřetelný hlas. „Běžte pryč," nařídil.

KAPITOLA VI
GWYSTYL

Doli spěšně odstrčil Eilonwy stranou a zasunul hlavu zpět do kmene stromu. Znovu se dal do křiku, odumřelé dřevo však zvuk jeho hlasu natolik tlumilo, že Taran z následného rozhovoru nerozuměl vůbec ničemu; slyšel jen dlouhé a hlasité trpaslíkovy promluvy a stručné, neochotné odpovědi.

Konečně se Doli napřímil a pokynul ostatním, aby ho následovali. Rychlým tempem vyrazil přímo do hustého mlází, a když ušel něco málo přes sto kroků, seskočil ze strmé výspy kamsi dolů. Taran, který kromě Melynlase vedl i trpaslíkova poníka, se honem rozběhl za ním. Adaon, Ellidyr a bard spěšně nasedli na svoje koně a za okamžik už byli za nimi.

Výspa se svažovala v tak příkrém úhlu a byla tak hustě zarostlá, že se koně sotva udrželi na nohou. Opatrně si hledali cestu mezi šlahouny ostružin a holými kameny. Islimach pohodila hřívou a nervózně zařehtala. Bardovu koni se podlomily nohy a málem si sedl na zadek, a dokonce i Melynlas dal na obtížném srázu najevo svou nevoli nevrlým odfrknutím.

Než Taran konečně sešplhal na plochou a poměrně rovnou terasu, Doli už doběhl k chráněné stěně náspu a netrpělivě přešlapoval před obrovskou spletí hustých trnitých keřů. K Taranovu úžasu se šlahouny začaly otřásat, jako by do nich někdo zevnitř strkal, a pak se s hlasitým skřípěním a praskáním větviček v celé té změti rozevřela široká skulina.

„To je cestovní stanice ušlechtilého národa," vyjekla Eilonwy. „Věděla jsem, že je mají porůznu roztroušené po celé zemi, ale najít ji dokázal jen starouš Doli!"

Když Taran dospěl trpaslíkovi po bok, byl už vstup otevřený natolik, že uvnitř zahlédl nějakou postavu.

Doli nakoukl dovnitř. „Á, to jsi ty, Gwystyle," pozdravil. „To jsem si mohl myslet."

„Á, to jsi ty, Doli," odpověděl truchlivý hlas. „Taky jsi mi mohl dát vědět trochu předem."

„Dát vědět!" vyprskl trpaslík. „Dám ti víc než jen vědět, jestli okamžitě neotevřeš! Povím to Eiddilegovi. K čemu je cestovní stanice, když se do ní poutník v případě nouze nedostane? Znáš přece pravidla: je-li kdokoli z ušlechtilého národa v nebezpečí… No, a my právě teď v nebezpečí jsme! A ještě ke všemu jsem ze všeho toho křičení málem ochraptěl!" Vztekle kopl do ostružiní.

Postava se zachvěla dlouhým melancholickým povzdechem a vchod se pootevřel o něco víc. Taran spatřil tvora, který na první pohled vypadal jako svazek klacíků, na jehož vrcholu se vznášel chomáč pavučin. Po kratičkém okamžiku si uvědomil, že se ten podivný dveřník podobá některým příslušníkům ušlechtilého národa, které kdysi viděl v Eiddilegově království, až na to, že tenhle konkrétní jedinec se zdál být v nesmírně zubožením stavu.

Na rozdíl od Doliho nevypadal Gwystyl jako typický trpaslík. Byl sice vyšší, zato ale neobyčejně hubený. Řídké vlasy měl dlouhé a slepené, zahnutý nos mu unaveně visel nad horním rtem a ústa se zase

křivila dolů k bradě a jejich výraz tak působil nesmírně žalostným dojmem. Čelo bylo zvarhánkovatělé vráskami, oči úzkostlivě pomrkávaly a celkově se zdálo, že tvor každým okamžikem propukne v slzy. Přes shrbená ramena měl přehozený obnošený a špinavý plášť, který si nervózně ohmatával. Několikrát popotáhl nosem, znovu si povzdechl a neochotným gestem pozval Doliho dál.

Za Taranovými zády se objevili Gurgi a Fflewddur. Gwystyl, který si teprve v tom okamžiku všiml jejich přítomnosti, tlumeně zasténal.

„Ale ne," zakňučel, „lidi ne. Možná někdy jindy. Je mi to líto, Doli, věř mi, ale lidi ne."

„Jsou tu se mnou," vyštěkl trpaslík. „Požádali ušlechtilý národ o ochranu a já se postarám, aby se jim jí dostalo."

Fflewddurův kůň, jemuž mezi větvemi ujela noha, hlasitě zaržál a Gwystyl si při tomto zvuku prudce připleskl ruku k čelu.

„Koně!" vzlykl. „To už vůbec nepřipadá v úvahu! Vezmi dovnitř ty svoje lidičky, jestli to musí být, ale koně ne. Dneska žádné koně, Doli, na koně já dneska prostě nemám. Prosím, Doli," chroptěl, „tohle mi nedělej. Není mi dobře, doopravdy mi není ani trochu dobře. To je absolutně nemyslitelné. Všechno to frkání a dupání a ty jejich velké kostnaté hlavy. Kromě toho pro ně nemám místo. Vůbec tu není místo."

„Co je tohle za skrýš?" rozkřikl se rozčileně Ellidyr. „Kam jsi nás to zavedl, trpaslíku? Moje klisna se ode mne nehne ani na krok. Vy ostatní si zalezte do té krysí díry, já si ale Islimach pohlídám sám."

„Nemůžeme nechat koně nad zemí," vysvětloval Doli Gwystylovi, který se užuž chystal vrátit chodbou zpět. „Najdi pro ně místo nebo ho udělej!" nařídil. „O tom nebudeme diskutovat"

S posmrkáváním, sténáním a třesením hlavou Gwystyl velice neochotně otevřel vstupní otvor úplně dokořán.

„No prosím," hlesl, „zaveď je dovnitř. Jen je zaveď dovnitř úplně všechny. A jestli víš ještě o někom dalším, pozvi ho taky. Vždyť je to jedno. Jen jsem navrhoval… odvolával jsem se na tvoje šlechetné srdce, Doli. Už je mi to ale jedno, nezáleží na tom."

Taran začínal mít dojem, že má Gwystyl pro svoje obavy dobré důvody. Vstupní otvor byl sotva dost vysoký, aby jím zvířata mohla projít. Adaonův statný hřebec se dovnitř vsoukal jen s velkými obtížemi a Islimach vyděšeně koulela očima, když se jí do boků zarylo trní.

Jakmile však překonali tuto překážku, viděl Taran, že se ocitli v jakési podlouhlé jeskyni s nízkým stropem. Jednu její stěnu tvořila pevná země, na druhé bylo husté pletivo trní a větviček, skrze které nebylo vidět dovnitř, v němž však byl dostatek průduchů a mezer, aby se tam dostala alespoň trocha vzduchu.

„Koně můžete nejspíš zavést sem," povzdechl si Gwystyl a mávl oběma rukama směrem k jeskyni. „Zrovna onehdy jsem tam uklidil, nepočítal jsem ovšem s tím, že tam bude stáj. Ale jen si poslužte, vždyť je to koneckonců jedno."

S dušenými vzdechy a steny pak Gwystyl společníky vedl vlhce páchnoucí podzemní chodbou. Taran si povšiml, že po jedné její straně byl vyhlouben jakýsi výklenek, který byl plný kořínků, lišejníků a hub – domyslel se, že je to pravděpodobně spižírna jejich trudnomyslného hostitele. Z hliněného stropu odkapávala voda a jinde zase stékala v pramíncích dolů po stěnách. V chodbě se vznášel zápach jílu a zetlelého listí. O kousek dál pak tunel vyústil do okrouhlé komůrky.

V miniaturním krbu plném popele tu obložený drny hořel malý ohýnek, z něhož čas od času stoupaly obláčky ostře páchnoucího, čpavého kouře. Kousek od něj byla na zemi pryčna plná rozházené slámy. Stál tu rozvrzaný stolek, dvě židle a na stěnách se všude kolem sušily rozvěšené svazky bylinek. Samotné stěny se kdosi dost neuměle snažil ohladit, tu a tam z nich přesto jako pokroucené prsty vykukovaly konečky kořínků. Přestože bylo v komůrce téměř nesnesitelné vedro a dusno, Gwystyl se otřásl a přitáhl si plášť blíž kolem ramen.

„Velmi útulné," poznamenal Fflewddur a zuřivě se rozkašlal.

Gurgi se okamžitě uchýlil ke krbu a navzdory kouři se u něj natáhl na zem. Adaon, který tu stěží mohl stát úplně vzpřímeně, si zjevně nevšímal okolního nepořádku, došel ke Gwystylovi a zdvořile se uklonil.

„Děkujeme za tvoji pohostinnost," promluvil. „Byli jsme ve velké nouzi."

„Pohostinnost!" vyprskl Doli. „Žádné pohostinnosti se nám zatím nedostalo! Hoď sebou, Gwystyle, a přines něco k jídlu a k pití!"

„No jistě, jistě," hudral Gwystyl, „pokud si na to vážně chcete udělat čas. Kdy jste říkali, že zase půjdete?"

„Podívejte!“ vykřikla potěšené Eilonwy. „Má tady ochočeného havrana!“

Kousek od ohně se na větvičce, z níž bylo vyrobeno neumělé bidýlko, krčila kupka stínů, v níž Taran po chviličce skutečně poznal velkého havrana. Spolu s Eilonwy k němu přispěchal, aby si ho blíž prohlédl. Havran se spíše podobal hrbaté kouli s povislým ocasem; peří měl stejně zčechrané a rozčepýřené jako Gwystyl svoje pavučinám podobné vlasy. Oči měl však jasné a pozorné a kriticky si jimi Tarana prohlížel. Několikrát naprázdno zacvakal zobákem, pak naklonil hlavu na stranu a brousil si ho o bidýlko.

„To je roztomilý havran,“ pochválila ho Eilonwy, „i když jsem ještě v životě neviděla ptáka s takovýmhle peřím. Je dost neobvyklé, ale hrozně hezké, když si na ně člověk zvykne.“

Protože havran nijak neprotestoval, Taran mu jemně načechral pírka kolem krku a přejel prstem pod jeho lesklým a ostrým zobákem. S náhlým bodnutím smutku si vzpomněl na malého gwythainta, s nímž se kdysi-jakoby už tak dávno – spřátelil, a napadlo ho, co se asi s ptákem stalo. Havran si zatím užíval pozornosti, jaké se mu očividně obvykle nedostávalo. Sklonil hlavu, spokojeně zamrkal a pokusil se zajet Taranovi zobákem do vlasů.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Eilonwy.

„Jmenuje?“ opakoval po ní Gwystyl. „Ach tak, říkám mu Krák. To kvůli tomu zvuku, co vydává, abys rozuměla. Tak nějak to zní,“ dodal váhavě.

„Krák!“ vykřikl Fflewddur, který se zaujetím přihlížel. „Vynikající jméno! Jak chytré! Mě samotného by nikdy nenapadlo dát mu tak výstižné jméno.“ Potěšené a pochvalně přikývl.

Zatímco Taran uhlazoval peří polichoceného havrana, Adaon se věnoval Ellidyrovu zranění. Z malého váčku, který mu visel u pasu, vytáhl hrst sušených bylinek, které rozdrtil na prášek.

„Co to má znamenat?“ ušklíbl se Ellidyr. „Jsi snad nejen snílek, ale také léčitel? Když ta rána nevadí mně, proč by měla vadit tobě?“

„Pokud to nechceš považovat za laskavost,“ odpověděl nevzrušeně Adaon a pokračoval v ošetřování jeho sečné rány, „považuj to třeba za preventivní opatření. Ceká nás ještě strastiplná a nebezpečná cesta. Nechtěl bych, abys umdlel a zdržoval nás.“

„Já rozhodně nebudu ten, kdo by vás zdržoval," odsekl Ellidyr. „Byl jsem ochoten postavit se nepříteli, když jsme měli tu možnost. Teď jsme dovolili, aby nás zahnal do díry jako lišky."

Gwystyl celou dobu úzkostlivě nakukoval Adaonovi přes rameno. „Nemáš taky něco, co by mohlo prospět mně v mém stavu?" otázal se bázlivě. „Ne, to nejspíš nemáš. No co, na tom nezáleží. S tou vlhkostí a s tím průvanem se prostě nedá nic dělat, kdepak, to tady bude, až já tady nebudu, tím si můžete být jistí," dodal sklíčeně.

„Přestaň si stěžovat na průvan," napomenul ho stroze Doli, „a raději přemýšlej o tom, jak nás odtud bezpečně dostat. Pokud ti byla svěřena do péče cestovní stanice, měl bys být připravený i na nepředvídané krize." Rozzlobeně se od něj odvrátil. „Vážně nevím, co to Eiddilega napadlo, že tě sem poslal."

„Taky jsem o tom už mnohokrát přemýšlel," souhlasil Gwystyl s melancholickým povzdechem. „Jsem tu příliš blízko Annuvinu, než aby mi na dveře zaklepal někdo slušný – tím samozřejmě nemyslím nikoho z vás," dodal honem. „Je to tu ale strašné. Není tu vážně vůbec nic zajímavého. Ne, Doli, obávám se, že pro vás nemohu udělat vůbec nic. Jedině vás co možná nejrychleji vypravit na další cestu."

„Jenže co ti lovci?" vložil se do hovoru Taran. „Jestli jsou nám pořád na stopě."

„Lovci?" Gwystylův obličej se zbarvil nezdravým zelenobílým odstínem a ruce se mu roztřásly. „Jak jste pro všechno na světě narazili na lovce? To moc nerad slyším. Kdybych to byl věděl dřív, možná by se dalo něco… ale ne, na to už je pozdě. Teď už budou všude kolem. Ne, vážně, mohli jste mít aspoň trochu víc ohledů."

„Ty si snad myslíš, že jsme stáli o to, aby nás honili!" rozkřikla se Eilonwy, která už nedokázala udržet na uzdě svou netrpělivost. „To je jako pozvat včelu, aby Přiletěla a dala ti žihadlo!"

Při dívčině výbuchu se Gwystyl ve svém plášti celý schoulil a vypadal ještě utrápeněji než předtím. Zakuckal se, roztřesenou rukou si otřel čelo a po nose se mu skutálela velká slza. „Tak jsem to nemyslel, drahé dítě, věř mi," popotáhl nosem. „Jen prostě nevidím, co bychom s tím mohli podniknout – pokud tedy vůbec něco. To jste se dostali do hrozné kaše. Jak nebo proč k tomu došlo, to si vůbec nedokážu představit."

„Vydali jsme se pod Gwydionovým velením zaútočit na Arawna," začal Taran.

Gwystyl ho kvapně zarazil zdviženou rukou. „Nic mi neříkej," skočil mu do řeči s vystrašenou grimasou. „Ať se to seběhlo jakkoli, nechci o tom nic slyšet. Raději bych to nevěděl. Nechci se nechat zaplést do žádného z vašich pomatených plánů. Gwydion? Překvapuje mě, že alespoň *on* neměl víc rozumu. Jenže to se nejspíš dalo čekat. Nemá smysl si stěžovat."

„Naše poslání je naléhavé," prohlásil Adaon, který mezitím skončil s ošetřováním Ellidyrova zranění a postavil se poblíž Gwystyla. „Nechceme, abys dělal něco, co by tě mohlo uvést v nebezpečí. Nemusel bych ti prozrazovat ani okolnosti, které nás sem přivedly, ale nebudeš-li je znát, neuvědomíš si, jak zoufale potřebujeme tvoji pomoc."

„Přišli jsme sem, abychom se zmocnili annuvinského kotle," sdělil Taran.

„Kotle?" zamumlal Gwystyl.

„Ano, kotle!" zavřeštěl rozvzteklený trpaslík. „Ty vycrmndlá ponravo! Ty světluško bez lucerničky! Toho, z kterého se rodí Arawnovi synové kotle!"

„Ach tak, *tohohle* kotle," přitakal chabě Gwystyl. „Promiň, Doli, myslel jsem na něco jiného. Kdy jste říkali, že odejdete?"

Trpaslík se tvářil, jako by se chystal popadnout Gwystyla za plášť a pořádně jím zatřást, Adaon však postoupil o krok vpřed a rychle vysvětlil, co se stalo u Temné brány.

„To je ovšem smůla," zahuhlal Gwystyl a soustrastně si povzdechl. „Do něčeho takového jste se vůbec neměli plést. Obávám se ale, že teď už je pozdě toho litovat. Budete se s tím prostě muset vypořádat, jak nejlíp dokážete. Nezávidím vám, věřte mi, že vám nezávidím. Je to zkrátka jedna z těch nešťastných náhod."

„Ty to pořád nechápeš," namítl Taran. „My jsme se s tím kotlem nijak nezapletli. On už v Annuvinu není. Někdo už ho ukradl."

„Ano," přikývl Gwystyl a vrhl na Tarana pochmurný pohled. „Ano, já vím."

KAPITOLA VII
KRÁK

Taran se zarazil jako opařený. „Ty to víš?“ zakoktal překvapeně. „Tak proč jsi ne…“

Gwystyl polkl a nervózně se kolem sebe rozhlížel. „Jistě, vím to. Ale jen tak velice všeobecně, chápejte. Chci říct, že doopravdy o tom vlastně vůbec nic nevím. Jen obvyklé, ničím nepodložené povídačky, jaké můžete čekat, že se doslechnete v takovéhle odporné díře. To není důležité, vůbec si toho nevšímejte.“

„Gwystyle,“ vyjel na něj ostře Doli, „ty o tom víš víc, než říkáš. Tak ven s tím.“

Zasmušilý mužíček rozhodil rukama, popadl se za hlavu, začal tiše sténat a kolébat se ze strany na stranu. „Běžte pryč a dejte mi pokoj,“ zavzlykal. „Není mi dobře, musím ještě dodělat takovou spoustu věcí, že to v životě všechno nestihnu včas.“

„Musíš nám to povědět!“ rozkřikl se na něj Taran. „Prosím,“ dodal tišším hlasem, protože nešťastný Gwystyl se divoce roztřásl a protočil oči v sloup, jako by se o něj pokoušel nějaký záchvat. „Netaj před námi to, co víš. Zůstaneš-li zticha, budeme zcela bezdůvodně riskovat životy.“

„Nechte to plavat,“ zachroptěl Gwystyl a ovíval se lemem svého pláště. „Nestarejte se o to. Zapomeňte na to. To je to nejlepší, co můžete udělat. Vraťte se, odkud jste přišli. Vůbec o tom nepřemýšlejte.“

„Copak můžeme?“ rozčilil se Taran. „Arawn si nedá pokoj, dokud ten kotel nedostane zpátky.“

„Samozřejmě že si nedá pokoj,“ přikývl Gwystyl. „Ani teď si nedává pokoj. Právě proto byste měli toho pátrání nechat a v tichosti se vytratit. Jen rozvíříte další maléry. A těch je dost i bez toho.“

„V tom případě bychom se měli vrátit do Caer Cadarnu a co nejrychleji se připojit ke Gwydionovi,“ mínila Eilonwy.

„Ano, ano, to byste rozhodně měli,“ souhlasil Gwystyl s prvním náznakem dychtivosti, jaký Taran u toho podivného tvora zaznamenal.

„Radím vám to jen pro vaše vlastní dobro. A jsem rád, moc rád, že jste se rozhodli mojí radou se řídit.“

„Teď,“ dodal téměř rozjařeně, „budete samozřejmě chtít okamžitě vyrazit. Velice moudré rozhodnutí. Já musím naneštěstí zůstat tady. Závidím vám, doopravdy vám závidím. Ale… tak už to prostě chodí a nikdo s tím nic nenadělá. Moc rád jsem vás všechny poznal. Sbohem.“

„Sbohem?“ rozkřikla se Eilonwy. „Jestli vystrčíme nosy nad zem a ti lovci tam na nás budou čekat, tak ano – to opravdu dáme všemu sbohem! Doli říká, že je tvou povinností poskytnout nám pomoc. A v tom směru jsi ještě neudělal vůbec nic. Kromě vzdychání a bědování! Jestli to je to nejlepší, na co se ušlechtilý národ zmůže, to bych tedy raději byla na stromě se svázanými palci u nohou!“

Gwystyl už si zase držel hlavu v dlaních. „Nekřičte, prosím, nekřičte. Já už dnes žádný křik nesnesu. Ne – po těch koních. Jeden z vás se může jít podívat, jestli tam ti lovci ještě jsou. Ne že by vám to bylo doopravdy co platné, protože si mohli jen někam na chviličku odskočit.“

„To jsem zvědavý, kdo to bude?“ huhlal trpaslík. „Starouš Doli, kdo jiný? Myslel jsem, že už jsem s tou neviditelností skončil.“

„Mohl bych vám všem dát takovou jednu maličkost,“ pokračoval Gwystyl, „i když vám samozřejmě nijak zvlášť nepomůže. Je to takový prášek, který tady mám, kdybych ho potřeboval. Šetřil jsem si ho pro naléhavé případy.“

„A co je asi tohle, ty tupá hlavo?“ zavrčel Doli.

„No ano, jistě, já ale myslel naléhavé případy spis osobního charakteru,“ vysvětloval Gwystyl a zbledl. „Na mně ale nezáleží. Můžete si ho vzít. Vezměte si všechen, jen se neupejpejte.

Nasypete si ho na nohy nebo na to, po čem se pohybujete – myslím tím kopyta a tak podobně,“ dodal Gwystyl. „Nefunguje to nijak zvlášť, skoro ani nemá smysl se s tím obtěžovat. Protože se totiž ošlape. Přirozeně, že se ošlape, když po něm chodíte. Na nějakou dobu ale zamaskuje vaše stopy.“

„Přesně to potřebujeme,“ přikývl Taran. „Jakmile lovce setřeseme ze stopy, řekl bych, že se dokážeme pohybovat rychleji než oni.“

„Tak já ho trochu přinesu,“ nabídl se dychtivě Gwystyl. „hned budu zpátky.“

Když se však chystal vyjít z komůrky, popadl ho Doli za paži. „Gwystyle," vyjel na něj přísně trpaslík, „máš v očích takový vyhýbavý a neupřímný pohled. Možná by se ti podařilo oklamat moje přátele, ale nezapomínej, že máš také co do činění jedním z příslušníků ušlechtilého národa. Mám takový pocit," dodal a sevřel ho ještě pevněji, „že ti nějak moc záleží na tom, abychom už byli pryč. Začínám přemýšlet o tom, co dalšího by z tebe asi ještě vypadlo, kdybych tě trochu zmáčkl."

Při těchto slovech otočil Gwystyl oči v sloup a omdlel jako špalek. Trpaslík ho musel přidržovat na nohou, zatímco ho Taran a ostatní ovívali.

Konečně Gwystyl pootevřel jedno oko. „Omlouvám se," zalapal po dechu. „Nejsem dnes ve své kůži. S tím kotlem mě to sebralo. Opravdu nešťastná záležitost."

Havran, který veškerý ten rozruch pozoroval, pohlédl korálkovitýma očima na svého majitele a zamával křídly tak energicky, že Gurgi poplašeně vyskočil.

„Orrdu!" zaskřehotal Krák.

Fflewddur se překvapeně otočil. „Slyšeli jste, je tohle možné? Vůbec neřekl ‚krák'. Nebo mi to tak alespoň nepřipadalo. Přísahal bych, že řekl něco jako ‚Ordo'."

„Orwen!" ozval se Krák. „Orgoch!"

„No prosím," zahleděl se Fflewddur fascinovaně na ptáka. „Už to udělal zase."

„Je to zvláštní," souhlasil Taran. „Znělo to jako ordorwenorgoch! A podívejte se na něj, jak na tom bidýlku poskakuje sem a tam. Myslíte, že jsme ho něčím rozčilili?"

„Spíš vyvádí, jako by nám chtěl něco povědět," usoudila Eilonwy.

Gwystylův obličej mezitím změnil barvu a svým odstínem připomínal přestárlý sýr.

„Ty možná nechceš, abychom se to dozvěděli," vyjel Doli a hrubě vyděšeného Gwystyla popadl, „ale on by zřejmě chtěl. Tentokrát mám v úmyslu opravdu tě zmáčknout, Gwystyle."

„Ne, ne, Doli, nedělej to, prosím," zakvílel Gwystyl. „Toho ptáka si vůbec nevšímej. Počíná si občas podivně. Pokoušel jsem se ho naučit zdvořilejšímu chování, ale nebylo to nic platné."

Následoval příval Gwystylových proseb a stenů, trpaslík jich však nijak nedbal a začal uskutečňovat svoji hrozbu.

„Ne!“ zapištěl Gwystyl. „Mačkat ne! Ne dnes! Poslyš, Doli,“ vyhrkl pak a zoufale koulel očima ze strany na stranu, „když ti to povím, slíbíš, že půjdete pryč?“

Doli přikývl a povolil svoje sevření.

„Krák tím chtěl jen říct,“ pokračoval chvatně Gwystyl, „že ten kotel teď mají v rukou Orrdu, Orwen a Orgoch. To je všechno. Je to smůla, ale rozhodně se s tím nedá nic dělat. Říkal jsem si, že ani nestojí za to se o takové maličkosti zmiňovat.“

„Kdo jsou Orddu, Orvven a Orgoch?“ zeptal se Taran. Také on už se pomalu nechával unést rozčilením a netrpělivostí a musel se bránit pokušení připojit se k Dolimu a pořádně Gwystyla zmáčknout.

„Kdo jsou?“ zamumlal tiše Gwystyl. „Spíš by ses měl zeptat, co jsou zač.“

„No dobrá,“ křikl Taran. „Co jsou zač?“

„To nevím,“ odpověděl Gwystyl. „Těžko říct. A taky na tom nezáleží, mají prostě ten kotel a vy uděláte nejlíp, když to prostě vezmete na vědomí a necháte to tak.“ Prudce se otřásl. „Nepleťte se do toho, nemůže z toho vzejít vůbec nic dobrého.“. „Ať už jsou kdokoli nebo cokoli,“ prohlásil Taran a obrátil se k ostatním, „já říkám, že bychom je měli najít a ten kotel jim vzít. To jsme se vypravili udělat a neměli bychom to teď vzdávat. Kde žijí?“ otázal se Gwystyla.

„Žijí?“ opakoval po něm Gwystyl a zamračil se. „Vlastně vůbec nežijí. Ne v tom pravém slova smyslu. Je to všechno hrozně nejasné a já vážně nevím.“

Krák znovu zamával křídly. „Morva!“ zaskřehotal.

„Chci tím říct,“ zasténal Gwystyl, když se po něm rozzuřený Doli znovu natáhl, „že žijí v bažinách Morvy. Kde přesně, to nemám tušení, o tom opravdu nemám sebemenší ponětí. To je ten problém. Nikdy je nenajdete. A kdybyste je našli, což se nestane, budete si přát, abyste je nikdy nenašli.“ Gwystyl zalomil kostnatýma rukama a v rozklepaném obličeji se mu skutečně objevil výraz nejhlubšího děsu.

„O bažinách Morvy už jsem slyšel,“ ozval se Adaon. „Leží někde na západ odtud. Jak je to ale daleko, to nevím.“

„Ale já to vím!“ vložil se do řeči Fflewddur. „Řekl bych, že je to asi tak den usilovné jízdy. Jednou jsem se k nim na svých cestách zatoulal. Vzpomínám si na ně docela jasně. Je to nevzhledný kus země a jde z něj docela strach. Já jsem se tím samozřejmě nenechal odradit. Zcela bez bázně jsem se rozjel do…“

Ozvalo se hlasité cinknutí, jak náhle praskla jedna ze strun jeho harfy.

„Raději jsem je objel,“ opravil se spěšně bard. „Byly to odporné, smradlavé a ohavně vyhlížející močály. Jestli je ale kotel právě tam,“ dodal, „pak souhlasím s Taranem. Pojeďme tam! My Fflamové nikdy neváháme!“

„Vy Fflamové nikdy neváháte otevřít pusu,“ upřesnil Doli. „Jsem si jistý, že Gwystyl nám tentokrát výjimečně pověděl pravdu. Slyšel jsem, ještě v Eiddilegově říši, nějaké pověsti o těch… jak jim to říkáte. A nebylo to nic hezkého. Nikdo toho o nich moc neví. A pokud někdo něco ví, nechce to říct nahlas.“

„Měli byste poslouchat, co Doli říká,“ vložila se do hovoru Eilonwy a netrpělivě se obrátila k Taranovi. „Nechápu, jak můžete vůbec uvažovat o tom, že byste kotel sebrali tomu, kdo ho drží – když ani nevíte, *co* to vlastně je.

Kromě toho,“ neustala v řeči, „nám Gwydion nařídil, abychom se s ním setkali v Caer Cadarnu, a pokud moje paměť není celá děravá ze všech těch nesmyslů, co musím poslouchat, neřekl jediné slovo o tom, že bychom se měli vypravit opačným směrem.“

„Vůbec to nechápeš,“ rozhorlil se Taran. „Když nařídil, abychom se s ním setkali, měl v úmyslu vypracovat plán dalšího pátrání. Nevěděl, že kotel najdeme.“

„Tak tedy za prvé,“ namítla Eilonwy, „jste ten kotel ještě nenašli.“

„Ale víme, kde je!“ vykřikl Fflewddur. „To je totéž, jako bychom ho našli!“

„A za druhé,“ mluvila dál Eilonwy, jako by bard nic neřekl, „pokud o něm máte nějaké nové zprávy, jediná rozumná věc je najít Gwydiona a povědět mu, co víte.“

„To dává smysl,“ přidal se k ní Doli. „Budeme mít dost problémů s tím, abychom se dostali do Caer Cadarnu, natož abychom se ještě ráchali v nějakých močálech a honili se bůhví za čím. Jen si ji

poslechněte. Je tady kromě mne jediná, kdo se alespoň trochu rozumně dívá na to, co bychom měli udělat.“

Taran zaváhal. „Je možná pravda,“ připustil po chvíli mlčení, „že by bylo rozumnější, kdybychom se vrátili ke Gwydionovi. Král Morgant a jeho válečníci by nám mohli propůjčit svoje síly.“

Musel se k těmto slovům tak trochu nutit, protože kdesi v hloubi duše toužil kotel najít a triumfálně se s ním vrátit za Gwydionem. Nemohl ovšem popřít, že plán, který navrhují Eilonwy s Dolim, slibuje větší jistotu.

„V tom případě se mi zdá…“ začal, než však stačil Doliho návrh schválit, protlačil se ke krbu Ellidyr.

„Vybral sis správně, prasáčku,“ prohlásil. „Tady se rozloučíme a ty se i se svými přáteli vrátíš zpátky.“

„Rozloučíme?“ zeptal se nechápavě Taran.

„Myslíš si snad, že teď, když jsme už téměř dospěli k cíli, bych se k němu já otočil zády?“ opáčil chladně Ellidyr. „Běž si svou cestou, prasáčku, a já půjdu také tou svou – přímo do bažin Morvy. Počkej na mne v Caer Cadarnu,“ dodal ještě s opovržlivým úsměvem. „Zahřej si svou odvahu u krbu a já tam přijdu i s kotlem.“

Při Ellidyrových slovech v Taranových očích zlostně zablýskalo. Pomyšlení, že by kotel měl najít Ellidyr, bylo nesnesitelné.

„Zahřeji svou odvahu, synu Pen-Llarcauův,“ odsekl rozčileně, „u kteréhokoli ohně, který vybereš! Vy ostatní se vraťte zpátky, jestli chcete. Byl jsem hlupák, když jsem poslouchal názory holky!“

Eilonwy rozzuřeně zavřískala a Doli na protest zvedl ruku, ale Taran ho zarazil, než stačil něco říct. Když teď pominul jeho první vztek, byl už klidnější. „Nejde o to, že bych si chtěl hrát na statečného,“ prohlásil. „Byl bych dvojnásobný hlupák, a to platí pro nás pro všechny, kdybych se nechal vyprovokovat ubohým posměškem. Alespoň tolik rozumu už jsem od Gwydiona pochytil. Je tu ale ještě něco jiného. Arawn právě v těchto okamžicích po kotli pátrá. Nemůžeme si dovolit ztratit čas, který bychom museli vynaložit, kdybychom chtěli přivést pomoc. Jestli kotel najde dřív než my…“

„A co když ho nenajde?“ přerušil ho Doli. „Z čeho usuzuješ, že ví, kde teď je? A jestli to neví, jak dlouho mu bude trvat, než to zjistí? Vsadím se, že pěkně dlouho, i když má všechny ty svoje syny kotle,

lovce, gwythainty a bůhvíco ještě! Riskovat musíme, ať se rozhodneme jakkoli, to vidí každý tupec. Jestli ale chceš slyšet můj názor, budeš riskovat mnohem víc, když se bez přípravy vypravíš do bažin Morvy.“

„A ty, Tarane z Caer Dallbenu,“ přidala se k němu Eilonwy, „si jen vymýšlíš výmluvy, kterými bys ospravedlnil svůj ukvapený postup. Mluvíš a mluvíš a přitom zapomínáš na to nejdůležitější. Nejsi tím, kdo by měl o něčem rozhodovat, a nejsi jím ani ty, Ellidyre. Oběma vám velí Adaon, pokud se totiž nepletu.“

Taran se při Eilonwyině připomínce začervenal. „Omlouvám se, Adaone,“ hlesl a sklonil hlavu. „Nechtěl jsem se vzepřít tvým rozkazům. Rozhodnutí je na tobě.“

Adaon, který celou dobu stál nedaleko krbu a tiše poslouchal, zavrtěl hlavou. „Ne,“ odpověděl tiše, „v téhle záležitosti rozhodovat nemohu. Neříkám nic na podporu tvého plánu ani proti němu; je to závažnější rozhodnutí, než se já odvažuji přijmout.“

„Ale proč?“ vyjekl Taran. „Tomu nerozumím,“ dodal rychle a ustaraně. „Z nás všech víš právě ty nejlíp, jak bychom se měli zachovat.“

Adaon otočil šedé oči ke krbu. „Možná to jednoho dne pochopíš,“ povzdechl si. „V tomto okamžiku si musíš svoji cestu zvolit sám, Tarane z Caer Dallbenu. Ať povede kamkoli, slibuji ti svoji pomoc.“

Taran o krok ustoupil a chvíli zůstal tiše stát, naplněn obavami a nerozhodností. Nebyl to strach, který se dotýkal jeho srdce, ale nevýslovný zármutek podobný suchému listí, bezútěšně hnanému větrem. Adaon dál mlčky hleděl do tančících plamenů.

„Půjdu tedy do bažin Morvy,“ oznámil Taran. „Tak se staň,“ přikývl Adaon.

Na chvíli zůstali všichni zticha. Dokonce ani Ellidyr na to nic neřekl, jen si skousl rty a prsty nahmatal jílec svého meče.

„Tak dobrá,“ ozval se konečně Doli. „V tom případě myslím, že bych měl asi jít s vámi. Udělám, co bude v mých silách. Říkám vám ale, že je to chyba.“

„Chyba?“ podivil se bard s vítězoslavným úsměvem. „Ani náhodou! Ani za nic bych si to nenechal ujít!“

„Já si to rozhodně ujít nenechám,“ prohlásila Eilonwy. „Někdo musí dohlédnout na to, že mezi námi bude alespoň pár takových, kteří

mají v hlavě trochu rozumu. Bažiny! Fuj! Když už ze sebe za každou cenu musíte udělat hlupáky, byla bych raději, kdybyste si vybrali nějakou sušší cestu.“

„A Gurgi bude taky pomáhat!“ zahulákal Gurgi a vyskočil. „Ano, ano, bude pomáhat pátráním a šátráním!“

„Gwystyle,“ otočil se k jejich hostiteli Doli s odevzdaným výrazem, „asi bys měl jít a přinést nám ten prášek, o kterém jsi mluvil.“

Zatímco se Gwystyl dychtivě prohraboval podzemním přístěnkem, trpaslík se zhluboka nadechl a náhle jim zmizel z očí. Poměrně po dlouhé době se opět objevil, byl plně viditelný a tvářil se vztekle. Uši se mu třásly a na okrajích byly celé promodralé.

„Na druhé straně kopce se utábořilo pět lovců,“ oznámil. „Zřejmě se tam – ach, moje uši – chystají zůstat přes noc. Jestli je ten prášek co k čemu, můžeme být daleko, než vůbec zjistí, že jsme tady byli.“

Společníci si posypali nohy i kopyta svých koní černým práškem, který mezi ně Gwystyl rozdělil z plesnivějícího sáčku. Tvářil se téměř rozjařeně, když Taran odvázal Melynlase a vyvedl ho ze skrýše maskované trnitým křovím.

„Sbohem, sbohem,“ mumlal Gwystyl. „Hrozně nerad vidím, jak plýtváte svým časem, a to už vůbec nemluvím o vašich životech. Jenže tak to nejspíš chodí. Dnes tady a zítra někde jinde, co s tím kdo nadělá? Sbohem a doufám, že se ještě někdy uvidíme. Ale ne brzo. Sbohem.“

S těmito slovy se vstup za nimi uzavřel. Taran pevněji sevřel Melynlasovu uzdu v pěsti a společníci se tiše vnořili do lesa.

KAPITOLA VIII
KÁMEN V PODKOVĚ

Venku před cestovní stanicí už padla noc; obloha byla opět zcela jasná, vzduch však byl ještě mrazivější. Adaon s Fflewddurem se chvíli spěšně radili, kterou cestou by se měli dát, a shodli se na tom, že oddíl pojede až do rozbřesku směrem na západ, pak se ukryje a vyspí a po

odpočinku zamíří přímo na jih. Stejně jako předtím jela Eilonwy s Taranem na Melynlasovi a Gurgi se choulil k Lluagorově hřbetu.

Fflewddur se nabídl, že pojede jako první; tvrdil, že se ještě nikdy v životě neztratil a že cestu k bažinám najde i se zavřenýma očima. Poté, co mu na harfě praskly dvě struny, si svoji nabídku rozmyslel a čelní pozici přepustil Adaonovi. Doli, který si stále ještě rozčileným šeptem stěžoval na zvonění v uších, jel poslední jako zadní hlídka. Rozhodně však odmítal za jakýchkoli okolností se proměnit v neviditelného.

Ellidyr od okamžiku, kdy se rozloučili s trudnomyslným Gwystylem, s nikým nepromluvil jediné slovo a Taran si všiml chladného vzteku v jeho očích, když se společníci rozhodli vyrazit k bažinám Morvy.

„Myslím, že by se byl skutečně pokusil získat ten kotel zpátky úplně sám," rozprávěl Taran s Eilonwy. „A ty dobře víš, jakou by sám a bez pomoci měl naději. Je to zrovna taková dětinská hloupost, jakou bych zkusil, když jsem byl pasáčkem vepřů."

„Ty pořád jsi pasáčkem vepřů," připomněla mu Eilonwy. „Jedeš do těch pitomých močálů kvůli Ellidyrovi, a pokud chceš tvrdit něco jiného, jsou to čiré nesmysly. Nevykládej mi, že by nebylo rozumnější najít Gwydiona. Ale to ne, ty se musíš rozhodnout přesně naopak a nás všechny ostatní táhnout s sebou."

Taran na to nic neřekl. Eilonwyina slova se ho bolestně dotkla – tím bolestněji, že už začínal vlastního rozhodnutí litovat. Teď, když celá společnost vyrazila na cestu, ho mučily pochybnosti a u srdce mu bylo těžko. Nedokázal zapomenout na podivný tón Adaonova hlasu a stále znovu se snažil pochopit, proč se Adaon odmítl vyjádřit k věci, v níž měl po právu rozhodnout právě on sám. Pobídl Melynlase blíž k Adaonovi a vyklonil se ze sedla.

„Dělám si starosti," ozval se tichým hlasem, „a přemýšlím o tom, jestli bychom se neměli obrátit zpět. Obávám se, že jsi mi něco zamlčel, a kdybych byl věděl, co víš ty, byl bych rozhodl jinak."

Pokud Adaon sdílel Taranovy pochybnosti, nedal to na sobě nijak najevo. Držel se ve svém sedle zpříma, jako by odněkud načerpal novou sílu a jako by se ho únava dlouhého cestování už nemohla dotknout. Ve tváři měl výraz, jaký Taran dosud nikdy neviděl a který si ani neuměl

vyložit. Byla v něm pýcha, ale bylo v něm i něco víc – vyzařovalo z něj totiž zároveň i světlo, které se zdálo být téměř radostné.

Po dlouhé chvíli ticha Adaon promluvil. „Osud nám velí, abychom učinili to, co učinit musíme, i když nám není vždy dopřáno to vidět.“

„Myslím, že ty vidíš mnohé,“ odpověděl tiše Taran, „mnohé věci, o kterých nikomu nic neříkáš. Už dlouho jsem nucen přemýšlet,“ pokračoval značně zdráhavě, „a nyní ještě víc než kdy dřív, o tom snu, který se ti zdál poslední noc v Caer Dallbenu. Viděl jsi v něm Ellidyra a krále Morganta a mně jsi předpověděl, že budu truchlit. Co ti ale tvůj sen prozradil o tobě samém?“

„To je ta věc, která ti dělá starosti?“ usmál se Adaon. „Tak dobrá, povím ti to. Viděl jsem sám sebe na lesní mýtině, a přestože všude kolem panovala zima, bylo tam teplo a svítilo tam slunce. Ptáci zpívali a z holých skal vyrážely květy.“

„To byl překrásný sen,“ poznamenala Eilonwy, „nedokážu však uhádnout jeho smysl.“

„Ano, je to překrásný sen,“ přikývl Taran. „Obával jsem se, že se ti zjevilo nějaké neštěstí a z toho důvodu že o tom nechceš mluvit.“

Adaon už nic neřekl a Taran se znovu pohroužil do vlastních myšlenek, v nichž ovšem stále nenacházel nic, co by ho uklidnilo. Melynlas pokračoval v cestě a navzdory temnotě našlapoval s naprostou jistotou. Byť neměl na otěžích Taranovy ruce, snadno se vyhýbal uvolněným kamenům i padlým větvím, které ležely přes klikatící se stezku. Taran se s očima ztěžklýma únavou předklonil v sedle a popleskal hřebce po silném krku. „Jen běž dál, příteli,“ zamumlal. „Určitě znáš cestu líp než já.“

Když se začalo rozednívat, dal jim Adaon zdviženou rukou signál k zastavení. Taran měl dojem, že celou noc jeli po jednom mírně klesajícím svahu za druhým. Stále ještě byli v Idriském lese, půda kolem nich se však trochu vyrovnala. Mnohé zdejší stromy byly dosud pokryté listím, okolní podrost byl hustší a krajina působila méně nevlídným dojmem než kopce kolem Temné brány. Doli, jehož poník odfrkoval obláčky bílé mlhy, k nim přicválal a oznámil, že za nimi není ani známky po lovcích.

„Nemám ponětí, jak dlouho vydrží prášek, co jsme dostali od toho vybledlého moučného červa,“ prohlásil trpaslík, „a stejně si nemyslím,

že nám bude bůhvíjak ku prospěchu. Jestli Arawn hledá ztracený kotel, bude jeho pátrání důkladné a podrobné. Lovcům musí být jasné, že jsme se vydali přibližně tímhle směrem. Pokud se jich za námi vydá dostatečně velké množství, dřív nebo později nás nevyhnutelně najdou. Zatracený Gwystyl – zrovna moc nám doopravdy nepomohl. Uff! A ten jeho havran taky ne. Uff! Je to smůla, že jsme je vůbec potkali.“

Ellidyr seskočil ze sedla a znepokojeně si prohlížel Islimašinu levou přední nohu. Taran také sesedl a zamířil k Ellidyrovi. Když se k němu blížil, klisna zaržála a zakoulela očima.

„Zchromla a začala kulhat,“ poznamenal Taran. „Jestli jí nepomůžeme, obávám se, že nebude schopná držet tempo.“

„Nepotřebuji žádného prasáčka, aby mi tohle pověděl,“ odsekl Ellidyr. Sklonil se a zkoumal klisnino kopyto pohmatem, jehož jemnost Tarana překvapovala.

„Kdybys ulehčil nákladu, který nese,“ navrhl Taran, „třeba by jí to na chvíli ulevilo. Fflewddur tě může vzít za sebe.“

Ellidyr se napřímil a vrhl po něm hořký pohled svých černých očí. „Neraď mi, jak mám zacházet s vlastní klisnou. Islimach může pokračovat v cestě a také bude.“

Taran si však povšiml, že když se Ellidyr odvracel, zaplnil se jeho obličej vráskami obav. „Dovol, abych se na ni podíval,“ požádal. „Třeba najdu, v čem je problém.“ Poklekl a natáhl se po klisnině přední noze. „Nedotýkej se jí!“ vykřikl Ellidyr. „Nesnese, aby na ni sahal někdo cizí.“

Islimach se vzepjala na zadních a vycenila zuby. Ellidyr se pohrdlivě zachechtal. „Přesvědč se sám, prasáčku,“ ušklíbl se. „Kopyta má ostrá jako nože, však uvidíš.“

Taran vstal a popadl Islimašinu uzdu. Na kratičký okamžik, když se mu klisna vzepřela, měl strach, že ho skutečně svými kopyty rozdrtí. Islimach měla oči vyvalené hrůzou, hlasitě řehtala a kopala kolem sebe. Jedno z jejích kopyt se mu otřelo o rameno, Taran ale své sevření neuvolnil. Natáhl se a položil ruku na Islimašinu dlouhou kostnatou hlavu. Klisna se otřásla, Taran k ní však začal tiše a konejšivě promlouvat. Islimach pohodila hřívou a její napjaté svaly se zklidnily; otěže se uvolnily a klisna se mu už nesnažila vytrhnout.

Aniž by zastavil nepřetržitý proud uklidňujících slov, zvedl Taran ze země její kopyto. Jak se obával, daleko pod podkovou byl zaklíněný drobný kamínek s ostrými hranami. Taran vytáhl nůž. Islimach se celá třásla, Taran však pracoval rychle a obratně. Kámen se uvolnil a vypadl na zem.

„Tohle se jednou stalo i Melynlasovi," vysvětloval Taran a pleskl grošovanou klisnu po boku. „Hluboko pod podkovou je takové místečko, které se snadno přehlédne, když o něm člověk neví. To Coll mi ukázal, jak ho najít."

Ellidyrův obličej byl zrudlý vztekem. „Už jsi mě zkusil připravit o čest, prasáčku," procedil zaťatými zuby. „Oloupíš mě teď i o mého koně?"

Taran neočekával žádné vřelé díky, divoká zuřivost Ellidyrových slov ho však zarazila. Ellidyr měl ruku položenou na meči. Taran pocítil, jak se v něm v odpověď zvedá příliv vlastního vzteku, a tváře mu zalil ruměnec, přesto se ale odvrátil.

„Tvoje čest patří jen tobě," odpověděl chladně, „a tvůj kůň právě tak. Jaký kámen tlačí v botě tebe, princi z rodu Pen-Llarcau?"

Rázným krokem došel ke svým druhům, kteří se uchýlili do skrytu propleteného houští. Gurgi už otevřel váček s potravou a hrdě mezi ostatní rozděloval jeho obsah. „Ano, ano," vykřikoval radostně, „pochoutky a pokroutky pro všechny! Díky velkomyslnému, laskavému Gurgimu! Ten nedovolí, aby břicha statečných válečníků trpěla, naplněná jen kručením a bručením!"

Ellidyr zůstal pozadu, popleskával Islimach po krku a něco grošované klisně šeptal do ucha. Protože se nijak neměl k tomu, aby se přidal ke společnosti a najedl se, Taran na něj zavolal. Princ Pen-Llarcau ho však pouze zpražil trpkým pohledem a zůstal u Islimach.

„Ta nerudná kobyla je jediný tvor, na kterém mu záleží," zamumlal bard „a pokud jsem si mohl všimnout, je to taky jediný tvor, kterému záleží na něm. Jsou to dva ptáčci z jednoho hnízda, to vám povídám."

Adaon, který seděl kousek od ostatních, přivolal Tarana k sobě. „Musím tě pochválit za tvou trpělivost," řekl mu. „Ta černá bestie Ellidyra krutě drásá ostruhami."

„Řekl bych, že se bude cítit líp, až najdeme ten kotel," mínil Taran. „Pak bude dost slávy, abychom se o ni mohli podělit všichni."

Adaon se vážně usmál. „Není snad dost slávy v tom, že prožijeme dny, které jsou nám dány? Zrovna ty bys měl vědět, že dobrodružství najdeme, i když jsme prostě s lidmi, které milujeme, a když nás obklopují milované a krásné věci.

Chtěl jsem si s tebou ale promluvit o něčem jiném," pokračoval. Jeho pohledná tvář, obvykle zcela klidná, byla pochmurně zamračená. „Nemám skoro žádný majetek, protože ho považuji za nedůležitý. Několika málo věcí si však cením: Lluagora, svých léčivých bylin a tohohle," dotkl se brože, již měl u krku, „spony, kterou nosím, vzácného daru od Arianllyn, své zaslíbené. Kdyby mě potkalo něco zlého, je to všechno tvoje. Bedlivě jsem tě sledoval, Tarane z Caer Dallbenu. Na všech svých cestách jsem nepotkal nikoho jiného, komu bych to svěřil raději."

„Nemluv o tom, že by tě mělo potkat něco zlého," zakřikl ho Taran. „Jsme společníci a chráníme jeden druhého před nebezpečím. A kromě toho, Adaone, tvoje přátelství je pro mě dostatečným darem."

„Přesto ale," trval na svém Adaon, „nemůžeme znát vše, co pro nás budoucnost chystá. Přijímáš ty dary?" Taran přikývl. „Tak je to dobře," usmál se Adaon. „Teď se mému srdci ulevilo."

Po jídle bylo rozhodnuto, že budou odpočívat až do poledne. Ellidyr neřekl ani slovo, když mu Adaon nařídil, aby si vzal první hlídku. Taran se zabalil do svého pláště pod ochranou jednoho z keřů. Vyčerpaný cestou i vlastními pochybnostmi a obavami usnul jako špalek.

Když otevřel oči, stálo už slunce vysoko na obloze. Prudce se posadil, když si uvědomil, že uplynula už i téměř celá doba jeho hlídky. Jeho společníci kolem dosud spali.

„Ellidyre," zavolal, „proč jsi mě nevzbudil?" Chvatně se vyškrábal na nohy. Po Ellidyrovi a po Islimach nebylo ani vidu ani slechu.

Taran spěšně probudil ostatní. Odběhl kousek mezi stromy a pak se obloukem vrátil zpět. „Je pryč!" zvolal. „Vydal se hledat kotel na vlastní pěst. Říkal, že to udělá, a teď to skutečně udělal!"

„Ptáček nás chce předběhnout, co?" zabručel Doli. „Však my ho doženeme, a jestli ne… bude toho litovat jen on sám. Vůbec neví, kam má vlastně namířeno, a když už o tom mluvím, nevíme to ani my."

„Jsem docela rád, že jsme se ho zbavili,“ přidal se Fflewddur. „Budeme-li mít trochu štěstí, třeba už ho neuvidíme.“

Poprvé za celou dobu spatřil Taran v Adaonově tváři výraz hlubokých obav. „Musíme ho rychle dostihnout,“ prohlásil Adaon. „Ellidyr se užírá pýchou a nezkrotnými ambicemi. Raději nechci ani pomyslet na to, co by se mohlo stát, kdyby mu kotel padl do rukou.“

Co nejrychleji se vypravili na další cestu. Adaon brzy objevil Ellidyrovu stopu, vedoucí na jih. „Doufal jsem, že už ho třeba celá ta záležitost znechutila a že se vrací domů,“ poznamenal Fflewddur, „ale nemůže být pochyb o tom, že míří do Morvy.“

Navzdory tomu, že jeli velkou rychlostí, nespatřili společníci jedinou známku toho, že by se k Ellidyrovi blížili. Uháněli dál a nutili své supící koně, aby ze sebe vydali poslední zbytky sil, nakonec však byli nuceni zastavit a na chvíli si vydechnout. Zvedl se chladný vítr a nad hlavami jim ve velkých kruzích poletovalo suché listí.

„Nevím, jestli jsme schopni ho dohonit,“ zapochyboval Adaon. „Jede stejně rychle jako my a má před námi skoro čtvrt dne náskok.“

S bušícím srdcem Taran seskočil z Melynlase, zhroutil se na zem a oběma rukama si zakryl hlavu. Odněkud zdáli se k nim donesl pronikavý ptačí křik; byl to první pták, kterého slyšeli od odjezdu z Caer Dallbenu. „Tohle není opravdový ptačí hlas,“ vykřikl Adaon a vyskočil. „Lovci nás našli.“

Aniž by čekal na Adaonův povel, rozběhl se trpaslík rychle směrem, odkud zazněl signál lovců. Taran ho sledoval a viděl, jak mu Doli přímo před očima zmizel.

Adaon vytasil meč. „Tentokrát se jim musíme postavit,“ prohlásil. „Už před nimi nemůžeme dál prchat.“ Rychle přikázal Taranovi, Eilonwy a Gurgimu, aby si připravili luky, zatímco on sám a bard vyskočili do sedel.

Během několika okamžiků byl trpaslík zpátky. „Pět lovců!“ volal. „Vy ostatní jeďte dál a já na ně vyzkouším stejný trik jako minule.“

„Ne,“ zarazil ho Adaon. „Obávám se, že podruhé už by to nezabralo. Rychle, pojďte se mnou.“

Provedl je přes mýtinu a zastavil se na její protější straně. „Tady se jim postavíme,“ řekl Taranovi. „Jakmile se objeví na dohled,

Fflewddur, Doli a já na ně zaútočíme z boku. Až se otočí, aby nám čelili, vypusťte šípy.“

Adaon se rázně obrátil čelem k mýtině. V příštím okamžiku se z podrostu vynořili lovci. Sotva stačili udělat několik kroků kupředu, vyrazil Adaon hlasitý válečný pokřik a pobídl koně směrem k nim. Doli s bardem cválali po jeho boku. Ještě než Taran natáhl luk, byl už Adaon uprostřed lovců a zasazoval čepelí svého meče údery doprava i doleva. Trpaslík vytrhl z opasku krátkou silnou sekeru a rozzuřeně se rozmáchl proti nepříteli. Překvapeni divokým útokem se lovci otočili, aby jezdcům čelili.

Taran vypustil Šíp a slyšel, jak kolem něj zasvištěly i střely Eilonwy a Gurgiho. Všechny tři střely se minuly svým cílem; vítr je zanesl stranou do suchého křoví. S rozvztekleným řevem nasadil Gurgi na tětivu nový šíp. Tři lovci se vrhli proti Fflewddurovi a trpaslíkovi a zatlačili je do houští. Adaonův meč se blýskal a s řinčením narážel do zbraní útočníků.

Taran se už neodvažoval vypustit další střelu ze strachu, aby netrefil některého ze svých společníků. „Tady jsme úplně zbyteční!“ zahulákal a odhodil luk na zem. Vytrhl z pochvy meč a rozběhl se Adaonovi na pomoc. Jeden z lovců se pootočil a vyrazil proti Taranovi, který se rozmáchl a vší silou udeřil. Rána sjela po kožešinové kazajce, lovec však ztratil půdu pod nohama a svalil se na zem. Taran pokročil kupředu. Zcela zapomněl na nebezpečné dýky lovců, dokud nespatřil, jak se muž nadzdvihl a sjel rukou k opasku.

Taran ztuhl hrůzou. Před sebou viděl rozšklebenou tvář poznamenanou rudým cejchem a zdviženou paži, připravenou vrhnout ostrou čepel. Náhle se mezi ním a lovcem objevil Lluagor. Adaon se zdvihl v sedle a udeřil mečem. Lovec padl k zemi, dýka však třpytivě prolétla vzduchem.

Adaon zachroptěl a upustil zbraň. Zhroutil se na Lluagorovu hřívu a chytil rukojeť dýky, která mu trčela z prsou. Se zoufalým výkřikem ho Taran zachytil dřív, než se svalil ze sedla. „Fflewddure! Doli!“ rozkřikl se. „Pojeďte honem. Adaon je raněn!“

KAPITOLA IX
SPONA

Fflewddurův kůň se vzepjal na zadní, když se lovci otočili a soustředili svůj útok proti němu. Smrt jednoho člena tlupy nepřítele vybičovala k ještě větší zuřivosti a divokosti.

„Odvezte ho do bezpečí!“ vykřikl bard. Jeho hřebec se obrovským skokem vyprostil z křovin a jako blesk se rozběhl do lesa. Trpaslík ho na svém poníku následoval. Zbývající lovci se vzteklým řevem pustili za nimi.

Taran popadl Lluagorovu uzdu a vyrazil i s Adaonem, který se držel hřebcovy hřívy, k okraji mýtiny. Eilonwy se jim rozběhla naproti. Společnými silami se jim dařilo udržet Adaona v sedle a razit si přitom cestu hustým podrostem. Gurgi, který vedl Melynlase, je spěšně následoval.

Běželi naslepo, prodírali se mezi trnitými šlahouny a drsným síťovím odumřelých úponků. Vítr nabyl na síle, byl studený a vlezlý jako zimní vánice, ale okolní les trochu prořídl, a když se půda pod jejich nohama začala svažovat dolů, zjistili, že se ocitli v chráněné úžlabině, na mýtině uprostřed olšového hájku.

Ze sedla na Lluagorově hřbetu zvedl Adaon ruku a pokynem jim naznačil, aby zastavili. Šedivý obličej měl stažený bolestí a zvlhlé černé vlasy mu spadaly do čela. „Pomozte mi dolů,“ zamumlal. „Nechte mě tady, dál už jet nemůžu. Jak jsou na tom bard a Doli?“

„Odlákali lovce pryč od nás,“ odpověděl chvatně Taran. „Nějakou dobu tady budeme v bezpečí. Vím, že je Doli dokáže svést z naší stopy a Fflewddur mu s tím nepochybně pomůže. Určitě najdou způsob, jak se k nám zase připojit. Ty teď odpočívej. Přinesu ze sedlových brašen tvoje léky.“

Opatrné Adaona zvedli z koňského hřbetu a odnesli ho k nízkému pahorku.

Zatímco Eilonwy donesla koženou Čutoru s vodou, Taran a Gurgi odsedlali Lluagora a sedlo podložili Adaonovi pod hlavu. V korunách stromů skučel vítr, tady dole v chráněné kotlince však naopak bylo

teplo. Vichrem hnaná mračna se roztrhala a sluneční paprsky zbarvily větve dozlatova.

Adaon zvedl hlavu. Pohledem šedých očí přelétl mýtinu a krátce přikývl. „Ano, tohle je pěkné místo. Tady si odpočinu."

„Ošetříme tvoje zranění," přitakal Taran a spěšně otevřel jeden z balíčků s bylinkami. „Brzy se budeš cítit pohodlně, a budeme-li muset vyrazit na cestu, můžeme z větví udělat nosítka a zavěsit je mezi koně."

„Mám už dostatečné pohodlí," ujistil ho Adaon. „Bolest ustoupila a je tu příjemně, teplo jako na jaře."

Když Taran uslyšel Adaonova slova, naplnilo se jeho srdce děsem. Klidná mýtinka a slunce na větvích olší, to vše náhle nabylo hrozivého významu. „Adaone!" zabědoval vyděšeně. „To je to, cos viděl ve svém snu!"

„Je to velice podobné," přisvědčil klidně Adaon.

„Tak tys to věděl!" vyhrkl Taran. „Věděl jsi, že na tebe bude číhat nebezpečí. Proč jsi mi o tom neřekl dřív? Nikdy bych se nebyl vydal hledat ty bažiny. Mohli jsme se vrátit!"

„To je pravda," usmál se Adaon. „A právě to je důvod, proč jsem se neodvážil něco říct. Toužil jsem po tom, abych se opět vrátil po bok své milované Arianllyn, a moje myšlenky jsou nyní u ní. Kdybych se však byl rozhodl pro návrat, až do konce života bych musel přemýšlet o tom, jestli moje rozhodnutí vycházelo ze zralé úvahy nebo z touhy mého srdce. Teď vidím, že se stalo to, co se stát muselo a co mi přiřkl můj osud. Zemřu tu spokojen."

„Zachránils mi život," zajíkl se Taran. „Nesmíš kvůli mně ztratit ten svůj. Najdeme cestu do Caer Cadarnu a ke Gwydionovi."

Adaon zavrtěl hlavou. Přiložil si ruku k hrdlu a rozepjal železnou sponu na límci své kazajky. „Tohle si vezmi," vyzval Tarana. „Dobře to střež. Je to jen maličkost, je ale cennější, než tušíš."

„To musím odmítnout," odpověděl Taran s úsměvem, který jen nedostatečně zakrýval jeho úzkost. „Takový dar může nabízet jen ten, kdo umírá. Ty ale budeš žít, Adaone."

„Vezmi si ji," opakoval Adaon. „Není to můj rozkaz, je to jen přání, jímž se obrací přítel na přítele." Vtiskl sponu do Taranovy neochotné ruky.

Eilonwy přinesla vodu, do níž chtěli namočit bylinky. Taran ji od ní vzal a znovu poklekl k Adaonovi.

Adaon měl zavřené oči. Obličej měl klidný a jeho ruka ležela natažená a rozevřená na zemi. A tak zemřel.

Když jejich žal trochu pominul, vykopali společníci hrob a vyložili ho plochými kameny. Zavinuli Adaona do jeho pláště, spustili ho do země a jemně na jeho tělo naskládali travnaté drny, zatímco Lluagor žalostně řehtal a bušil kopyty do suché půdy. Pak nad hrobem navršili kamennou mohylu. V chráněném koutky mýtiny objevila Eilonwy několik hrstí drobných květů, kterých se dosud nedotkl mráz. Rozsypala je nad hrobem, kde napadaly do štěrbin mezi kamením, takže se zdálo, jako by vyrůstaly přímo ze skály.

Ve společném mlčení tam zůstali až do západu slunce, Fflewddur ani Doli se však neobjevili. „Budeme tu na ně čekat až do svítání," rozhodl Taran. „Déle tu zůstat nemůžeme. Obávám se, že jsme ztratili víc než jen jednoho statečného přítele."

„Adaon mě varoval, že budu plný žalu," zamumlal sám pro sebe. „A mám k tomu hned trojnásobný důvod."

Příliš sklíčení bolestí, příliš unavení i na to, aby postavili hlídku, se všichni zachumlali do svých plášťů a usnuli. Stejně jako v Taranově mysli i v jeho snech panoval zmatek, byly plné smutku a obav. Viděl v nich žalostné tváře svých společníků a vyrovnanou tvář Adaonovu. Viděl, jak se na Ellidyra vrhla černá bestie, zabořila do něj spáry a svírala ho, dokud zmučeně nezakvílel.

Neklidné výjevy vystřídala obrovská jednotvárná louka, po níž Taran pobíhal v trávě vysoké až po ramena a zoufale hledal cestu, kterou nebyl schopen najít. Nad hlavou mu zakroužil šedý pták a rozprostřel svá křídla. Taran vykročil za ním a u nohou se mu otevřela hledaná cesta.

Viděl také rozbouřený potok s velkým balvanem uprostřed proudu. Na balvanu ležela Fflewddurova harfa a sama hrála, jak jí vítr rozechvíval struny.

V následujícím okamžiku Taran utíkal močálem, jímž nevedla jediná pěšina. V patách se mu hnal medvěd se dvěma vlky a všichni se chystali roztrhat ho svými tesáky. Vyděšen skočil do temné tůně, voda

se však náhle proměnila v suchou zemi. Rozzuřená zvířata zavrčela a skočila za ním.

Probudil se s vyděšeným škubnutím a srdce mu tlouklo jako na poplach. Noc právě končila a nad mýtinou se na obloze objevovaly první náznaky svítání. Eilonwy se zavrtěla a Gurgi ze spaní zakňučel. Taran sklonil hlavu a složil si obličej do dlaní. Stále ještě ho tížil sen, který se mu zdál; v duchu viděl rozevřené vlčí čelisti a ostré bílé zuby. Otřásl se. Věděl, že se nyní musí rozhodnout, zda se mají vrátit do Caer Cadarnu nebo pátrat po bažinách Morvy.

Pohlédl na spící postavy Gurgiho a Eilonwy, kteří leželi vedle něj. Stačilo jen něco málo víc než jeden den a jejich výprava byla rozprášena jako suché listí; zůstala z ní jen tahle žalostně malá skupinka, navíc sama ztracená a pronásledovaná. Jak mohou doufat, že najdou kotel? Taran pochyboval i o tom, že dokážou spasit vlastní životy, jenže cesta do Caer Cadarnu by byla právě tak nebezpečná jako výprava do bažin, a možná dokonce ještě nebezpečnější. Bylo ovšem třeba rozhodnout.

Po chvíli se zvedl a šel osedlat koně. Eilonwy už byla vzhůru a Gurgi vystrkoval ze záhybů svého pláště rozcuchanou hlavu plnou drobných větviček.

„Pospěšte si," nařídil Taran. „Měli bychom vyrazit co nejdřív, než nás dostihnou lovci."

„Stejně nás asi brzo najdou," mávla rukou Eilonwy. „Mezi tímhle koutem a Caer Cadarnem jich nejspíš bude jako lopuchů u potoka."

„My ale pojedeme do bažin," oznámil Taran, „a ne do Caer Cadarnu."

„Cože?" vypískla Eilonwy. „Ty snad ještě pořád uvažuješ o těch zpropadených bažinách? Vážně si myslíš, že ten kotel dokážeme najít a pak ho ještě ke všemu odtáhnout, kdybychom objevili jeho skrýš?

Na druhou stranu," pokračovala ještě dřív, než jí Taran stačil odpovědět, „je to nejspíš to jediné, co teď můžeme udělat, když jsi nás dostal do takové polízanice. A nemáme vůbec tušení, co má za lubem Ellidyr. Nebýt toho, že jsi ho přinutil žárlit kvůli hloupému koni…"

„Ellidyra je mi líto," přerušil ji Taran. „Adaon mi jednou prozradil, že na Ellidyrově rameni viděl sedět černou bestii. Teď už trochu chápu, co tím myslel."

„No,“ zabručela Eilonwy, „překvapuje mě, že od tebe něco takového slyším. To, že jsi pomohl Islimach, od tebe ale bylo laskavé; jsem vlastně ráda, že jsi to udělal. Nepochybuji o tom, žes to myslel dobře, a to je samo o sobě povzbudivé. Člověk by při tom pomyšlení řekl, že třeba přece jen nejsi tak beznadějný případ.“

Taran neodpověděl; stále ještě byl plný úzkosti a tísně, přestože ty znepokojivé sny už se v jeho mysli začínaly rozplývat. Vyšvihl se na Melynlasův hřbet, Gurgi a Eilonwy se společně usadili na Lluagorovi a společníci rychlým tempem vyrazili a z mýtiny.

Taran měl v úmyslu zamířit na jih, protože doufal, že by se jim nějak mohlo podařit během dalšího dne se dostat až do bažin Morvy; přiznával si ovšem, že o jejich vzdálenosti a přesné poloze má jen velice matnou představu.

Byl jasný a mrazivý den. Melynlas drobným klusem uháněl po ojíněné zemi a Taran si na větvi hlohového keře povšiml třpytivé pavučiny pokryté kapkami rosy i pavouka, který ji usilovně opravoval. Jakýmsi zvláštním způsobem si byl vědom toho, že les po obou stranách stezky se přímo hemží aktivitou; veverky si připravovaly zásoby na zimu, mravenci se usilovně pachtili ve svých hliněných hradech. Viděl je zcela zřetelně, ani ne tak očima, jako spíš nějakým jiným smyslem, který nikdy dřív neznal.

I v samotném vzduchu se vznášely nezvyklé vůně. Cítil v něm jakýsi výrazný a zřetelný závan, podobný chladnému vínu. Aniž by o tom musel vědomě přemýšlet, bylo mu jasné, že se právě začíná zvedat severní vítr. Uvědomil si však zároveň, že do toho všeho se mísí ještě nějaká jiná vůně. Pobídl Melynlase směrem, odkud přicházela.

„Když už nás někam vedeš,“ poznamenala Eilonwy, „zajímalo by mě, jestli bys nepovažoval za přehnané, kdybychom chtěli vědět, kam máš namířeno.“ ,

„Někde tady blízko je voda,“ odpověděl Taran. „Budeme si muset doplnit čutory…“ Překvapeně zaváhal. „Ano, teče tu potok,“ zamumlal, „jsem si tím docela jistý. Musíme jet k němu.“

Přes to všechno se nedokázal zcela ubránit překvapení, když po krátké chvíli skutečně narazili na rychle tekoucí bystřinu, která se klikatila mezi houštinou jeřabin. Dojeli k jejímu břehu, kde Taran s

hlasitým výkřikem ostře přitáhl Melynlasovi uzdu. Na kameni uprostřed proudu seděl Fflewddur a chladil si ve vodě bosé nohy.
Bard vyskočil a s cákotem se brodil ke břehu, aby se s nimi pozdravil. Vypadal sice uštvaně a vyčerpaně, zdálo se však, že je nezraněn. „Tak tomuhle opravdu říkám štěstí, že jsem vás našel – nebo spíš že jste vy našli mě. Hrozně nerad to přiznávám, ale zabloudil jsem. Dokonale. Nějak jsem se zamotal kolem dokola, když jsme s Dolim začali prchat před těmi lovci. Chtěl jsem se vrátit k vám a ztratil jsem se ještě beznadějněji. Jak se vede Adaonovi? Jsem rád, že se vám podařilo…“ v tom se zarazil. Výraz v Taranově obličeji mu prozradil, co se stalo. Fflewddur smutně potřásl hlavou. „Je jen málo takových, jako byl Adaon,“ prohlásil. ‚Je to bolestná ztráta, kterou si stěží můžeme dovolit. Zrovna tak jako ztrátu našeho staroušе Doliho.

„Nevím úplně přesně, co se stalo,“ pokračoval Fflewddur. „Vím jen to, že jsme uháněli, jak jen to nejrychleji šlo. Škoda, že jste ho neviděli! Řítil se jako šílenec, v jednom kuse se proměňoval v neviditelného a zase zpátky a lovci se hnali za ním. Nebýt jeho, určitě by mě byli dostihli a přemohli. Jsou teď ještě silnější než předtím. A pak můj kůň upadl. Vlastně chci říct,“ opravil se spěšně, když se struny na jeho harfě napjaly a zadrnčely, „že *já* jsem z něj spadl. Naštěstí už je tou dobou Doli odvedl poměrně daleko ode mě. Uháněl takovým tempem…“ Fflewddur si těžce povzdechl. „A co se s ním stalo potom, to už nevím.“

Bard si zavázal tkanice na kamaších. Celou vzdálenost od místa svého pádu urazil pěšky a velice ho potěšilo, když se znovu ocitl na koni. Gurgi se posadil za něj na Lluagora, zatímco Taran s Eilonwy jeli společně na Melynlasovi. Bardovy zprávy Tarana ještě víc sklíčily; uvědomoval si totiž, že je jen velice malá pravděpodobnost, že by se k nim Doli mohl znovu připojit. Přesto dál vedl své společníky na jih.

Fflewddur souhlasil s tím, že pokud nenajdou nějaký známý orientační bod, je to jejich jediná možnost. „Problém je v tom,“ vysvětloval, „že kdybychom zajeli příliš daleko jižním směrem, skončili bychom prostě v moři a bažiny bychom úplně minuli.“

Taran sám nemohl nabídnout žádný lepší návrh. Sklesle povolil Melynlasovi uzdu a prakticky se vůbec nesnažil hřebce řídit. Stromy za nimi prořídly a společníci vyjeli na rozlehlou vlnící se louku. Taran,

kterého v sedle s pláštěm přehozeným přes ramena napůl přemáhala dřímota, se neochotně probral k plnému vědomí. Louka s vysokou trávou, táhnoucí se kolem nich všemi směry, mu připadala povědomá. Už ji někde viděl, nedokázal si však přesně vzpomenout, kde to bylo. Přejel prsty po Adaonově sponě pod krkem a náhle, s bodnutím strachu a vzrušení, pochopil. Ruce se mu při té vzpomínce roztřásly. Vzhlédl k obloze; nad jejich hlavami kroužil šedý pták, snesl se dolů na rozprostřených křídlech, pak se rychle rozlétl přes louku a zmizel jim z dohledu.

„To byl pták z bažin," prohlásil Taran a rychle Melynlase otočil. „Budeme-li ho následovat tímhle směrem," dodal a ukázal tam, kde pták zmizel, „určitě se dostaneme přímo do Morvy."

„Dobrá práce!" pochválil ho bard. „Musím přiznat, Že sám bych si ho vůbec nevšiml."

„To je přinejmenším jedna šikovná věc, která se ti dnes povedla," připustila Eilonwy.

„Není to moje zásluha," odporoval Taran a zamyšleně se zamračil. „Adaon měl pravdu. Jeho dar je skutečná vzácnost." Spěšně Eilonwy pověděl o sponě i o snech, které se mu předchozí noci zdály.

„Chápeš, co to znamená?" vyptával se rozčileně. „Zdálo se mi o Fflewddurově harfě… a našli jsme samotného Fflewddura. Nebyl to tak docela můj vlastní nápad, že bychom měli hledat potok, jen mi to prostě vytanulo na mysli a věděl jsem, že ho najdeme. A jak jsem právě teď viděl toho ptáka – o tom se mi také zdálo. A zdál se mi ještě jeden sen, strašlivý sen, byli v něm vlci… To se určitě také stane. Adaonovy sny se vždy uskutečnily. Vyprávěl mi o nich."

Eilonwy se zpočátku zdráhala mu uvěřit. „Adaon byl báječný člověk," prohlásila. „Nevykládej mi, že byl takový jen díky nějakému kusu železa, i kdyby v něm byly bůhvíjaké kouzelné schopnosti."

„Tak jsem to nemyslel," namítl Taran. „Mám takový dojem," dodal zamyšleně, „že Adaon tomu všemu rozuměl i bez pomoci té spony. Dokonce i s jeho sponou je totiž mnoho věcí, kterým já nerozumím. Vím jen to, že se z nějakého důvodu cítím jinak. Vidím věci, které jsem v životě neviděl – nebo necítil a nevnímal. Je to zvláštní a do jisté míry hrozivé. A někdy nesmírně krásné. Jsou věci, které znám…" Taran zavrtěl hlavou. „A vlastně ani nevím, jak je možné, že je znám."

Eilonwy zůstala chvíli zticha. „Ano," přisvědčila pak rozvážně. „Už tomu věřím. Dokonce i mluvíš, jako bys to ani nebyl ty. Adaonova spona je neocenitelný dar. Řekla bych, že ti přinesla moudrost," dodala ještě, „a to je nejspíš něco, co pasáčci vepřů potřebují víc než všechno ostatní."

KAPITOLA X
BAŽINY MORVY

Od okamžiku, kdy se objevil pták z bažin, vedl Taran své společníky rychlým tempem a bez váhání sledoval cestu, která mu nyní připadala naprosto jasná. Cítil, jak se pod ním vlní Melynlasovy mocné svaly, a ovládal hřebce s neobvyklou obratností. Melynlas na tyto nové pokyny svých otěží reagoval občasnými ukázkami trysku tak rychlého, že s ním Lluagor stěží držel krok. Fflewddur byl nucen na Tarana zavolat, aby zastavil a nechal je všechny na chvíli vydechnout. Gurgi, který vypadal jako větrem rozfoukaný stoh slámy, vděčně slezl na zem, a dokonce i Eilonwy si ulehčené oddechla.

„Když už jsme zastavili," mínil Taran, „mohl by se s námi Gurgi podělit o trochu jídla. Nejdřív bychom ale měli najít nějaký úkryt, nechceme-li promoknout až na kůži."

„Promoknout?" podivil se Fflewddur. „Při velkém Belinovi, vždyť na nebi není jediný mráček! Je nádherný den – vezmeme-li v úvahu všechny okolnosti."

„Na tvém místě bych ho poslechla," radila užaslému bardovi Eilonwy. „Obvykle se to sice příliš nevyplácí, ale situace se tak trochu změnila."

Bard jen pokrčil rameny a potřásl hlavou, následoval však Tarana přes rozlehlé otevřené pole do mělké úžlabiny. Tam našli na úpatí nízkého pahorku širokou a poměrně hlubokou skalní prohlubeň.

„Doufám, že nejsi zraněný," poznamenal Fflewddur. „Válečný velitel mého království má starou ránu, která ho pobolívá pokaždé, když se mění počasí. Přijde to docela vhod, to uznávám, ale připadá mi to

jako dost bolestivý způsob předpovídání deště. Vždycky si říkám, že jednodušší je prostě si počkat, a ať máš na mysli jakékoli počasí, dřív nebo později určitě přijde.“

„Obrátil se vítr,“ vysvětloval Taran. „Vane teď od moře. Přichází v nepravidelných poryvech a je v něm cítit sůl. Cítím v něm také trávu a vodní býlí, takže si myslím, že nejsme daleko od Morvy. Půjde-li všechno dobře, mohli bychom se zítra dostat k bažinám.“

Krátce poté se obloha skutečně zatáhla těžkými mračny a na pahorek začaly dopadat studené dešťové kapky. Za okamžik už lilo jako z konve. Voda v pramíncích stékala po obou stranách jejich skrýše, společníci však zůstali v suchu.

„Pán je moudrý,“ radoval se hlasitě Gurgi, „ochránil nás před čvachtáním a cachtáním!“

„Musím přiznat,“ připustil bard, „že jsi to předpověděl úplně přesně.“

„Není to má zásluha,“ odporoval Taran. „Obávám se, že bez Adaonovy spony bychom všichni jaksepatří zmokli.“

„Jak to myslíš?“ užasl nechápavě Fflewddur. „Není mi jasné, jak s tím může mít něco společného nějaká spona.“

Stejné jako předtím Eilonwy, vypověděl teď Taran i bardovi, co zjistil o schopnostech železné spony. Fflewddur si ozdobu u Taranova hrdla opatrně prohlédl.

„Moc zajímavá věcička,“ prohlásil pak. „Nevím, co všechno ještě umí, ale je na ní symbol bardů – tyhle tři čáry, co trochu vypadají jako hrot šípu.“

„Všiml jsem si jich,“ přikývl Taran, „ale nevěděl jsem, co znamenají.“

„Samozřejmě že ne,“ potvrdil Fflewddur. „Je to součást tajných bardských tradic. Alespoň tolik jsem se naučil, když jsem se snažil studovat na zkoušky.“

„Jaký je ale jejich význam?“ vyptával se Taran.

„Pokud si správně vzpomínám,“ vložila se do hovoru Eilonwy, „když jsem po něm naposledy chtěla, aby přečetl jistý nápis…“

„Ano, ano,“ přerušil ji rozpačitě Ffewddur, „jenže to bylo něco docela jiného. Znamení bardů ovšem znám velice dobře. Je to sice tajné, ale vzhledem k tomu, že už tu sponu stejně máš, nejspíš se

nedopustím žádného prohřešku, když ti to povím. Ty čáry symbolizují vědomosti, pravdu a lásku.“

„To je moc hezké,“ utrousila Eilonwy, „naprosto ale nechápu, proč by se s vědomostmi, pravdou a láskou měly dělat takové tajnosti.“

„Možná bych místo tajné měl spíš říct neobvyklé,“ odpověděl bard. „Občas mám dojem, že je zatraceně těžké najít jen jednu z těch tří věcí, byť třeba samostatně. Dejte je všechny dohromady a dostanete něco skutečně mocného.“

Taran, který si do té chvíle zamyšleně pohrával se sponou, se náhle zarazil a neklidně se rozhlédl kolem. „Pospěšte si,“ vyhrkl, „musíme odtud okamžitě zmizet.“

„Tarane z Caer Dallbenu,“ rozhořčila se Eilonwy, „to už zacházíš opravdu příliš daleko! Dokážu pochopit, že jsme se schovali před deštěm, ale nechápu, proč bychom měli úmyslně jít *do* deště.“

Uposlechla nicméně jeho příkazu; společníci na Taranovo neodbytné naléhání odvázali koně a rozběhli se pryč od úpatí kopce. Neurazili ještě ani deset kroků a celý svah, oslabený lijákem, se s hlasitým rachotem sesul.

Gurgi vyděšeně zaječel a vrhl se na zem k Taranovým nohám. „Ach, statečný, mocný a moudrý rytíři! Gurgi je ti vděčný! Zachránil jsi jeho ubohou citlivou hlavu před strašlivým bušením a tlučením!“

Fflewddur si založil ruce v bok a tiše hvízdl. „No ne, to se na to podívejme. Ještě chviličku a bylo by nás to všechny zaživa pohřbilo. Té spony se nikdy nevzdávej, příteli, je to opravdový poklad.“

Taran neodpověděl. Jednou rukou zabloudil k Adaonově sponě a s úžasem v očích hleděl na zřícenou skalní stěnu.

Krátce před příchodem tmy déšť trochu polevil. Přestože byli promoklí a do morku kosti promrzlí, urazili společníci pořádný kus cesty, než Taran svolil k dalšímu odpočinku. V místech, kam dojeli, se před nimi prostírala šedá a ponurá vřesoviště. Vítr a voda vyryly do země hluboké trhliny, které vypadaly jako škrábance po obřích drápech. Společníci se utábořili v úzké kotlině, vděční za možnost vyspat se alespoň na rozbahněné zemi. Taran dřímal s jednou rukou položenou na železné sponě a s druhou na jilci svého meče. Navzdory vyčerpávající jízdě nebyl tak unavený, jak očekával. Naplňoval ho neobvyklý pocit

vzrušení, odlišný od toho, co cítil, když mu Dallben daroval meč. Sny, které se mu té noci zdály, však byly skličující a znepokojivé.

Za prvního rozbřesku, když společníci vyrazili na další cestu, se Taran o svých snech zmínil Eilonwy. „Nedokážu si je nijak rozumně vyložit," postěžoval si váhavě. „Viděl jsem Ellidyra ve smrtelném nebezpečí. Přitom jsem si ale připadal, jako bych měl svázané ruce a nemohl mu nijak přispět na pomoc."

„Obávám se, že Ellidyra už neuvidíš nikde jinde než právě ve snu," odpověděla Eilonwy. „Rozhodně jsme nikde nenarazili na jedinou jeho stopu. Je docela dobře možné, že už v Moravě byl a zase odjel, nebo že se k bažinám vůbec nedostal. Je to smůla, že ses ve snu nedozvěděl o nějakém jednodušším způsobu, jak ten kotel najít a s celou touhle záležitostí skoncovat. Je mi zima, jsem celá promočená a momentálně mi začíná být úplně jedno, kdo ho má."

„O kotli se mi také zdálo," přiznal Taran s obavami v hlase. „Všechno ale bylo zmatené a zamlžené. Mám takový dojem, že jsme v tom snu na kotel skutečně narazili. Jenže," dodal, „když jsme ho našli, rozplakal jsem se."

Na to Eilonwy projednou nic neřekla a Taran se už víckrát neodvážil o snu promluvit.

Krátce po poledni dorazili k bažinám Morvy.

Taran je před sebou vycítil už dávno předtím, když začala být země pod Melynlasovými kopyty podmočená a zrádně rozměklá. Zahlédl další bažinné ptáky a z velké vzdálenosti k němu dolehlo tajuplné a osamělé volání potáplice. Ze zapáchající půdy kolem se začaly zvedat provazce mlhy, plazící se po zemi a svíjející se jako bílí hadi.

Teď společníci zastavili a mlčky stáli před úzkým ústím močálu. Z místa, kde se nacházeli, se bažiny Morvy rozprostíraly na západ až k obzoru. Na jejich břehu byla půda porostlá obrovskými keři trnitého hlodáš. Na protější straně Taran rozeznával jen řídké skupinky zakrslých stromků. V mrtvé trávě a zpřelámaném rákosí se pod šedivou oblohou tu a tam leskla jezírka stojaté vody. Nos mu zaplnil čpavý zápach prastarého rozkladu a hniloby. Vzduch byl plný nepřetržitého třaslavého bzučení a sténání. Gurgi měl kulaté oči vypoulené hrůzou a bard sebou na Lluagorovi neklidně vrtěl.

„Dovedl jsi nás sem skutečně mistrovsky," ozvala se Eilonwy. „Jak ale čekáš, že se nám podaří v něčem takovém najít ten kotel?"

Taran jí gestem umlčel. Upřeně se zahleděl na obávané bažiny a v jakémsi zapadlém koutě jeho mysli se něco zavrtělo a probudilo. „Nehýbejte se," varoval tiše ostatní. Rychle se ohlédl přes rameno. V linii keřů, jimiž byl porostlý nedaleký pahorek, se objevily šedé stíny. Nebyli to dva vlci, jak se domníval při prvním pohledu, ale dva lovci v kazajkách z vlčí kožešiny. Vedle nich se krčil další lovec v těžkém medvědím plášti.

„Lovci nás našli," pokračoval rychle Taran. „Dělejte přesně to, co budu dělat já. Ani se ale nehněte, dokud nedám znamení." Teď už onomu snu o vlcích jasně rozuměl a přesně věděl, co musí udělat.

Lovci, kteří byli přesvědčeni, že svou kořist překvapí nepřipravenou, se o něco přiblížili.

„Teď!" zaburácel Taran. Pobídl Melynlase kupředu a tryskem se rozjel přímo do bažin. Hřebec klopýtal a bořil se, jak se namáhavě prodíral bahnitou mokřinou. Lovci se s hlasitým řevem rozběhli za ním. V jednom okamžiku se Melynlas málem propadl do hluboké tůně. Pronásledovatelé se obrovskými skoky dostali do jejich těsné blízkosti; byli tak blízko, Že Taran při bázlivém pohledu přes rameno viděl, jak jeden z nich se zuby vyceněnými v děsivém úšklebku natahuje ruku, aby chytil Lluagora za třmen.

Taran stočil Melynlase doprava a Lluagor ho následoval. Za jejich zády zazněl vyděšený výkřik. Jeden z mužů oděných ve vlčí kůži klopýtl a po hlavě se svalil dopředu; zaječel, když ho zalilo husté černé bahno a začalo ho stahovat do hlubin. Jeho dva druzi se chytili jeden druhého a zoufale se snažili uprchnout z míst, kde se jim půda propadala pod nohama. Lovec v medvědí kožešině natáhl obě ruce před sebe, chňapal po úponcích a stoncích a zuřivě vrčel, zatímco poslední válečník zašlapal potápějícího se muže do bahna v marné snaze najít pevnou oporu, která by mu umožnila skokem se vyprostit ze smrtícího močálu.

Melynlas se tryskem hnal dál. Od kopyt mu odstřikovala bahnitá voda, Taran však silného hřebce vedl směrem, jímž zřejmě mířil řetěz potopených ostrůvků, a nedovolil mu zastavit, ani když dosáhli protějšího břehu močálu. Tam, už na pevnější zemi, prolétl hlodášovým

křovím a minul skupinku stromů. S Lluagorem za zády klusal Taran dlouhou roklí do bezpečí vysokého návrší.

Náhle přitáhl hřebci uzdu. Na jedné straně návrší, téměř jako by splývala s okolním podrostem, se choulila nízká chaloupka. Byla tak umně zamaskovaná drny a větvemi, že si ji Taran musel prohlédnout podruhé, než v její stěně našel dveře. Kolem pahorku se táhly polorozpadlé stáje a cosi, co se podobalo rozbitému kurníku.

Taran přiměl Melynlase, aby začal od toho podivného shluku budov pomalu couvat, a gestem naznačil ostatním, že mají zachovat ticho.

„S tím bych si hlavu nelámala," poznamenala Eilonwy. „Jestli tu někdo bydlí, určitě nás slyšel přijíždět. A pokud už nevyběhli ven, aby nás uvítali, nebo aby se s námi dali do boje, řekla bych, že tu spíš nikdo není." Seskočila z Melynlase a zamířila přímo k chaloupce.

„Vrať se!" křikl na ni Taran. Vytasil meč a vydal se za ní. Bard s Gurgim také sesedli a vytáhli své vlastní zbraně. Taran se ostražitě a se všemi nervy napjatými přiblížil k nízkým dveřím. Eilonwy mezitím objevila okno, napůl skryté v trávě a hliněných drnech, a nakukovala dovnitř. „Nikoho nevidím," ohlásila, když k ní došli ostatní. „Podívejte se sami."

„Mám-li říct pravdu," prohlásil bard, když sehnul hlavu a pohlédl přes Eilonwyino rameno, „připadá mi, že tady nikdo nebyl už pěkně dlouho. Tím líp! V každém případě si budeme moci odpočinout v suchu."

Světnice, jak nyní viděl i Taran, se skutečně zdála být opuštěná či přinejmenším trvale neobývaná, protože v ní vládl ještě větší chaos a nepořádek než u Dallbena. V jednom rohu stál široký tkalcovský stav, z kterého visela k zemi spousta volných vláken. Práce napjatá v jeho rámu nebyla ani z poloviny dokončená a nitě byly tak zmuchlané a zauzlené, že si nedokázal představit, že by v ní ještě někdy někdo chtěl pokračovat. Malý stolek byl plný rozbitého nádobí. Na zemi se válely zrezivělé a rozlámané zbraně.

„Jak by se ti líbilo," ozval se za Taranovými zády veselý hlas, „kdybych tě proměnila v ropuchu? A kdybych tě pak rozšlápla?"

KAPITOLA XI
CHALOUPKA

Taran se prudce otočil a pozvedl meč. Náhle se mu v ruce svíjel studený had, syčel a natáčel hlavu k úderu. Taran ho s výkřikem hrůzy odhodil. Had spadl a na zemi místo něj zůstala ležet Taranova zbraň. Eilonwy potlačila zaječení a Taran bázlivě ustoupil zpět.

Tváří v tvář mu stála jakási malá a poněkud obtloustlá žena s kulatým těstovitým obličejem a dvěma nesmírně pichlavými černými očky. Vlasy, které jí z hlavy visely jako chomáč vylouhovaných bažinných řas, měla svázané úponky popínavých rostlin a propíchané jehlicemi s ozdobnými knoflíky, které se v té beznadějné změti téměř ztrácely. Na sobě měla tmavé, beztvaré a nepřepásané roucho, plné záplat a špinavých skvrn. Neobyčejně velké nohy byly bosé.

Společníci se stáhli blíž k sobě. Gurgi se roztřásl jako osika a přikrčil se za Tarana. Bard byl sice bledý a vystrašený, přesto však byl připraven neustoupit.

„Tak pojďte, káčátka moje," oslovila je srdečně čarodějnice. „Slibuju, že to nebude ani trošičku bolet. Ten svůj meč si můžeš vzít s sebou, jestli chceš," dodala a pohlédla s blahosklonným úsměvem na Tarana, „i když potřebovat ho určitě nebudeš. Ještě jsem v životě neviděla ropuchu s mečem. Na druhé straně jsem ale taky v životě neviděla meč s ropuchou, takže dělej, jak uznáš za vhodné."

„Rádi bychom zůstali takoví, jací jsme," vyjela na ni Eilonwy. „Nemyslím, že bychom někomu dovolili, aby nás…"

„Co jste zač?" vybuchl Taran. „Neudělali jsme vám nic zlého. Nemáte důvod nám vyhrožovat."

„Kolik je větviček v ptačím hnízdě?" zeptala se náhle čarodějnice. „Rychle mi odpovězte. No prosím, tak to vidíte," dodala. „Kuřátka moje ubohá, vždyť vy nevíte ani tohle. Jak bych po vás mohla chtít, abyste věděli, co vlastně chcete od života?"

„Jednu věc chci určitě," vyhrkla Eilonwy, „nebýt proměněná v ropuchu."

„Jsi moc hezké malé káčátko,“ promlouvala k ní čarodějnice vlídným a vemlouvavým hlasem. „Dala bys mi svoje vlasy, až je nebudeš potřebovat? Mám s těmi svými poslední dobou příšerné problémy. Máš taky někdy takový pocit, že se ti v nich ztrácejí věci, které pak už nejspíš nikdy v životě neuvidíš?

Na tom ale nezáleží,“ pokračovala. „Být ropuchami, to se vám určitě bude líbit, poskakovat si sem a tam, vysedávat na muchomůrkách… no, to asi ne. Ropuchy na muchomůrkách nevysedávají. Mohli byste ale tancovat v kruzích rosy. Ano, to je docela dobrý nápad.

Neměj strach,“ dodala, naklonila se k Taranovi a pošeptala mu do ucha. „Nebudeš přece věřit, že bych udělala všechno, co jsem říkala. Propána, to ne, ani ve snu by mě nenapadlo tě rozšlápnout. Nesnesla bych, jak by to začvachtalo.“

Taran s rostoucí hrůzou pátral v mysli po něčem, čím by mohl sebe i svoje společníky zachránit. Proměnu, jakou mu tahle rozcuchaná babizna vyhrožovala, by býval považoval za bláznivou a nemožnou, nebýt ovšem vzpomínky na hada, kterého držel v ruce, na jeho hrozivé zuby a studené oči.

„Možná se ze začátku nebudete jako ropuchy cítit nejlíp,“ připustila čarodějnice objektivně. „Bude chvíli trvat, než si na to zvyknete. Až si ale zvyknete,“ konejšila je, „určitě už to nebudete chtít vyměnit za nic jiného.“

„Proč nám tohle děláte?“ vyjel na ni Taran, jehož rozhořčení ještě násobil pocit vlastní bezmocnosti. Naplněn hněvem a odporem odvrátil hlavu, když ho čarodějnice laskavě popleskala po tváři.

„Nemůžu přece připustit, aby mi tu někdo šmejdil a slídil,“ odpověděla. „To snad chápeš, ne? Když udělám výjimku v jednom případě, stane se to podruhé, potřetí, a než se nadějeme, budou vás tu stovky a stovky, budete tu po všem šlapat a plést se nám pod nohy. Věř mi, že takhle je to nejlepší pro všechny.“

Na opačném konci pahorku se v tom okamžiku objevily dvě další postavy. Obě se malé zavalité ženě nápadně podobaly, rozdíl byl jen v tom, že jedna na sobě měla černý plášť s kápí přetaženou přes hlavu, takže jí skoro nebylo vidět do obličeje, a druhá měla na krku pověšený náhrdelník z nějakých mléčně bílých kamenů.

Čarodějnice se jim rozběhla naproti a vesele volala: „Orwen! Orgoch! Pospěšte si! Budeme dělat ropuchy!“

Taran se překvapením zajíkl a střelil rychlým pohledem po bardovi a Eilonwy. „Slyšeli jste ta jména?“ zašeptal vzrušeně. „Našli jsme je!“

Bardův obličej byl plný obav. „To jsme si tedy opravdu pomohli,“ postěžoval si. „Až s námi tyhle babice skončí, řekl bych, že už nám nebude záležet na kotli ani na ničem jiném. Ještě nikdy jsem netancoval v kruhu rosy,“ mumlal si tiše pod vousy. „Za jiných okolností by se mi to možná líbilo, ale takhle ne,“ otřásl se.

„V životě jsem ještě nepotkala nikoho,“ zašeptala Eilonwy, zatímco Gurgi vyděšeně popotahoval, „kdo by dokázal mluvit o takových příšernostech a přitom se usmívat. Je to, jako když ti po zádech lezou nahoru a dolů mravenci.“

„Musíme se je pokusit překvapit nepřipravené,“ přemýšlel Taran. „Nevím, co dokážou, budou-li si s námi muset poradit se všemi najednou. A nevím ani, jestli s nimi něco svedeme my. Musíme se o to ale pokusit. Jeden nebo dva z nás třeba přežijí.“

„Nejspíš nám nic jiného ani nezbývá,“ přikývl bard. Těžce polkl a ustaraně se podíval na Tarana. „Kdyby to snad dopadlo tak, že bych… chci říct, že by mě snad… no ano, myslím kdyby se mi náhodou něco stalo, upřímně tě prosím, abys dával pozor, kam šlapeš.“

Všechny tři čarodějnice se mezitím vrátily k chaloupce. „Poslyš, Orddu,“ protestovala právě ta s náhrdelníkem na krku, „proč to pokaždé musejí být zrovna ropuchy? To tě nenapadá nic jiného?“

„Ale ropuchy jsou tak pěkné,“ trvala na svém Orddu, „takové solidní a příhodné.“

„Co ti vadí na ropuchách?“ divila se čarodějnice s kápí na hlavě. „S tebou je ta potíž, Orwen, že se vždycky snažíš všechno moc komplikovat.“

„Jen jsem navrhovala, abychom zkusily něco jiného, Orgoch,“ bránila se čarodějnice, které říkaly Orwen, „aby to bylo trochu rozmanitější.“

„Já ropuchy miluju,“ zahučela Orgoch a zálibně mlaskla. I ve stínu kápě Taran viděl, jak rysy jejího obličeje poskakují a třesou se; obával se, že tím dává najevo, jak se už nemůže dočkat.

„Jen se na ně podívejte,“ zabručela Orddu, „na housátka moje ubohá, jak jsou celí zmáčení a zabahnění. Už jsem si s nimi promluvila a mám dojem, že si konečně uvědomují, co je pro ně nejlepší.“

„No ne, vždyť to jsou ti, co jsme je viděli ujíždět přes bažinu,“ podivila se Orwen a pohrávala si se svými korálky. „To od tebe bylo hrozně mazané,“ dodala a usmála se na Tarana, „jak jsi ty lovce nalákal, aby je spolkl močál, to byla vážně skvělá práce.“

„Odporné stvůry, tihle lovci,“ zamumlala Orgoch. „Ohavné, chlupaté a divoké potvory. Zvedá se mi z nich žaludek.“

„Starají se jen o svoji práci,“ opovážil se poznamenat bard. „To se jim musí uznat.“

„Zrovna onehdy jsme tady měli celou smečku lovců,“ vzpomínala Orddu. „Šmejdili a slídili všude kolem, zrovna tak jako vy. Takže už snad chápete, proč jsem říkala, že nemůžeme připustit žádné výjimky.“

„V jejich případě jsme taky výjimku neudělaly, že ne, Orddu,“ přidala se k ní Orwen. „I když zrovna z nich jsme ropuchy neudělaly, jestli si vzpomínáš.“

„Vzpomínám si na to velice přesně, má zlatá,“ odpověděla první čarodějnice, „jenže tehdy jsi byla Orddu ty. A když jsi Orddu ty, můžeš si dělat, co se ti zachce. Dnes jsem ale Orddu já, a co řeknu, to platí.“

„To není spravedlivé,“ skočila jí do řeči Orgoch. „Ty chceš vždycky být Orddu. Já už musela být Orgoch třikrát po sobě, zatímco ty jsi byla Orgoch jen jednou.“

„Není to naše chyba, zlato,“ přesvědčovala ji Orddu, „že nechceme být Orgoch. Není to nic příjemného, vždyť víš sama. Máš tak přísterné zažívací potíže. Kdyby sis jen dávala trochu větší pozor na to, co jíš.“

Taran se snažil rozhovor tří čarodějnic sledovat, zjišťoval však, že je ještě zmatenější než na začátku. Ted už mu nebylo jasné ani to, která z nich je vlastně Orddu, která Orwen a která Orgoch, nebo jestli jsou všechny tři ve skutečnosti jedna a ta samá. To, co říkaly o lovcích, v něm však poprvé vzkřísilo jiskřičku naděje.

„Jestli jsou annuvinští lovci vaši nepřátelé,“ prohlásil, „znamená to, že jsme na stejné lodi. Také my proti nim bojujeme.“

„Nepřátelé, přátelé, nakonec to všechno vyjde úplně nastejno,“ zahuhlala Orgoch. „Tak už si přece pospěš, Orddu, a odved je do kůlny. Tohle bylo děsně dlouhé dopoledne.“

„Ty jsi hrozně nenasytná potvora,“ pokárala Orddu stařenu v kápi a tolerantně se na ni usmála. „A to je ještě další důvod, proč ani jedna z nás nechce být Orgoch, pokud se tomu můžeme vyhnout. Možná kdyby ses naučila trochu líp se ovládat…? Jen si pěkně poslechni, co nám ty drahé myšičky ještě povědí. Mělo by to být zajímavé, říkají samé roztomilé věci.“

Orddu se otočila k Taranovi. „Tak, káčátko moje,“ oslovila ho laskavě, „čímpak to, že je mezi vámi a těmi lovci tak zlá krev?“

Taran zaváhal v obavách, aby nevyzradil Gwydionův plán. „Napadli nás,“ začal.

„Samozřejmě, že vás napadli, housátka moje ubohá,“ přikývla soucitně Orddu. „Oni přece napadají každého, na koho natrefí. To je jedna z výhod, které budete mít jako ropuchy, s žádnými podobnými problémy už si nebudete muset lámat hlavu. Budete jen vyvádět v lese a užívat si těch báječných vlhkých rán. Už vás žádní lovci otravovat nebudou. Pravda, budete si muset dávat pozor na volavky, ledňáčky a na hady. Jinak ale nebudete mít na celém světě jedinou starost.“

„Ale co jsou vlastně zač?“ přerušila ji Orwen a obrátila se k Orddu. „To se ani nezeptáš, jak se jmenuji?“

„Ano, ano, to rozhodně udělej,“ zamumlala Orgoch a znovu mlaskla. „Miluji jména.“

Taran opět zaváhal. „Tohle… tohle…“ zakoktal a ukázal na Eilonwy, „tohle je Indeg. A princ Glessic…“

Orwen se zachichotala a spiklenecky Orddu šťouchla. „Jen si je poslechni,“ vypískla. „Jsou tak roztomilí, když lžou.“

„Když nechtějí prozradit svoje pravá jména,“ rozčilovala se Orgoch, „tak je prostě odveď.“

Taran se zarazil. Orddu si ho pozorně prohlížela. Náhle si sklesle uvědomil, že se snaží úplně zbytečně. „Tohle je Eilonwy, dcera Angharadina,“ kapituloval. „A tady je Fflewddur Fflam.“

„Bard k vašim službám,“ dodal Fflewddur.

„A tohle je Gurgi,“ pokračoval Taran.

„Tak tohle je jeden z těch gurgiů,“ ozvala se s obrovským zájmem Orwen. „Mám takový dojem, že už jsem o nich něco slyšela, ale nikdy jsem nevěděla, jak vypadají.“

„To není *jeden* z gurgiů,“ opravila ji rozhořčeně Eilonwy. „To je Gurgi. A je jen jeden.“

„Ano, ano!“ přisvědčil hlasitě Gurgi a odvážil se vystoupit z úkrytu za Taranovými zády. „A je odvážný a chytrý! Nedovolí, aby se z jeho statečných společníků se skákáním a hopsáním staly ropuchy!“

Orgoch na něj zvědavě pohlédla. „Co se s takovým gurgim dělá?“ zeptala se. „Je to k jídlu nebo se na tom sedí?“

„Řekla bych,“ poznamenala Orddu, „že než s tím začneš něco dělat, budeš to nejdřív každopádně muset vyčistit. A co ty, káčátko moje,“ obrátila se k Taranovi, „kdo jsi ty?“

Taran se napřímil a pohodil hlavou. „Já jsem Taran,“ představil se, „pasáček vepřů z Caer Dallbenu.“

„Z Dallbenu!“ vyjekla Orddu. „Ty moje ubohé ztracené kuřátko, proč jsi to neřekl hned? Povídej, jak se daří drahouškovi malému Dallbenovi?“

KAPITOLA XII
MALÝ DALLBEN

Taranovi úžasem poklesla čelist. Než stačil odpovědět, čarodějnice se natlačily přímo ke společníkům a odváděly je do chaloupky. Udiveně se otočil k Fflewddurovi, který se teď, když Orddu přestala mluvit o ropuchách, zdál být o něco méně bledý.

„Malý Dallben?“ sykl Taran. „V životě jsem neslyšel, aby o něm někdo mluvil jako o malém. Mají doopravdy na mysli stejného Dallbena?“

„To nevím,“ odpověděl bard také šeptem. „Jestli se ale domnívají, že je to on… při velkém Belinovi, jen jim to nevymlouvej!“

V chaloupce se čarodějnice se spoustou rozverného poskakování a štěbetání, které však přineslo jen nepatrný opravdový efekt, pustily do úklidu světnice. Orwen, zjevně plná potěšeného vzrušení, přinesla

několik rozvrzaných židlí a stoliček, Orgoch uklidila nádobí ze stolu tím způsobem, že je prostě smetla na podlahu, Orddu zatleskala a zářivě se na společníky usmála.

„Něco takového by mě v životě nenapadlo," začala. „Ale ne, to ne, káčátko moje!" okřikla náhle Eilonwy, která přistoupila blíž k tkalcovskému stavu a právě se k němu sklonila, aby si prohlédla utkanou látku. „Na to nesmis sahat. Ošklivě by ses spálila, je v tom plno kopřiv. Buď hodná holčička a pojď se posadit k nám."

Navzdory tomu, jak srdečně je náhle uvítaly, díval se Taran na čarodějnice s podezřením. Samotná jejich světnice v něm vyvolávala podivné neblahé představy, které nedokázal pojmenovat a které mu unikaly jako stíny. Gurgi s bardem se však zdáli být tím zvláštním zvratem událostí potěšení, a jakmile se na stole před nimi objevilo občerstvení, s chutí se pustili do jídla. Taran tázavě pohlédl na Eilonwy.

Dívka uhádla jeho myšlenky. „Neboj se a klidně jez," uklidňovala ho s ústy zakrytými dlaní. „Všechno je to naprosto v pořádku, nic není otrávené ani začarované. To bych poznala. Naučila jsem se to, když jsem bydlela u královny Achren a studovala na čarodějku. Dělá se to tak, že…"

„Tak, vrabečku můj," umlčela ji Orddu, „teď nám musíš povědět všechno, co vis o drahouškovi malém Dallbenovi. Co dělá? Ještě pořád má Knihu tří zjevení?"

„No… totiž ano, má ji," přisvědčil trochu zmateně Taran a náhle ho napadlo, jestli toho nakonec čarodějnice o Dallbenovi neví víc než on.

„Chudinka malý čermáček," rozplývala se Orddu, „vždyť je to taková těžká knížka. Překvapuje mě, že vůbec dokáže otáčet stránky."

„Totiž, abyste chápaly," vysvětloval stále ještě zmatený Taran, „ten Dallben, kterého známe, vůbec není malý. Je to už naopak starší člověk."

„Starší!" vybuchl Fflewddur. „Je mu tři sta osmdesát let a ani o rok míň! Vím to přímo od Colla."

„Byl to takový malý sladký drahoušek," povzdechla si Orwen. „Ty růžové tvářičky a baculaté prstíky."

„Mám ráda malé děti," prohlásila Orgoch s hlasitým mlasknutím.

„Vlasy má úplně šedivé," pokračoval Taran, kterému se stále ještě nechtělo věřit, že tahle podivná stvoření doopravdy mluví o jeho starém

učiteli. Představa, že učený Dallben někdy měl růžové tvářičky a baculaté prstíky, se zcela vymykala jeho fantazii. „A taky má plnovous," dodal.

„Plnovous?" vyjekla Orddu. „Co malý Dallben dělá s nějakým plnovousem? K čemu by mu pro všechno na světě něco takového bylo? Takový roztomilý puleček!"

„Našli jsme ho jednou dopoledne v bažině," vzpomínala Orwen. „Byl tam docela sám ve velkém proutěném koši. Bylo to tak nevýslovně sladké děcko. Orgoch, ta samozřejmě…"

Při těchto slovech Orgoch nevrle zabručela a oči v hloubi kápě se jí zablýskly.

„Ale no tak, Orgoch, drahoušku, nekoukej tak ošklivě," napomenula ji Orddu. „Jsi tady přece mezi samými přáteli, můžeme spolu o takových věcech mluvit. Dobrá, řeknu to tedy takhle, abych se Orgoch nedotkla. Nechtěla, abychom si ho nechaly. Tedy alespoň ne v obvyklém smyslu toho slova. Ale my jsme chtěly. A tak jsme si to nešťastné ptáčátko přinesly do chaloupky."

„Hrozně rychle rostl," vykládala Orwen. „Ani jsme se nenadály, a už se batolil po svých, žvatlal a dělal pro nás různé drobnosti. Byl tak hodný a zdvořilý, učiněný poklad. A ty říkáš, že má plnovous?" Zavrtěla hlavou. „Zvláštní představa. Kde k němu přišel?"

„Ano, byl to báječný malý vrabeček," přidala se Orddu. „Jenže pak," pokračovala se smutným úsměvem, „došlo k té nepříjemné nehodě. Stalo se to jednou ráno, když jsme spařovaly bylinky a připravovaly dost zvláštní lektvar."

„A Dallben," povzdechla si Orwen, „slaďoučký malý Dallben nám míchal kotlík. Byla to jedna z těch laskavých a pozorných úsluh, kterými nám vždycky pomáhal. Když se ale lektvar začal vařit, překypěl a trochu ho vyprsklo ven."

„Opařilo mu to ty ubohé něžňounké prstíčky," dodala Orddu. „Dallben se ale nerozplakal, to ani náhodou. Jen si ty prstíčky strčil do pusy, špačíček náš statečný. Měl na nich samozřejmě ještě trochu lektvaru, a tak ho spolkl."

„A jakmile to udělal," vysvětlovala Orwen, „věděl rázem úplně všechno, co jsme věděly my. Byl to totiž kouzelný odvar, abyste rozuměli, nápoj moudrosti."

„Po téhle nehodě,“ pokračovala Orddu, „už nepřipadalo v úvahu, aby tu s námi dál zůstával. Už to nikdy nemohlo být stejné, kdepak, nikdy to už nemohlo dělat dobrotu. Nemůžete dát dohromady pod jednu střechu tolik lidí s takovými rozsáhlými vědomostmi. Zvlášť když se vezme v úvahu, že občas dokázal uhádnout i něco z toho, co měla za lubem Orgoch. A tak jsme ho musely nechat běžet – myslím doopravdy nechat běžet. Tentokrát to byla pro změnu Orgoch, která si ho chtěla nechat. Samozřejmě po svém, což by se mu nejspíš příliš nezamlouvalo.“

„Mohl z něj být takový malý sladký drahoušek,“ zamumlala Orgoch.

„Musím říct, že jsme se k němu zachovaly docela velkomyslně,“ pokračovala Orddu. „Dali jsme mu na vybranou mezi harfou, mečem a Knihou tří zjevení. Kdyby byl si vybral harfu, mohl z něj být nejslavnější bard na celém světě, kdyby byl si vzal meč, mohl ten zlatý vrabeček vládnout celému Prydainu. Jenže,“ pokrčila rameny, „on si vybral Knihu tří zjevení. *A* abych řekla pravdu, docela nám tou volbou udělal radost, protože to byla těžká plesnivá bichle, na které se jen usazoval prach. A tak odešel, aby si ve světě vybudoval svoje místo. Od té doby jsme ho neviděly.“

„Ještě štěstí, že tady drahý sladký Dallben není,“ pošeptal Fflewddur Taranovi a uchechtl se. „Ten jejich popis na něj zrovna nesedí. Obávám se, že by je trochu zaskočil.“

Taran byl po celou dobu Ordduina vyprávění zticha a přemýšlel o tom, jakým způsobem by měl zavést řeč na kotel. „Dallben je mým učitelem odjakživa, kam až sahá moje paměť,“ prohlásil nakonec, když dospěl k závěru, že nejlepší taktikou bude upřímnost – zvlášť vzhledem k tomu, že každý pokus o lež na něm čarodějnice zjevně poznaly. „Pokud si ho vážíte stejně jako já…“

„Hluboce ho milujeme, drahouška našeho,“ ujistila ho Orddu. „O tom vůbec nepochybuj.“

„V tom případě vás snažně prosím, abyste nám pomohly splnit jeho přání a přání Gwydiona, prince z Donina rodu,“ pokračoval Taran. Vylíčil, co se událo na zasedání rady, co se dozvěděli u Temné brány a od Gwystyla. Zdůraznil, jak je naléhavě nutné, aby kotel dopravili do

Caer Dallbenu, a zeptal se také, jestli čarodějnice náhodou nespatřily Ellidyra.

Orddu zavrtěla hlavou. „Syna Pen-Llarcauova? Ne, káčátko moje, nikdo takový se tady nikde poblíž neukázal. Kdyby projížděl bažinami, určitě bychom ho byly viděly.“

„Z našeho vršku je opravdu pěkný výhled na vřesoviště,“ doplnila ji Orwen a přikyvovala tak horlivě, že její náhrdelník poskakoval a chřestil. „Musíte tam s námi zajít a také se tím pohledem potěšit. A když už o tom mluvím, jste tu vítáni a můžete zůstat, jak dlouho chcete,“ dodala dychtivě. „Teď, když je malý Dallben pryč a někde si našel plnovous, už tu není ani zpoloviny tak veselo jako dřív. A v ropuchy vás samozřejmě neproměníme – pokud si to výslovně nebudete přát.“

„Ano, ano, jen zůstaňte,“ zakrákala Orgoch a příšerně se zašklebila.

„Naším úkolem je získat zpět kotel,“ zdůraznil opět Taran a Orgošiny poznámky si raději nevšímal. „Podle toho, co nám říkal Gwystyl…“

„Říkals, že vám to pověděl ten jeho havran,“ skočila mu do řeči Orddu. „Nesmíš věřit všemu, co ti napovídají havrani.“

„Doli z ušlechtilého národa mu věřil,“ trval na svém Taran. „Chcete mi snad tvrdit, že žádný kotel nemáte? Ptám se vás jménem samotného Dallbena.“

„Kotel?“ opakovala po něm Orddu. „Božíčku, ano, kotlů máme celé tucty! Máme kotle, hrnce, pánve – ani samy nevíme, kolik toho všeho je.“

„Já mám na mysli annuvinský kotel,“ prohlásil pevně Taran, „kotel Arawna a jeho nesmrtelných válečníků.“

„Ach tak,“ zasmála se vesele Orddu, „tak to zřejmě myslíš černý Crochan.“

„Nevím, jaké má jméno,“ připustil Taran, „ale mohl by to být ten, který hledáme.“

„Víš jistě, že by se ti spíš nehodil některý z těch ostatních?“ zapochybovala Orwen. „Jsou totiž mnohem hezčí než ten starý krám. A taky mnohem praktičtější.

K čemu vám budou synové kotle? Jenom by vám přidělávali starosti. Můžeme vám dát kotlík na přípravu těch nejbáječnějších

uspávacích lektvarů, nebo odvaru, který nastříkáte na narcisy, abyste je zbavili té odporné žluté barvy.“

„Jde nám výhradně o černý Crochan,“ nedal se odradit Taran, který usoudil, že to skutečně musí být jméno Arawnova kotle. „Povíte mi pravdu? Je ten kotel tady?“

„Samozřejmě, že tady je,“ ubezpečila ho Orddu. „Proč by tady neměl být, když byl stejně původně náš? Patřil nám odjakživa!“

„Váš?“ vykřikl užasle Taran. „Arawn vám ho tedy ukradl?“

„Ukradl?“ zamyslela se Orddu. „Ne tak docela. Ne, opravdu nemůžeme říct, že by ho ukradl.“

„Přece jste ho ale nemohly Arawnovi dát,“ vyhrkla Eilonwy, „když jste věděly, co s ním má v úmyslu!“

„I Arawnovi bylo třeba dovolit, aby měl šanci jako všichni ostatní,“ prohlásila shovívavě Orddu. „Jednoho dne pochopíte, proč to tak muselo být. Existuje totiž osud, jímž se řídí veškeré bytí na tomto světě, velké ošklivé Crochany a ubohá malá káčátka, dokonce i my tři jsme podřízeny osudu. Arawn navíc za použití toho kotle draze zaplatil, skutečně velice draze, tím si můžete být jistí. Podrobnosti, káčátka moje, jsou soukromého charakteru a netýkají se vás. V žádném případě mu Crochan neměl patřit navždy.“

„Arawn přísahal, že nám ho po určité době vrátí,“ vysvětlovala Orwen. „Jenže když ten čas vypršel, svou přísahu porušil, jak se ostatně dalo čekat.“

„To neměl dělat,“ zahučela Orgoch.

„A když nám ho nechtěl vrátit,“ dodala Orddu, „co jiného jsme měly podniknout? Prostě jsme mu ho sebraly.“

„Při velkém Belinovi!“ vyhrkl bard. „Vy tři dámy že jste se odvážily do nitra Annuvinu a tu věc jste odnesly? Jak jste to proboha dokázaly?“

„Měly jsme celou řadu možností, můj zvědavý vrabečku,“ usmála se Orddu. „Mohly jsme Annuvin zaplavit temnotou a nechat kotel vyplout ven. Mohly jsme uspat všechny stráže. Nebo jsme se mohly proměnit v… no, na tom nezáleží. Řekněme prostě, že jsme mohly použít mnoha různých metod. Každopádně je kotel zase tady.

A také tady zůstane,“ dodala čarodějnice. „Ne, ne,“ zvedla ruku, aby zarazila Taranovy protesty. „Vidím na vás, že byste si ho rádi

odnesli, to ale vůbec nepřichází v úvahu. To by pro taková zatoulaná kuřátka, jako jste vy, bylo příliš nebezpečné. Můj ty bože, to bychom se pak v noci vůbec nevyspaly. Ne, ne, ani malému Dallbenovi k vůli to nemůžeme udělat.

Popravdě řečeno," pokračovala Orddu, „byste byli v mnohem větším bezpečí jako ropuchy, než kdybyste si něco začali s černým Crochanem." Potřásla hlavou. „Ještě lepší by bylo, kdybychom vás proměnily v ptáky a nechaly vás okamžitě odletět zpět do Caer Dallbenu."

„Ne, to by opravdu nešlo," ujistila je znovu, zvedla se od stolu a uchopila Tarana za ramena. „Musíte odtud odejít, káčátka, a na Crochan už nikdy ani nepomyslet. Vyřiďte drahouškovi malému Dallbenovi a princi Gwydionovi, že se hrozně omlouváme a že, kdybychom pro ně mohly udělat něco jiného… Tohle ale ne. Kdepak, to vážně ne."

Taran se chystal protestovat, Orddu ho však zarazila a rychle ho odvedla ke dveřím; druhé dvě čarodějnice za ním postrčily jeho společníky.

„Dnes v noci se můžete vyspat v kůlně, kuřátka moje," nabídla jim Orddu. „A ráno, hned jak se rozední, vyrazíte za malým Dallbenem. A můžete si vybrat, jestli raději půjdete po svých, nebo," dodala tentokrát už bez úsměvu, „jestli se ponesete na vlastních křídlech."

„Nebo jestli budete celou cestu hopsat," zamumlala Orgoch.

KAPITOLA XIII
PLÁN

Dveře se za nimi s prásknutím zavřely a společníci opět stáli před chaloupkou.

„To je tedy skvělé!" rozkřikla se popuzeně Eilonwy. „Po všech těch řečech o drahouškovi malém Dallbenovi, o slaďoučkém malém Dallbenovi nás vyhodily!"

„Pořád lepší než některé jiné věci, které nám slibovaly, jestli chápete, co tím mám na mysli," mínil bard. „My Fflamové máme

zvířata rádi, nějak v sobě ale nedokážu najít nadšení pro to, abych se stal jedním z nich.“

„Ne, to tedy ne!“ vykřikl zaníceně Gurgi. „Gurgi chce také zůstat takový, jaký je – statečný a chytrý!“

Taran se otočil zpět k chaloupce a zabušil na dveře. „Musejí nás vyslechnout,“ prohlásil. „Neudělaly si čas ani na to, aby si to pořádně rozmyslely.“ Dveře se však neotevřely, a přestože Taran přeběhl k oknu a dlouze a hlasitě na ně ťukal, čarodějnice už se neukázaly.

„Obávám se, že tohle je tvoje odpověď,“ poznamenal Fflewddur. „Pověděly nám všechno, co povědět chtěly – a možná že je to nakonec lepší. A mám takový nepříjemný pocit, že všechno to klepání a bouchání… no, nechtěli bychom přece ty, hmm, dámy vším tím hlukem rozčilit.“

„Nemůžeme odtud jen tak odejít,“ namítl Taran. „Mají kotel ve svém držení, a ať to jsou nebo nejsou Dallbenovy přítelkyně, nikdo z nás neví, co s ním chtějí dělat. Bojím se jich a nevěřím jim. Slyšeli jste, jak mluvila ta, co jí říkají Orgoch. Ano, moc dobře si umím představit, jak by asi byla s Dallbenem naložila.“ Ustaraně potřásl hlavou. „Přesně před tímhle nás Gwydion varoval. Ať má kotel kdokoli, mohl by pro Prydain představovat smrtelné nebezpečí, kdyby se mu zachtělo.“

„Aspoň že ho nenašel Ellidyr,“ ozvala se Eilonwy. „To je jedna věc, za kterou můžeme být vděční.“

„Jestli stojíte o radu někoho, kdo je koneckonců nejstarší ze všech přítomných,“ rozhovořil se Fflewddur, „myslím, že bychom udělali nejlíp, kdybychom si pospíšili domů a nechali tu věc na zvážení Dallbenovi a Gwydionovi. Dallben by snad měl vědět, jak si s těmi babiznami poradit.“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Taran, „s tím nesouhlasím. Ztratili bychom cenné dny cestou. Lovcům se nepodařilo znovu se kotle zmocnit, jenže kdo ví, o co se Arawn pokusí teď? Ne, nemůžeme si dovolit tu věc tady nechat.“

„Projednou a výjimečně,“ prohlásila Eilonwy, „s tebou souhlasím. Když už jsme dospěli takhle daleko, budeme muset vytrvat až do samotného konce. Já těm čarodějnicím taky nevěřím. *Ony* že by prý nespaly při pomyšlení, že máme kotel my? Mě bude rozhodně tlačit noční můra, když si vzpomenu, že je *v jejich* rukou! A to nemluvím o

Arawnovi! Myslím, že nikdo, člověk ani žádná jiná bytost, by neměl mít tak obrovskou moc.“ Otřásla se. „Brr! Už zase mi po zádech lezou mravenci!“

„Ano, dobrá, to je pravda,“ začal Fflewddur. „Faktem ale zůstává, že tu zatracenou nádobu mají ony a ne my. Přitom ony jsou támhle a my jsme tady a všechno nasvědčuje tomu, že to tak i zůstane.“

Taran chvíli zamyšleně mlčel. „Když jim Arawn odmítl ten kotel vrátit,“ ozval se pak, „tak prostě šly a vzaly si ho. A když ho teď nechtějí dát nám, vidím jedinou možnost: také prostě půjdeme a vezmeme si ho.“

„Máme ho ukrást?“ vylekal se bard. Jeho vystrašený výraz se však rychle proměnil a oči se mu rozsvítily. „Chci říct,“ pokračoval a ztlumil hlas v pouhý šepot, „proč ho neukrást? To je naprosto prvotřídní nápad,“ šeptal nadšeně. „Samotného mě to vůbec nenapadlo. Ano, ano, to je to pravé,“ dodal rozčileně. „To je řešení, které má styl a eleganci!“

„Má to jeden háček,“ krotila ho Eilonwy. „Nevíme, kam ten kotel schovaly, a jak se zdá, nemají v úmyslu nás pustit dovnitř a prozradit nám to.“

Taran se zamračil. „Smůla, že tu s námi není Doli, pak bychom s tím žádný problém neměli. Já nevím… nějaká možnost přece musí existovat. Říkaly, že tady můžeme zůstat přes noc,“ pokračoval. „To znamená, že máme čas odteď až do svítání. Pojďte, nebudeme tady stát před jejich chaloupkou, nebo je napadne, že máme něco za lubem. Orddu mluvila o nějaké kůlně.“

Společníci odvedli koně k úpatí pahorku, kde na travnaté ploše vratce stálo nízké zanedbané stavení. Jeho strohý nezdobený zevnějšek působil ponurým dojmem a podzimní vítr se s kvílením honil skulinami v hlínou oplácaných stěnách. Bard zadupal a popleskal se po pažích.

„Na spřádání plánů je tu zpropadená zima,“ poznamenal. „Ty čarodějnice odtud možná mají nádherný výhled na bažiny, ale profukuje tu.“

„Smůla, že tu není trocha slámy,“ dodala Eilonwy, „nebo něco jiného, co by nás udrželo v teple. Takhle zmrzneme dřív, než nás vůbec něco napadne.“

„Gurgi najde slámu,“ nabídl se Gurgi. Vyběhl z kůlny a zamířil ke kurníku.

Taran přecházel kůlnou sem a tam. „Jakmile usnou, budeme se muset do té chaloupky dostat.“ Potřásl hlavou a sáhl si na sponu na hrdle. „Jenže jak? Adaonova spona mě na žádný nápad nepřivedla. To, co se mi o kotli zdálo, mi nedává žádný smysl. Kdybych tomu tak rozuměl…“

„A co kdybys šel spát hned teď,“ navrhl Fflewddur s nadějí v hlase, „a spal tak rychle, jak to jen dokážeš? Chci říct tak tvrdě, jak to jen dokážeš. Třeba bys našel odpověď.“

„Tím si nejsem jistý,“ zapochyboval Taran. „Takhle úplně to nefunguje.“

„No, mělo by to být o hodně jednodušší než provrtat tunel tím kopcem,“ namítl bard, „což měl být můj další návrh.“

„Mohli bychom jim ucpat komín a vykouřit je,“ napadlo Eilonwy. „Pak by jeden z nás mohl nenápadně proklouznout do chaloupky. Vlastně ne,“ opravila se, „když o tom tak přemýšlím, obávám se, že ať bychom jim do komína spustili cokoli… no… nejspíš by do něj vypustily nahoru něco mnohem horšího. A kromě toho žádný komín nemají, takže na tenhle nápad můžeme zapomenout.“

Gurgi se mezitím vrátil z kurníku s plnou náručí slámy a společníci ji s povděkem začali rozkládat na hliněnou podlahu. Gurgi vyběhl ven pro druhou náruč a Taran se s pochybami zahleděl na neuspořádanou hromádku.

„Asi bych mohl zkusit usnout a mít nějaký sen,“ usoudil bez valné naděje. „Rozhodně nemám žádný lepší návrh.“

„Můžeme tě uložit docela pohodlně,“ přesvědčoval ho Fflewddur, „a až budeš spát, my ostatní budeme také přemýšlet. To znamená, že všichni budeme vlastně pracovat, ovšem každý po svém. Řeknu ti ale upřímně,“ dodal, „že mě mrzí, že tu Adaonovu sponu nemám já. Spát? Mně by nikdo nemusel říkat dvakrát, protože jsem utahaný, div nepadnu.“

Taran se stále ještě trochu nejistě chystal zalehnout do slámy, když se znovu objevil Gurgi; oči měl vyvalené a celý se třásl. Tvoreček byl tak vyvedený z míry, že dokázal jen lapat po dechu a mávat rukama. Taran s výkřikem vyskočil. „Co se děje?“

Gurgi mávl rukou směrem ke kurníku, rozběhl se a ostatní společníci si pospíšili za ním. Rozčilený Gurgi je zavedl do chatrče z

proutí omazaného hlínou a pak se vyděšeně stáhl a přikrčil ke stěně. Ukázal do protějšího kouta. Tam, uprostřed slámy, stál kotel.

Byla to bachratá černá nádoba, dosahující poloviční výše dospělého člověka. Její ošklivě rozšklebené ústí bylo dostatečně široké, aby jím prošlo lidské tělo. Okraj kotle byl otlučený a zprohýbaný, jeho boky na mnoha místech promáčknuté a poškrábané, horní hrana i křivka jeho břicha byly potřísněné tmavohnědými skvrnami a šmouhami, o nichž Taran věděl, že nejsou tvořeny rzí. Dlouhá a silná rukojeť byla vyztužena těžkou tyčí a po obou jeho bocích byly zasazeny tlusté kruhy, připomínající články obrovského řetězu. Přestože byl vyroben ze železa, vypadal kotel jako živý, ponuře se mračící a naplněný prastarým zlem. Jeho prázdné ústí zachycovalo studený vítr a z hloubi jeho nitra stoupalo tlumené šeptání jako ztracené hlasy zmučených mrtvých.

„To je černý Crochan," zašeptal Taran, naplněný úžasem a posvátnou hrůzou. Velice dobře chápal Gurgiho zděšení, protože stačilo se na kotel podívat, aby cítil, jak mu srdce svírá ledová ruka. Odvrátil se; měl dojem, že další pohled už by nesnesl.

Fflewddur byl v obličeji celý bledý. Eilonwy si rukou zakrývala ústa a v koutě se žalostně třásl Gurgi. I když to byl on, kdo kotel objevil, žádné nadšené výkřiky tentokrát nevyrážel. Naopak, krčil se v slámě, jako by chtěl vypadat co nejmenší.

„No ano, pravda, asi to doopravdy bude on," souhlasil Fflewddur a těžce polkl. „Na druhé straně," dodal s nadějí v hlase, „by to nemusel být on. Říkaly přece, že se tu všude povaluje spousta jiných kotlů a hrnců. Musíme si dát pozor, abychom se nespletli."

„Je to Crochan," ujistil ho Taran. „Zdálo se mi o něm. A i kdyby toho nebylo, stejně bych ho poznal, protože cítím zlo, které se v něm ukrývá."

„Také ho cítím," zašeptala Eilonwy. „Je plný smrti a utrpení. Už chápu, proč ho Gwydion chce zničit." Otočila se k Taranovi. „Měl jsi pravdu, že ses ho bez odkladu vydal hledat," dodala a otřásla se. „Beru zpět všechno, co jsem říkala. Crochan musí být co nejrychleji zničen."

„Ano," povzdechl si Fflewddur, „obávám se, že je to skutečně Crochan, který hledáme. Proč jen to nemůže být nějaký hezký malý kotlík místo téhle ohavné obrovské potvory? Ale nevadí," pokračoval a zhluboka se nadechl, „chopte se ho! My Fflamové nikdy neváháme!"

„Ne!“ vykřikl Taran a nataženou rukou barda zarazil. „Takhle za plného denního světla ho odnést nemůžeme a zůstávat tady také nesmíme, protože by poznaly, že jsme ho našli. Vrátíme se sem po setmění, přivedeme koně a odvlečeme ho. Teď uděláme nejlíp, když se vrátíme do kůlny a zůstaneme tam, jako by se nic nedělo.“

Společníci se spěšně vrátili do kůlny. Jakmile se Gurgi odpoutal od Crochanu, vrátila se mu částečně dobrá nálada. „Mazaný Gurgi ho našel!“ vykřikoval. „Ach ano! Gurgi vždycky najde to, co se ztratilo. Našel prasátko a teď objevil i veliký kotel na ošklivé vaření a kvašení! Laskavý pán bude mít z hodného Gurgiho radost!“ Obličej měl však zvrásněný strachem.

Taran ho konejšivě poklepal po rameni. „Ano, příteli,“ přisvědčil, „už nejednou jsi nám pomohl. Nikdy by mě ale nenapadlo, že Crochan schovají do prázdného kurníku pod hromadu špinavé slámy.“ Potřásl hlavou. „Myslel bych, že ho budou hlídat líp.“

„Vůbec ne,“ namítl bard. „Udělaly to naopak nesmírně chytře. Daly ho na jedno z prvních míst, kam by se každý podíval, protože moc dobře věděly, že v tak snadné skrýši ho nikoho nenapadne hledat.“

„Možná,“ přikývl Taran a v pochybách se zamračil. „Nebo možná,“ dodal, neschopen potlačit strach, který ho náhle zaplavil, „chtěly, abychom ho našli.“

V kůlně se společníci uložili a pokoušeli se spát, protože jim bylo jasné, že nadcházející noci je čeká těžká a nebezpečná práce. Fflewddurovi a Gurgimu se na chvíli podařilo usnout a Eilonwy se choulila ve svém plášti s hromádkami slámy navršenými kolem sebe. Taran byl natolik neklidný a znepokojený, že ani nezavřel oči. Tiše seděl a v rukou svíral dlouhý kus stočeného provazu, který našel mezi tou trochou věcí, které ještě společníkům zbývaly. Rozhodli se, že kotel zavěsí mezi oba koně a odvedou je do bažin. V lese pak najdou nějaké bezpečné útočiště, kde Crochan zničí.

Z chaloupky se neozývaly žádné známky života. Když však padla tma, v okně se náhle rozzářil plamen svíčky. Taran tiše vstal a opatrně se vykradl z kůlny. Držel se ve stínu, dokud nedošel k nízkému stavení a nenakoukl dovnitř. Na okamžik zůstal stát, protože úžasem nebyl schopen pohybu. Pak se otočil a jak nejrychleji mohl, rozběhl se zpět k ostatním.

„Viděl jsem je tam,“ sděloval šeptem bardovi a Gurgimu, když je probudil. „Je to někdo úplné jiný!“

„Cože?“ vyjekla Eilonwy. „Víš určitě, žes nenarazil na nějakou jinou chaloupku?“

„Samozřejmě, že nenarazil,“ odsekl Taran. „A jestli mi nevěříš, můžeš se jít podívat sama. Nejsou to ty babice jako předtím. Jsou tam tři, to ano, ale jsou jiné. Jedna z nich česala vlnu, druhá předla nitě a třetí seděla u stavu a tkala.“

„Řekl bych,“ zamyslel se bard, „že to nejspíš dělají, aby nějak ukrátily čas. Uprostřed těch nechutných močálů asi moc jiné práce nemají.“

„Doopravdy se na to budu muset zajít podívat sama,“ rozhodla se Eilonwy. „Na samotném tkaní není nic zvlášť divného, ale jinak z těch tvých řečí nejsem ani trochu ráda.“

Pod Taranovým vedením se společníci opatrně připlížili k oknu. Bylo to přesně, jak Taran říkal. V chaloupce seděly tři osoby, které se pilně věnovaly své práci, ani jedna z nich se ale nepodobala Orddu, Orwen nebo Orgoch.

„Jsou překrásné!“ zašeptala Eilonwy.

„Už jsem slyšel o ošklivých babiznách, které se snažily vypadat jako krásné panny,“ zahučel bard, „ale v životě jsem neslyšel o krásných pannách, které by se vydávaly za ošklivé babizny. To není přirozené a upřímně vám povím, že mi z toho běhá mráz po zádech. Myslím, že bychom raději měli popadnout kotel a zmizet.“

„Nevím sice, co jsou zač,“ ozval se Taran, „ale bojím se, že mají větší moc, než jsme si vůbec dokázali představit. Nějak se nám podařilo na něco přinatrefit – a já nevím, co to je. Dělá mi to starosti. Ano, musíme ten kotel co nejrychleji odnést, počkáme ale, až půjdou spát.“

„Jestli půjdou spát,“ zapochyboval bard. „Když jsem viděl tohle, už mě nemůže překvapit, ani kdyby se na noc věšely za nohy jako netopýři.“

Dlouhou dobu se Taran obával, že měl Fflewddur pravdu a že čarodějnice vůbec nepůjdou spát. Společníci se střídali v hlídání chaloupky a pomalu se už blížilo svítání, když svíčka konečně zhasla. Přestože mu další odklad působil pravou agónii, Taran ještě vyčkával. Brzy se zevnitř začalo ozývat hlasité chrápání.

„Určitě se zase vrátily do původní podoby,“ poznamenal bard. „Nedokážu si představit, že by krásné dámy takhle chrápaly. Ne, to je Orgoch. To její chrápání poznám kdekoli.“

V nehybných stínech falešného úsvitu společníci honem přeběhli ke kurníku, kde se Eilonwy odvážila rozsvítit svoje šidítko.

Crochan dřepěl v koutě, černý a zlověstný.

„Pospěšte si!“ zavelel Taran a uchopil rukojeť kotle. „Fflewddure, popadněte s Eilonwy ty kruhy a Gurgi ho chytí z druhé strany. Vytáhneme ho ven a přivážeme ho ke koním. Připraveni? Tak všichni zdvihejte.“

Společníci mohutně zabrali a málem se svalili na zem. Kotel se nepohnul. „Je těžší, než jsem si myslel,“ zabručel Taran. „Zkusíme to ještě jednou.“ Chtěl si na rukojeti o kousek přehmátnout, nedokázal z ní však zvednout ruce. V náhlém návalu strachu se je pokusil odtrhnout. Bylo to marné. „Poslyšte,“ zamumlal bard, „mám takový dojem, že jsem se nějak chytil.“

„Já taky!“ vyhrkla Eilonwy a všemožně se snažila odtrhnout ruce.

„A Gurgi je chycený!“ zakvílel vyděšený Gurgi. „Ach, hrůza! Nemůže se pohnout!“

Společníci sebou zoufale škubali ze strany na stranu a bojovali s němým železným nepřítelem. Taran páčil a tahal, dokud mu se vzlykem nedošly síly. Eilonwy se vyčerpaně zhroutila k zemi s rukama stále na těžkém kruhu. Taran se ještě jednou pokusil osvobodit. Černý Crochan ho neúprosně držel. Ve dveřích se objevila postava v dlouhé noční košili. „To je Orddu!“ zabědoval bard. „Teď z nás určitě nadělá ropuchy!“

KAPITOLA XIV
CENA

Orddu, která ospale mžourala a vypadala ještě rozčepýřeněji než obvykle, vešla do kurníku. Za ní následovaly ostatní dvě čarodějnice, také v rozevlátých nočních košilích, s vlasy rozpuštěnými a spadajícími jim na ramena ve velkých zamotaných a zmuchlaných pramenech. Měly už zase podobu starých babic a ani v nejmenším nepřipomínaly krásné panny, které Taran špehoval oknem. Orddu zvedla nad hlavu prskající svíčku a zadívala se na společníky. „Ach, jehňátka moje ubohá!“ vykřikla. „Copak to jen provedla? Snažily jsme se je před tím ošklivým Crochanem varovat, ale umíněná malá housátka neposlouchala! Ale, ale,“ zakvokala lítostivě, „teď mají chycené prstíčky!“

„Nemyslíš,“ zeptala se Orgoch krákavým šepotem, „že bychom měly rozdělat oheň?“

Orddu se k ní otočila. „Buď přece zticha, Orgoch,“ napomenula ji. „Co to máš za strašlivé nápady? Na snídani je ještě moc brzo.“

„Nikdy není brzo,“ zahučela Orgoch.

„Jen se na ně podívej,“ pokračovala shovívavě Orddu. „Jsou tak roztomilí, když mají strach. Docela jako ptáčátka bez peří.“

„Vy jste nás podvedly, Orddu,“ rozčilil se Taran. „Věděly jste, že ten kotel najdeme, a také jste věděly, co se potom stane.“

„Ale samozřejmě, to víš, že jsme vás podvedly, kuřátko moje,“ přisvědčila sladce Orddu. „Jen jsme byly zvědavé a chtěly jsme vědět, co uděláte, až ho najdete. A teď jste ho našli a my už to víme!“

Taran se zoufale snažil osvobodit. Navzdory své hrůze pohodil hlavou a upřel na Orddu vzdorovitý pohled. „Zabijte nás, jestli chcete, vy ohavné, zlomyslné babizny!“ hulákal. „Máte pravdu, chtěli jsme ten kotel ukrást a zničit! A já se o to budu snažit dál, dokud budu naživu!“ Vztekle se vrhl po nehybném Crochanu a vší silou se ho marně snažil vyškubnout ze země.

„Hrozně ráda se dívám, jak se rozčilují, co říkáš?“ pošeptala Orwen radostně Orgoch.

„Dávej si přece pozor,“ napomenula Orddu Tarana, „nebo si ještě ublížíš, když sebou budeš takhle mrskat. Odpouštíme ti, že jsi nám řekl ohavné babizny,“ dodala velkomyslně. „Jsi rozčilený, kuřátko moje ubohé, a to pak člověk říká všelijaké nesmysly.“

„Jste zlá stvoření!“ rozkřikl se na ni Taran. „Dělejte si s námi, co chcete, ale dřív nebo později se najde někdo, kdo vás přemůže. Gwydion se dozví, co se s námi stalo. A Dallben…“

„Ano, ano!“ křičel Gurgi. „Oni si vás najdou, určitě si vás najdou! A přijdou s velkým ničením a mučením!“

„Ale moji drazí kohouta,“ odpověděla Orddu, „vy jste to pořád ještě nepochopili, že ne? Zlá stvoření? Kdepak, požehnána buďte vaše tepající srdíčka, my přece nejsme zlé.“

„No, sotva bych tomuhle říkal ‚dobro‘,“ zabručel bard, „alespoň ze svého osobního hlediska ne.“

„Samozřejmě že ne,“ přitakala Orddu. „Nejsme totiž ani dobré, ani zlé. Zajímají nás prostě věci takové, jaké jsou. A momentálně se věci zřejmě mají tak, že jste se tím kotlem nechali chytit.“

„A vám na tom vůbec nezáleží!“ zasténala Eilonwy. „To je horší, než kdybyste byly zlé!“

„Přirozeně, že nám na tom záleží, moje drahá,“ ujistila ji konejšivě Orwen. „Jenom nám na tom nezáleží tak docela stejně jako vám, nebo spíš záleží přesně nevystihuje to, jak se na to díváme.“

„Tak už dost,“ ujala se slova Orddu, „nelamte si hlavu tak složitými problémy. Marníme tu čas povídáním, a přitom bychom vám chtěly říct něco, co vás určitě potěší. Vyneste Crochan ven – tady je hrozně zatuchlo a špinavo – a tam vám to povíme. Tak dělejte přece,“ pobídla je, „teď už ho unesete.“

Taran po ní střelil nedůvěřivým pohledem, nakonec se však přece jen do kotle opřel svou váhou. Kotel se pohnul a Taran navíc zjistil, že už má volné ruce. S velkou námahou se společníkům podařilo Crochan zvednout a vynést ven z kurníku.

Venku se mezitím slunce zvedlo nad obzor. Když společníci postavili kotel na zem a rychle od něj odstoupili, paprsky svítání přebarvily černé železo na krvavě rudý odstín.

„Takže, jak už jsem říkala,“ dala se znovu do řeči Orddu, zatímco si Taran a jeho přátelé masírovali rozbolavělé paže a ruce, „důkladně jsme

si o tom promluvily a shodly jsme se – dokonce i Orgoch s námi souhlasí –, že si Crochan můžete odnést, jestli ho doopravdy chcete.“

„Vy dovolíte, abychom ho odnesli?“ užasl Taran. „Po tom všem, co jste vyváděly?“,

„Přesně tak,“ přikývla Orddu. „Crochan není k ničemu. Dají se v něm jen dělat synové kotle. Arawn ho zkazil tak, že k ničemu jinému už se nehodí, to si asi umíte představit. Je to sice smutné, ale je to tak. A mohu vás ujistit, že synové kotle jsou ti poslední tvorové na celém světě, o které máme zájem, aby se tu kolem potloukali. Dospěly jsme k závěru, že s Crochanem bychom měly jedině spoustu starostí. A protože jste Dallbenovi přátelé…“

„Tak nám Crochan dáte?“ vyvalil Taran užasle oči.

„Bude nám velkým potěšením vám vyhovět, dámy,“ prohlásil bard.

„Jen pomalu, pomalu, káčátka moje,“ přerušila je Orddu. „Kdo říkal, že vám Crochan dáme? Propána, to ne! My nikdy nikomu nic nedáváme. Jen to, co si musíte zasloužit, stojí za to mít. Dáme vám ale příležitost, abyste ho koupili.“

„Nemáme žádné poklady, které bychom mohli nabídnout,“ zachmuřil se Taran. „Nemáme bohužel vůbec nic.“

„Samozřejmě nečekáme, že zaplatíte tolik, kolik zaplatil Arawn,“ uklidňovala ho Orddu, „jsme si ale jisté, že se najde něco, co byste výměnou za něj mohli nabídnout. Co třeba… severní vítr v pytli?“

„Severní vítr?“ vyjekl Taran. „To je nemožné! Jak vás mohlo napadnout…?“

„Dobrá,“ povolila Orddu, „nebudeme dělat problémy. Tak tedy jižní vítr. Ten je mnohem mírnější.“

„Děláte si z nás legraci!“ vykřikl nakvašeně Taran. „Cena, kterou žádáte, je mnohem vyšší než všechno, co může kdokoli z nás zaplatit.“

Orddu zaváhala. „Máš možná pravdu,“ připustila. „No prosím, tak tedy něco trochu osobnějšího. Už to mám!“ usmála se zářivě na Tarana. „Dej nám… dej nám ten nejhezčí letní den, na který si vzpomínáš! A nevymlouvej se, že nemůžeš, protože ten patří tobě.“

„Ano, ano,“ přidala se dychtivě Orwen. „Báječné letní odpoledne plné slunce a ospalých vůní.“

„Není nic tak slaďoučkého,“ zamumlala Orgoch a slastně si olízla rty, „jako letní odpoledne, křehoučké jako mladé jehňátko.“

„Jak vám mohu takový den dát?“ bránil se Taran. „Nebo kterýkoli jiný den, když jsou… když je mám někde v sobě? Nemůžete je ze mne vytáhnout! Chci říct…“

„Mohly bychom to zkusit,“ zamumlala Orgoch.

Orddu si trpělivé povzdechla. „No dobrá, housátka moje. Daly jsme vám několik návrhů a teď jsme ochotné si poslechnout, co navrhnete vy. Upozorňuji vás ale, že to musí být spravedlivá výměna, musí to být něco, čeho si ceníte stejně jako Crochanu.“

„Cením si svého meče,“ prohlásil Taran. „Dostal jsem ho darem od Dallbena a je to první zbraň, která mi kdy doopravdy patřila. Dostanu-li Crochan, rád se s ním rozloučím.“ Rychle si začal rozepínat opasek, Orddu však jen přezíravě mávla rukou.

„Meč?“ ušklíbla se a zavrtěla hlavou. „Propána, to ne, káčátko moje. Mečů už máme spoustu – vlastně jich máme až moc. A je mezi nimi i několik slavných zbraní, které patřily mocným válečníkům.“

„V tom případě,“ pokračoval bez váhání Taran, „vám nabízím Lluagora. Je to ušlechtilé zvíře.“ Odmlčel se, když viděl, že se Orddu zamračila. „Nebo,“ dodal zdráhavě tichým hlasem, „je tu ještě můj kůň, Melynlas, hřebeček Melyngařin, na níž jezdí sám princ Gwydion. Na světě není rychlejší a jistější zvíře. Melynlase si cením nade vše ostatní.“

„Koně?“ zamyslela se Orddu. „Ne, to by doopravdy nešlo. Krmit je a starat se o ně, to je hrozně namáhavá práce. A kromě toho je těžké chovat nějaké zvíře, když je tu Orgoch.“

Taran se na okamžik odmlčel. Zbledl v obličeji, když pomyslel na Adaonovu sponu a jeho ruka k ní zabloudila, jako by ji chtěla chránit. „Už mi tedy nezbývá nic jiného…“ začal váhavě.

„Ne, to ne!“ vykřikl Gurgi, protlačil se kupředu k čarodějnici a v ruce třímal svůj váček. „Vezměte si Gurgiho veliký poklad! Vezměte si pytlíček s pochoutkami a pokroutkami.“

„Jídlo nechceme,“ odmítla Orddu. „To by také k ničemu nebylo. Jediná z nás, která má alespoň trochu zájem o jídlo, je Orgoch. A jsem si jistá, že v tom tvém váčku není nic, co by ji lákalo.“

Gurgi na ni bezradně hleděl. „Nic jiného ale ubohý Gurgi nemůže nabídnout.“ Znovu k ní natáhl ruku s váčkem.

Čarodějnice se usmála a zavrtěla hlavou. Gurgi svěsil ruce k tělu a se shrbenými rameny se od ní žalostně odvrátil.

„Určitě máte rády šperky," vložila se spěšně do hovoru Eilonwy. Stáhla si z ruky prsten a podávala ho Orddu. „Je to roztomilá věcička," přesvědčovala ji. „Dostala jsem ji od prince Gwydiona. Vidíte ten kámen? Vybrousili ho řemeslníci ušlechtilého národa."

Orddu si od ní prsten vzala a přidržela si ho u přimhouřeného oka. „Vážně je roztomilý," uznala. „Moc pěkný. Skoro tak pěkný jako ty, jehňátko moje. Ale mnohem starší než ty. Ne, to bohužel není to pravé. Prstenů máme taky spoustu a o další už vážně nestojíme. Nech si ho, kuřátko moje. Jednou se ti možná bude k něčemu hodit, nám by se ale určitě nehodil." Vrátila prsten Eilonwy, která si ho posmutněle nasadila zpět na prst.

„Mám ještě něco, co je mi nesmírně drahé," nedala se odradit. Sáhla do záhybů svého pláště a vytáhla zlatou kouli. „Mám tohle," oznámila a otočila jí v rukou tak, že se rozzářila jasným světlem. „Je to mnohem lepší než obyčejná svítilna," vysvětlovala. „V tomhle světle vidíte věci jinak, jakoby zřetelněji. Je to moc užitečná hračka."

„To je od tebe ohromně milé, že nám ji nabízíš," usmála se Orddu. „Opět ale musím říct, že to je něco, co nijak zvlášť nepotřebujeme."

„Dámy, dámy!" vyhrkl Fflewddur. „Přehlédly jste šanci na naprosto vynikající obchod." Pokročil kupředu a sejmul si z ramene harfu. „Naprosto chápu, že váčky s potravou a podobné nesmysly vás ani trochu nezajímají. Byl bych ale rád, kdybyste se podívaly na tuhle harfu. Žijete na tomhle bezútěšném vřesovišti samotné," pokračoval, „a trocha hudby by pro vás měla být to pravé.

Tahle harfa hraje prakticky sama," vychvaloval svoji nabídku Fflewddur. Přiložil si překrásně tvarovaný nástroj k rameni, sotva se dotkl strun a okamžitě se ozvala táhlá příjemná melodie. „Vidíte?" vykřikl bard, „nic na tom není!"

„Ach, ta je krásná!" zamumlala žádostivě Orwen. „Jen pomyslete na všechny ty písně, které bychom si mohly zpívat, abychom se trochu rozptýlily!"

Orddu si harfu zvědavě prohlížela. „Vidím, že spousta strun je přetrhaná a znovu navazovaná. To na ně tak nepříznivě působí špatné počasí?"

„Ne, to není zrovna počasím,“ přiznal bard. „Struny mi totiž praskají dost často. Ale jen tehdy, když… když si trochu přibarvím skutečnost. Dámy jako vy určitě podobné problémy mít nebudou.“

„Chápu, proč si svého nástroje tak ceníš,“ přikývla Orddu. „Jenže kdybychom chtěly hudbu, můžeme si kdykoli poslat pro pár ptáčků. Ne, po zralém uvážení myslím, že by nám byla spíš na obtíž, pořád ji ladit a tak podobně.“

„Určitě už nemáš nic jiného?“ vyptávala se dychtivě Orwen.

„To je všechno,“ povzdechl si zklamaně bard. „Úplně všechno. Pokud nás totiž nechcete svléknout z našich plášťů.“

„Propána, to ne!“ ujistila ho Orddu. „To by přece vůbec nebylo pěkné, abychom taková káčátka nechaly odejít bez nich. Vždyť byste umrzli – a k čemu by vám pak náš Crochan byl?

Je mi to hrozně líto, kuřátka moje,“ pokračovala Orddu. „Doopravdy se zdá, že nemáte nic, co by nás zajímalo. Dobrá, tak si tedy Crochan necháme a vy můžete jít.“

KAPITOLA XV
ČERNÝ CROCHAN

„Sbohem, sovičky moje,“ loučila se s nimi Orddu a otáčela se zpět k chaloupce. „Je to smůla, že jste se s námi nedokázali dohodnout na výměně. Jenže i tak to někdy v životě chodí. Leťte pěkně domů do hnízda a moc od nás pozdravujte malého Dallbena.“

„Počkejte!“ zavolal Taran a rozběhl se za ní. Eilonwy, která si uvědomila, co má v úmyslu, nesouhlasně vykřikla a chytila ho za paži. Taran ji jemně odstrčil. Orddu se zastavila a ohlédla se po něm.

„Ještě mám… ještě mám jednu věc,“ vypravil ze sebe tiše Taran. Odmlčel se a zhluboka se nadechl. „Tu sponu, kterou nosím, dar Adaona, syna Taliesinova.“

„Sponu?“ opakovala Orddu a zvědavě na něj hleděla. „Vážně máš nějakou sponu? Ano, to by možná bylo zajímavější. Možná dokonce to pravé. Měl sis na ni vzpomenout dřív.“

Taran zvedl hlavu a pohlédl Orddu přímo do očí. Na ten kratičký okamžik se mu zdálo, že jsou zcela sami. Pomalu zvedl ruku k hrdlu a cítil, jak se mu síla spony rozlévá celým tělem. „Ty sis s námi jen hrála, Orddu," obvinil šeptem čarodějnici. „Hned jak jsme sem přišli, všimla sis, že tu Adaonovu sponu mám. A poznala jsi, co je zač."

„Není to snad jedno?" odpověděla Orddu. „Stále ještě záleží jen na tobě, jestli ji chceš vyměnit nebo ne. Ano, tu sponu dobře známe. Vyrobil ji v dávných dobách Menwy, syn Teirgwaeddův, první z bardů."

„Mohly jste nás všechny zabít," zamumlal Taran, „a tu sponu si vzít."

Orddu se smutně usmála. „Ty to nechápeš, kuřátko nešťastné? Stejně jako samotné vědomosti, pravdu a lásku je třeba i tu sponu dát dobrovolně, protože jinak by její kouzelná moc byla zlomena. A ona skutečně má obrovskou moc. To je také něco, co si musíš uvědomit. Bard Menwy ji totiž očaroval mocným kouzlem a naplnil ji sny, moudrostí a vizí. S takovou sponou by malé káčátko mohlo získat mnoho slávy a cti. Kdo ví? Mohlo by se rovnat všem hrdinům Prydainu, dokonce i princi Gwydionovi z Donina rodu.

Důkladně si to rozmysli, káčátko," vybízela ho Orddu. „Jestli se jí jednou vzdáš, nikdy už se k tobě nevrátí. Chceš ji skutečně vyměnit za kotel plný zla jen proto, abys ho mohl zničit?"

Když Taran sevřel sponu v ruce, s hořkostí v srdci si zřetelně připomněl potěšení z toho, co viděl a cítil, vzpomínal na pavučinu plnou třpytivých kapek rosy, na to, jak zachránil své společníky před skalním sesuvem, na Gurgiho chválícího jeho moudrost, na obdiv v Eilonwyiných očích a na Adaona, který sponu svěřil do jeho opatrování. Znovu ho naplnila pýcha plynoucí ze síly a z vědomostí. Ohavný kotel u jeho nohou jako by se mu vysmíval.

Taran přikývl, sotva mocen slova. „Ano," přitakal těžce. „To je obchod, který s vámi chci uzavřít." Pomalu rozepnul sponu, kterou měl u krku. Když ten kousek železa vkládal Orddu do natažené ruky, měl pocit, jako by mu v srdci zaplápolalo a zhaslo jakési světélko, a téměř vykřikl bolestí, jakou mu to způsobilo.

„Ujednáno, kuřátko moje!" zaradovala se Orddu. „Sponu za Crochan!"

Společníci stáli kolem, mlčenliví a zaražení. Taran zaťal ruce v pěst. „Crochan je náš," prohlásil a zpříma pohlédl Orddu do tváře. „Nemám pravdu? Je náš a můžeme s ním naložit, jak chceme?"

„Ale samozřejmě, ptáčátko moje drahé," ubezpečila ho Orddu. „Když uzavřeme obchod, nikdy ho neporušíme. Je celý váš, o tom není pochyb."

„Ve vaší stáji," pokračoval Taran, „jsem viděl kladiva a železné sochory. Dovolíte nám, abychom jich použili? Nebo snad," zeptal se hořce, „za to musíme zaplatit ještě něčím dalším?"

„Ale samozřejmě, že jich můžete použít," odpověděla Orddu. „Řekněme, že vám jejich použití přihodíme navíc; musím totiž přiznat, že jsi odvážné kuřátko."

Taran zavedl společníky ke stáji a tam se zastavil. „Chápu, o co jste se všichni snažili," oslovil je tiše a jednoho po druhém je uchopil za ruce. „Všichni jste byli ochotní vzdát se kvůli mně toho, na čem vám nejvíc záleží. Jsem rád, že si Orddu nevzala tvoji harfu, Fflewddure," dodal. „Vím, jak nešťastný bys byl bez své hudby, ještě nešťastnější než já bez své spony. A ty, Gurgi, by ses nikdy neměl pokoušet obětovat kvůli mně svoje pochoutky a pokroutky. A tvůj prsten i tvoje šidítko, Eilonwy, jsou příliš užitečné a krásné, abys je vyměnila za ošklivý Crochan."

„Všechny ty věci," mluvil dál Taran, „jsou nyní dvojnásob cenné. A totéž platí i pro vás, kteří jste nejlepší z věrných druhů." Chopil se těžkého perlíku, který stál opřený o stěnu. „Teď pojďte, přátelé, musíme dokončit svůj úkol."

Vyzbrojeni železnými sochory a palicemi si společníci pospíšili zpět k chaloupce, kde Taran před zvědavými zraky přihlížejících čarodějnic zvedl svůj perlík. Veškerou svou silou jím udeřil do Crochanu.

Perlík se odrazil a odskočil. Kotel zaduněl jako obrovský zvon ohlašující zkázu, ale nezůstalo na něm ani škrábnutí. S rozzuřeným výkřikem Taran udeřil znovu. Bard a Eilonwy zasypali kotel vlastní sprškou ran, zatímco Gurgi do něj tloukl železným sochorem.

Navzdory veškerému úsilí se jim nepodařilo kotel ani v nejmenším poškodit. Zalitý potem a vyčerpaný se Taran opřel o svůj perlík a otřel si obličej.

„Měli jste nám povědět, housátka moje, co máte v úmyslu,“ zavolala na ně Orddu. „Byly bychom vám totiž řekly, abyste to nedělali.“

„Kotel teď patří nám,“ odsekla Eilonwy. „Taran za něj zaplatil víc než přiměřenou cenu. A je jen na nás, jestli ho chceme rozbít!“

„Přirozeně,“ přikývla Orddu. „A když chcete, můžete si do něj klidně mlátit a kopat třeba tak dlouho, dokud si ptáci nezačnou stavět nová hnízda. Jenže, housátka moje pošetilá, tímhle způsobem Crochan nikdy nezničíte. Propána, to ne, jdete na to úplně špatně!“

Gurgi, který se užuž chystal vlézt do Crochanu a pustit se do něj zevnitř, se zarazil a poslouchal, zatímco Orddu mluvila dál.

„Protože Crochan patří vám,“ prohlásila, „máte právo dozvědět se, jak se ho můžete zbavit. Existuje jen jedna možnost, byť velice prostá a elegantní.“

„Tak nám ji prozraďte!“ zahřměl Taran. „Ať už s tou ohavností můžeme skoncovat!“

„Musí do ní vlézt někdo živý,“ sdělila mu Orddu. „Když to udělá, Crochan se rozpadne na kusy. Tahle metoda má ovšem,“ dodala, „jednu jedinou nepříjemnou komplikaci, že totiž to ubohé káčátko, které vleze dovnitř, už se nikdy nedostane živé ven.“

Gurgi s vyděšeným zaječením odskočil od kotle a odběhl do bezpečné vzdálenosti, odkud zuřivě mával svým železným sochorem a hrozil Crochanu zaťatou pěstí.

„Ano,“ potvrdila s úsměvem Orddu, „tak se věci mají. Crochan vás stál jen jedinou sponu, chcete-li ho ale zničit, bude vás stát ještě jeden život. A nejen to; ten, kdo se vzdá života, aby Crochan zlikvidoval, tak musí učinit dobrovolně, při plném vědomí toho, co dělá.“

„A teď, kuřátka moje,“ pokračovala, „se už doopravdy musíme rozloučit. Orgoch je strašlivě ospalá. Vzbudili jste nás hrozně brzy po ránu, víte? Tak sbohem, sbohem.“ Zamávala jim, spolu se zbývajícími dvěma čarodějnicemi se otočila a zmizela v chaloupce.

„Počkejte!“ vykřikl Taran. „Povězte nám, to neexistuje žádná jiná možnost?“ Rozběhl se ke dveřím.

Ve dveřích se na okamžik objevila Ordduina hlava. „Vůbec žádná, kuřátko moje,“ pravila čarodějnice a poprvé jí v hlase zazněl náznak soucitu.

Dveře se Taranovi přibouchly před nosem. Marně na ně bušil; čarodějnice už zevnitř neodpověděly jediným slovem, a dokonce i okno náhle zahalila neprostupná černá mlha.

„Když Orddu a její přítelkyně řeknou sbohem," poznamenal bard, „myslí to vážně. Pochybuji, že je ještě uvidíme." Náhle se rozjasnil. „A to je za celé dnešní ráno ta nejlepší zpráva."

Taran unaveně upustil perlík na zem. „Přece musí být ještě něco jiného, co můžeme udělat. I když Crochan nedokážeme zničit, nemůžeme ho tu přece nechat."

„Někam ho schováme," navrhl Fflewddur. „Zakopeme ho. A řekl bych, že bychom to měli udělat co nejdřív. Můžeš si být stoprocentně jistý, že nenajdeme nikoho, kdo by byl ochoten kvůli nám do něj skočit a rozbít ho."

„Ne," zavrtěl hlavou Taran, „nemůžeme ho nikam schovat. Dřív nebo později by ho Arawn našel a všechno, co jsme pro něj obětovali, by vyšlo nazmar. Dallben už bude vědět, co s ním," pokračoval. „On jediný je dostatečně moudrý, aby si s kotlem poradil. Vždyť i Gwydion měl v plánu dopravit Crochan do Caer Dallbenu. My teď musíme udělat totéž."

Fflewddur přikývl. „Řekl bych, že to je nejspíš jediná bezpečná možnost. Je to ale hrozně nešikovná potvora. Nevím, jak si s ním my čtyři na některých těch horských stezkách poradíme."

Společníci vyvedli před tichou chaloupku Lluagora s Melynlasem a připevnili kotel provazy mezi oba koně. Gurgi a Eilonwy vedli těžce naložená zvířata, zatímco Taran s bardem kráčeli jeden před kotlem a druhý za ním a udržovali ho v rovnováze.

Přestože chtěl Taran co nejrychleji nechat Ordduinu chaloupku daleko za sebou, znovu projet bažinami Morvy už se neodvažoval. Místo toho rozhodl, že společníci budou nejprve cestovat podle jejich okraje, držet se na pevné zemi a sledovat trasu, která močál širokým obloukem obejde, dokud se nedostanou ke vřesovištím.

„Je to delší cesta," připustil Taran, „ale bažiny jsou příliš zrádné. Když jsme jimi projížděli minule, vedla mě Adaonova spona. Bojím se," dodal s povzdechem, „Že tentokrát by nás čekal stejný osud jako ty lovce."

„Ale to je vynikající nápad!“ vyhrkl bard. „Nemyslím tedy pro nás,“ dodal honem, „ale pro Crochan. Potopíme tu ohavnou nádobu do pohyblivého písku!“

„Děkuju pěkně!“ ušklíbla se Eilonwy. „Než ten pohyblivý písek najdeme, zapadneme do něj i s Crochanem. Jestli jsi unavený, můžeme se vyměnit a povedeš Melynlase.“

„Ne, to rozhodně ne,“ zabručel Fflewddur. „Vždyť to zase taková dřina není. Naopak, ta námaha mi pomáhá se trochu pocvičit a protáhnout, je to docela osvěžující. My Fflamové se nikdy neunavíme!“

Při těchto slovech praskla jedna struna na jeho harfě, bard si toho však nevšímal, protože měl plné ruce práce s přidržováním své strany rozhoupaného kotle.

Taran se mlčky pachtil vpřed a mluvil jen tehdy, když potřeboval Eilonwy a Gurgimu dát nějaké pokyny. S několika krátkými zastávkami na odpočinek pokračovali v cestě celý den, přesto si Taran za soumraku uvědomil, že urazili jen krátkou vzdálenost a sotva se dostali na okraj otevřených vřesovišť. Byl si také vědom vlastní únavy, tělo mu připadalo těžké jako samotný Crochan. Bylo to vyčerpání, jaké nikdy nepocítil, když nosil Adaonovu sponu.

Utábořili se na otevřené pláni, studené a holé, zahalené mlhou, která se sem valila z bažin Morvy. Uvolnili provazy, jimiž byl Crochan připevněn k unaveným koním, a Gurgi rozdělil jídlo ze svého sáčku. Když se najedli, vrátila se Fflewddurovi dobrá nálada. Přestože se v zimě a vlhku celý třásl, přiložil bard k rameni harfu a pokusil se společníky povzbudit veselou písní.

Taran, který bardovu hudbu obvykle velice rád poslouchal, seděl stranou od ostatních a zasmušile se díval na kotel. Po chvíli k němu přistoupila Eilonwy a položila mu ruku na rameno.

„Já vím, že to pro tebe není žádná útěcha,“ promluvila na něj, „ale když se na to podíváš z jistého hlediska, tak jsi toho té čarodějnici zase tak moc nedal, vlastně vůbec nic. Vzdal ses té spony a všeho, co s ní souviselo. Jenže to všechno přece pocházelo právě z té spony a nebylo to v tobě samotném.

Řekla bych,“ dodala ještě, „že mnohem horší by bylo, kdyby ses byl musel vzdát toho letního dne. Chci říct, že ten je součástí tebe samého. Já bych se tedy rozhodně nechtěla vzdát ani jednoho ze svých

letních dnů. Dokonce ani jednoho ze zimních, když o tom tak přemýšlím. Když se to tedy vezme kolem a kolem, nevzala si Orddu nic tvého. Jsi to přece pořád ty a nemůžeš to popřít!“

„Ano.“ odpověděl Taran. „Pořád jsem jen pasáček vepřů. Měl jsem vědět, že všechno ostatní je pro mě příliš dobré, než aby to vydrželo.“

„To je možná pravda,“ připustila Eilonwy, „ale pokud jde o to, že jsi pasáčkem vepřů, myslím, že jsi jako pasáček vepřů naprosto báječný. Věř mi, když ti říkám, že ani v nejmenším nepochybuji, že jsi ten nejlepší pasáček vepřů v celém Prydainu. Samozřejmě nemám ponětí, kolik dalších jich v Prydainu je, to ale není podstatné. A pochybuji, že by některý z těch ostatních byl ochotný udělat to, co jsi udělal ty.“

„Nemohl jsem udělat nic jiného,“ zabručel Taran, „pokud jsme totiž chtěli získat ten kotel. Orddu říkala, že je zajímají věci takové, jaké jsou,“ pokračoval. „Já jsem teď ale přesvědčen, že je zajímají věci takové, jaké musejí být.

Adaon věděl, že je v osudu psáno, co se s ním má stát,“ přemítal Taran, otočil se k Eilonwy a jeho hlas zesílil, „a neodvrátil se od něj, i když ho to stálo život.

Tak tedy dobrá,“ prohlásil. „Jestliže je v osudu psáno i to, co se má stát se mnou, postavím se tomu čelem. Doufám jen, že budu osudu čelit stejně pevně, jako mu čelil Adaon.“

„Nezapomínej ale,“ dodala Eilonwy, „že ať se stane cokoli dalšího, získal jsi ten kotel pro Gwydiona, pro Dallbena a pro nás pro všechny. To je něco, co ti nikdo nemůže vzít. Už jen proto máš dostatečný důvod být na sebe hrdý.“

„Ano, alespoň to jsem dokázal,“ přikývl Taran. Znovu už nepromluvil a Eilonwy ho tiše nechala o samotě.

Ještě dlouho poté, co se ostatní uložili k spánku, Taran seděl s pohledem upřeným na Crochan. Důkladně si promýšlel všechno, co mu Eilonwy řekla, jeho zoufalství se částečně utišilo a pocítil v sobě první záchvěvy hrdosti. Kotel se brzo ocitne v Gwydionových rukou a jejich dlouhé poslání bude u konce. „Alespoň to jsem dokázal,“ opakoval si Taran a v srdci mu vzklíčila nová síla.

Když ale planinou zavál kvílivý vítr a Crochan se před ním tyčil jako železný stín, pomyslel znovu na Adaonovu sponu, zabořil obličej do dlaní a rozplakal se.

KAPITOLA XVI
ŘEKA

Noční spánek Tarana příliš neosvěžil a sotva trochu otupil ostří jeho únavy. Přesto hned za svítání probudil svoje společníky a všichni se s vypětím mnoha sil dali do přivazování Crochanu mezi Lluagora a Melynlase. Když byli hotoví, Taran se neklidně rozhlédl.

„Na těch vřesovištích se nemáme kam schovat," konstatoval. „Doufal jsem, že se budeme moci držet nížin, kde by se nám cestovalo pohodlněji, obávám se ale, že Arawn vyšle po Crochanu pátrat svoje gwythainty. Ti nás dřív nebo později najdou a tady by se na nás mohli vrhnout jako jestřábi na kuřata."

„Nemluv prosím tě o kuřatech," požádal ho s kyselým úšklebkem bard. „Toho už jsem si užil dost od Orddu."

„Gurgi bude svého laskavého pána chránit!" vykřikl Gurgi.

Taran s úsměvem položil Gurgimu ruku na rameno. „Vím, že uděláš, co bude v tvých silách," řekl. „Jenže ani my všichni dohromady bychom se neubránili jednomu gwythaintovi. Ne," zavrtěl zdráhavě hlavou, „myslím, že bychom raději měli zamířit na sever k Idriskému lesu. Je to ta nejdelší oklika, alespoň nám ale poskytne nějakou možnost úkrytu."

Eilonwy s ním souhlasila. „Obvykle není rozumné vydávat se opačným směrem než tím, kterým leží náš cíl," prohlásila, „mohu tě ale ujistit, že nemám sebemenší chuť bojovat s gwythainty."

„Tak nás tedy veď," přikývl Fflewddur. „My Fflamové máme vždycky dost sil! I když co tomu řeknou moje rozbolavělé kosti, to je něco jiného!"

Dokud putovali přes vřesoviště, neměli společníci žádné zvláštní problémy, jakmile se však ocitli v Idriském lese, stal se Crochan mnohem obtížněji zvládnutelným břemenem. Stromy a keře jim sice skýtaly ochranu a možnost úkrytu, pěšiny však byly úzké. Lluagor i Melynlas často klopýtali a navzdory svému nejsrdnatějšímu úsilí byli sotva schopni táhnout kotel podrostem.

Taran pokynul, aby zastavili. „Naši koně už udělali všechno, co mohli," usoudil a popleskal Melynlase po zpěněné šíji. „Teď je řada na nás, abychom jim pomohli. Škoda, že tu s námi není Doli," povzdechl si. „Ten by určitě vymyslel nějaký snazší způsob, jak Crochan nést. Přišel by s nějakým důmyslným nápadem. Jako třeba udělat z větví a úponků závěsné saně."

„To je ono!" vykřikla Eilonwy. „Zrovna jsi to sám řekl! Jde ti to neuvěřitelně dobře i bez Adaonovy spony!"

Taran s bardem nasekali svými meči několik silných větví a Eilonwy s Gurgim zatím z kmenů okolních stromů odmotali popínavé úponky. Taranova nálada se trochu zlepšila, když viděl, jak z nich podle jeho plánu vznikají závěsné saně. Společníci na ně usadili Crochan a znovu se vydali na cestu. Dokonce i se saněmi a s vynaložením veškerých sil však postupovali jen pomalu a bolestivě.

„Ach, moje ubohé unavené paže!" sténal Gurgi. „Ach, to kráčení a vláčení! Ten ošklivý hrnec je krutý a zlý pán nás všech! Taková hrůza! Gurgi omdlí a už nikdy neodejde z Caer Dallbenu, když nebude muset!"

Taran zatínal zuby, hrubě osekané větve se mu zarývaly do ramenou. Také jemu připadalo, jako by ohavný těžký kotel ožil nějakým svým vlastním podivným životem. Jak se prodírali houštím, Crochan – bachratý a rudý jako zaschlá krev – se jen neochotně a trhaně vlekl za nimi. Zachytával se za vyčnívající větve stromů a zdálo se, jako by se k nim dychtivě tiskl. Společníci při těchto náhlých zpomaleních často ztráceli půdu pod nohama a padali na zem. Pak byli nuceni pracně zase kotel usadit zpět na saně. Byla sice taková zima, že jim od úst stoupaly obláčky páry, oblečení však měli promočené potem a téměř na cáry rozedrané trnitými šlahouny.

Stromy začaly houstnout a země pod jejich nohama se zvedala k hřebeni nevysokého pahorku. Taranovi se zdálo, jako by Crochan s každým krokem nabýval na váze. Jeho výsměšně rozšklebená ústa se mu vysmívala; jak se klopýtavě pachtil vzhůru po stoupající pěšině, vysával kotel poslední zbytky jeho sil.

Společníci dospěli téměř na hřeben kopce, když praskla jedna z nosných větví. Crochan se zřítil k zemi a Taran zavrávoral a upadl. Bolestně se sbíral ze země a třel si rameno; pohlédl na nenáviděný kotel a potřásl hlavou.

„Nemá to smysl,“ zachroptěl. „Tím lesem ho nikdy neproneseme. Je zbytečné to zkoušet.“

„Mluvíš úplně jako Gwystyl,“ napomenula ho Eilonwy. „Kdybych neměla otevřené oči, vůbec bych nepoznala, který z vás dvou to je.“

„Gwystyl!“ vyhrkl bard a zkormouceně si prohlížel ruce plné puchýřů. „Závidím tomu darebákovi tu jeho králičí noru! Občas mám dojem, že měl úplnou pravdu.“

„Na přepravu takového břemene je nás málo,“ postěžoval si zoufale Taran. „Kdybychom měli ještě jednoho koně nebo další pár rukou, měli bychom snad šanci. Jen si sami lžeme do kapsy, když si myslíme, že Crochan dokážeme dopravit do Caer Dallbenu.“

„Máš možná pravdu,“ povzdechla si unaveně Eilonwy. „Nenapadá mě ale, co bychom mohli dělat jiného, než si lhát do kapsy dál. A než s tím skončíme, budeme třeba doma.“

Taran usekl novou větev pro saně, v srdci však cítil takovou tíhu, jako by na něm ležel samotný Crochan. A když společníci své břímě dovlekli přes kopec do hlubokého údolí, Taran se v zoufalství málem zhroutil k zemi. Před nimi se jako hnědý hrozivý had kroutila dravě uhánějící řeka.

Taran se chvíli pochmurně díval na zpěněnou vodu a pak se odvrátil. „V našem osudu je psáno, že Crochan nikdy nemá dorazit do Caer Dallbenu.“

„Nesmysl!“ okřikla ho Eilonwy. „Když se teď přestaneš snažit, bude to znamenat, že ses Adaonovy spony vzdal úplně zbytečně! A to je horší než dát náhrdelník kolem krku sově a pak ji nechat uletět!“

„Jestli se nemýlím,“ promluvil Fflewddur povzbudivým tónem, „je tohle řeka Tewyn. Už jsem ji kdysi přesel severně odtud, nedaleko jejích pramenů. To je zajímavé, kolik informací potulný bard nashromáždí.“

„Tahle informace nám ale bohužel k ničemu není, příteli,“ zamračil se Taran, „pokud totiž nezamíříme znovu na sever a nepřekročíme řeku tam, kde není tak široká.“

„Obávám se, že ani to není správné řešení,“ posteskl si Fflewddur. „To bychom totiž nejprve museli překročit hory. Máme-li se vůbec dostat na druhý břeh, budeme to muset udělat tady.“

„Támhle dole mi připadá trochu mělčí,“ ozvala se Eilonwy a ukázala k místu, kde řeka tvořila zákrut kolem ostřicí porostlého břehu. „Tak tedy, Tarane z Caer Dallbenu,“ zeptala se, „co budeme dělat? Nemůžeme tu zůstat sedět, dokud nás nenajdou gwythaintové nebo něco ještě nepříjemnějšího, a rozhodně se nemůžeme vrátit k Orddu a nabídnout, že jí Crochan zase vrátíme.“

Taran se zhluboka nadechl. „Pokud všichni souhlasíte,“ řekl, „pokusíme se řeku přejít.“

Společníci, unaveně vrávorající pod krutou váhou, pomalu dopravili Crochan na říční břeh. Gurgi, který vedl koně, opatrně nejprve jednou a pak i druhou nohou stoupl do proudu a Taran s bardem se zatím chopili saní. Eilonwy šla vedle nich a kymácející se kotel přidržovala. Ledová voda se Taranovi zařízla do nohou jako nůž. Zabořil chodidla do říčního dna a hledal pevnější oporu. Ponořil se hlouběji a za sebou slyšel namáhavé chroptění Fflewddura, který se všemožně snažil neupustit svou stranu saní. Z mrazivého chladu řeky se Taranovi tajil dech. Zatočila se mu hlava a větve mu málem vyklouzly z prokřehlých prstů.

V jeden děsivý okamžik pocítil, že padá. Jeho noha nahmatala kámen a zapřela se o něj. Šlahouny, jimiž byly saně svázány, zapraskaly a napnuly se, když se váha kotle posunula na stranu. Společníci teď byli uprostřed proudu a voda jim sahala jen po pás. Taran zvedl zmáčenou hlavu. Protější břeh nebyl daleko, půda na něm se zdála rovnější a les ne tak hustý.

„Už tam budeme!“ zavolal a cítil, jak se v něm znovu probouzí naděje. Viděl, že Gurgi už vyvedl koně z vody a vrací se, aby pomohl svým pachtícím se druhům.

Blíž u břehu bylo říční dno tvrdé a skalnaté. Taran poslepu hledal cestu mezi zrádnými kameny. Před nimi se zvedalo několik vysokých balvanů a Taran obezřetně vedl Crochan kolem nich. Gurgi už k němu natahoval ruce, když za sebou Taran zaslechl bardův bolestivý výkřik. Kotel se naklonil a Taran vší silou zabral a zatáhl. Eilonwy popadla kotel za rukojeť a zoufale s ním zápasila. Taran padl na suchou zem.

Crochan se převalil na bok a zapadl do bahnité mělčiny.

Taran se otočil a vyrazil na pomoc Fflewddurovi. Bard, který si ošklivě natloukl o balvany, se namáhavě brodil ke břehu. Bolestně

stažený obličej měl bílý jako křídu a pravá paže mu bezmocně visela podél těla.

„Je zlomená? Je zlomená?“ sténal Fflewddur, když ho Taran a Eilonwy spěšně vytahovali na břeh.

„Za chviličku ti to povím,“ odpověděl Taran, pomohl klopýtajícího barda usadit a opřel ho zády o jednu z olší. Rozhalil Fflewddurův plášť, rozřízl mu rukáv kazajky a opatrně prohlížel zraněnou paži. Za okamžik už viděl, že se bard nejen potloukl při pádu, ale jedna noha kotle mu navíc způsobila hlubokou tržnou ránu na boku. „Ano,“ přitakal vážně, „obávám se, že je zlomená.“

Po těchto slovech bard svěsil hlavu a dal se do hlasitého nářku. „Hrůza, to je hrůza,“ sténal. „My Fflamové jsme vždycky optimisté, ale tohle už je moc.“

„Byla to ošklivá nehoda,“ připustila Eilonwy a snažila se zakrýt znepokojení, „ale nesmíš takhle vyvádět. To se dá napravit. Hned se do toho dáme.“

„To je marné!“ zabědoval zoufale Fflewddur. „Už nikdy nebude jako dřív! Ach bože, za to všechno může ten odporný Crochan! Vím určitě, že mě ten ďábelský vynález uhodil schválně!“

„Ujišťuji tě, že zase budeš v pořádku,“ uklidňoval lamentujícího barda Taran. Utrhl z jeho pláště několik širokých pruhů. „Za pár dnů bude zase jako nová,“ dodal. „Samozřejmě ale s tou rukou nebudeš moct hýbat, dokud se nezahojí.“

„S rukou?“ vyjekl Fflewddur. „Kvůli ruce si starosti nedělám! Mluvím o své harfě!“

„Tvoje harfa je na tom líp než ty,“ ujistila ho Eilonwy, sejmula bardovi nástroj z ramene a položila mu ho do klína.

„U velkého Belina, že jste mě ale vylekali!“ stěžoval si Fflewddur a zdravou rukou láskyplně hladil harfu. „Ruce? Samozřejmě, ty se přece bez problémů zahojí samy. Měl jsem už tucty zlomenin – tedy, vlastně chci říctt, že jsem si jednou při takové malé šarvátce s mečem zlomil zápěstí – a každopádně, ruce mám dvě, ale harfu jen jednu!“ Bard si mocně oddechl úlevou. „Musím říctt, že se hned cítím líp.“

Navzdory Fflewddurovu statečnému úšklebku bylo Taranovi jasné, že bard trpí mnohem víc, než je ochoten přiznat. Rychle dodělal dlahu, opatrně mu ji přiložil ke zlomené paži, omotal ji pruhy natrhané látky a

pak přinesl bylinky z Lluagorovy sedlové brašny. „Tohle rozžvýkej," nařídil Fflewddurovi, „uleví ti to od bolesti. A raději by ses chvíli vůbec neměl hýbat."

„Nehýbat se?" zaprotestoval bard. „Tak to zrovna teď nebude možné! Musíme vylovit tu hnusnou nádobu z řeky!"

Taran zavrtěl hlavou. „Pokusíme se ji vytáhnout my tři. Se zlomenou rukou by nám ani Fflam příliš nepomohl."

„To tedy ne!" rozkřikl se Fflewddur. „My Fflamové vždycky dokážeme pomáhat!" Namáhavě se pokusil vstát, bolestně sebou škubl a znovu se složil na zem. Sykal bolestí z vynaloženého úsilí a zkormouceně si prohlížel své zranění.

Taran rozvinul stočené provazy a následován Gurgim i Eilonwy se začal brodit k mělčině. Crochan ležel napůl ponořený ve vodě. Proud se stáčel kolem jeho rozšklebeného ústí a zdálo se, jako by si kotel pro sebe něco vzdorovitě huhlal. Saně, jak si Taran všiml, byly neporušené, kotel byl však pevně zaklíněný mezi balvany. Taran uvázal na laně smyčku, přehodil ji přes vyčnívající nohu a nařídil Gurgimu a Eilonwy, aby na jeho signál začali tahat. Sehnul se, vnořil se do řeky a snažil se ramenem zapřít pod kotel. Gurgi a Eilonwy zabrali veškerou svou silou. Crochan se nehnul. Promočený až na kůži a s rukama, v nichž ztratil veškerý cit, se Taran marně potýkal s kotlem. Pracně popadal dech, vyškrábal se zpět na břeh a uvázal provazy k Lluagorovi a Melynlasovi.

Ještě jednou se Taran vrátil do ledového proudu. Zavolal na Eilonwy, která vzala koně za uzdy a vedla je směrem od řeky. Provazy se napjaly, zvířata zabrala, Taran urputně zápasil s kotlem, který se odmítal pohnout. Bardovi se podařilo vyškrábat na nohy a přispět svou trochou zbývajících sil. Gurgi a Eilonwy se postavili do vody k Taranovi, Crochan však odolával spojené síle všech jejich svalů. Taran v zoufalství pokynul ostatním, aby přestali. S těžkým srdcem se společníci vrátili na břeh.

„Pro zbytek dne se tady utábořím," rozhodl Taran. „Zítra, až zase nabereme nové síly, to můžeme zkusit ještě jednou. Co já vím, třeba přijdeme na nějaký jiný způsob, jak ho dostat ven. Je tam pevně zaklíněný a vypadá to, jako bychom to vším, co zkoušíme, jen zhoršovali."

Pohlédl k řece, kde se kotel krčil jako zlostně se mračící dravé zvíře. „Je plný zla," zabručel, „a nic jiného než zlo také nepřináší. Obávám se, že teď nás konečně přemohl." Odvrátil se. Za jeho zády zašustilo křoví a Taran se otočil s rukou na meči. Z okraje lesa se vynořila lidská postava.

KAPITOLA XVII
VOLBA

Byl to Ellidyr. S Islimach, která kráčela za ním, pomalu došel k říčnímu břehu. Žlutohnědé vlasy i tváře měl potřísněné zaschlým bahnem. V obličeji i na rukou byl ošklivě pořezaný, krví potřísněnou kazajku měl na ramenou téměř přetrženou v půli a někde přišel o plášť. Oči, pod nimiž měl tmavé kruhy, se mu horečně leskly. Zastavil se před ohromenými společníky, pohodil hlavou a upřel na ně pohrdavý pohled.

„To je mi setkání," promluvil chraptivým hlasem, „s takovou statečnou společností strašáků." Zkřivil rty v napjatý a hořký úšklebek. „Prasáček, kuchyňská děvečka – nevidím ale snílka."

„Co tu děláš?" zvolal Taran a rozzlobeně na něj pohlédl. „Jak se opovažuješ mluvit o Adaonovi? Byl zabit a odpočívá pod svou pohřební mohylou. Zradil jsi nás, synu Pen-Llarcauův! Kde jsi byl, když se na nás vrhla smečka lovců? Když další meč navíc mohl zvrátit rovnováhu v náš prospěch? Zaplatil za to životem Adaon, lepší muž, než v jakého ty kdy dorosteš!"

Ellidyr neodpověděl, ztuhlým krokem prošel kolem Tarana a posadil se k hromadě sedlových brašen. „Dejte mi najíst," rozkázal ostře. „Už dlouho se živím jen kořínky a piju dešťovou vodu."

„Ohavný zrádce!" zaječel Gurgi a vyskočil na nohy. „Pro ošklivého zloducha nejsou žádné pochoutky a pokroutky, ne, ne!"

„Drž jazyk za zuby,“ obořil se na něj Ellidyr, „nebo budeš držet v ruce vlastní hlavu.“

„Dej mu najíst, jak žádá,“ nařídil Taran.

Gurgi se vzteklým mumláním poslechl a otevřel svůj váček.

„Nemysli, že když ti dáváme najíst,“ vypískla Eilonwy, „jsi mezi námi vítán!“

„Kuchyňská děvečka nemá radost, že mě vidí,“ konstatoval Ellidyr. „Rozčiluje ji to.“

„Vážně nemůžu říct, že bych jí to měl za zlé,“ přidal se Fflewddur. „A myslím, že nic jiného jsi ani nemohl čekat. Zachoval ses k nám velice ošklivě. Myslíš, že ti teď vystrojíme oslavu?“

„Alespoň tenhle muzikant s harfou je pořád s vámi,“ poznamenal Ellidyr a vzal si od Gurgiho jídlo. „Vidím ale, že je to ptáček se zlomeným křídlem.“

„Už zase ptáček,“ zahučel bard a otřásl se. „Copak nebudu nikdy smět na Orddu zapomenout?“

„Proč jsi nás vyhledal?“ vyjel na Ellidyra Taran. „Už jednou jsi uznal za vhodné nás opustit. Co tě sem teď přivádí?“

„Já že vás vyhledal?“ zachechtal se chraptivě Ellidyr. „Hledám bažiny Morvy.“

„No, to jsi od nich tedy pěkně daleko,“ odsekla Eilonwy. „Pokud se tam ale chceš co nejrychleji dostat – a já doufám, že chceš – ráda ti ukážu cestu. A až tam budeš, radila bych ti, abys vyhledal Orddu, Orwen a Orgoch. Určitě u nich budeš vítanějším hostem než u nás.“

Ellidyr zhltal jídlo a pohodlně se opřel o sedlové brašny. „To už je lepší,“ pochválil si, „hned je ve mně o trochu víc života.“

„Určitě dost na to, abys mohl vypadnout a jít tam, kam máš namířeno,“ vyštěkla Eilonwy.

„A ať máte vy namířeno kamkoli,“ odpověděl Ellidyr, „doufám, že se budete cestou dobře bavit. Lovců najdete tolik, že vás to určitě uspokojí.“

„Cože?“ vyjekl Taran, „chceš říct, že se tu stále ještě potulují lovci?“

„Ano, prasáčku,“ přisvědčil Ellidyr. „Celý Annuvin je na nohou. Lovcům se mi podařilo utéct, byla to skvělá hra na chrty a zajíce. Také si se mnou užili trochu zábavy gwythaintové,“ dodal s pohrdlivým

uchechtnutím, „dva z nich to ale stálo život. Zůstalo jich ovšem ještě dost, pokud máte zájem o dobrý lov.“

„Doufám, že jsi je nezavedl k nám,“ vyhrkla Eilonwy.

„Nikam jsem je nezavedl,“ odsekl Ellidyr, „a vůbec už ne k vám, protože jsem ani netušil, že tady jste. Ujišťuji vás, že když jsem se s těmi gwythainty rozloučil, vůbec jsem si nevybíral cestu.“

„Teď si ovšem cestu vybrat můžeš,“ podotkla Eilonwy, „hlavně ale hleď, aby vedla jinam než ta naše. A doufám, že se po ní vydáš stejně rychle, jako když jsi potají utekl od nás.“

„Potají utekl?“ zasmál se Ellidyr. „Syn Pen-Llarcanův od nikoho potají neutíká. Byli jste na můj vkus příliš pomalí a já jsem se musel věnovat naléhavějším záležitostem.“

„Své vlastní slávě!“ houkl ostře Taran. „Na nic jiného jsi nepomyslel. Mluv alespoň pravdu, Ellidyre.“

„Je skutečně pravda, že jsem měl v úmyslu vydat se do bažin Morvy,“ připustil Ellidyr s hořkým úsměvem. „A je také pravda, že jsem je nenašel. I když bych je býval našel, kdyby se mi do cesty nebyli postavili ti lovci.

Podle toho, co říkala tady děvečka,“ pokračoval Ellidyr, „soudím, že vy jste v Morvě byli.“

„Ano,“ přikývl Taran, „byli jsme tam. A teď se vracíme do Caer Dallbenu.“

Ellidyr se znovu rozesmál. „A ani vy jste neuspěli. Protože však vaše cesta byla delší než moje, povězte, kdo z nás promarnil víc potu a úsilí?“

„Neuspěli?“ ohradil se Taran. „Není pravda, že jsme neuspěli! Kotel je náš! Támhle leží!“ dodal a ukázal k černému stínu Crochanu za říčním břehem.

Ellidyr rázem stál na nohou a hleděl přes vodu. „Co to říkáš?“ rozkřikl se hněvivě. „Cožpak jste mě už zase podvedli?“ Obličej mu vzteky potemněl. „Cožpak jsem znovu dával život v sázku jen proto, aby mě o výhru oloupil prasáček?“ Oči měl vytřeštěné a natáhl ruku, aby chytil Tarana pod krkem.

Taran mu ruku odrazil stranou. „Nikdy jsem tě nepodvedl, synu Pen-Llarcaunův!“ zaburácel. „Tvoje výhra? Tvůj život? To my jsme pro

ten kotel ztráceli životy a prolévali krev. Ano, zaplatili jsme vysokou cenu, vyšší, než si uvědomuješ, princi z rodu Pen-Llarcau!“

Chvíli se zdálo, že se Ellidyr vzteky zadusí. Zůstal nehnutě stát a jeho tvář se divoce škubala a svíjela. Po krátké chvíli se však znovu přinutil ke zdánlivému povýšenému klidu, i když ruce se mu stále třásly.

„No vida, prasáčku,“ ozval se tichým a řezavým hlasem, „tak jsi kotel přece jen našel. Zdá se ovšem, že momentálně patří spíš řece než tobě. Kdo jiný než prasáček by ho dokázal takhle nechat trčet ve vodě? Neměl jsi snad dost rozumu nebo síly, abys ho zničil, že ho musíš vláčet s sebou?“

„Crochan nelze zničit, pokud v něm někdo neobětuje vlastní život,“ odpověděl Taran. „Máme dost rozumu, abychom věděli, že ho musíme dopravit do bezpečí a předat Dallbenovi.“

„Nechtěl sis snad hrát na hrdinu, prasáčku?“ ušklíbl se Ellidyr. „Proč do něj nezalezeš sám? Odvahy na to přece máš určitě dost. Nebo jsi v hloubi duše zbabělec, musíš-li svou odvahu prokázat?“

Taran si Ellidyrových posměšků nevšímal. „Potřebujeme tvoji pomoc,“ prohlásil důrazně. „Docházejí nám síly. Pomoz nám dopravit Crochan do Caer Dallbenu. Nebo nám ho alespoň pomoz vytáhnout na břeh.“

„Pomoci vám?“ Ellidyr pohodil hlavou a divoce se rozchechtal. „Vám že bych měl přispět na pomoc? Aby se prasáček mohl naparovat před Gwydionem a chlubit se svými hrdinskými činy? A princ z rodu Pen-Llarcau aby mu dělal poskoka? Ne, ode mne se žádné pomoci nedočkáš! Říkal jsem ti, že budeš muset přispět svým dílem. Tak do toho, prasáčku!“

Eilonwy zaječela a ukázala prstem k obloze. „Gwythaintové!“

Vysoko nad korunami stromů se objevila skupinka tří gwythaintů. Jako by závodili s větrem hnanými mračny, hnali se obrovití ptáci přímo k nim. Taran a Eilonwy popadli společnými silami Fflewddura a klopýtavě se rozběhli do křoví. Gurgi, který byl téměř bez sebe strachy, táhl za uzdu koně a odváděl je do bezpečí mezi stromy. Ellidyr se za nimi rozběhl v okamžiku, kdy se gwythaintové střemhlav snesli dolů; pera jejich roztažených křídel svištěla ve větru.

S drsným a děsivým skřehotáním začali gwythaintové kroužit kolem kotle, až jejich černá křídla zastínila slunce. Jeden z hrůzostrašných ptáků se snesl na Crochan, chviličku na něm zůstal sedět a mával křídly. Žádný z gwythaintů se nepokusil zaútočit na společníky, všichni znovu zakroužili kolem a vznesli se k obloze. Zamířili na sever a za okamžik už je skryly vrcholky hor.

Taran, bledý a rozechvělý, vyšel ze skrytu keřů. „Našli to, co hledali," povzdechl si. „Arawn se brzy dozví, že Crochan čeká jen na to, až nám ho někdo vyrve z ruky." Otočil se k Ellidyrovi. „Pomoz nám," požádal znovu. „Prosím tě o to. Nesmíme ztratit ani chviličku."

Ellidyr pokrčil rameny a ráznými kroky přešel břeh k mělčině, kde si důkladně prohlédl napolo ponořený Crochan. „Půjde vytáhnout," prohlásil, když se vrátil. „Ty to ale nedokážeš, prasáčku. Budeš potřebovat, aby Islimach spojila svou sílu s tvými zvířaty – a budeš potřebovat i moje svaly."

„Tak nám je tedy půjč," poprosil Taran. „Vytáhneme Crochan a zmizíme odtud, než sem stačí dorazit další Arawnovi služebníci."

„Možná půjčím a možná nepůjčím," odpověděl Ellidyr se zvláštním výrazem v očích. „Říkáš, žes zaplatil za to, abys kotel získal? Dobrá, zaplatíš tedy ještě jednou."

„Dobře mě poslouchej, prasáčku," pokračoval. „Jestli ti pomohu dopravit kotel do Caer Dallbenu, bude to jen za podmínek, které si sám stanovím."

„Teď není vhodná doba na kladení podmínek," ohradila se Eilonwy. „Nechceme poslouchat žádné podmínky, Ellidyre. Najdeme vlastní způsob, jak dostat Crochan ven. Nebo tady zůstaneme s ním, jeden z nás se může vrátit a přivést Gwydiona."

„Zůstaňte tady a budete zabiti," opáčil Ellidyr. „Ne, je třeba to provést teď a provede se to tak, jak chci já, nebo vůbec ne."

Otočil se k Taranovi. „Poslechni si moje podmínky," vyzval ho. „Crochan je můj a vy se svěříte pod moje velení. Našel jsem ho já a ne ty, prasáčku. Já jsem to byl, kdo o něj bojoval a kdo ho získal. Tak to povíte Gwydionovi a všem ostatním a všichni mi to stvrdíte tou nejposvátnější přísahou."

„Ne, to tedy nestvrdíme!“ zavřískala Eilonwy. „Chceš po nás, abychom lhali, abys mohl Crochan ukrást a s ním si přisvojit i všechnu námahu, kterou jsme vynaložili! Ty ses zbláznil, Ellidyre!“

„Nejsem blázen, kuchyňská děvečko,“ osopil se na ni Ellidyr a v očích mu blýskalo, „jsem jen na smrt unavený. Slyšíš mě? Celý život jsem byl nucen hrát druhé housle. Byl jsem odstrkován a ponižován. Cest? Ta mi byla upírána na každém kroku. Tentokrát ale nedovolím, aby mi odměna proklouzla mezi prsty.“

„Adaon viděl na tvých ramenou černou bestii,“ ozval se tiše Taran. „A já jsem ji také viděl. Vidím ji i teď, Ellidyre.“

„Ta tvoje černá bestie mě nezajímá!“ zařval Ellidyr. „Zajímá mě moje čest.“

„A myslíš si,“ zeptal se Taran, „že mně je moje čest lhostejná?“

„Co znamená čest nějakého prasáčka,“ zasmál se Ellidyr, „v porovnání se ctí prince?“

„Já jsem za svou čest zaplatil,“ odpověděl Taran zvýšeným hlasem, „cenu mnohem vyšší, než jsi ochoten zaplatit ty. A teď po mne chceš, abych se jí vzdal?“

„Dovolil sis mi vytknout, prasáčku, že hledám slávu,“ vyprskl Ellidyr, „a teď se jí sám svýma špinavýma rukama držíš jako klíště. Nebudu tu ztrácet čas. Buď moje podmínky, nebo nic. Vyberte si.“

Taran stál a neodpovídal. Eilonwy popadla Ellidyra za kazajku. „Jak se opovažuješ žádat takovou cenu?“

Ellidyr se jí vytrhl. „Ať prasáček rozhodne. Je na něm, jestli ji chce zaplatit.“

„Jestliže to odpřisáhnu,“ obrátil se Taran ke svým společníkům, „budete muset přísahat také. Nikdy danou přísahu neporuším, a kdybych porušil tuhle, zahrnul bych se ještě větší hanbou. Než se rozhodnu, musím vědět, jestli se podobně zavážete i vy. Na tom se musíme všichni shodnout.“

Nikdo nepromluvil. Konečně se ozval Fflewddur. „Nechám rozhodnutí na tobě,“ zamumlal, „a slibuji, že se jím budu řídit.“

Gurgi slavnostně přikývl. „Já lhát nebudu!“ rozčilila se Eilonwy. „Ne pro tohohle zrádce a dezertéra!“

„Není to pro něj,“ opravil ji klidně Taran, „ale pro zdar našeho poslání.“

„Není to správné,“ bránila se Eilonwy a v očích se jí objevily slzy.

„Nemluvíme o tom, co je správné,“ přesvědčoval ji Taran. „Mluvíme o úkolu, který je třeba dokončit.“

Eilonwy se odvrátila. „Fflewddur řekl, že je rozhodnutí na tobě,“ zahučela konečně. „Já musím říct totéž.“

Dlouhou chvíli Taran nepromluvil. Znovu se ho zmocnila veškerá sklíčenost, kterou cítil, když dal z ruky Adaonovu sponu. V nejčernějším zoufalství si připomněl Eilonwyina slova, slyšel, jak mu dívčí hlas říká, že to, co dokázal, mu nikdo nemůže vzít. A přece právě to byla cena, kterou po něm Ellidyr žádal.

Taran svěsil hlavu. „Kotel je tvůj, Ellidyre,“ oznámil zdráhavě. „Podřizujeme se tvému velení a všechno bude, jak říkáš. Tak přísaháme.“

S těžkým srdcem a bez jediného slova se společníci zařídili podle Ellidyrových příkazů a znovu omotali provazy kolem potopeného Crochanu. Ellidyr postavil všechny tři koně vedle sebe a konce provazů k nim připevnil. Fflewddur uchopil nezraněnou rukou jejich uzdy a společníci se mělčinou brodili ke kotli.

Ellidyr, který stál až po kolena v bystře uhánějícím proudu, rozestavil Tarana, Eilonwy a Gurgiho po obou stranách Crochanu a nařídil jim, aby kotel přidržovali a nedovolili mu sklouznout zpět mezi balvany. Pak pokynul čekajícímu bardovi a sám se dal do práce.

Přesně tak, jak to učinil před mnoha dny s Melynlasem, se zapřel ramenem o kotel tak nízko, jak mu to jen kameny dovolily. Celé jeho tělo se napružilo a na zpoceném čele mu naběhly k prasknutí nalité žíly. Kotel přesto nepovolil. Taran a Eilonwy po jeho bocích marně cloumali saněmi.

Ellidyr několikrát zalapal po dechu a znovu se obrátil ke Crochanu. Provazy se napjaly a saně se s praskotem otřely o balvany. Ellidyrova ramena byla do krve rozedřená a jeho obličej smrtelně bledý. Zachrčel na společníky další povel a jeho svaly se třaslavě vzepjaly k poslednímu náporu.

S hlasitým výkřikem přepadl po hlavě do vody a vrávoravě se snažil udržet rovnováhu. Pak ze sebe vyrazil vítězoslavný řev. Kotel se uvolnil a zvedl. Se zoufalým vypětím všech sil se společníkům podařilo

přitáhnout Crochan ke břehu. Ellidyr popadl jeden konec saní a prudce zatlačil. Kotel vyjel na suchou a pevnou zemi.

Na říčním břehu rychle saně přivázali mezi Melynlase a Lluagora. Ellidyr k nim dopředu připřáhl Islimach, aby druhé dva koně vedla a táhla i svůj díl nákladu.

Až do toho okamžiku hořel v Ellidyrových očích triumfální plamen, teď se však výraz jeho obličeje změnil.

„Tak se nám tedy podařilo vyprostit můj kotel ze zajetí řeky," prohlásil a vrhl na Tarana zvláštní pohled. „Obávám se ale, že jsem se možná trochu unáhlil. Až příliš rychlejší souhlasil s mými podmínkami," dodal. „Pověz, co máš v úmyslu, prasáčku?" Znovu se ho zmocnil vztek. „Já to dobře vím! Ještě jednou se mě pokusíš podvést!"

„Máš moji přísahu," připomněl mu Taran. „Co znamená přísaha nějakého prasáčka?" ušklíbl se Ellidyr. „Dal jsi mi jí a klidně ji porušíš!"

„Mluv jen za sebe!" vyjela na něj rozezleně Eilonwy. „Tak by ses zachoval ty, princi z rodu Pen-Llarcau. My ale nejsme jako ty."

„K vytažení kotle bylo třeba sil nás všech," pokračoval Ellidyr a ztišil hlas. „Je ale teď třeba nás všech, abychom ho odvezli? Na to stačí pár lidí," usoudil. „Ano, ano – jen pár. Možná dokonce jen jeden, bude-li ten jeden dostatečně silný.

Byla snad cena, kterou jsem žádal, příliš nízká?" přemítal a otočil se k Taranovi „Ellidyre!" vybuchl Taran. „Ty ses doopravdy zbláznil."

„Ano!" zasmál se Ellidyr. „Byl jsem blázen, když jsem věřil jen tvému slovu! Cenou musí být mlčení, naprosté mlčení!" Ruka mu sjela k meči. „Ano, prasáčku, věděl jsem, že dřív nebo později se musíme střetnout."

Vrhl se kupředu s mečem vytaseným a zdviženým nad hlavou. Než Taran stačil vytáhnout z pochvy vlastní meč, Ellidyr se divoce rozmáchl a zaútočil na něj. Taran klopýtavě seběhl z říčního břehu, přeskočil na jeden z balvanů a horečně se snažil nahmatat zbraň. Ellidyr skočil do vody a nevšímal si Taranových společníků, kteří se ho snažili zastavit.

Když se Ellidyr znovu rozmáchl nahou čepelí, Taran uklouzl a zřítil se z balvanu dolů. Chtěl vylézt zpět, kameny mu však podklouzly pod nohama, takže zavrávoral a málem upadl na záda. Rozhodil rukama,

proud s ním zatočil a strhl ho do vody. Přímo před očima spatřil ostrý skalnatý útes a pak už nevěděl nic.

KAPITOLA XVIII
ZTRÁTA

Když se Taran probral k vědomí, byla už tma. Zjistil, že leží opřený o silnou kládu a kolem těla má obtočený plášť. V hlavě mu bušilo a bolelo ho celé tělo. Nad ním se skláněla úzkostlivě se tvářící Eilonwy. Taran zamrkal a zkusil se posadit. Na několik okamžiků si v paměti vybavoval pouze neuspořádanou změť obrazů a zvuků – uhánějící vodu, kámen, výkřik; hlava se mu pořád ještě točila. Do očí mu zazářilo žluté světlo. Jak se jeho vědomí postupně vyjasňovalo, uvědomil si, že dívka rozsvítila svou zlatou koulí a postavila ji na kládu. Vedle něj hořel malý oheň. U ohniště se krčili bard s Gurgim a přikládali do plamenů větévky.

„To jsem ráda, že už tě napadlo probudit se," poznamenala Eilonwy předstíraně veselým hlasem. Fflewddur a Gurgi přiběhli a klekli si vedle Tarana. „Spolykal jsi tolik říční vody, že jsme měli strach, že už ji z tebe nikdy nevypumpujeme, a ta rána do hlavy ti taky zvlášť neprospěla."

„Crochan!" zachroptěl Taran. „Ellidyr!" Rozhlédl se kolem sebe. „Ten oheň," zamumlal, „nesmíme se prozrazovat světlem… Arawnovi válečníci…"

„Měli jsme na vybranou buď zapálit oheň, nebo tě nechat umrznout," vysvětloval bard, „takže jsme se samozřejmě rozhodli pro to první. Pochybuji ostatně," dodal s pokřiveným úsměvem, „že by na tom nějak zvlášť záleželo. Protože o kotel jsme stejně přišli, nemyslím, že by na nás byl Arawn stejně zvědavý jako předtím. A můžu říct, že mě to docela těší."

„Kde je Crochan?" zeptal se Taran. Navzdory točení hlavy se zvedl z klády. „Má ho Ellidyr," odpověděla Eilonwy. „A jestli se chceš zeptat,

kde je Ellidyr,“ doplnil ji bard, „můžeme ti odpovědět velice jednoduše: nevíme.“

„Zlý princ odjel i se zlým hrncem,“ dodal Gurgi, „ano, ano, s hlasitým klusáním a dusáním!“

„Vůbec mě nemrzí, že jsme se jich zbavili,“ přikývl Fflewddur. „Sám nevím, kdo z nich je horší, jestli Crochan nebo Ellidyr. Teď jsou aspoň spolu.“

„Vy jste ho nechali odjet?“ zhrozil se Taran. Přiložil si ruku k čelu. „Nechali jste ho ukrást Crochan?“

„Nechali je stěží to správné slovo, příteli,“ ohradil se lítostivě bard.

„Zřejmě jsi už zapomněl,“ dodala Eilonwy, „že se tě Ellidyr pokusil zabít. Ještě štěstí, že jsi spadl do řeky, protože ti povím, že to, co se dělo na břehu, nebylo ani trochu příjemné.

Bylo to naopak úplně strašné,“ pokračovala dívka. „Všichni jsme se rozběhli za Ellidyrem – tou dobou už tě řeka unášela jako kus dřeva… no, jako kus dřeva v řece. Chtěli jsme tě zachránit, ale Ellidyr se obrátil proti nám.

Jsem si jistá, že nás chtěl pobít,“ vyprávěla Eilonwy. „Musel bys vidět, jak se tvářil a jaký pohled měl v očích. Byl bez sebe vzteky. A ještě horší. Fflewddur se mu pokusil postavit…“

„Ten zloduch má sílu deseti chlapů!“ rozohnil se bard. „Sotva jsem stačil vytasit meč – se zlomenou rukou je člověk tak trochu neohrabaný, chápeš. Ale postavil jsem se mu! Zbraně se srazily se strašlivým třeskem! Ještě nikdy jsi neviděl, čeho je schopen rozzuřený Fflam! Jen ještě chviličku a byl bych ho měl – tedy v jistém smyslu,“ dodal honem bard. „Srazil mě na zem.“

„A Gurgi také bojoval! Ano, ano, kousáním a škrábáním!“

„Chudáček Gurgi,“ potvrdila Eilonwy, „dělal, co mohl. Ellidyr ho ale popadl a mrštil s ním o strom. A když jsem já chtěla natáhnout luk, sebral mi ho a zlomil ho na dva kusy.“

„A pak nás všechny zahnal do lesa,“ dokončil vyprávění Fflewddur. „Ještě nikdy jsem nikoho neviděl tak vyvádět. Hulákal, div neochraptěl, řval, že jsme lupiči a křivopřísežníci, že se nad něj všichni chceme vyvyšovat, o ničem jiném nedokázal mluvit ani přemýšlet, pokud se tomu totiž dá říkat přemýšlení.“

Taran smutně potřásl hlavou. „Obávám se, že ho ta černá bestie pohltila, přesně jak ho Adaon varoval," prohlásil. „Je mi Ellidyra ze srdce líto."

„Já bych ho litoval víc," zahučel Fflewddur, „kdyby se mi nepokusil ufiknout hlavu."

„Dlouho jsem ho nenáviděl," přiznal Taran, „myslím ale, že za tu krátkou dobu, kdy jsem nosil Adaonovu sponu, jsem mu lépe porozuměl. Má nešťastné a zmučené srdce. Nikdy také nezapomenu, co mi řekl: že jsem se mu vysmíval za to, že se honí za slávou, a přece se jí sám držím jako klíště." Taran před sebou rozpřáhl obě ruce. „Špinavýma rukama," dodal ztrápeně.

„Toho, co Ellidyr říká, si nevšímej!" odporovala Eilonwy. „Po tom, k čemu nás donutil, nemá sebemenší právo někomu něco vyčítat."

„A přece," pravil Taran tiše, jako by mluvil sám k sobě, „měl pravdu."

„Pravdu?" vyprskla Eilonwy. „Pravda je taková, že ve jménu vlastní cti byl ochoten nás všechny zabít."

„Podařilo se nám mu uniknout," pokračoval ve vyprávění Fflewddur. „Nebo nás spíš nakonec přestal pronásledovat. Když jsme se vrátili, všechno bylo pryč, koně, Crochan i Ellidyr. Pak jsme se vydali po proudu řeky a hledali jsme tě. Neodplul jsi daleko. Pořád ještě se mi ale nechce věřit, že někdo dokáže za tak krátkou vzdálenost vypít tolik vody."

„Musíme ho najít!" vykřikl Taran. „Nesmíme dopustit, aby Crochan zůstal v jeho rukou! Měli jste mě nechat a vydat se za ním." Pokusil se postavit na nohy. „Tak dělejte, nesmíme ztrácet čas!"

Fflewddur zavrtěl hlavou. „Obávám se, že by to k ničemu nevedlo, jak by nejspíš řekl náš přítel Gwystyl. Nikde po něm nezůstala jediná stopa. Nemáme sebemenší ponětí, kam měl v úmyslu jít nebo co hodlal podniknout. Má před námi příliš velký náskok. A i když to hrozně nerad přiznávám, domnívám se, že nikdo z nás ani my všichni dohromady bychom s ním mnoho nesvedli." Bard pohlédl na svoji zlomenou paži. „Sotva bychom si v tomhle stavu dokázali poradit s Crochanem či s Ellidyrem, i kdybychom je našli."

Taran mlčky hleděl do ohně. „I ty máš pravdu, příteli," uznal pak nesmírně sklesle. „Udělali jste všichni víc, než bych se po vás kdy

odvážil chtít. Udělali jste bohužel mnohem víc než já. Ano, pátrat teď po Ellidyrovi by bylo marné, stejně jako byla marná celá naše výprava. Nezískali jsme nic a přišli jsme o všechno – o Adaonovu sponu, o svou čest a nyní i o Crochan. Vrátíme se do Caer Dallbenu s prázdnýma rukama. Možná měl Ellidyr pravdu," zamumlal. „Nehodí se, aby chtěl prasáček získat stejnou čest a slávu jako princ."

„Prasáček!" rozhorlila se Eilonwy. „Takhle o sobě už nikdy víckrát nemluv, Tarane z Caer Dallbenu! Bez ohledu na to, co se stalo, nejsi žádný prasáček, jsi pasáček vepřů! To samo o sobě je čest! Ne že by snad obojí neznamenalo totéž, když se nad tím člověk důkladně zamyslí," připustila, „ale jedno zní hrdě a to druhé ne. A když si můžeš vybrat, říkej si tím hrdým titulem!"

Taran se na chvíli odmlčel, pak zvedl hlavu a pohlédl na Eilonwy. „Adaon mi jednou řekl, že víc cti člověk najde na dobře zoraném poli než na poli zalitém krví." Při těch slovech jako by se mu u srdce ulehčilo. „Teď vidím, že jeho slova byla stoprocentně pravdivá. Nezávidím Ellidyrovi jeho výhru. I já budu usilovat o čest, budu o ni ale usilovat tam, kde vím, že ji mohu najít."

Noc strávili společníci v lese a druhý den ráno zamířili vlídnějším krajem k jihu. Nespatřili lovce ani gwythainty a vlastně se vůbec nesnažili skrývat; jak totiž bard předpověděl, Arawnovi služebníci hledali Crochan a ne nějakou pomalu se vlekoucí tlupu ubohých vandráků. Neobtíženi nákladem postupovali snadněji, i když bez Lluagora a Melynlase bylo jejich pěší tempo pomalé a bolestné. Taran kráčel mlčky s hlavou skloněnou proti mrazivému větru. Do tváře mu padalo mrtvé listí, kterého si ovšem nevšímal, protože byl příliš plný vlastních neklidných myšlenek.

Krátce po poledním spatřil Taran mezi stromy, jimiž byl porostlý hřeben nevysokého pahorku, nějaký pohyb. V předtuše nebezpečí pobídl společníky, aby si pospíšili přes otevřenou louku a našli úkryt v křoví. Než k němu však dospěli, objevila se na stráni skupina jezdců na koních a cvalem zamířila přímo k nim. Taran s bardem vytasili meče, Gurgi založil do tětivy šíp a unavená skupinka se v rámci svých skrovných možností chystala k obraně. Fflewddur náhle vyrazil hlasitý výkřik a vzrušeně zamával mečem nad hlavou. „Odložte zbraně!" zajásal. „Konečně jsme v bezpečí! To jsou Morgantovi válečníci! Jsou

oděni v barvách rodu Madoc!“ Válečníci s dusotem dojeli blíž. Teď už úlevou vykřikl i Taran. Byli to skutečně jezdci krále Morganta a v jejich čele cválal sám král. Když dorazili ke společníkům a přitáhli koním uzdy, Taran přiskočil k Morgantovu hřebci a padl na jedno koleno. „Rádi vás vidíme, Výsosti,“ zahlaholil. „Báli jsme se, že tvoji muži jsou Arawnovi služebníci.“ Král Morgant seskočil ze sedla. Jeho černý plášť byl rozedraný a ušpiněný dlouhým cestováním, tvář měl vyčerpanou a zachmuřenou, v očích mu však stále hořela pýcha divokého jestřába. Na rtech mu zahrál nepatrný náznak úsměvu. „Přesto byste se nám ale byli postavili,“ poznamenal a zvedl Tarana na nohy. „Kde je princ Gwydion, kde je Coll?“ vyhrkl Taran, naplněn náhlými obavami. „U Temné brány jsme se rozdělili a od té doby o nich nemáme žádné zprávy. Adaon byl naneštěstí zabit. A obávám se, že Doli také.“

„Po trpaslíkovi se slehla země,“ odpověděl Morgant. „Lord Gwydion a Coll, syn Collfrewřin, jsou v bezpečí. Právě v tuto chvíli po vás někde pátrají. I když,“ dodal s dalším nepatrným úsměvem, „jsem to já, kdo měl to štěstí, že vás našel.

Annuvinští lovci nám u Temné brány připravili pár horkých chvilek,“ pokračoval Morgant. „Nakonec jsme se jich ale zbavili a vydali jsme se na cestu směrem ke Caer Cadarnu, kde jsme doufali, že se sejdeme s lordem Gwydionem. Než jsme tam stačili dojet,“ vyprávěl dál, „doslechli jsme se o vás a o tom, že jste se rozhodli sami vyrazit do bažin Morvy. To byl velice odvážný podnik, Tarane z Caer Dallbenu,“ dodal Morgant, „možná právě tak odvážný jako pošetilý. Měl bys vědět, že válečník je povinován poslušností svému veliteli.“

„Zdálo se nám, že nic jiného dělat nemůžeme,“ bránil se Taran. „Museli jsme Crochan najít dřív než Arawn. Ty by sis snad počínal jinak?“

Morgant krátce přikývl. „Nevyčítám ti tvoji odvahu, chci jen, abys pochopil, že i sám lord Gwydion by zaváhal, kdyby měl učinit tak závažné rozhodnutí. Nebyli bychom se o vaší výpravě dozvěděli vůbec nic, nebýt toho, že nám zprávy o ní přinesl Gwystyl z ušlechtilého národa. Lord Gwydion a já jsme se rozdělili a začali jsme vás hledat.“

„Gwystyl?“ přerušila ho Eilonwy. „To snad ne! Vždyť ten pro nás nebyl ochotný udělat vůbec nic, dokud mu Doli nepohrozil, že ho

zmáčkne. Gwystyl! Chtěl jen, abychom ho nechali na pokoji a aby se mohl schovat v té své zatracené králičí díře!“

„Nevíš, o čem mluvil, princezno,“ otočil se k ní Morgant. „Ze všech strážců, kteří se starají o cestovní stanice, je Gwystyl z ušlechtilého národa tím nejchytřejším a nejstatečnějším. Domnívala ses, že by král Eiddileg svěřil stanici tak blízko Annuvinu nějakému méně schopnému služebníkovi? Pokud jsi ho ale špatně odhadla,“ dodal, „určitě v tobě ten klamný dojem vzbudil úmyslně. Pokud jde o samotný Crochan,“ pokračoval Morgant k Taranovi, který na něj užasle hleděl, „i když se vám nepodařilo dopravit ho z Morvy sem, prokázal nám tuto šlechetnou službu princ Ellidyr. Ano,“ dodal kvapně, „moji válečníci na něj při svém pátrání narazili nedaleko řeky Tewyn. Z toho, co říkal, jsem vyrozuměl, že ses utopil, tvoji společníci že se někde ztratili a kotel sem z Morvy dovezl sám princ.“

„To není pravda,“ vyhrkla Eilonwy a v očích jí zlostně zablesklo. „Mlč!“ okřikl ji Taran.

„Ne, nebudu mlčet,“ odsekla Eilonwy a prudce se otočila tváří k němu. „Snad mi nechceš tvrdit, že se ještě cítíš vázán tou přísahou, ke které nás všechny přinutil!“

„Co tím chce říct?“ vyštěkl Morgant. Pozorně si Tarana prohlížel přimhouřenýma očima.

„Já ti povím, co tím chci říct!“ odpověděla Eilonwy a nevšímala si Taranových protestů. „Je to hrozně jednoduché. Ten kotel získal Taran a draze za něj zaplatil. Táhli jsme se s ním doslova na vlastních hřbetech celou cestu z Morvy, dokud se neobjevil Ellidyr. Pomohl nám – jen co je pravda, asi jako když ti lupič pomůže uklidit vykradenou komnatu! Tak to bylo a je mi jedno, jestli někdo tvrdí něco jiného!“

„Bylo to skutečně tak, jak říká?“ vyptával se Morgant.

Když Taran neodpovídal, Morgant pomalu přikývl a zamyšleně pokračoval. „Přes tvoje mlčení soudím, že to tak doopravdy bylo. V té historce, kterou princ Ellidyr vyprávěl, bylo mnohé, co mi znělo falešně. Jak už jsem ti jednou říkal, Tarane z Caer Dallbenu, jsem válečník a ve svých lidech se vyznám. Až se ale setkáš se samotným Ellidyrem, budu si tím jistý mimo veškerou pochybnost.

Pojďte,“ vyzval je Morgant a pomohl Taranovi nasednout na svého hřebce, „pojedeme do tábora. Váš úkol je u konce, protože Crochan je v mých rukou.“

Morgantovi válečníci vzali na své koně i ostatní společníky a rychlým cvalem se rozjeli k lesu. Vojevůdcův tábor byl rozbit na široké mýtině pod bezpečnou ochranou stromů, přístup k němu byl střežen hlubokou sráznou roklí a stany se téměř ztrácely v nízkém podrostu. Ve stádu válečných ořů spatřil Taran připoutané Lluagora s Melynlasem, opodál hrabala Islimach nervózně kopyty do země a nepokojně škubala ohlávkou. V Taranovi se zatajil dech, když poblíž středu mýtiny zpozoroval černý Crochan, který byl teď už stažen ze svých saní. Přestože po jeho bocích stáli dva Morgantovi válečníci s tasenými meči, nedokázal se Taran zbavit pocitu strachu a neblahé předtuchy, který se nad kotlem vznášel jako temná mlha. „Nemáš strach, že tady na vás Arawn zaútočí a znovu se kotle zmocní?“ zeptal se šeptem.

Morgantovy oči se zúžily a střelily po Taranovi pohledem, v němž se mísila zlost s pýchou. „Jestliže se mi někdo postaví, vypořádám se s ním,“ utrousil král chladně, „byť by to byl sám pán Annuvinu.“

Jeden z válečníků roztáhl závěs velkého stanu a vojevůdce je zavedl dovnitř. Na zemi, se spoutanýma rukama i nohama, tam nehybně ležel Ellidyr. Obličej měl zalitý krví a vypadal tak potlučeně a zbědovaně, že Eilonwy nedokázala potlačit soucitný výkřik.

„Co má tohle znamenat?“ vyjekl šokovaně Taran a vyčítavě se otočil k Morgantovi. „Veličenstvo,“ dodal rychle, „vaši vojáci neměli právo ho takhle zřídit! Takové zacházení je hanebné a nečestné.“

„Chceš snad zpochybňovat moje počínání?“ utrhl se na něj Morgant. „Musíš se ještě hodně učit poslušnosti. Moji válečníci se řídí mými rozkazy a ty se jimi budeš řídit také. Princ Ellidyr se mi odvážil postavit na odpor. Varuji tě, aby ses neřídil jeho příkladem.“

V odpověď na Morgantovo zvolání vběhly do stanu ozbrojené stráže. Vojevůdce ukázal strohým gestem na Tarana a jeho společníky. „Odzbrojte je a pevně je svažte.“

KAPITOLA XIX
VOJEVŮDCE

Než stačil překvapený Taran vytasit meč, chopil se ho jeden ze strážných a rychle mu spoutal ruce za zády. Také barda popadli a svázali. Eilonwy se marně vzpouzela, ječela a kopala kolem sebe. Gurgimu se na okamžik podařilo vyrvat se ze sevření strážců a vrhl se ke králi Morgantovi. Jeden z válečníků ho však surově srazil k zemi, rozkročmo se posadil na jeho nehybné tělo a pevně ho omotal pouty.

„Zrádce!“ vřískala Eilonwy. „Lháři! Jak se opovažuješ ukrást…“

„Umlčte ji!“ přikázal chladně Morgant a v příštím okamžiku zadusil Eilonwyiny výkřiky roubík.

Taran zuřivě zápasil a snažil se přispět dívce na pomoc, sám se však ocitl na zemi a jeho nohy byly spoutány pevnými provazy. Morgant mlčky přihlížel a v obličeji, prostém jakéhokoli výrazu, se mu nepohnul jediný sval. Stráže ustoupily od bezmocných společníků. Morgant válečníkům pokynul, aby opustili stan.

Taran, jemuž se stále ještě točila hlava zmateným a nevěřícím úžasem, zacloumal svými pouty. „Jsi už zrádce,“ vyjel na Morganta, „chceš se teď navíc stát i vrahem? Jsme pod Gwydionovou ochranou, jeho zlobě neunikneš!“

„Gwydiona se nebojím,“ odpověděl Morgant, „a jeho ochrana vám teď není k ničemu. Nebude k ničemu ani celému Prydainu. Proti synům kotle nezmůže nic ani Gwydion.“

Taran na něj vyděšeně zíral. „Neodvážíš se použít Crochan proti vlastním soukmenovcům, proti vlastnímu lidu. To by bylo ještě odpornější než zrada a vražda!“

„Myslíš?“ ušklíbl se Morgant. „V tom případě se musíš učit i jiným věcem, než jen poslušnosti. Kotel patří tomu, kdo si ho dokáže udržet a ví, jak ho používat. Je to zbraň, která čeká na připravenou ruku. Celá dlouhá léta byl pánem kotle Arawn, a přece ho i on ztratil. Není to snad samo o sobě důkazem, že ho nebyl hoden, že neměl dostatek síly či prohnanosti a neuměl zabránit tomu, aby mu proklouzl mezi prsty? Ten

nafoukaný hlupák Ellidyr se domníval, že si ho dokáže udržet. Nezaslouží si pomalu ani to, aby do něj byl hozen.“

„Cože?“ vykřikl Taran. „Myslíš si snad, že se můžeš rovnat Arawnovi?“

„Rovnat se mu?“ opakoval po něm Morgant s nemilosrdným úsměvem. „Ne, chci ho překonat. Vím, čeho jsem schopen dosáhnout, i když jsem trpěl ve službě mužům menším, než jsem sám. Teď ale vidím, že nastal vhodný čas. Je jen málo lidí,“ pokračoval nadutě, „kteří vědí, jak využít vlastní moci. A ještě míň je těch, kteří se jí odváží využít, je-li jim ta možnost nabídnuta.

Moc, jako je tahle, byla kdysi nabídnuta Gwydionovi,“ mluvil dál Morgant. „Odmítl ji. Já si tu příležitost utéct nenechám. A co ty?“

„Já?“ podivil se Taran a vyděšeně na Morganta pohlédl.

Král Morgant přikývl. Oči měl přimhouřené, jeho jestřábí tvář však byla pozorná a vzrušená. „Gwydion mi o tobě vyprávěl,“ prohlásil. „Nepověděl mi mnoho, ale i to málo mě zaujalo. Jsi odvážný mladík – a možná víc než jen to. O kolik víc, to nevím. Vím ale, že nemáš rodinu, jsi beze jména i bez budoucnosti. Nemůžeš nic čekat. A přece,“ dodal, „můžeš čekat všechno.

Někomu takovému, jako je Ellidyr, bych to nenabídl,“ pokračoval Morgant. „Je příliš pyšný a nejslabší právě tam, kde se považuje za silného. Vzpomínáš, jak jsem ti říkal, že poznám, co v kom je? V tobě jsou skryty velké možnosti, Tarane z Caer Dallbenu. A já mám pro tebe tuto nabídku – přísahej, že mi budeš sloužit jako svému lennímu pánovi, a až přijde ta pravá chvíle, staneš se mým vojevůdcem a v celém Prydainu budeš druhý ihned po mně.“

„Proč mi to nabízíš?“ podivil se Taran. „Proč sis vybral právě mne?“

„Jak už jsem říkal,“ odpověděl Morgant, „mohl bys mnohého dosáhnout, pomůže-li tě někdo nasměrovat na správnou cestu. Jistě nepopřeš, že se ti odedávna snilo o slávě. A nalézt ji není pro tebe nemožné, soudím-li tě správně.“

„Jestli se ve mně tak dobře vyznáš,“ odsekl Taran, „měl bys vědět, že pohrdám službou ohavnému zrádci!“

„Nemám Čas na to, abych poslouchal, jak dáváš průchod svému vzteku,“ ušklíbl se Morgant. „Než přijde svítání, je třeba vypracovat

mnohé plány. Nechám tě tu uvažovat o následujícím: staneš se prvním z mých válečníků – nebo prvním z mých synů kotle.“

„Obětuj mě tedy kotli!“ rozkřikl se na něj Taran. „Hoď mě do něj hned teď, zaživa!

Nazval jsi mě zrádcem,“ odpověděl s úsměvem Morgant, „nenazývej mě ale hlupákem. Já také znám tajemství kotle. Myslíš, že dovolím, aby se Crochan roztříštil dřív, než začne plnit svoji funkci? Ano,“ pokračoval, „také jsem navštívil bažiny Morvy, dávno předtím, než byl kotel odnesen z Annuvinu. Věděl jsem totiž, že dřív nebo později se Gwydion bude muset k tomuto kroku proti Arawnovi odhodlat, a proto jsem se včas připravil. Tys tedy za Crochan zaplatil? I já jsem musel zaplatit za to, že znám princip jeho funkce. Vím, jak ho zničit, a vím také, jak postupovat, abych sklidil úrodu moci.

Bylo od tebe ovšem odvážné, jak ses mě snažil oklamat,“ připustil Morgant. „Bojíš se mě,“ dodal a naklonil se blíž k němu, „a v Prydainu jsou i mnozí další, kteří ze mne mají strach. A přece se odvažuješ mi vzdorovat. Takovou odvahu má jen málokdo. Jsi ze skutečně vzácného kovu, připraveného k zakalení.“

Taran už měl na jazyku odpověď, vojevůdce ho však zarazil zdviženou rukou. „Už nic neříkej. Raději se důkladně zamysli. Odmítneš-li, staneš se němým a nemyslícím otrokem, který nebude mít naději ani na to, že ho z jeho okovů vysvobodí smrt.“

Taranovo srdce se sevřelo, přesto však hrdě zvedl hlavu. „Je-li to psáno v mém osudu…“

„Bude to tvrdší osud, než si myslíš,“ skočil mu do řeči Morgant s planoucíma očima. „Válečník se neděsí pomyšlení, že obětuje vlastní život. Budeš ale ochoten obětovat i životy svých druhů?“

Taran vyděšeně zalapal po dechu a Morgant pokračoval.

„Ano,“ přikývl, „tvoji společníci budou jeden po druhém zabiti a obětováni kotli. Koho stačí pohltit, než budeš prosit, abych přestal? Bude to tady bard? Nebo ten ubohý tvor, který ti slouží? Nebo mladá princezna? Všichni půjdou před tebou a ty se na ně budeš dívat. A nakonec přijde řada na tebe.

Pečlivě to zvaž,“ radil vojevůdce. „Vrátím se a vyslechnu si tvoji odpověď.“ Přehodil si přes ramena černý plášť a rázným krokem vyšel

ze stanu. Taran začal znovu zápasit se svými pouty, ta však pevně držela. Klesl na zem a sklonil hlavu.

Bard, který až do té doby zachovával mlčení, si nešťastně povzdechl. „Kdybych byl věděl, co se stane," ozval se, „byl bych v bažinách Morvy požádat Orddu, aby mě proměnila v ropuchu. Tehdy mi to nepřipadalo jako dobrý nápad. Když o tom ale přemýšlím teď, byl by to šťastnější život než stát se válečníkem kotle. Alespoň bych měl ty kruhy rosy a mohl v nich tančit."

„Tohle se mu nepovede," zasyčel Taran. „Musíme najít nějaký způsob, jak utéct. Nesmíme ztrácet naději."

„Stoprocentně s tebou souhlasím," odpověděl Fflewddur. „Jako obecný plán je to vynikající, chybí jen rozpracovat podrobnosti. Ztrácet naději? Ani náhodou! My Fflamové máme vždycky naději. Mám v úmyslu držet se té naděje pořád dál," dodal zasmušile, „i když si pro mě přijdou a budou mě házet do Crochanu."

Gurgi s Ellidyrem stále leželi v bezvědomí, Eilonwy však po celou uplynulou dobu nepřestala zuřivě pracovat na svém roubíku a nyní se jí konečně podařilo vytlačit ho jazykem z úst.

„Morgant!" zachroptěla. „Za tohle zaplatí! Vážně jsem měla strach, že se udusím! Možná že mi zabránil mluvit, ale rozhodně mi nezabránil poslouchat. Až se vrátí, doufám, že se mě do toho kotle pokusí hodit jako první! Brzy zjistí, s kým má tu čest! Ještě bude litovat, že ho kdy napadlo opatřit si vlastní syny kotle!"

Taran zavrtěl hlavou. „To už bude pozdě. Než nás vezmou ke Crochanu, všechny nás zabijou. Ne, máme jen jedinou naději. Nikdo z vás nesmí být obětován kvůli mně. Už jsem se rozhodl, co musím udělat."

„Rozhodl!" vybuchla Eilonwy. „Jediné, co musíš rozhodnout, je, jak utečeme z tohohle stanu. A jestli přemýšlíš o něčem jiném, tak jen marníš čas. To je jako uvažovat, jestli se máš poškrábat na hlavě, když se ti na ni chystá spadnout balvan."

„Rozhodl jsem se takhle," oznámil pomalu Taran. „Přijmu Morgantovu nabídku."

„Cože?" vyprskla Eilonwy, jako by nevěřila vlastním uším. „Na chviličku jsem měla dojem, že ses od té Adaonovy spony doopravdy něco naučil. Jak tě mohlo napadnout, že to přijmeš?"

„Odpřisáhnu Morgantovi věrnost,“ pokračoval Taran. „Bude mít moje slovo, ale k jeho dodržení mě přinutit nemůže. Přísahu danou pod výhružkou smrti nemůžu považovat za závaznou. Aspoň tak možná získáme trochu času.“

„Víš určitě, že tě Morgantovi válečníci nepraštili po hlavě a ty sis toho nevšiml?“ zeptala se jedovatě Eilonwy. „Myslíš si snad, že Morganta nenapadne, k čemu se chystáš? Vůbec nemá v úmyslu svoji stranu té dohody dodržet, chce nás všechny stejně zabít. Jakmile tě jednou popadne do těch svých spárů – myslím ještě pevněji, než tě drží teď – už tě nepustí. Morgant byl možná jedním z největších prydainských vojevůdců, ale přeběhl na stranu zla, a jestli se pokusíš s ním vyjednávat, zjistíš, že dopadneš ještě hůř, než kdyby z tebe udělal válečníka kotle. I když připouštím, že to taky není právě lákavá možnost.“

Taran se na chvíli odmlčel. „Obávám se, že máš pravdu,“ přiznal pak. „Nevím ale, co jiného bychom ještě mohli udělat.“

„Nejdřív odtud vypadnout,“ radila Eilonwy. „O dalším můžeme rozhodnout, až přijde čas. Není jaksi snadné přemýšlet o tom, kam utéct, když má člověk spoutané ruce i nohy.“

Pracně a s mnoha potížemi se pevně svázaní společníci posunuli blíž k sobě a snažili se navzájem si uvolnit pouta. Uzly odmítaly povolit, klouzaly z jejich znecitlivělých prstů a jen se jim ještě hlouběji zařezávaly do masa.

Znovu a znovu se společníci zatvrzele vraceli ke své snaze, až zůstali vyčerpaně a bez dechu ležet. Ani Eilonwy už neměla sílu mluvit. Chvíli si odpočali a doufali, že načerpají novou energii, noc však ubíhala dál jako těžký a mučivý sen a krátké chvilky, které strávili v neklidné dřímotě, je nijak neobčerstvily, protože se neodvažovali ztrácet příliš mnoho drahocenného času; Taran věděl, že jitro přijde co nevidět. Do stanu už začaly pronikat první chladné paprsky šedivého úsvitu.

Po celou noc, kterou strávili tímto pachtěním, slyšel Taran válečníky pohybující se sem a tam po mýtině i Morgantův hlas, vydávající drsné a naléhavé povely. Nyní se pracně dovlekl k závěsu, který zakrýval vchod do stanu, přimáčkl se tváří k chladné zemi a snažil se vykouknout ven. Výhled byl mizerný, protože v trávě se převalovaly

chomáče stoupající mlhy; viděl pouze matné stíny, spěšně přecházející sem a tam. Pomyslel si, že válečníci balí svoje věci a pravděpodobně se chystají zlikvidovat tábor. Z řady uvázaných koní se ozvalo táhlé žalostné zařehtání, v němž poznal Islimašin hlas. Crochan byl stále na stejném místě; Taran rozeznával jeho temné hrozivé obrysy a v náhlém záchvěvu hrůzy měl dojem, že na něj kotel hledí s hladově rozevřeným jícnem.

Převalil se na druhý bok a odkutálel se zpět ke svým společníkům. Bard byl v obličeji pobledlý a zdál se být napůl bez sebe vyčerpáním a utrpením. Eilonwy zvedla hlavu a mlčky na něj pohlédla.

„Co je?“ zamumlal Fflewddur. „Je už snad čas, abychom si dali sbohem?“

„Ještě ne,“ uklidnil ho Taran, „i když se obávám, že se Morgant už brzy objeví. Pak bude náš čas sečten. Jak je na tom Gurgi?“

„Je chudinka pořád v bezvědomí,“ odpověděla Eilonwy. „Nech ho být, je to tak pro něj lepší.“

Ellidyr se zavrtěl a slabě zasténal. Pomalu otevřel oči, škubl sebou, obrátil zkrvavený a potlučený obličej k Taranovi a chvíli si ho prohlížel, jako by nepoznával, koho vidí. Pak se jeho rozbité rty zkřivily v dobře známém hořkém úšklebku. „Tak jsme se tedy znovu sešli, Tarane z Caer Dallbenu,“ promluvil. „Nečekal jsem, že se uvidíme tak brzy.“

„Neměj obavy, synu Pen-Llarcauův,“ odpověděl Taran, „nebude to nadlouho.“ Ellidyr sklonil hlavu. „Je mi to opravdu líto. Rád bych napravil utrpení, které jsem vám všem způsobil.“

„Mluvil bys stejně, kdyby byl kotel ještě v tvých rukou?“ zeptal se tiše Taran.

Ellidyr zaváhal. „Povím ti pravdu – nevím. Ta černá bestie, kterou jsi viděl, je krutý pán a má ostré drápy. A přece jsem je až do nynějška necítil.

Jedno ti ale řeknu,“ pokračoval a pokusil se trochu nadzvednout, „ke krádeži toho kotle mě přiměla pýcha a ne zlý úmysl. Přísahám ti na tu trochu cti, která mi snad ještě zbývá, že jsem neměl v úmyslu ho použít. Ano, byl bych si přivlastnil tvoji slávu, ale stejně jako ty jsem chtěl Crochan dopravit ke Gwydionovi a předat mu ho ke zničení. Alespoň to mi věř.“

„Věřím ti, princi z rodu Pen-Llarcau,“ přikývl Taran. „A věřím tomu teď možná víc, než tomu věříš ty sám.“ Zdvihl se vítr, sténající v korunách stromů a otřásající stanem. Závěs u vchodu zčernal. Taran viděl, jak se za kotlem řadí válečníci do sevřeného šiku.

KAPITOLA XX
POSLEDNÍ SPLÁTKA

„Ellidyre!“ sykl Taran. „Máš dost síly, abys přetrhl svoje pouta a všechny nás osvobodil?“ Ellidyr se převalil na bok a zoufale napjal svaly ve snaze přervat pevně utažené provazy. Bard s Taranem se mu snažili pomáhat, po chvíli se však Ellidyr bezmocně zhroutil a lapal po dechu, vyčerpaný vynaloženým úsilím.

„Přišel jsem o příliš mnoho sil,“ zamumlal. „Obávám se, že rána, kterou mi Morgant zasadil, je smrtelná. Nic víc už nezmůžu.“ Závěs se znovu rozevřel. O chviličku později Taranem něco prudce smýklo a čísi ruka jeho ležící tělo hrubě otočila. Divoce vykopl spoutanýma nohama a chtěl se znovu zvednout.

„Přestaň sebou mrskat, pitomče!“ houkl mu do ucha něčí hlas. „Doli!“ Taranovi poskočilo srdce. „To jsi ty?“

„Moc chytrá otázka!“ odsekl hlas. „Tak se, se mnou přece neper! Je s tebou dost těžká práce, i když se nevrtíš! Ten, kdo vázal tyhle uzly, by si zasloužil mít je kolem krku!“

Taran cítil, jak se jeho pout chopily silné ruce. „Doli! Kde se tu bereš?“

„Nech si to hloupé žvanění,“ zavrčel trpaslík. Taranovi se do kříže zapřelo koleno, když Doli důkladněji zatáhl za provaz, který ho poutal. „Nevidíš, Že mám práci?“ huhlal jeho osvoboditel. „Vlastně ne, samozřejmě, že to nevidíš, ale na tom nesejde. Zatraceně! Nebýt toho, že jsem ztratil sekeru, byl bych s tím hotový jedna dvě! Ach, moje uši!

Ještě nikdy jsem nezůstal neviditelný takhle dlouho v jednom kuse! Sršni! Vosy!“

Náhle provazy povolily. Taran se posadil a co nejrychleji se snažil rozvázat si pouta na nohou. Za další chviličku se před ním Doli objevil ve své viditelné podobě a začal osvobozovat Fflewddura. Zavalitý trpaslík byl špinavý a zablácený a uši měl zbarvené jasně modře. Na chvíli přerušil svoji práci a přitiskl si obě ruce k hlavě. „Té neviditelnosti už bylo dost!“ zasténal. „Tady jí není třeba. Zatím ještě ne. Čmeláci! Mám jich v uších celý roj!“

„Jak se ti podařilo nás najít?“ vyhrkla Eilonwy, když z ní trpaslík začal strhávat pouta.

„Když to musíš slyšet,“ vyštěkl netrpělivě Doli, „tak jsem vás nenašel. Aspoň nejdřív ne. Našel jsem Ellidyra. Viděl jsem ho přijíždět zdola od řeky chviličku před tím, než se k němu dostal Morgant. Když jsem setřásl ty lovce, vypravil jsem se do Caer Cadarnu, kde jsem se chtěl obrátit o pomoc na Gwydiona. Neodvažoval jsem se ztrácet čas a honit se za vámi bažinami. Ellidyr měl u sebe kotel a taky vaše koně. To se mi zdálo podezřelé. Proměnil jsem se tedy v neviditelného a pěšky jsem ho sledoval. Jakmile jsem pochopil, co se stalo, vrátil jsem se vás hledat. Poník mi utekl – potvora jedna mizerná, nikdy jsme si nepřirostli k srdci – a vy jste se sem dostali přede mnou.“

Trpaslík poklekl a rozvázal Gurgiho, který právě začínal projevovat nepatrné známky života, zaváhal však, když dospěl k Ellidyrovi. „Co mám dělat s ním?“ zeptal se. „Mám takový dojem, že bych ho měl nechat, jak je,“ dodal nerudně. „Vím, o co se pokusil.“ Ellidyr zvedl hlavu. Taran se střetl s jeho pohledem a rychle na Doliho mávl. „Rozvaž ho,“ nařídil. Doli stále ještě váhal a Taran svůj příkaz zopakoval. Trpaslík zavrtěl hlavou a pak pokrčil rameny. „Když myslíš,“ zahučel a dal se do práce na Ellidyrových poutech.

Zatímco Eilonwy třela Gurgiho zápěstí, bard pospíšil k chlopni stanového závěru a opatrně vyhlédl ven. Taran marně pátral po nějaké zbrani.

„Vidím Morganta,“ oznámil Fflewddur. „Právě jde sem. No, čeká ho překvapení.“

„Nejsme ozbrojení!“ zabědoval Taran. „Je jich mnohem víc než nás a můžou nás klidně pobít!“

„Roztrhněte zadní stěnu stanu!“ vykřikl Doli. „Ztraťte se do lesa a utečte!“

„A Crochan máme nechat v Morgantových rukou?“ opáčil Taran. „Ne, to nesmíme!“

Ellidyr se zvedl ze země. „Neměl jsem dost síly, abych přetrhl vlastní pouta,“ prohlásil, „ale něčím vám ještě posloužit mohu.“

Než ho Taran stačil zarazit, vyběhl Ellidyr ze stanu. Stráže vykřikly na poplach. Taran viděl, jak se Morgant užasle zarazil a pak vytasil meč. „Zabijte ho!“ zavelel. „Zabijte ho! Nepouštějte ho k tomu kotli!“

S bardem a s Dolim v patách se Taran vyřítil ze stanu a vrhl se na krále Morganta; úporně se přitom snažil vyrvat vojevůdci meč z ruky. Morgant ho se vzteklým zavrčením popadl za krk, mrštil s ním o zem a otočil se, aby se rozběhl za Ellidyrem. Jezdci vyrazili z vyrovnaného šiku a tryskem se rozjeli k běžící postavě.

Taran se vyškrábal na nohy. Před sebou viděl Ellidyra, který se zuřivě srazil s jedním z válečníků. Bojoval jako ještě nikdy v životě a Taranovi bylo jasné, že princ z rodu Pen-Llarcau v sobě burcuje poslední kapky zbývajících sil. Ellidyr srazil válečníka k zemi, klopýtl však a hlasitě vykřikl, když se mu jeho meč zaryl hluboko do boku. Oběma rukama svíral ránu a vrávoral dál. „Ne! Ne!“ hulákal na něj Taran. „Ellidyre! Zachraň se!“

Několik kroků od kotle se divoce zápasící Ellidyr vymanil z klubka válečníků. Pak se s hlasitým výkřikem vrhl do zejícího jícnu Crochanu. Crochan se otřásl jako nějaký živý tvor. Jat hrůzou a děsem Taran znovu na Ellidyra zavolal. Začal si klestit cestu směrem ke kotli, v příštím okamžiku se však mýtinou rozlehlo ostré prásknutí, hlasitější než úder hromu. Bezlisté stromy se zachvěly v kořenech a jejich větve se svíjely jako v agonii. A pak, zatímco vzduch se otřásal ozvěnou a nad hlavami jim vyla větrná smršť, se kotel rozlomil a rozpadl na kusy. Zubaté úlomky se sesypaly k zemi a odhalily Ellidyrovo bezvládné tělo.

Z houští za mýtinou vyrazil válečný oř. Na jeho hřbetě seděl král Smoit s obnaženým mečem v pěsti a s válečným pokřikem na rtech. Za rudovousým králem se řítila záplava jízdních válečníků, kteří se vrhli na Morgantovy muže. V nastalé bitevní vřavě zahlédl Taran i bílou klisnu, která se hnala do útoku.

„Gwydione!“ vykřikl Taran a snažil se prorazit si cestu k jeho boku. Pak spatřil také Colla; ramenatý starý bojovník vytasil meč a rozháněl se kolem sebe mocnými údery. Do potyčky se zapojil i Gwystyl, na jehož ramení se kymácel Krák.

S rozvztekleným řevem se král Smoit rozjel přímo k Morgantovi, který zvedl meč a divoce se rozehnal proti vzpínajícímu se koni. Smoit seskočil na zem. Dva z Morgantových válečníků mu zastoupili cestu, aby chránili svého krále, Smoit je však dvěma mocnými ranami skolil a hnal se dál.

S očima široce rozevřenýma a metajícíma blesky, s vyceněnými zuby Morgant zuřivě bojoval mezi roztříštěnými úlomky kotle, jako by se je vzdorovitě snažil získat zpět. Jeho meč se pod dravostí Smoitova útoku zlomil, přesto se však znovu a znovu rozháněl a bodal jeho zubatým pahýlem s tváří ztuhlou v grimase nenávisti a nadutosti. Zkrvavenou zbraň nepřestal svírat v ruce, ani když konečně padl.

Morgantovi jezdci byli všichni pobiti nebo zajati, když se nad mýtinou rozlehl Gwydionův hlas velící zastavit boj. Taran doklopýtal k Ellidyrově boku a pokusil se ho zvednout ze země. Pak žalostně svěsil hlavu. „Ta černá bestie už tě pustila, princi z rodu Pen-Llarcau,“ zamumlal.

Rezavě pronikavé zařehtání za jeho zády ho přimělo, aby se obrátil. Byla to Islimach, která přetrhla provaz, na němž byla uvázaná, a stála teď nad tělem svého pána. Grošovaná klisna zvedla štíhlou kostnatou hlavu, pohodila hřívou, otočila se a tryskem přeběhla mýtinu.

Taran, který porozuměl horečnatému pohledu jejích očí, vykřikl a rozběhl se za ní. Islimach se vrhla do podrostu. Taran se snažil ji předběhnout a chopit se vlající ohlávky, klisna se však jako blesk hnala přímo ke strži. Nezpomalila ani na jejím okraji. Mocným skokem se vznesla, chviličku zůstala viset ve vzduchu a pak se zřítila na skály pod sebou. Taran si zakryl rukama oči a odvrátil se.

Na mýtině zatím těla krále Morganta a Ellidyra položili bok po boku a zbývající bojovníci krále Smoita je objížděli v pomalém, truchlivém kruhu. O několik kroků dál se osamocený Gwydion těžce opíral o černý meč Dyrnwyn s vlasatou hlavou skloněnou a s ošlehanou tváří plnou zármutku. Taran došel k němu a zůstal tiše stát opodál.

Konečně Gwydion promluvil. „Fflewddur mi vylíčil všechno, co se vám přihodilo. Moje srdce je zarmoucené, že jsme vás našli teprve teď, obávám se však, že bez krále Smoita a jeho válečníků bychom stejně nebyli zvítězili. Smoit ztratil trpělivost a vydal se nás hledat. Kdybych byl mu mohl poslat vzkaz, byl bych ho k sobě povolal už dávno. Jsem mu za jeho netrpělivost vděčný.

A můj dík patří i tobě, pasáčků vepřů," dodal. „Crochan je zničen a s ním i Arawnova moc neustále posilovat řady synů kotle. Je to jedna z nejtěžších porážek, jaké kdy Arawn utrpěl. Vím ale, jakou jsi za ni zaplatil cenu."

„Byl to Ellidyr, který zaplatil poslední splátku," ozval se rozvážně Taran. „Jemu je třeba vzdát poslední čest." Pak prozradil, jaký konec potkal Islimach. „Přisel o všechno ostatní, dokonce i o svou klisnu."

„Nebo možná naopak všechno získal," odpověděl Gwydion. „A cti se mu hodně dostane. Navršíme na jeho památku mohylu. Bude tam s ním odpočívat i Islimach, protože oba teď už došli klidu. Smoitovi padlí budou také spát se ctí a mohyla bude navršena i nad hrobem krále Morganta z Madoku."

„Morganta?" opáčil Taran a udiveně na Gwydiona pohlédl. „Proč bychom někomu takovému prokazovali čest?"

„Je snadné odsoudit zlo jako takové," povzdechl si Gwydion. „Ve většině z nás je však dobro smíšeno se zlem jako dvě niti v jednom kousku utkané látky a k jejich správnému posouzení je třeba větší moudrosti, než je ta moje.

Král Morgant sloužil Donińym synům dlouho a dobře," pokračoval. „Dokud mu žízeň po moci nevysušila hrdlo, byl to nebojácný a ušlechtilý muž. V bitvě mi nejednou zachránil život. To vše je jeho součástí a nelze to přehlédnout ani zapomenout.

Budu tedy ctít Morganta," uzavřel Gwydion, „za to, čím kdysi býval, a Ellidyra, prince z rodu Pen-Llarcau, za to, čím se stal."

Nedaleko Morgantových stanů našel Taran znovu svoje společníky. Gurgi už se díky Eilonwyině péči vzpamatoval z rány, kterou mu uštědřil strážný, a vypadal jen lehce otřeseně.

„Ubohá citlivá hlava je plná bolení a zvonění," stěžoval si a mdle se na Tarana usmíval. „Gurgi je smutný, že nemohl bojovat po boku laskavého pána. Byl by také tloukl do ošklivých válečníků, ach, ano!"

„Válčení už bylo víc než dost,“ podotkla Eilonwy. „Našla jsem zase tvůj meč,“ dodala ještě a podala Taranovi jeho zbraň. „I když mě občas mrzí, že ti ji Dallben vůbec dával. Vždycky tě přivede do maléru.“

„No, řekl bych, že naše maléry už skončily,“ vložil se do hovoru Fflewddur a opatrně si hýčkal zraněnou ruku. „Ten příšerný starý kotel je díky Ellidyrovi rozbitý na padrť,“ pokračoval melancholicky. „Bardové budou zpívat o našich činech – a o jeho také.“

„To je mi úplně jedno,“ bručel Doli a mnul si uši, do nichž se teprve teď začínala vracet přirozená barva. „Hlavní je, aby už nikdo, dokonce ani Gwydion, nevymýšlel žadné další plány, které by znamenaly, že zase budu muset být neviditelný.“

„Starý dobrý Doli,“ pousmál se Taran. „Čím víc si stěžuješ, tím jsi sám se sebou spokojenější.“

„Starý dobrý Doli,“ pitvořil se po něm trpaslík. „Pche!“

Taran zahlédl Colla, který odpočíval pod jedním z dubů s králem Smoitem. Svou těsně padnoucí přilbu měl sundanou, a přestože byl plný drobných sečných ran a zhmožděnin, ve tváři měl široký úsměv a celý zářil radostí, když položil paži Taranovi na ramena. „Nesetkali jsme se tak brzy, jak jsem čekal,“ poznamenal a mrkl na něj, „ale slyšel jsem, že jste měli plné ruce jiné práce.“

„U mého těla a u mé krve!“ zaburácel Smoit a plácl Tarana po zádech. „Když jsem tě naposledy viděl, vypadal jsi jako stažený králík. Teď je králík pryč a zbývá jenom kůže a kosti!“

Rudobradého krále přerušilo hlasité zakrákání. Taran se překvapeně otočil a spatřil Gwystyla, jak zamračený seděl o samotě. Na rameni mu hopsal Krák a radostně kýval hlavou.

„Tak jsme se zase sešli,“ poznamenal Gwystyl a hluboce si povzdechl, když k němu Taran přiběhl. „No prosím, ale mně za to, co se stalo, vinu nedávej. Varoval jsem vás. Jenže co se stalo, stalo se, a nemělo by smysl si stěžovat. Absolutně žádný smysl.“

„Už mě znovu neoklameš, Gwystyle z ušlechtilého národa,“ ujistil ho Taran. „Vím už, co jsi zač a jaké udatné služby jsi nám prokázal.“

Krák vesele zaskřehotal, když mu Taran uhladil pera a poškrábal ho pod zobákem.

„Jen pokračuj,“ pobídl ho Gwystyl, „a dej si ho na rameno. O to mu jde. A když už jsme u toho, dostaneš ho darem s díky celého

ušlechtilého národa. Ty jsi nám totiž také prokázal službu. Vůbec se nám nelíbilo, jak se Crochan objevoval hned tady a hned zase někde jinde; nikdy jsme nevěděli, co se může stát. Ano, ano, jen si ho vezmi," dodal s dalším melancholickým povzdechem. „Náramně si tě oblíbil. A mně to tak vyhovuje. Už prostě nestačím na to, abych si ještě choval havrany, absolutně na to nestačím."

„Taran!" zakrákal Krák. „Musím tě ale ještě jednou varovat," pokračoval Gwystyl, „vůbec si ho nevšímej. Většinou mluví jen proto, aby se mohl poslouchat – jako někteří jiní, které bych mohl jmenovat. Tajemství je prosté: neposlouchat. Nemá to smysl. Absolutně žádný smysl."

Poté, co vztyčili mohyly, Gwystyl odjel, aby se znovu ujal správy cestovní stanice. Společníci, král Smoit a jeho jezdci také opustili mýtinu a otočili koně k řece Avren. Vysoko nad jejich hlavami se obloha černala temnými křídly, jak se jedno hejno gwythaintů za druhým vracelo k Annuvinu. Po lovcích nebylo ani památky a Gwydion byl toho názoru, že když se Arawn dozvěděl o zničení Crochanu, povolal je všechny zpět k sobě.

Společníci neujížděli nijak vítězoslavně a jásavě, postupovali naopak pomalu a zamyšleně. Také srdce krále Smoita bylo těžké, protože ztratil mnoho válečníků.

S Krákem usazeným na rameni jel Taran po Gwydionově boku v čele oddílu po cestě vinoucí se mezi pahorky zářícími podzimními barvami. Dlouhou dobu neřekl ani slovo.

„Je to zvláštní," ozval se konečně. „Toužil jsem po tom, abych vstoupil do světa dospělých mužů. Teď vidím, že je plný bolesti, krutosti a zrady, plný lidí, kteří by nejraději zničili vše, co je obklopuje."

„A přece do něj musíš vstoupit," odpověděl Gwydion, „protože to je úděl, který čeká každého z nás. Je pravda, že tohle vše jsi viděl. Ve světě ale stejným dílem najdeš i lásku a radost. Pomysli na Adaona a uvěříš tomu.

Pomysli také na svoje společníky. Z přátelství k tobě byli ochotni vzdát se všeho, čeho si cení – a dokonce všeho, co mají."

Taran přikývl. „Teď už vidím, že cena, kterou jsem zaplatil, byla nejmenší ze všech, protože ta spona mi nikdy doopravdy nepatřila.

Nosil jsem ji, ale nebyla mou součástí. Jsem vděčný za tu dobu, po kterou jsem ji měl; alespoň na krátkou chvíli jsem poznal, jak se asi cítí bard a jaké to asi je, být hrdinou.“

„A právě o to byla tvoje oběť těžší,“ podotkl Gwydion. „Rozhodl ses chovat se jako hrdina ne díky nějakému kouzlu, ale jen díky vlastní mužnosti. A protože ses rozhodl být mužem a snášet dobré i zlé, musíš také jako muž riskovat. Možná vyhraješ a možná prohraješ. To ukáže čas.“

Dorazili do údolí řeky Ystrad a tam Gwydion přitáhl své zlatohřívé klisně uzdu.

„Melyngar a já se teď musíme vrátit do Caer Dathylu,“ oznámil, „a informovat krále Matha. Ty povíš o všem, co se přihodilo, Dallbenovi; popravdě řečeno tentokrát o těch událostech víš víc než já.

Jeď rychle,“ vybídl ho Gwydion a napřáhl k němu ruku. „Tvoji druzi na tebe čekají a vím, že Coll už by rád připravil svou zeleninovou zahradu na zimu. Sbohem, Tarane, pasáčků vepřů… a příteli.“

Gwydion jednou zamával na rozloučenou a rozjel se na sever. Taran se za ním díval, dokud se neztratil z dohledu. Potom otočil Melynlase a spatřil usměvavé tváře svých společníků.

„Pospěš si,“ zavolala na něj Eilonwy. „Hen Wen bude potřebovat vykoupat. A obávám se, že jsme s Gurgim odjeli v takovém spěchu, že jsem nestačila v umývárně uklidit. To je horší než vydat se na cestu a zapomenout si obout boty!“ Taran se k nim cvalem rozjel.

HRAD LLYR

Autorova poznámka

V tomto svazku Kronik Prydainu, který je pokračováním Knihy tří zjevení a Černého kotle, jsou osudy hrdinky stejně důležité a stejné nebezpečné jako počínání samotného hrdiny. Princeznu Eilonwy s rudozlatými vlasy čeká mnohem víc než nevyhnutelné (a podle jejího názoru absolutně zbytečné) problémy spojené s její přeměnou v mladou dámu. Jak varuje starý čaroděj Dallben: „Každého z nás čeká někdy chvíle, kdy musíme být něčím víc, než čím jsme.“ A to platí pro princezny i pro pasáčky vepřů.

Hrad Llyr je v jistém smyslu romantičtějším příběhem než předchozí kroniky – Taran si je zřetelněji vědom toho, co k Eilonwy cílí. A občas je také humornější – stačí se podívat, s jak naprostým zoufalstvím se společníci snaží zvládnout snaživého, avšak smolně neschopného prince Rhuna. Atmosféra je možná spíše hořkosladká než okázale heroická, popisované dobrodružství by však čtenáři mělo přinést něco víc než jen pohádkové elementy čarovné zlaté koule, pomsty chtivé královny, tajemného hradu a soupeření o princezninu ruku. Podstata fantasy umožňuje naplnit děj událostmi, které zcela zřetelně odhalují naše vlastní přednosti i nedostatky. Obyvatelé Prydainu jsou postavami z říše fantasy, doufám ale, že jsou zároveň hluboce lidští.

Samotný Prydain je ovšem jen a jen výplodem mé fantazie. Mona, kde se děj Hradu Llyr odehrává, je staré Velšské jméno ostrova Anglesey. Tato kulisa však není vykreslena s kartografickou přesností. Sprše než skutečné prostředí jsem chtěl navodit atmosféru Walesu a jeho legend.

Někteří čtenáři se možná budou cítit nepříjemně dotčeni osudem několika padouchů, vystupujících v tomto příběhu, zejména pak jedné z nejzavrženíhodnějších záporných postav celého Prydainu. Chtěl bych připomenout, že stejné jako předchozí knihy lze sice Hrad Llyr číst jako samostatný příběh, určité události, které jsou v něm popsány, však mají dalekosáhlé důsledky. Dál už nic prozrazovat nebudu, doporučím pouze jednu z poměrně obtížných ctností: trpělivost.

– L.A.

KAPITOLA I
PRINC RHUN

Eilonwy s rudozlatými vlasy, princezna Eilonwy, dcera Angharadina a vnučka Regatina z královského rodu Llyr, odjížděla z Caer Dallbenu. Rozhodl o tom sám Dallben, a přestože Taran ve svém srdci náhle cítil podivnou těžkost, věděl, že na příkazu starého čaroděje nemůže nic změnit.

Toho jarního dopoledne, kdy měla Eilonwy odjíždět, Taran osedlal koně a vyvedl je ze stáje. Princezna, která měla ve tváři výraz nuceného veselí, si své skrovné osobní potřeby sbalila do malého uzlíčku a ten si přehodila přes rameno. Kolem krku jí visel jemně tepaný řetěz se stříbrným půlměsícem, na ruce měla prsten vykovaný dávnými řemeslníky a v záhybech pláště schovávala další ze svých nejcennějších pokladů: zlatou kouli, která se na její povel dokázala rozzářit jasněji než planoucí pochodeň.

Dallben, jehož obličej působil ještě ustaraněji než obvykle a jehož záda byla ohnutá, jako by na nich spočívalo těžké břímě, dívku u dveří svého stavení objal. „V Caer Dallbenu pro tebe vždy bude místo," prohlásil, „a ještě větší místo budeš mít v mém srdci. Výchova mladé dámy je však bohužel tajemství, které se vymyká i schopnostem čaroděje. Měl jsem dost problémů," dodal s letmým úsměvem, „i s výchovou obyčejného pasáčka vepřů.

Přeji ti bezpečnou plavbu na ostrov Mona," pokračoval. „Král Rhuddlum a královna Teleria jsou laskaví a dobrotiví lidé. Velice rádi zastoupí tvoji rodinu a ujmou se úlohy tvých ochránců. A od královny Telerie se naučíš, jak se má chovat princezna."

„A pročpak?" vyprskla Eilonwy. „Je mi úplně jedno, že jsem princezna! A protože mladá dáma už jsem tak jako tak, jak jinak bych se mohla chovat? To je jako chtít po rybě, aby se učila plavat!"

„Hmm," ušklíbl se Dallben. „V životě jsem neviděl rybu s odřenými koleny, potrhanými šaty a bosýma nohama. Moc by se to k ní nehodilo a ani k tobě se to příliš nehodí." Jemně položil Eilonwy na

rameno stářím pokroucenou ruku. „Dítě, dítě, copak to sama nevidíš? Každého z nás čeká někdy chvíle, kdy musíme být něčím víc, než čím jsme.“ Obrátil se k Taranovi. „Dávej na ni dobrý pozor,“ vybídl ho. „Nejsem si zcela jistý, jestli jsem udělal dobře, když jsem vám s Gurgim dovolil, abyste ji doprovázeli, ale pokud to usnadní vaše loučení, budiž.“

„Princezna Eilonwy se na Monu dopraví v bezpečí,“ ujistil ho Taran. „A ty,“ dodal Dallben, „se zase v bezpečí vrať. Moje srdce nenajde klid, dokud tu nebudeš zpět.“ Ještě jednou dívku objal a rychle zmizel v domě. Bylo rozhodnuto, že Coll je doprovodí do přístavu na velké řece Avren a pak odtamtud odvede zpět koně. Zavalitý starý válečník už seděl v sedle a trpělivě vyčkával. Rozcuchaný Gurgi se na svém poníku tvářil žalostně jako sova s bolením břicha. Krák, Taranův ochočený havran, trůnil neobvykle zticha na jeho sedle. Taran pomohl Eilonwy nasednout na Lluagora, který se stal jejím oblíbeným koněm, a pak se sám vyšvihl na hřbet svého hřebce Melynlase se stříbrnou hřívou.

Skupinka nechala Caer Dallben za sebou a vydala se přes nízkou pahorkatinu směrem k Avren. V čele jeli před ostatními bok po boku Taran s Collem, Krák se mezitím pohodlně usadil na Taranově rameni.

„Nikdy ani na chviličku nezavřela pusu,“ poznamenal ponuře Taran. „Teď bude alespoň v Caer Dallbenu trochu větší klid.“

„To tedy bude,“ přikývl Coll.

„A nebudeme mít tolik starostí. V jednom kuse se dostávala do nějakých průšvihů.“

„To taky,“ přitakal Coll.

„Je to tak lepší,“ usoudil Taran. „Koneckonců je přece Eilonwy llyrská princezna. A to je něco jiného, než kdyby byla nějaká pasáčka vepřů.“

„Svatá pravda,“ zahleděl se Coll k zamlženým kopcům. Chvíli mlčky pokračovali v jízdě.

„Bude mi scházet!“ vyhrkl konečně skoro rozzlobeně Taran. Starý válečník se ušklíbl a podrbal se na lesklé holé hlavě. „A to jsi jí řekl?“

„Vlastně… tak docela ne,“ zakoktal se Taran. „Asi jsem jí to měl říct. Jenže pokaždé, když jsem o tom začal mluvit, tak… připadal jsem

si hrozně divně. A navíc člověk nikdy neví, jakou hloupost pleskne, když se s ní někdo snaží mluvit vážně.“

„Možná,“ odpověděl s úsměvem Coll, „že ze všeho nejmíň známe právě to, na čem nám nejvíc záleží. Až se ale vrátíš, budeme mít víc než dost práce, takže se určitě nebudeš nudit. Pak zjistíš, chlapče, že na rozbolavělé srdce je práce ten nejlepší lék.“ Taran smutně přikývl. „To asi ano,“ povzdechl si.

Krátce po poledni otočili koně na západ, kde pahorkatina začala táhle klesat dolů do údolí řeky Avren. Na posledním hřebeni Krák seskočil z Taranova ramene, zamával křídly, vznesl se do výše a rozčileně zakrákal. Taran pobídl Melynlase přes vrchol. Pod nimi se objevila velká řeka, která tu byla ještě širší, než ji kdy viděl v jiných místech. V chráněné přístavní zátoce byla voda posetá skvrnami slunečního světla. Kousek od břehu na hladině poskakovala dlouhá štíhlá loď. Taran rozeznával na palubě postavy zabírající za lana a vztyčující čtverhrannou bílou plachtu.

Eilonwy a Gurgi také popojeli kupředu. Taranovo srdce radostně poskočilo; pohled na přístav a čekající loď na všechny společníky zapůsobil jako mořský vítr odhánějící zármutek a bolest. Eilonwy začala vesele švitořit a Gurgi mával rukama tak rozmáchle, že málem spadl ze sedla.

„Ano, ach ano!“ hulákal. „Smělý a nebojácný Gurgi bude s radostí následovat svého laskavého pána a urozenou princeznu plavením a plachtěním!“

Rychlým cvalem sjeli ze svahu dolů a na břehu seskočili z koní. Když je námořníci spatřili, vysunuli z lodi prkno, které druhým koncem dopadlo až na zem. Jakmile bylo na místě, vylezl na ně jakýsi mladík a rázně spěchal společníkům vstříc. Stačil však po rozhoupaném prkně ujít pouhých několik kroků, když klopýtl, zavrávoral a s hlasitým šplouchnutím se po hlavě zřítil do mělké vody.

Taran s Collem se mu rozběhli na pomoc, než k němu však dorazili, mladík se zvedl a neobratně se brodil ke břehu. Byl přibližně stejně starý jako Taran, obličej měl kulatý jako měsíc v úplňku, oči bledě modré a vlasy slámově žluté. Na opasku ze stříbrných článků mu visel meč a krátká, bohatě zdobená dýka. Plášť i kazajku, obojí vyšívané zlatými a stříbrnými nitěmi, měl nasáklé vodou, nezdálo se však, že by

se svým pádem či svým promočeným oblečením nechával v nejmenším vyvést z míry. Usmíval se naopak tak nadšeně, jako by se mu vůbec nic nestalo.

„Nazdárek, nazdárek," volal a mával na ně rukou, z níž kapala voda. „Je to děvče, které vidím, princezna Eilonwy? Samozřejmě, že je to ona! Musí to být ona!"

Bez dalších okolků, a aniž by si alespoň vyždímal vodu z pláště, předvedl mladík úklonu tak hlubokou, že mel Taran strach, že ztratí rovnováhu, pak se napřímil a slavnostním hlasem spustil: „V zastoupení Rhuddluma, syna Rhuddova, a Telené, dcery Tannweniny, krále a královny ostrova Mona, zdravím princeznu Eilonwy z královského rodu Llyra… totiž… i všechny vás ostatní," dodal a zamrkal, když náhle pochopil svůj problém. „Měl jsem se zeptat, jak se jmenujete, než jsem začal."

Taran, kterého takové zmatené počínání zarazilo a víc než trochu popudilo, postoupil o krok kupředu a všechny společníky představil. Než se stačil sám zeptat na cizincovo jméno, mladík ho přerušil.

„Vynikající! Budete se mi někdy později všichni muset představit ještě jednou, pěkně jeden po druhém. Jinak bych nejspíš zapomněl… a hrome, koukám, že kapitán už na nás mává. Určitě to bude nějak souviset s přílivem a odlivem. To mu vždycky dělá hrozné starosti. Tohle je poprvé, co jsem velel celé plavbě," oznámil hrdě. „Je to až neuvěřitelně snadné. Stačí jen námořníkům říct…"

„Kdo ty jsi ale zač?" zeptal se zmateně Taran. Mladík na něj zamrkal. „Zapomněl jsem vám to říct? Jsem princ Rhun."

„Princ Rhun?" opakoval po něm Taran nevěřícným tónem.

„Přesně tak," ujistil ho Rhun se zdvořilým úsměvem. „Král Rhuddlum je můj otec a královna Telena je samozřejmě moje matka. Nepůjdeme na palubu? Hrozně nerad bych kapitána rozčilil, ten příliv s odlivem mu totiž doopravdy dělají starosti."

Coll objal Eilonwy. „Až tě příště uvidím," loučil se s ní, „nejspíš tě ani nepoznám. Bude z tebe vznešená princeznička."

„Já ale chci, abys mě poznal!" bránila se Eilonwy. „Chci být sama sebou!"

„Neměj strach," mrkl na ni Coll. Obrátil se k Taranovi. „A tobě, chlapče, šťastnou cestu. Až se vrátíš, pošli napřed Kráka, aby mi to oznámil, a já na tebe budu čekat v avrenském přístavu."

Princ Rhun nabídl Eilonwy rámě a převedl ji po prkně na loď. Gurgi s Taranem je následovali. Vzhledem k tomu, že už si Taran na Rhunovy schopnosti stačil udělat vlastní názor, pozorně prince sledoval, dokud nebyla Eilonwy bezpečně na palubě.

Loď byla překvapivě prostorná a pohodlně zařízená. Na dlouhé palubě byly po obou stranách lavice pro veslaře. Na zádi se tyčila vysoká čtverhranná nástavba s plošinou na střeše.

Námořníci ponořili vesla do vody a odpluli s lodí doprostřed řeky. Coll klusal podle břehu a ze všech sil jim mával. Když loď zatočila za ohbí stále se rozšiřujícího toku, zmizel jim starý válečník z dohledu. Krák se vznesl na vrcholek stěžně, kde mu peří načechrával svěží vítr; roztáhl křídla a mával jimi tak pyšně, že spíš než havrana připomínal černého kohouta. Vzdalující se břeh zakryl šedý opar a loď vyrazila plnou rychlostí na moře.

Jestliže Tarana první setkání s Rhunem vyvedlo z míry a poněkud rozčililo, teď začínal litovat, že prince vůbec kdy spatřil. Před plavbou měl totiž v úmyslu vzít Eilonwy někam stranou a promluvit si s ní, protože měl na srdci mnohé věci, o něž se s ní toužil podělit. Jenže pokaždé, když se o to pokusil, jako by se odněkud znenadání vynořil princ Rhun se šťastným úsměvem v kulatém obličeji a se svým obvyklým „Nazdárek, nazdárek!" na rtech – tenhle jeho pozdrav lezl Taranovi na nervy o něco víc pokaždé, když ho slyšel.

Jednou se monský princ celý rozrušený přihnal, aby společníkům ukázal velkou rybu, kterou ulovil – ke značnému potěšení Eilonwy a Gurgiho, ne však Tarana; o chviličku později totiž Rhunovu pozornost zaujalo něco jiného, takže je spěšně opustil a nechal Tarana s mokrou a kluzkou rybou v náručí. Při jiné příležitosti, když se nakláněl přes zábradlí, aby jim ukázal hejno delfínů, princ málem upustil do moře svůj meč. Naštěstí ho Taran zachytil dřív, než byla zbraň navždy ztracena.

Když loď dospěla na otevřené moře, rozhodl se princ Rhun vyzkoušet svoje schopnosti kormidelníka. Sotva se však chopil kormidla, vyškublo se mu z rukou. Zatímco Rhun šmátral po dřevěné

rukojeti, loď poskakovala a kymácela se tak prudce, že to Taranem mrštilo o roubení paluby. Jeden ze sudů s vodou se uvolnil a kutálel se po palubě, plachta se při nečekané změně kursu divoce třepetala a pleskala a vesla na jednom boku se málem zpřelámala, než kormidelník stačil kormidlo z rukou nikterak znepokojeného prince převzít zpět. Bolestivá rána do hlavy, kterou přitom Taran utržil, jeho uznání námořnického umění prince Rhuna nijak nepřidala.

Princ už se sice znovu nepokusil převzít řízení lodi, vyškrábal se však na plošinu, odkud hlasitě udílel pokyny posádce. „Přitáhnout plachtu!“ hulákal nadšeně. „Vyrovnat kurs!“

Taran sám sice nebyl žádný námořník, přesto si však uvědomoval, že plachta je už pevně přitažená a jejich plavidlo že si bez zakolísání razí vodou cestu přímo vpřed; netrvalo dlouho a bylo mu jasné, že námořníci se klidně věnují své práci, udržují loď ve správném kursu a princi prostě nevěnují sebemenší pozornost.

Tarana bolela hlava z rány, kterou utrpěl, kazajku měl dosud nepříjemně provlhlou a nasáklou rybím pachem, a když se mu tedy konečně naskytla příležitost, aby si promluvil s Eilonwy, neměl rozhodně tu správnou náladu.

„Tohle si říká monský princ!“ vrčel. „Není to nic jiného než… než princátko, nemotorné a přihlouplé děcko. Ten že velí plavbě? Kdyby ho ti námořníci poslouchali, za moment bychom najeli na mělčinu. Ještě nikdy jsem se na lodi neplavil, ale jsem si docela jistý, že bych to dokázal líp než on. V životě jsem ještě neviděl takového neschopného troubu.“

„Neschopného troubu?“ opakovala po něm Eilonwy. „Dost často se zdá být trošičku přihlouplý, ale jsem si jistá, že to myslí dobře, a mám takový pocit, že má dobré srdce. Abych řekla pravdu, docela se mi líbí.“

„Ano, tobě se nejspíš líbí,“ odsekl Taran, kterého Eilonwyina slova ještě víc popudila. „Protože ti nabídl rámě, aby ses ho mohla přidržovat? Galantní gesto, hodné prince. Máš štěstí, že tě nesrazil do vody.“

„Přinejmenším to od něj bylo zdvořilé,“ poznamenala Eilonwy, „a zdvořilost je něco, co pasáčkům vepřů občas chybí.“

„Tak pasáčkům vepřů,“ vyštěkl Taran. „Ano, tím je mi v životě souzeno být. Narodil jsem se, abych byl pasáčkem vepřů, právě jako se

tohle monské princátko narodilo pro svůj titul. Je to syn krále a já… já ani nevím, kdo byli moji rodiče.“

„No tak,“ domlouvala mu Eilonwy, „nemůžeš přece Rhunovi vyčítat, že se narodil. Totiž mohl bys, ale nebylo by ti to nic platné. To by bylo jako kopat do kamene bosou nohou.“

Taran si odfrkl. „Vsadím se, že ten meč, co mu visí u boku, patří jeho otci, a vsadím se taky, že pokud ho někdy tasil, tak jen proto, aby vystrašil králíka. Já jsem si alespoň zasloužil právo svůj meč nosit. A přes to přese všechno si říká princ. Zaslouží si snad ten titul jen svým původem? Je ho hoden stejně jako Gwydion, syn Donin?“

„Princ Gwydion je největší válečník celého Prydainu,“ odpověděla Eilonwy. „Nemůžeš čekat, že každý bude jako on. A připadá mi, že když pasáček vepřů dělá všechno, co může, a když princ dělá všechno, co může, není mezi nimi žádný rozdíl.“

„Žádný rozdíl!“ namítl rozčileně Taran. „Vyjadřovala ses o Rhunovi docela pochvalně!“

„Tarane z Caer Dallbenu,“ prohlásila Eilonwy, „mám vážně dojem, že žárlíš.

A že se lituješ. A to je právě tak směšné, jako… jako kdyby sis namaloval nos nazeleno!“ Na to už Taran nic neřekl, jen se odvrátil a pochmurně hleděl na vodu. A jako by to ještě nestačilo, zvedl se silnější vítr, kolem boků lodi se začaly vzdouvat vlny a Taran se stěží udržel na nohou. Hlava se mu točila a měl strach, že se loď převrhne. Eilonwy, bledá jako smrt, se křečovitě držela palubního roubení. Gurgi bědoval a žalostně sténal. „Ubohá citlivá hlava je plná houpání a šplouchání! Gurgimu už se na lodi nelíbí. Chce být doma!“

Princ Rhun vypadal, jako by netrpěl sebemenšími problémy. Vydatně pojedl a měl tu nejlepší náladu, zatímco Taran se zbědovaně choulil do svého pláště. Moře se utišilo teprve za soumraku a Taran s povděkem kvitoval, když loď na noc zakotvila v klidné zátoce. Eilonwy vytáhla svoji zlatou kouli. Koule se v jejích rukou rozzářila a její paprsky se třpytily na černé hladině vody.

„No ne, co je to?“ vyjekl princ Rhun, který slezl z plošiny dolů na palubu. „To je moje šidítko,“ vysvětlovala Eilonwy. „Nosím ho pořád u sebe. Člověk nikdy neví, kdy mu přijde vhod.“

„To je úžasné!“ vykřikl princ. „Nikdy v životě jsem nic podobného neviděl.“ Opatrně si zlatou kouli prohlížel, když ji ale vzal do ruky, světlo pohaslo. Rhun vylekaně vzhlédl. „Asi jsem ji rozbil.“

„Ale ne,“ uklidňovala ho Eilonwy, „to je jen tím, že to s ní každý neumí.“

„Neuvěřitelné!“ podivoval se Rhun. „Musíš ji ukázat rodičům. Škoda, že pár takovýchhle hraček nemáme na hradě taky.“

Když na Šidítko vrhl poslední zvědavý pohled, vrátil je Rhun Eilonwy. Nedal jinak, než že princezna musí spát v pohodlí přístřešku, a sám se na noc uložil uprostřed velké hromady sítí. Gurgi se stočil do klubíčka o kousek dál, zatímco Krák si nevšímal Taranových pokusů odvolat ho z jeho vysokého hradu a rozhodl se nocovat na stěžni. Rhun okamžitě usnul a začal chrápat tak pronikavě, že se Taran, jehož nervy byly už beztak napjaté k prasknutí, odešel natáhnout na palubu co nejdál od spícího prince. Když ho konečně přemohl spánek, zdálo se mu, že společníci vůbec neopustili Caer Dallben.

KAPITOLA II
DINAS RHYDNANT

Následující dny Taranovi trochu zvedly náladu. Společníci přivykli kolébání lodi, vzduch byl jasný, jiskřivý a prosycený solí a Taran na rtech cítil drobné spršky mořské vody. Zatímco princ Rhun ze své plošiny udílel hlasité příkazy, kterých si posádka jako obvykle absolutně nevšímala, společníci si krátili čas tím, že se ochotně zapojili do práce, jíž bylo na palubě víc než dost. Jak předpověděl Coll, práce utišila neklid v Taranově srdci, občas však přicházely okamžiky, kdy si náhle vzpomněl na účel své cesty a zatoužil, aby nikdy nedopluli k cíli.

Právě skončil se stáčením dlouhého lana do pravidelných smyček, když se k němu ze stěžně snesl Krák a s rozčileným krákáním mu zakroužil nad hlavou. O chviličku později hlídka ve strážním koši zahalekala, že je na dohled země. Na pokyn prince Rhuna společníci spěšně vylezli na plošinu. V jasném ranním světle Taran spatřil, jak se z

moře na obzoru noří vrcholky hor ostrova Mony. Loď se rychlým tempem blížila k půlměsícovitému přístavu jménem Dinas Rhydnant, plnému přístavišť a mol, kamenných mořských hrází a kotvících lodí. Téměř ze samotného okraje vody se zdvihaly příkré skalní útesy a na nejvyšším z nich stál majestátní hrad, na němž se v čerstvém větru třepetaly praporce Rhuddlumova rodu.

Loď vklouzla do přístaviště, námořníci vyhodili uvazovací lana a vyskočili na břeh. Společníci s princem Rhunem v čele došli k hradu pod ochranou oddílu válečníků, kteří pro ně ze zkřížených kopí utvořili čestnou bránu.

Ani tato krátká cesta se však na konci neobešla bez nehody. Když monský princ tasil meč, aby opětoval pozdrav salutujícímu kapitánovi čestné stráže, učinil tak gestem natolik rozmáchlým, že se hrot zbraně zamotal do Taranova pláště.

„Ale, ale, to je mi líto," omlouval se lítostivě Rhun a zaujatě si prohlížel dlouhou roztřepenou díru, kterou jeho čepel v plášti zanechala.

„A mně taky, princi z Mony," zahučel Taran, znechucený Rhunovou nešikovností i představou, jakým dojmem jeho roztržený oděv zapůsobí na krále a královnu. Víc neřekl, jen stiskl rty a zoufale doufal, že si poškozeného pláště nikdo nevšimne.

Průvod prošel hradní branou a ocitl se na rozlehlém nádvoří. „Nazdárek, nazdárek!" vykřikl radostně princ Rhun a rozběhl se k čekajícím rodičům. Král Rhuddlum měl stejnou kulatou a spokojeností zářící tvář jako jeho syn. Srdečně společníky pozdravil a několikrát se během uvítacího projevu opakoval. Pokud si všiml Taranova roztrženého pláště, nedal to nijak najevo, což jen prohloubilo Taranův trapný pocit. Když pak konečně domluvil, předstoupila před ně královna Teleria.

Královna byla korpulentní, dobromyslně vyhlížející žena oděná v nadýchaném bělostném rouchu, se zlatou čelenkou ve spletených vlasech, které měly stejnou slámovou barvu jako vlasy prince Rhuna. Zahrnula Eilonwy polibky, objala dosud rozpačitého Tarana, na okamžik se užasle zarazila, když došla ke Gurgimu, ale nakonec ho také objala.

„Vítej, dcero Angharadino," začala, když se vrátila k Eilonwy. „Tvoje přítomnost je pro náš královský rod – nevrť se, dítě, a postav se

rovně – velkou ctí.“ Královna se náhle zarazila a popadla Eilonwy za ramena. „Dobrý Llyre!“ vykřikla. „Kde jsi přišla k těm příšerným šatům? Ano, vidím, že byl opravdu nejvyšší čas, aby tě Dallben propustil z toho doupěte uprostřed lesů.“

„Z jakého doupěte?“ bránila se Eilonwy. „V Caer Dallbenu se mi moc líbí a Dallben je velký čaroděj.“

„To je právě ono,“ přikývla královna Teleria. „Má tolik práce se zaklínadly a s podobnými hloupostmi, že tě nechal růst jako dříví v lese!“ Otočila se ke králi Rhuddlumovi. „Nemyslíš, drahý?“

„Úplně jako dříví v lese,“ souhlasil král a se zájmem si prohlížel Kráka.

Havran nahrbil křídla, rozevřel zobák a ke královu nesmírnému potěšení hlasitě zakrákal: „Rhuddlum!“

Královna Teleria zatím důkladně prohlédla nejprve Tarana a pak Gurgiho. „Jen se podívejte na ten ostudně roztržený plášť! Musíme vám oběma sehnat nové oblečení,“ prohlásila. „Nové kazajky, nové sandály, prostě všechno. Naštěstí zrovna na hradě máme naprosto báječného ševce. Jen tudy – neškleb se tak, dítě, ještě se ti udělá opar – projížděl. Dali jsme mu ale spoustu zakázek, takže tu ještě je a pracuje. Náš nejvyšší hofmistr se o to postará. Maggu?“ zavolala. „Maggu? Kdepak je?“

„K vašim službám,“ odpověděl nejvyšší hofmistr, který celou dobu stál královně Telereni přímo po boku. Na sobě měl jeden z nejnádhernějších plášťů, jaké kdy Taran viděl, jehož bohaté vyšívání téměř překonávalo odění krále Rhuddluma. V ruce držel dlouhou hůl z leštěného dřeva, která byla vyšší než on sám, kolem krku měl pověšený řetěz z těžkých stříbrných článků a u pasu se mu houpal obrovský železný kruh, na němž chřestily klíče nejrůznější velikosti.

„Všechno už je objednáno,“ oznámil Magg s hlubokou úklonou. „Předvídal jsem totiž vaše rozhodnutí. Švec, krejčí i tkalci jsou připraveni.“

„Výborně!“ zaradovala se královna Telena. „My tedy s princeznou ze všeho nejdřív zajdeme do tkalcovny. A Magg vám ostatním ukáže vaše komnaty.“

Magg se znovu uklonil, ještě hlouběji než poprvé, a pokynul svou holí. S Gurgim v patách následoval Taran nejvyššího hofmistra

nádvořím, vešel za ním do vysoké kamenné budovy a prošel klenutou chodbou. Na jejím konci Magg ukázal do otevřených dveří a beze slova se vzdálil.

Taran vešel dovnitř. Komnata byla malá, ale útulná a vzdušná, zalitá jasným slunečním světlem, které dovnitř pronikalo úzkým oknem. Podlaha byla posypaná voňavými sítinami a v jednom koutě stála nízká pohovka a pryčna pokrytá slámou. Taran si sotva stačil svléknout plášť, když se dveře náhle rozlétly dokořán a dovnitř nakoukla hlava s rozježenými žlutými vlasy.

„Fflewddur Fflam!“ vyrazil ze sebe Taran výkřik radostného překvapení při pohledu na společníka, kterého tak dlouhou dobu neviděl. „Rád tě vidím!“

Bard popadl Tarana za ruku, začal jí vší silou potřásat a současně ho hlasitě popleskával po rameni. Krák zamával křídly, zatímco Gurgi vyskočil vysoko do vzduchu, z plna hrdla zaječel, objal Fflewddura a zasypal ho sprškou větviček, listí a vypadaných vlasů.

„Vida, vida, vida,“ ozval se bard. „Však už bylo načase! Cekám tu na vás a už jsem si začínal myslet, že se nikdy neobjevíte.“

„Kde se tu bereš?“ podivil se Taran, který sotva začínal znovu popadat dech. „Jak ses dozvěděl, že máme přijet do Dinas Rhydnantu?“

„No, nemohl jsem se to nedozvědět,“ odpověděl bard a potěšeně se rozzářil. „Nikdo tady nemluví o ničem jiném než o princezně Eilonwy. Mimochodem, kdepak ta je? Musím ji okamžitě najít a složit jí svou poklonu. Doufal jsem, že vás sem Dallben pošle s ní. Jak se jí daří? A jak se má Coll? Vidím, že jste s sebou vzali Kráka. Už jsem vás všechny tak dlouho neviděl, že o vás vůbec nic nevím.“

„Ale, Fflewddure,“ skočil mu do řeči Taran, „co tě přivádí zrovna na Monu?“

„Tedy, to je docela jednoduché,“ vysvětloval bard. „Rozhodl jsem se, že tentokrát doopravdy vážně zkusím kralovat. A také jsem to skoro celý rok vydržel. Jenže pak přišlo jaro a to je doba bardů a tuláků; všechno, co je mezi čtyřmi stěnami, mi začalo připadat neuvěřitelně odporné, zatímco všechno venku mě začalo tak nějak přitahovat, a než jsem si stačil uvědomit, co se děje, už jsem byl zase na cestách. Na Moně jsem ještě nikdy nebyl, a to byl ten nejlepší ze všech důvodů, proč se sem zajet podívat. Do Dinas Rhydnantu jsem dorazil před

týdnem. Ta loď, která vás měla přivézt, už byla na cestě, jinak bych se na ní byl určitě plavil taky.“

„A určitě bys nám byl příjemnějším společníkem než to monské princátko,“ ujistil ho Taran. „Měli jsme štěstí, že se tomu urozenému hlupákovi nepodařilo nějak najet na útes a všechny nás potopit v přílivu.“

„Jak se ale daří Dolimu?“ vyptával se dál. „Stýskalo se mi po něm skoro stejně jako po tobě.“

„Starouš Doli,“ pousmál se bard a potřásl žlutovlasou hlavou. „Chtěl jsem, aby se ke mně připojil, když jsem se vypravoval na cestu. Doli se ale i se svými soukmenovci schoval někde v říši ušlechtilého národa.“ Fflewddur si povzdechl. „Obávám se, že náš trpasličí přítel ztratil zájem o dobrodružství. Podařilo se mi poslat mu vzkaz a myslel jsem, že se ke mně třeba přidá jen tak pro zábavu. Poslal mi jako odpověď jen jedno slovo: ‚Pche!‘“

„Měl jsi nás přijít přivítat do přístavu,“ vyčítal mu Taran. „Bylo by mě potěšilo, kdybych věděl, že jsi tady.“

„No… jistě, chtěl jsem,“ odpověděl trochu váhavě Fflewddur, „pak mě ale napadlo, že tady raději počkám a překvapím vás. Měl jsem taky spoustu práce, protože jsem skládal píseň na počest princeznina příjezdu. Je to docela povedená skladba, i když to říkám já sám. Jsme v ní my všichni a spousta hrdinských činů.“

„A Gurgi taky?“ vypískl Gurgi.

„Samozřejmě,“ ujistil ho bard. „Dnes večer vám ji všem zazpívám.“

Gurgi zajásal a zatleskal. „Gurgi už se nemůže dočkat, až uslyší drnkání a brnkání!“

„Uslyšíš, příteli, neboj se,“ ubezpečil ho bard, „jen co pro to bude vhodná chvíle. Jistě si ale dokážete představit, že jsem sotva mohl plýtvat časem a účastnit se toho uvítacího průvodu…“

Při těchto slovech praskla náhle jedna ze strun na jeho harfě.

Fflewddur si sejmul svůj oblíbený nástroj z ramene a vyčítavě na něj pohlédl. „Už mi to zase dělá,“ povzdechl si. „Ty mizerné struny prostě nedají pokoj a praskají, jakmile… no… jakmile si trošičku přikrášlím pravdu. A v tomhle případě je pravda taková, že mě nepozvali.“

„Ale bard s harfou je přece váženým hostem u každého prydainského dvora," podivil se Taran. „Jak mohli zapomenout…"

Fflewddur ho zarazil zdviženou rukou. „Pravda, pravda," přisvědčil. „Rozhodně jsem tu byl váženým hostem a chovali se ke mně moc pěkně. To ale bylo předtím, než se dozvěděli, že doopravdy bardem nejsem. Pak mě přestěhovali do maštale," přiznal.

„Měl jsi jim říct, že jsi král," mínil Taran.

„Ne, to ne," zavrtěl hlavou Fflewddur. „Když jsem bard, jsem bard, a když jsem král, jsem něco úplně jiného. Zásadně to nemotám dohromady. Král Rhuddlum a královna Telena jsou slušní lidé," pokračoval Fflewddur. „To nejvyšší hofmistr mě vyhodil z mé komnaty."

„Víš určitě, že to nebyl nějaký omyl?" vyptával se Taran. „Podle toho, co jsem z něj viděl, bych řekl, že svoje povinnosti plní dokonale."

„Až příliš dokonale, jestli chceš znát můj názor," prohlásil Fflewddur. „Nějak se mu podařilo zjistit, že nemám potřebnou kvalifikaci, a než bys řekl švec – už jsem byl v maštali! Podle mne je problém v tom, že nemá rád hudbu. Nevěřili byste, kolik jsem už potkal lidí, kteří z toho či onoho důvodu prostě nesnášejí hru na harfu." Taran zaslechl ode dveří hlasité zaklepání. Byl to právě Magg; přivedl ševce, který se pokorně krčil za ním.

„Ne že by mi to nějak vadilo," zašeptal Fflewddur. „Tedy," dodal s pohledem na harfu, „alespoň ne tak, abych to nesnesl bez újmy na cti." Přehodil si nástroj přes rameno. „Tak tedy, jak už jsem říkal, musím se jít podívat po princezně Eilonwy. Uvidíme se později. V maštali, pokud vám to nebude vadit. A zazpívám vám svoji novou píseň." Střelil nerudným pohledem po Maggovi a vyšel z komnaty.

Nejvyšší hofmistr si bardova rozezleného pohledu nevšímal a uklonil se Taranovi. „Jak přikázala královna Teleria, máte ty i tvůj společník dostat nové oblečení. Tady švec ti poslouží dle libosti."

Taran se posadil na nízkou dřevěnou stoličku, a když Magg opustil komnatu, švec přistoupil blíž k němu. Byl to muž shrbený stářím a oděný v nesmírně ošumělém šatu. Kolem hlavy měl omotaný jakýsi špinavý hadr, zpod něhož mu téměř až na rameno spadal pramen šedivých vlasů. Na širokém opasku měl zavěšené podivně tvarované nože, šídla a spletené kožené řemínky. Poklekl před Taranem, otevřel

velký pytel, strčil do něj ruku a vylovil kusy kůže, které kolem sebe rozložil na podlaze. S přimhouřenýma očima si jeden po druhém prohlížel, zvedal je ze země a odhazoval stranou.

„Musíme vybrat jen to nejlepší, jen to nejlepší," skřehotal hlasem, který se nápadně podobal Krakovu. „S ničím jiným se nesmíme spokojit. Dobré obutí znamená polovinu cesty." Uchechtl se. „Nemám pravdu, co říkáš? Nemám pravdu, Tarane z Caer Dallbenu?"

Taran se od něj polekaně odtáhl. V ševcově hlasu náhle rozeznal zcela jiný tón. Pohlédl dolů na staříka, který si mezitím vybral kus kůže a nyní přizpůsoboval jeho tvar obratnými pohyby malého zakřiveného nožíku. Švec, jehož tvář byla stejně tuhá a vrásčitá jako materiály, s nimiž pracoval, jeho pohled klidně opětoval. Gurgi otevřel pusu, jako by chtěl hlasitě vykřiknout. Muž si přiložil prst ke rtům. Taran si zmateně klekl vedle ševce. „Lorde Gwydione…"

Gwydionovy oči potěšeně zablýskly, jeho úsměv však byl neveselý. „Dobře mě poslouchej," promluvil rychle tlumeným hlasem. „Kdyby nás někdo vyrušil, najdu možnost, jak si s tebou promluvit později. Neříkej nikomu, kdo jsem. Musíš vědět především jednu věc: život princezny Eilonwy je v nebezpečí. A tvůj život," dodal ještě, „také."

KAPITOLA III
ŠVEC

Taran zbledl. Hlava mu stále ještě vířila úžasem nad tím, že vidí prince z Donina rodu přestrojeného za ševce, a Gwydionova slova ho zmátla ještě víc. „Naše životy že jsou v nebezpečí?" vyhrkl překvapeně. „Hledá nás snad Arawn z Annuvinu až v Dinas Rhydnantu?"

Gwydion kývl na Gurgiho, aby se šel postavit na stráž ke dveřím, a znovu se otočil k Taranovi. „Ne," zavrtěl krátce hlavou. „I když se po zničení černého kotle Arawnův hněv proměnil ve zběsilý vztek, tahle hrozba nepřichází z Annuvinu."

Taran se zamračil. „Tak od koho tedy? V Dinas Rhydnantu není jediný člověk, který by nám přál něco zlého. Nechceš snad tvrdit, že král Rhuddlum nebo královna Teleria…“

„Rhuddlumův rod je odjakživa s Doninými syny i s naším králem králů Mathem spojen přátelskými svazky,“ odpověděl Gwydion. „Hledej jinde, Tarane z Caer Dallbenu.“

„Kdo by ale chtěl Eilonwy ublížit?“ vyptával se naléhavým tónem Taran. „Ví se přece, že je pod Dallbenovou ochranou.“

„Existuje jedna osoba, která se odváží Dallbenovi vzdorovat,“ odpověděl Gwydion. „Jedna osoba, proti níž by moje vlastní síly pravděpodobně nestačily a které se bojím stejně jako samotného Arawna.“ Gwydionova tvář byla napjatá a v zelených očích mu šlehaly blesky hluboké zloby, když drsným hlasem vyslovil jediné jméno: „Achren.“

Taranovo srdce zalil ledový chlad. „Ne,“ zašeptal. „Ne. Černokněžnice je přece mrtvá.“

„To jsem si myslel i já,“ přikývl Gwydion. „Není tomu ale tak. Achren žije.“

„Snad znovu nevybudovala Spirálový hrad!“ vyhrkl Taran a myšlenky mu zalétly ke sklepením, v nichž ho Achren držela jako svého vězně.

„Spirálový hrad je stále v rozvalinách, jako když jsi z něj odcházel,“ ujistil ho Gwydion, „a zarůstá už trávou. Oeth-Anoeth, kde mě Achren chtěla předat smrti, už také nestojí. Navštívil jsem obě ta místa a přesvědčil jsem se o tom na vlastní oči.

Musím ti vysvětlit, že jsem o jejím osudu dlouho přemýšlel,“ pokračoval Gwydion. Nikde se nenašla ani sebemenší známka toho, co se s ní stalo, jako by ji pohltila země. To mi dělalo starosti a velice mě to tížilo u srdce, takže jsem nikdy nepřestal pátrat po jejích stopách.

„A konečně jsem na takové stopy narazil,“ vyprávěl Gwydion. „Byly stejně nezřetelné jako slova šeptem pronesená ve větru, jen záhadné zvěsti, které se zprvu nezdály být ničím víc než výplodem něčí fantazie. Nesmyslná hádanka bez odpovědi. Nebo bych možná měl spíš říct odpověď bez hádanky,“ opravil se. „A teprve po dlouhém pracném pachtění a mnohém nesnadném cestování jsem objevil část hádanky. Bohužel ale jen část.“

Gwydion ztlumil hlas v pouhý šepot. Po celou dobu, kdy mluvil, nepřestaly jeho ruce vykrajovat a upravovat nedokončený sandál. „Zjistil jsem tohle. Když se Spirálový hrad zřítil, Achren zmizela. Nejdřív jsem se domníval, že se vydala hledat útočiště do Annuvinu, protože dlouhá léta strávila jako Arawnova choť. Byla to právě Achren, která v dobách, kdy sama vládla Prydainu, dala Arawnovi jeho moc.

Do Annuvinu však neodešla. Vzhledem k tomu, že si nechala proklouznout mezi prsty meč Dyrnwyn a že se jí nepodařilo připravit mě o život, je možné, že se bála Arawnova hněvu. Možná se před něj neodvažovala předstoupit a přiznat, že se nechala přelstít malým děvčetem a pasáčkem vepřů. Tím si nejsem jist. Určitě však uprchla z Prydainu. Nikdo neví, co se s ní od té doby stalo. Samotná skutečnost, že je naživu, je ale dostatečným důvodem k obavám.“

„Myslí?, že je na Moně?“ zeptal se Taran. „Přišla snad proto, aby se nám pomstila? Eilonwy byla přece prakticky ještě dítě, když od Achren utekla, a vůbec si neuvědomovala, co vlastně provedla.“

„Ať to bylo vědomě nebo nevědomky, ale tím, že princezna Eilonwy ze Spirálového hradu odnesla královský Dyrnwyn, uštědřila Achren její zatím nejdrtivější porážku,“ vysvětloval Gwydion. „Achren ovšem nic nezapomíná ani nepromíjí.“ Svraštil obočí. „Obávám se, že po Eilonwy pátrá. A nejde jí jen o pomstu, cítím, že je v tom ještě něco jiného. Smysl jejího počínání je mi zatím skrytý, musím ho ale bez prodlení zjistit. Záleží na tom možná víc než jen Eilonwyin život.“

„Proč jen Dallben nedovolil, aby zůstala u nás,“ zalitoval Taran. „Vždyť přece také musel vědět, že je Achren naživu. Neuvědomoval si, že bude Eilonwy v nebezpečí, jakmile se ocitne mimo dosah jeho ochrany?“

„Dallbenovy úmysly jsou nevyzpytatelné,“ prohlásil Gwydion, „a já nejsem vždy schopen je správně posoudit. Ví mnohé, ale zároveň předvídá mnohem víc, než je ochoten prozradit.“ Gwydion odložil šídlo, vytáhl kožený pásek a začal ho provlékat otvory v sandálu. „Dallben mi vzkázal, že se princezna Eilonwy chystá cestovat na Monu, a poradil mi, abych sem obrátil svoji pozornost. Informoval mě také o jistých dalších záležitostech, o těch teď ale bude moudřejší nemluvit.“

„Nemohu jen nečinně přihlížet v situaci, kdy možná Eilonwy hrozí nebezpečí,“ namítl Taran. „Nevis o něčem, čím bych ti mohl posloužit?“

„Nejlépe mi posloužil, když budeš mlčet,“ odpověděl Gwydion. „Měj se na pozoru. Neprozrazuj nic o mně ani o tom, o čem jsme mluvili, neříkej nic princezně Eilonwy, a dokonce ani Fflewddurovi.“ Usmál se. „Náš horlivý bard mě viděl ve stájích, ale naštěstí mě nepoznal. Já zatím…“

Než stačil princ z Donina rodu dokončit myšlenku, začal Gurgi varovně mávat rukama. V chodbě zazněly kroky a Gwydion se rychle přihrbil a pustil se do konečné úpravy sandálů.

„Nazdárek, nazdárek!“ zahalekal princ Rhun, když vešel do komnaty. „A, tak tady jsi, Ševče. Už jsi hotový se svou prací? No vida, vypadají pěkně, co?“ poznamenal, když se podíval na sandály. „Překvapivě dobrá práce. Také by se mi jeden pár hodil. Mimochodem… matka tě žádá, abys přišel do velké síně,“ dodal a otočil se k Taranovi.

Gwydionův obličej se náhle složil do mnoha záhybů a vrásek, ramena se nahrbila a hlas se stařecky třásl. Bez dalšího pohledu na Tarana pokynul Rhunovi. „Pojďte se mnou, mladý princi,“ vyzval ho, „budete mít sandály odpovídající vašemu postavení.“ Krák se rozlétl za Taranem, který už vybíhal ven z komnaty a chvatně se ubíral chodbou. Po jeho boku klusal s bázlivě vykulenýma očima Gurgi.

„Ach, děsivé nebezpečí!“ zasténal Gurgi. „Gurgi lituje, že nás velký čaroděj poslal na tak hrozivé místo. Gurgi by chtěl schovat svou ubohou citlivou hlavu pod laskavou slámu v Caer Dallbenu.“

Taran ho mávnutím umlčel. „Eilonwy je určitě ve větším nebezpečí než my,“ zašeptal a pospíchal k velké síni. „Z toho, že se Achren znovu objevila, nemám o nic větší radost než ty. Gwydion je ale tady, aby Eilonwy ochránil, a my také.“

„Ano, ano!“ vykřikl Gurgi. „Statečný a věrný Gurgi bude také střežit zlatovlasou princeznu, ano! Princezna s ním bude v bezpečí. Stejně ale,“ zakňoural, „by raději byl v Caer Dallbenu.“

„Odvahu, příteli,“ uklidňoval ho Taran. Usmál se a položil ruku na Gurgiho třesoucí se rameno. „Postaráme se o to, aby se nikomu z nás

nestalo nic zlého. Pamatuj ale – nikomu ani slovo o tom, že je Gwydion tady. Má vlastní plány a my je ničím nesmíme ohrozit.“

„Gurgi bude mlčet!“ vykřikl Gurgi a přitiskl si obě ruce k ústům. „Ach, ano! Jen ale pozor,“ dodal a zahrozil prstem Krákovi, „aby to neprozradil ten užvaněný černý pták svým krákáním a žvástáním.“

„Ticho!“ zaskřehotal Krák a kývl hlavou. „Tajemství!“

Ve velké síni, jejíž dlážděná kamenná podlaha pod vysokým stropem zabírala právě tolik místa jako ovocný sad v Caer Dallbenu, spatřil Taran Eilonwy uprostřed skupinky dvorních dam. Některé z nich, které byly přibližně stejně staré jako ona, zaujatě naslouchaly princezninu vyprávění. Ostatní, které se vesměs nápadně podobaly královně Telerii, se mračily, nebo si se zakrytými ústy něco šeptem sdělovaly. Magg, který stál poblíž královnina trůnu, nezúčastněně přihlížel.

„…a tak jsme tam stáli,“ vykládala Eilonwy a oči jí vzrušeně zářily, „zády k sobě a s meči v rukou! Annuvinští lovci vyrazili z lesa! Za okamžik už byli u nás!“

Mladé dvorní dámy vyjekly vzrušením, zatímco některé ze starších žen začaly vydávat jakési vyděšené kdákavé zvuky, které Taranovi ze všeho nejvíc připomínaly kvokání v Collově kurníku. Taran si všiml, že Eilonwy má na sobě nový plášť; vlasy měla jinak učesané a upravené a mezi dvorními dámami se vyjímala jako pták se zlatým peřím. Taran si uvědomil, že nebýt jejího neúnavného švitoření, možná by ji vůbec nebyl poznal.

„Dobrý Llyre!“ zhrozila se královna Teleria a nadskočila na svém trůnu, zatímco Eilonwy pokračovala v líčení bitvy. „Začínám mít dojem, že jsi v celém životě neměla – děvče drahé, netvař se tak samolibě, když mluvíš o tom, jak jsi do někoho sekala mečem – jediný okamžik bezpečí.“ Zamrkala, potřásla hlavou a začala se ovívat šátkem. „Ještě štěstí, že se Dallben konečně rozhodl sebrat trochu rozumu a poslal tě k nám. Když nic jiného, tady ti alespoň nebude hrozit žádné nebezpečí.“

Taran zalapal po dechu a musel vynaložit všechno svoje sebeovládání, aby se přiměl nahlas nevykřiknout Gwydionovo varování.

„Á, támhle jsi!“ zavolala královna Teleria, když si ho všimla. „Chtěla jsem si s tebou promluvit – tak je to správně, mladý muži,

rázným krokem přistup, ukloň se trochu víc, jestli to dokážeš, a dobrý Llyre, hlavně se netvař jako kaktus – o dnešním večerním královském hodokvasu. Jistě rád uslyšíš, že se na počest vás všech chystáme přizvat naprosto báječného barda, nebo tedy člověka, který o sobě tvrdí, že je bard, a který mimochodem také tvrdí, že vás zná.“

„Ten samozvaný bard,“ ozval se Magg, který při zmínce o Fflewddurovi stěží tajil znechucení, „už dostal příkaz, aby se na hodokvas dostavil.“

„A to znamená, že budeš potřebovat nové oblečení,“ pokračovala Teleria. „Měl by ses asi hned jít s Maggem po nějakém podívat.“

„To už je také zařízeno, lady Telerie,“ zamumlal nejvyšší hofmistr a podal Taranovi úhledně složený plášť a kazajku.

„Skvělé!“ zaradovala se Teleria. „To znamená, že nezbývá nic jiného než… vlastně mám dojem, že už je zařízené *úplné* všechno! V tom případě navrhuji, Tarane z Caer Dallbenu, aby ses – nemrač se tak, nebo budeš vypadat starší, než jsi – šel připravit.“

Taran se sotva stačil královně Telerii znovu uklonit, když Eilonwy jeho i Gurgiho popadla za paže a spěšně je odtáhla stranou. „S Fflewddurem už jste se samozřejmě viděli,“ zašeptala. „Konečně to začíná být trochu víc jako za starých časů. Je to pravé požehnání, že je tu s námi! V životě jsem neviděla takovou bandu hlupaček! Jen považ, myslím, že ani jedna z nich ještě nikdy netasila meč! Nechtějí mluvit o ničem jiném než o šití, vyšívání, tkaní a o tom, jak spravovat hrad. Ty, co jsou vdané, si v jednom kuse stěžují na své manžely, a ty, co nejsou, si v jednom kuse stěžují, že žádného nemají. V životě nebyly nikde jinde než v Dinas Rhydnantu! Vyprávěla jsem jim pár zážitků z našich dobrodružství – samozřejmě ne to nejlepší, to si nechávám na později, až u toho budeš i ty, abys mohl také povědět, jakou úlohu jsi v nich sehrál.

Mám nápad,“ pokračovala nedočkavě Eilonwy a oči jí jiskřily. „Až bude po hodokvasu a nikdo se nebude dívat, seženeme Fflewddura a vyrazíme se na pár dnů porozhlédnout kolem. Ani si nevšimnou, že tady nejsme, je tu hrozná spousta lidí a pořád někdo přichází a odchází. Na Moně se přece musí najít pár dobrodružství, rozhodně je ale nenajdeme na tomhle pitomém hradě. Tak tedy, především mi musíš najít nějaký meč – škoda, že jsem si žádný nepřivezla z Caer Dallbenu. Ne že bych

si snad myslela, že budeme meče potřebovat, ale pro všechny případy bude prostě lepší mít je s sebou. Gurgi samozřejmě vezme svůj váček s potravou…“

„Eilonwy,“ skočil jí do řeči Taran, „to nejde.“

„Pročpak ne?“ odsekla Eilonwy. „No dobře, meče tedy shánět nemusíš. Vyrazíme za dobrodružstvím jen s tím, co máme.“ Zaváhala. „Co je to s tebou? Musím říct, že jsou chvíle, kdy se tváříš náramně divně. Zrovna teď vypadáš, jako by se ti měla na hlavu zřítit hora. Jak jsem říkala…“

„Eilonwy,“ přerušil ji rázně Taran, „ty z Dinas Rhydnantu nikam nesmíš.“ Eilonwy to tak zaskočilo, že na okamžik přestala mluvit a zírala na něj s otevřenou pusou. „Cože?“ vypískla pak. „Cos to říkal? Že nesmím z hradu? Tarane z Caer Dallbenu, mám dojem, že ti ten slaný vzduch vlezl na mozek.“

„Poslouchej,“ vyzval ji vážně Taran a v duchu pátral po nějaké možnosti, jak překvapenou dívku varovat a přitom neprozradit Gwydionovo tajemství. „V Dinas Rhydnantu se… vůbec nevyznáme. O Moně nic nevíme. Mohou tu být… nebezpečí, o kterých…“

„Nebezpečí!“ vyštěkla Eilonwy. „To si piš, že tu jsou nebezpečí! A nejhorší z nich je, že se unudím k pláči! Zapomeň na to, že bych byla ochotná trávit celé své dny tady na hradě! Ze všech lidí na světě mi zrovna ty budeš říkat, že se nemám vydávat za dobrodružstvím! Tak vážně, co je to s tebou? Málem se mi chce věřit, že jsi svou odvahu hodil spolu s kotvou přes palubu Rhunovy lodi!“

„Nejde o odvahu,“ začal Taran. „Jde o to, že by bylo moudřejší…“

„Jen mi teď nezačínej kázat o moudrosti!“ obořila se na něj Eilonwy. „Až do nynějška to bylo vždycky to poslední, na cos myslel!“

„Tohle je něco jiného,“ bránil se Taran. „Copak to nechápeš?“ dodal prosebně, přestože mu z Eilonwyina výrazu bylo naprosto jasné, že v jeho slovech nenachází sebemenší smysl. Na okamžik byl v pokušení vyzradit jí pravdu, místo toho však dívku popadl za obě ramena. „Nesmíš se odtud hnout ani na krok,“ přikázal jí navztekaně. „A pokud budu mít dojem, že na něco takového pomýšlíš, požádám krále Rhuddluma, aby tě dal hlídat.“

„Cože?“ zaječela Eilonwy. „Jak se opovažuješ?“ Oči se jí náhle zalily slzami. „Ano, už to chápu! Jsi rád, že mě poslali na tenhle

zpropadený ostrov mezi ty ukdákané slepice! Už ses nemohl dočkat, až se mě zbavíš! Ty docela vážně chceš, abych tady zůstala a abych se na tom příšerném hradě ztratila. To je horší, než strčit někomu hlavu do pytle s peřím!“ Vzlykla a zlostně si dupla. „Odteď s tebou nemluvím, Tarane z Caer Dallbenu!“

KAPITOLA IV
STÍNY

Hodokvas toho večera byl nepochybně tou nejveselejší slavností, jaká se na hradě kdy konala. Krák, který trůnil na opěradle Taranovy židle, poskakoval nahoru a dolů a tvářil se, jako by byl celý banket uspořádán výhradně na jeho počest. Král Rhuddlum zářil dobrou náladou a celá velká síň se rozléhala hovorem a smíchem hostů. Za dlouhým stolem, u něhož se tísnily i všechny dvorní dámy královny Telerie, pobíhal sem a tam Magg, luskal prsty a šeptem rozdílel příkazy sloužícím, přinášejícím nekonečnou záplavu podnosů s jídlem a nádob s pitím. Pro Tarana to byla pravá noční můra; nervózně seděl, nemluvil a jeho talíř zůstával nedotčený. „Nemusíš se tvářit tak pochmurně,“ domlouvala mu Eilonwy. „Koneckonců to nejsi ty, kdo tady bude muset zůstat. Snažím se přetvařovat, jak to jen dokážu, ale musím říct, že ty mi v tom zrovna nepomáháš. A chtěla bych ti připomenout, že po tom, jak ses dnes choval, s tebou pořád ještě nemluvím.“

Aniž by čekala na Taranovy zmatené protesty, pohodila Eilonwy hlavou a dala se do hovoru s princem Rhunem. Taran se kousl do rtu. Měl pocit, jako by vykřikoval bezhlasé varování a bezmocně přihlížel, jak se nic netušící Eilonwy zvesela žene k okraji útesu.

Když se hostina chýlila ke konci, naladil Fflewddur harfu, zaujal místo uprostřed síně a zazpíval svoji novou skladbu. Taran poslouchal bez jakéhokoli potěšení, přestože si uvědomoval, že je to nejlepší píseň, jakou kdy Fflewddur složil. Když bard dozpíval a král Rhuddlum začal zívat, hosté se zvedli ze svých míst u stolu. Taran popadl Fflewddura za rukáv a odtáhl ho stranou.

„Přemýšlel jsem o těch maštalích," začal znepokojeně. „Ať si Magg říká, co chce, není to pro tebe vhodné místo na nocování. Promluvím si s králem Rhuddlumem a nepochybuji, že Maggovi nařídí, aby ti vrátil tvoji komnatu tady na hradě." Taran zaváhal. „Mám… mám takový dojem, že by bylo lepší, kdybychom byli všichni pohromadě. Jsme tu cizí a nevíme nic o tom, jak to tu chodí."

„U velkého Belina, s tím si vůbec nelam hlavu," upokojoval ho bard. „Já osobně dávám přednost maštalím. Ostatně právě to je jeden z důvodů, proč se vydávám na cesty: abych unikl z těch nevětraných otravných hradů. Kromě toho," dodal a rukou si zakrýval ústa, „by z toho byly problémy s Maggem. A když bude Magg příliš zkoušet moji trpělivost, vytáhneme na sebe meče – my Fflamové jsme dost horkokrevní – a to by bylo od hosta sotva zdvořilé chování. Ne, ne, všichni se dobře vyspíme a ráno se znovu uvidíme." S těmito slovy si Fflewddur přehodil harfu přes rameno, zamával ostatním na dobrou noc a opustil síň.

„Něco mi říká, že bychom měli sledovat, co se na hradě děje," otočil se Taran ke Gurgimu. Strčil Krákovi pod nohy natažený ukazováček a posadil ptáka Gurgimu na rameno, kde havran okamžitě začal zobákem pročesávat Gurgiho zcuchané vlasy. „Drž se blízko Eilonwyiny komnaty," pokračoval Taran. „Brzy tam za tebou přijdu. Kráka si nech u sebe, a kdyby se ti něco nezdálo, pošli ho za mnou."

Gurgi přikývl. „Ano, ano," zašeptal. „Věrný Gurgi tam bude stát v pozorném čekání. Bude hlídat spaní a snění urozené princezny."

Taran se vmísil mezi odcházející hosty a nikým nepozorován vyšel na nádvoří. Rychle zamířil k maštalím, kde doufal, že najde Gwydiona. Jasná noční obloha byla plná hvězd a nad rozeklanými horskými štíty Mony visel zářící měsíc. V maštalích Taran po princi z Donina rodu nenalezl ani památky; narazil jen na Fflewddura, který ležel stočený do klubíčka na slámě, jednu paži měl přehozenou přes svoji harfu a už pokojně pochrupoval.

Taran se znovu otočil k hradu, který se teď už utápěl v temnotě. Chvíli zůstat stát a přemýšlel, kde ještě by mohl hledat.

„Nazdárek, nazdárek!" Princ Rhun vyrazil zpoza rohu takovým tempem, že Tarana málem srazil k zemi. „Ještě jsi vzhůru, co? Já taky! Matka říká, že mi prospívá, když si před spaním vyjdu na malou

procházku. Ty nejspíš děláš totéž, co? Výborně! Půjdeme se projít spolu.“

„To tedy nepůjdeme!“ odsekl Taran. Právě teď rozhodně neměl v úmyslu nechat se neschopným princem zdržovat. „Musím… musím zajít ke krejčím,“ dodal honem. „Kde jsou ubytováni?“

„Ty hledáš krejčí?“ podivil se Rhun. „To je tedy zvláštní! A proč?“

„Kvůli kazajce,“ vysvětloval rychle Taran. „Nějak… nějak mi nesedí. Musím jim říctt, aby ji upravili.“

„Uprostřed noci?“ zapochyboval Rhun s nechápavým výrazem v kulaté tváři. „To mě skutečně překvapuje!“ Ukázal na stíny zahalenou stranu hradu. „Mají svoje komnaty támhle dole. Řekl bych ale, že asi nebudou nejlíp naladěni na šití, když je zburcuješ ze spánku. Abys věděl, krejčí dovedou být pěkně nedůtkliví. Myslím, že bys měl raději počkat do rána.“

„Ne, tohle se musí udělat hned,“ odsekl Taran, který se už nemohl dočkat, až se Rhuna zbaví.

Princ pokrčil rameny, zvesela mu popřál dobrou noc a zase se ztratil. Taran se vydal ke skupince chatrčí za maštalemi, nenašel v nich ale také nic. Zklamaně se rozhodl, že se vrátí ke Gurgimu, vtom se však náhle zarazil. Přes nádvoří tiše procházela jakási postava, která ovšem nemířila k hlavní bráně, ale k nejvzdálenějšímu koutu masivní kamenné zdi.

Že by se Eilonwy podařilo Gurgimu proklouznout? Taran se užuž chystal zavolat, pak si však ze strachu, aby neprobudil celý hrad, raději pospíšil za ní. O chviličku později se zdálo, jako by postava úplně zmizela. Šel dál a objevil ve zdi malý otvor, sotva dost široký na to, aby se jím protáhl. Prodral se houštinou břečťanu, která otvor zakrývala, a zjistil, že vyšel z hradu a ocitl se na kamenitém srázu nad přístavem.

Náhle si uvědomil, že ta postava nepatří Eilonwy – byla příliš vysoká a její chůze byla úplně jiná. Zadržel dech, když se pláštěm zahalený stín v jednu chvíli otočil, kradmo pohlédl zpět k hradu a měsíční světlo se na okamžik zatřpytilo na jeho rysech. Byl to Magg.

Nejvyšší hofmistr si jako pavouk rychle hledal cestu dolů po vyšlapané stezce. Jat náhlým záchvatem obav a podezření se Taran poslepu škrábal přes ostré kameny a snažil být se co nejrychlejší a přitom nejtišší. Navzdory tomu, že byla jasná noc, nebylo snadné

sledovat cestu; každou chvíli narazil na nějaký velký balvan a musel se zastavit. Toužebně vzpomínal na světlo Eilonwyina šidítka, když ozlomkrk klesal dolů za Maggem ke spícímu přístavu.

Magg dorazil na rovnou zemi s velkým náskokem před Taranem a rychle kráčel podél přístavní hráze, až došel k obrovské hromadě navršených kamenů. S překvapivou mrštností se nejvyšší hofmistr vyšplhal na její vrcholek, přelezl na druhou stranu a znovu zmizel z dohledu. Ze strachu, aby Magga neztratil, odhodil Taran veškerou opatrnost stranou a dal se do běhu. Pod hrází tiše šplouchala a šepotala voda, osvětlená měsíčními paprsky. Mezi přístavišti na vysokých pilotech se na okamžik mihl temný stín. Taran poplašeně zpomalil, pak ale pospíchal dál. Oči jako by ho šálily, zdálo se mu, že i nehybné skály se před ním vzpínají jako číhající hrozivé nestvůry.

Zaťal zuby a vyškrábal se na temnou skalnatou bariéru. Voda pod ním se točila v blyštivých vírech a pěnila mezi kameny. Dorážející příliv mu zvonil v uších, když se vytahoval na samotný vrcholek. Tam zůstal ležet a neodvažoval se pokračovat dál. Magg se zastavil jen několik kroků od něj, na kraji úzké kosy, vyčnívající do moře. Taran viděl, jak poklekl a udělal jakýsi rychlý pohyb. V následujícím okamžiku zaplálo světlo.

Nejvyšší hofmistr zapálil pochodeň, nyní ji zvedl nad hlavu a pomalu mával poskakujícím plamenem ze strany na stranu. Taran vystrašeně a nechápavě sledoval, jak se kdesi daleko nad mořem rozzářila drobná tečka oranžového světla. Usoudil, že druhý signál, který hofmistrovi odpovídá, může přicházet jedině z nějaké lodi, i když nerozeznával nic, z čeho by mohl usuzovat na její tvar nebo vzdálenost. Magg znovu zamával pochodní v jiném rytmu. Světlo z lodi jeho signál napodobilo a pak zmizelo. Magg strčil pochodeň do vody, kde zaprskala a zhasla, otočil se a rychlým krokem vyrazil k hromadě kamení, na níž Taran ležel. Taran, který nejistě pomrkával v náhlé temnotě, se pokusil slézt dolů dřív, než se Magg dostane až k němu, nemohl však najít nic, o co by zapřel nohy. Zachvácen panikou šátral pod sebou po vyčnívajícím kameni, uklouzl a marně se snažil najít další. Slyšel Magga, jak Šplhá po druhé straně hromady, pustil se a zapadl mezi kameny. Škubl sebou, když mu tělem projela ostrá bolest, a

chtěl se skrýt ve stínu. Nad hřebenem se právě objevila Maggova hlava, když Tarana něco zezadu pevně popadlo.

Taran hmátl po meči. Ústa mu zacpala čísi ruka a umlčela jeho výkřik, pak ho někdo rychle odtáhl dolů ke zpěněným vlnkám a tiše ho hodil mezi kameny.

„Ani muk!“ přikázal mu šeptem Gwydionův hlas. Taranovy svaly s úlevou ochably. Nahoře se Magg spustil dolů z hromady kamenů a prošel ne víc než tucet kroků od obou přikrčených postav. Gwydion, který se tiskl ke skále nad příbojem, gestem Taranovi naznačil, aby zůstal schovaný. Nejvyšší hofmistr bez jediného pohledu zpět znovu rychle prošel podél přístavní hráze a zamířil k hradu.

„Chyť ho!“ nabádal Taran Gwydiona. „Na moři kotví loď. Viděl jsem, jak jí posílá signály. Musíme ho donutit, aby nám řekl, co má za lubem.“

Gwydion zavrtěl hlavou. Zelenýma očima sledoval odcházejícího Magga a rty měl stažené kolem vyceněných zubů ve zlověstném úsměvu číhajícího vlka. Na sobě měl stále ještě ševcovské hadry, u pasu mu vsak visel černý meč Dyrnwyn. „Nech ho jít,“ zamumlal. „Tahle hra ještě neskončila.“

„Ale ten signál…“ začal Taran.

„Také jsem ho viděl,“ přikývl Gwydion. „Sledoval jsem, co se na hradě děje, od okamžiku, kdy jsme se rozešli. I když před chviličkou,“ dodal poměrně přísným tónem, „jsem se obával, že jistý pasáček vepřů padne do léčky, kterou jsem nachystal k polapení zrádce. Chceš mi sloužit? Pak se tedy okamžitě vrať na hrad. Drž se blízko princezny.“

„Můžeme si dovolit nechat Magga volně jít?“ zeptal se Taran. „Alespoň nějakou dobu mu musíme ponechat volnost,“ odpověděl Gwydion. „Švec už brzy odloží šídlo a chopí se meče. Do té doby nikomu nic neříkej. Nechtěl bych Maggovy plány překazit dřív, než se o nich dozvím něco víc.

Monští rybáři už zvědavému a neškodnému ševci pověděli část toho, co potřebuje vědět,“ pokračoval Gwydion. „Dost, aby si mohl být jistý jednou věcí: na palubě té lodi je Achren.

Ano,“ mluvil dál Gwydion, když Taran hlasitě zalapal po dechu, „měl jsem podezření, že tomu tak je. Achren by se neodvážila sama udeřit přímo proti Eilonwy. Hrad je pevný a dobře střežený, jeho brány

by mohla otevřít pouze zrada. Achren potřebovala ruku někoho jiného, kdo by ji zastoupil, a já teď vím, komu ta ruka patří.“ Gwydionovo čelo se stáhlo v hluboké vrásky, když pokračoval v řeči. „Ale proč, zahučel téměř jakoby sám pro sebe.“

„Příliš mnoho mi ještě zůstává skryto. Je-li to tak, jak se obávám…“ Rychle potřásl hlavou. „Netěšíme, že musím Eilonwy využít jako nic netušící návnadu pro svou past, ale nic jiného mi nezbývá.“

„Magga můžeme sledovat,“ podotkl Taran, „co ale bude s Achren?“

„Musím najít nějaký způsob, jak vyzvědět nejen Maggovy plány, ale také její,“ odpověděl Gwydion. „Teď honem běž,“ nařídil. „Brzy už možná bude všechno jasné. Alespoň v to doufám, protože bych nerad nějak dlouho vystavoval princeznu Eilonwy nebezpečí.“ Taran si pospíšil vyplnit Gwydionův příkaz. Nechal prince z Donina rodu v přístavu a sám se co nejrychleji vydal klikatou stezkou vzhůru k hradu, našel otvor ve zdi a protáhl se jím dovnitř na temné nádvoří. Věděl, že Eilonwy nebude v bezpečí, dokud se Magg bude moci volně pohybovat po hradu. Magga však alespoň mohli hlídat. Děs, který naplňoval Taranovo srdce, přicházel z lodi čekající venku v noci. Znovu se mu z paměti vynořila vzpomínka na Achren, krásnou a nemilosrdnou. Z toho dávno minulého dne si připomněl její rozlícenou tvář, hlas, který tak měkce mluvil o mučení a smrti. Byl to její stín, který se vznášel za zrádným nejvyšším hofmistrem.

Tiše přeběhl nádvoří. Z jedné z komnat zářilo tlumené světlo. Taran k němu opatrně došel, zvedl se na špičky nohou a nakoukl oknem dovnitř. V záři olejové lampy spatřil nejvyššího hofmistra. Magg v ruce třímal dlouhou dýku, mával jí ve vzduchu a neustále přitom dělal zuřivé grimasy. Po chvíli zbraň zastrčil pod oděv, sebral ze stolu malé zrcátko, do kterého se usmál, a prohlížel si svůj odraz s výrazem hlubokého uspokojení. Taran se vztekem a hrůzou přihlížel a sotva se ubránil nutkání vpadnout dovnitř a vrhnout se na něj. Konečně nejvyšší hofmistr s posměšným úšklebkem zhasnul lampu. Taran zaťal ruce v pěst, odvrátil se od okna a vešel do hradu.

Před Eilonwyinou komnatou našel Gurgiho stočeného na dlažebních kamenech. Celý pomačkaný a napůl spící Gurgi zamrkal a

vymrštil se na nohy. Krák, stejně rozcuchaný jako Gurgi, vystrčil hlavu zpod křídla.

„Všude je klid," ohlásil šeptem Gurgi. „Ano, ano, pozorný Gurgi se nehnul ode dveří! Statečný, ospalý Gurgi chrání urozenou princeznu před bolením a zraněním. Jeho ubohá citlivá hlava je těžká spánkem, ale neklesá, kdepak!"

„Vedl sis dobře," pochválil ho Taran. „Jdi spát, příteli. Běž si položit tu svou ubohou citlivou hlavu a já tady zůstanu až do rozednění."

Zatímco si zívající Gurgi mnul oči a opatrně se kradl chodbou, Taran zaujal jeho místo před komnatou. Posadil se na dlažbu, s rukou na meči si položil hlavu na kolena a bojoval s vlastní únavou. Jednou nebo dvakrát ho navzdory veškeré snaze přemohla dřímota, po chvíli se však pokaždé s trhnutím probudil. Klenutou chodbu začalo pomalu zalévat sílící světlo rozbřesku. Taran s úlevou spatřil první Paprsky ranního slunce a konečně dovolil očím, aby se zavřely.

„Tarane z Caer Dallbenu!"

Chvatně vyskočil na nohy a hmátl po meči. Ve dveřích stála Eilonwy; vypadala čerstvě a odpočatě.

„Tarane z Caer Dallbenu!" opakovala hlasitě. „Málem jsem o tebe zakopla! Co tady pro všechno na světě děláš?" Rozespalý Taran dokázal pouze vykoktat, že mu chodba připadá pohodlnější než jeho komnata.

Eilonwy zavrtěla hlavou. „To je ta největší hloupost," prohlásila, „jakou jsem dnes ráno slyšela. Možná že uslyším něco ještě hloupějšího, protože je dost brzo, ale pochybuji o tom. Začínám si myslet, že se v pasáčcích vepřů prostě nikdy nevyznám." Pokrčila rameny. „Teď jdu každopádně na snídani. Až si umyješ obličej a rozčešeš vlasy, možná by ses měl jít taky nasnídat. Udělá ti to dobře. Vypadáš nesvůj jako žába, co má blechy!" Aniž by čekala, až si Taran vytřese spánek z hlavy, a než jí v tom stačil zabránit, prošla Eilonwy chodbou a zmizela mu z dohledu. Taran si pospíšil za ní. I v jasném ranním světle cítil, že se na něj lepí stíny jako černé pavučiny. Doufal, že se už Gwydionovi podařilo zjistit Achreniny plány. Magg však byl stále na svobodě. Taran, který si vzpomínal na dýku, již měl nejvyšší hofmistr u sebe ukrytou, nehodlal z Eilonwy ani na okamžik spustit oči.

„Nazdárek, nazdárek!“ S kulatou tváří zářící tak, jako by si ji právě vydrhl rýžákem, vyběhl princ Rhun ze své komnaty právě v okamžiku, kdy kolem ní Taran procházel. „Jdeš na snídani?“ zahalekal a popleskal Tarana po rameni. „Výborně! Jdu taky.“

„Tak se tedy sejdeme ve velké síni,“ odpověděl spěšně Taran a snažil se vymanit z Rhunova přátelského sevření.

„To je neuvěřitelné, jakou člověk dostane přes noc chuť k jídlu,“ mlel dál Rhun. „Mimochodem, podařilo se ti probudit ty krejčí?“

„Krejčí?“ utrhl se na něj netrpělivě Taran. „Jaké krejčí? Ach tak – ano, ano, udělali to, co jsem po nich chtěl,“ dodal honem a zkoumal pohledem chodbu.

„To je skvělé!“ zajásal Rhun. „Jen škoda, že nemám stejné štěstí i já. Víš, že ten švec mi ty sandály vůbec nedodělal? Sotva se pustil do práce, hned zase někam zmizel a už se vůbec neobjevil.“

„Třeba měl nějakou důležitější práci,“ odpověděl Taran. „Jako třeba teď já …“

„Co může být pro ševce důležitější než šít boty?“ namítl Rhun. „Ale…“ Luskl prsty. „No jasně! Věděl jsem, že mi něco chybí. Zapomněl jsem si vzít plášť. Počkej, hned jsem tady.“

„Princi Rhune,“ vyjekl Taran, „musím běžet za princeznou Eilonwy.“

„Hned za ní půjdeme,“ zavolal na něj ze své komnaty Rhun. „Ach, zatraceně!“

Teď se mi přetrhla tkanička u sandálu. Je to vážně smůla, že mi ten švec neudělal nové. Taran nechal monského prince přehrabovat se v komnatě a s obavami se rozběhl do velké síně. Král Rhuddlum s královnou Telerií už byli u stolu, královna jako vždy obklopená svými dvorními dámami. Taran se rychle rozhlédl. Magg, který obvykle u stolu asistoval, tam nebyl. A nikde nebyla ani Eilonwy.

KAPITOLA V
PŘÍSAHA

„Kde je Eilonwy?“ vyhrkl Taran a král Rhuddlum s královnou Telení na něj užasle pohlédli. „Kde je Magg? Sebral ji a utekl! Můj pane, snažně tě prosím, vyšli stráže. Pomoz mi je najít. Eilonwy je v nebezpečí života!“

„Cože? Jakže?“ podivila se královna Telena. „Magg? Princezna? Jsi nějaký přetažený, mladíku. Možná ti stoupl do hlavy – netřes se tak a nemávej kolem sebe rukama – ten mořský vzduch. To, že někdo nepřišel na snídani, ještě neznamená, že je v nebezpečí. Co ty na to, drahý?“ zeptala se a otočila se ke králi.

„Sotva bych to tak viděl, drahá,“ odpověděl Rhuddlum. „To je ošklivé obvinění, které vznášíš proti věrnému dvořanovi,“ dodal a vážně pohlédl na Tarana. „Jaký máš k němu důvod?“

Taran na okamžik zůstal stát, bezradný a zmítaný pochybami. Gwydion ho zavázal slibem mlčení, ale musí jeho tajemství zachovávat i teď, když Magg udeřil? Dospěl k rozhodnutí a nechal slova volně plynout ze rtů; spěšně a často poněkud zmateně vypověděl vše, co se stalo od okamžiku, kdy společníci přistáli v Dinas Rhydnantu.

Královna Teleria potřásla hlavou. „Ten švec převlečený za prince Gwydiona – nebo vlastně naopak a lodě a pochodňové signály čarodějkám, to je ta nejbláznivější historka, jakou jsem kdy slyšela, mladíku.“

„Skutečně bláznivá historka,“ přitakal král Rhuddlum. „Pravdu ovšem zjistíme velice snadno. Přiveďte toho ševce a brzy se přesvědčíme, jestli je to skutečně princ z Donina rodu.“

„Princ Gwydion pátrá po Achren,“ zabědoval Taran. „Pověděl jsem vám pravdu. Jestli zjistíte, že jsem lhal, můžete si vzít můj život. Chcete dokázat, že je to skutečně tak? Zavolejte svého nejvyššího hofmistra.“

Král Rhuddlum se zamračil. „Je opravdu zvláštní, že tu Magg není,“ připustil. „Dobrá, Tarane z Caer Dallbenu. Nechám ho najít a ty mu to pak všechno zopakuješ přímo do očí.“ Tleskl a poručil jednomu ze sloužících, aby sehnal nejvyššího hofmistra.

Naplněn strašlivými obavami a vědomím, že čas utíká a každé zdržení může stát Eilonwy život, byl Taran úzkostí téměř bez sebe, když se sloužící konečně vrátil a oznámil, že Magg se zřejmě nikde na celém hradě nenachází a také Eilonwy že nikdo nenašel. Zatímco král Rhuddlum váhal, stále ještě zmaten Taranovým vyprávěním, vešli do velké síně Gurgi, Krák a Fflewddur. Taran se k nim rozběhl.

„Magg! Ten odporný zlolajný pavouk!“ vykřikl bard, jakmile mu Taran sdělil, co se stalo. „U velkého Belina, někam spolu odjeli! Viděl jsem je projíždět bránou. Volal jsem na ni, ale neslyšela mě. Vypadala docela spokojeně, takže mě vůbec nenapadlo, že něco není v pořádku. Jsou ale pryč, dávno jsou pryč!“

Královna Teleria zbledla jako křída a dvorní dámy vyplašeně zalapaly po dechu. Král Rhuddlum vyskočil. „Měl jsi pravdu, Tarane z Caer Dallbenu.“

S hlasitým voláním na stráže vyšel král z velké síně. Společníci si pospíšili za ním. Na spěšný rozkaz krále Rhuddluma se dveře maštalí rozlétly dokořán. Za okamžik se nádvoří zaplnilo válečníky na řehtajících koních. Mezitím se tam přiloudal i princ Rhun a se zájmem sledoval sbírající se vojsko.

„Nazdárek, nazdárek,“ zavolal na Tarana. „Pojede se na lov? Vynikající nápad. Pořádná ranní projížďka mi přijde docela vhod.“

„Lov na vašeho zrádného hofmistra,“ odsekl Taran, odstrčil Rhuna stranou a předstoupil před krále Rhuddluma. „Můj pane, kde je tvůj válečný velitel? Dovol nám, abychom mu nabídli své služby.“

„Mým válečným velitelem není bohužel nikdo jiný než právě Magg,“ odpověděl král. „Vzhledem k tomu, že jsme na Moně nikdy žádnou válku neměli, nepotřebovali jsme ani válečného velitele, takže mi připadalo naprosto logické propůjčit ten Čestný titul Maggovi. Sestavím pátrací oddíl sám. A pokud jde o vás – ano – samozřejmě můžete pomocí se vším, co bude třeba.“

Zatímco se král Rhuddlum ujal organizace válečníků, Taran a jeho společníci se s horečnou rychlostí dali do práce, utahovali sedlové řemeny a rozdávali zbraně z hradní zbrojnice. Taran si všiml, že princ Rhun se vyškrábal na strakatou klisnu s prohnutým hřbetem, která se navzdory princově snaze ji otěžemi řídit zarputile otáčela kolem dokola. Fflewddur a Gurgi vyvedli tri koně. Jediný pohled na ně naplnil Tarana

zoufalstvím, protože vypadali jako lhostejná a nijak zvlášť vytrvalá zvířata; Taran bolestně postrádal rychlého Melynlase, který se teď pokojně pásl v Caer Dallbenu.

Král Rhuddlum popadl Tarana za paži a kvapně ho zatáhl do jedné z prázdných stájí. „Musíme si promluvit," oslovil ho uspěchaně. „Válečníci jsou připravení a rozdělení do dvou oddílů. Ten první povedu já do kraje na jih od řeky Alaw. Ty a tvoji společníci pojedete s mým synem, který povede pátrání v horách Parys severně od Alaw. A právě o něm si chci promluvit."

„Princ Rhun bude velet oddílu?" vybuchl Taran.

„Co má zase tohle znamenat, Tarane z Caer Dallbenu?" otázal se ostře král Rhuddlum. „Máš snad pochyby o princových schopnostech?"

„Schopnostech!" vyprskl Taran. „Vždyť žádné nemá! Eilonwyin život visí na vlásku a my se bez odkladu musíme dát do práce. Svěřit velení neschopnému hlupákovi? Vždyť si sotva dokáže zavázat tkaničky u bot, o jízdě na koni a zacházení s mečem raději vůbec nemluvím. Plavba na Monu mě o tom přesvědčila víc než dostatečně. Vyber některého ze svých poddaných, válečníka, zálesáka, kohokoli, jen ne Rhuna…" Rozpačitě se zarazil. „Přísahal jsem Dallbenovi, že budu Eilonwy chránit, a říkám proto, co mám na srdci. Kdybych to neřekl, zpronevěřil bych se své povinnosti. Mám-li za svoje slova trpět, nechť se tak stane."

„I tentokrát máš pravdu," přiznal král Rhuddlum. „A nejsi to ty, kdo tou pravdou trpí, ale já." Položil Taranovi ruku na rameno. „Myslíš si snad, že neznám vlastního syna? Odhadl jsi ho naprosto správně. Já ale také vím, že Rhun musí vyrůst a stát se mužem a králem. Neseš už břímě přísahy, kterou jsi dal Dallbenovi, a já tě teď žádám, abys na sebe vzal břímě ještě jedné přísahy.

Zvěsti o tvých činech se donesly až na Monu," pokračoval král Rhuddlum, „a já jsem se na vlastní oči přesvědčil, že jsi statečný a čestný mládenec. Prozradím ti jednu důvěrnou informaci. Můj vrchní štolba je zdatný stopař; pojede s tvým oddílem a pátrání bude ve skutečnosti řídit právě on. Princ Rhun je velitelem jen formálně, protože válečníci očekávají, že je povede někdo z královského rodu. Chci syna svěřit do tvé péče a snažně tě prosím, abys dohlédl na to, že se mu nepřihodí nic zlého. A také na to," dodal s trpkým úsměvem, „že ze

sebe neudělá příliš velkého hlupáka. Musí se ještě hodně učit a mnohému by se možná mohl přiučit právě od tebe. Jednoho dne se bude muset stát králem Mony a já doufám, že bude vládnout spravedlivě a moudře s Eilonwy jako svojí královnou.“

„S Eilonwy?“ vyhrkl Taran. „Má si vzít Rhuna za manžela?“

„Ano,“ přikývl král Rhuddlum. „Mým přáním je, aby se vzali, až princezna dosáhne plnoletosti.“

„Princezna Eilonwy,“ zamumlal zmateně Taran. „A ona už o tom ví?“

„Ještě ne. A neví o tom ani můj syn,“ odpověděl král Rhuddlum. „Eilonwy musí mít čas na to, aby si zvykla na Monu a na naše zdejší způsoby. Nepochybuji ale o tom, že to všechno půjde snadno zařídit. Koneckonců je to princezna a Rhun pochází z královské krve.“

Taran sklonil hlavu. Žal, který zaplavil jeho srdce, mu nedovoloval promluvit. „Co ty na to, Tarane z Caer Dallbenu?“ otázal se král Rhuddlum. „Dáš mi svoje slovo?“

Z nádvoří k Taranovi doléhalo halasení válečníků a Fflewddurův hlas, vyvolávající jeho jméno. A přece se tyto zvuky k jeho uším nesly jakoby z obrovské dálky. Zůstal tiše stát se sklopenýma očima.

„V této věci s tebou nemluvím jako lenní pán se svým vazalem,“ dodal král Rhuddlum. „Mluvím jako otec, který miluje svého syna.“ Odmlčel se a pozorně se na Tarana díval.

Konečně Taran pohlédl králi do očí. „Dám ti svoji přísahu,“ prohlásil rozvážně. „Tvůj syn nedojde žádné újmy, bude-li v mé moci tomu zabránit.“ Taran položil ruku na svůj meč. „Za to ručím svým životem.“

„Jdi tedy s mými díky, Tarane z Caer Dallbenu,“ rozloučil se s ním král Rhuddlum. „A pomoz nám přivést princeznu Eilonwy bezpečně domů.“

Bard a Gurgi už seděli na koních, když Taran kvapně vyběhl ze stáje. S těžkým srdcem vyskočil do sedla, kde se k němu připojil Krák. Princ Rhun, jemuž se konečně podařilo zabránit klisně v neustálém otáčení kolem dokola, vykřikoval rozkazy, jichž si jako obvykle nikdo nevšímal.

Když pátrací oddíly cvalem vyrazily z brány, zdvihl Taran Kráka z ramene. „Dokážeš ji najít? Hledej pozorně, příteli,“ zamumlal, zatímco

havran naklonil hlavu na stranu a hleděl mu do tváře vychytralýma očima. Taran vymrštil paži vzhůru, Krák se vznesl do vzduchu a rychle se rozlétl. S tlukoucími křídly jim zakroužil nad hlavou, vzlétl výš k obloze a zmizel jim z dohledu.

„Ano, ano!“ hulákal Gurgi a mával rukama. „Jen leť s krákáním a pátráním. Zaveď nás k ošklivému, zlému hofmistrovi!“

„Čím dřív, tím líp!“ volal za ním Fflewddur. „Nemůžu se dočkat, až toho rozšklebeného pavouka dostanu do rukou. Vsak pozná, co je to Fflamův hněv!“

Taran se ohlédl přes rameno a spatřil, že oddíl krále Rhuddluma vyjíždí z hradu a stáčí koně na jih. V čele jeho vlastního oddílu vedl vrchní štolba válečníky do kopců nad Dinas Rhydnantem a vysílal do boků jízdní hlídky, které pátraly po stopách. Taran s tváří staženou v pochmurný škleb mlčky ujížděl po Flewddurově boku.

„Neměj strach,“ uklidňoval ho bard, „ještě než se setmí, najdeme Eilonwy, v pořádku ji dopravíme zpět do bezpečí a pak celé tohle dobrodružství všichni oslavíme. Slibuji, že na oslavu složím novou píseň!“

„Nejlíp bys udělal, kdybys ji pojal jako zásnubní chorál,“ utrousil hořce Taran, „a zpíval v ní o svatbě monského prince.“

„Rhuna?“ vyjekl překvapeně Fflewddur. „Rhun se bude ženit? To jsem vůbec netušil! To je jedna z nevýhod, když člověk přespává v maštalích místo na hradě, že přijde o všechny novinky a klepy. Tak princ Rhun se bude ženit! Kohopak si vyhlédl za nevěstu?“

Taran s bolestí v srdci pověděl bardovi o plánech krále Rhuddluma i o tom, že se přísahou zavázal uchránit Rhuna před úhonou.

„Hohó,“ ozval se Fflewddur, když Taran domluvil, „tak odtud tedy vítr vane! Je to zvláštní,“ dodal s rychlým pohledem na Tarana, „ale vždycky jsem doufal, že pokud by se měla Eilonwy s někým zasnoubit, bude to… no, ano, chci říct, že i když se spolu vy dva v jednom kuse škorpíte a haštěříte, tak nějak jsem čekal…“

„Nevysmívej se mi!“ vybuchl Taran a celý zčervenal. „Eilonwy je princezna z královského Llyrova rodu. A jak je to se mnou, to víš stejně dobře jako já. V něco takového jsem nikdy nedoufal. Je docela přirozené, že se Eilonwy zasnoubí s někým, kdo se jí svým původem vyrovná.“ Vztekle se od barda oddělil a cvalem vyrazil vpřed.

„No, když to říkáš,“ zamumlal Fflewddur a honem se rozjel za ním. „Jen se podívej hloub do svého srdce. Zjistíš možná, že tam uvnitř na to máš trochu jiný názor.“

Taran si jeho slov nevšímal a pobídl hřebce, aby se připojil k linii válečníků.

Když pátrací oddíl stočil koně na sever podél úpatí paryských hor, rozdělil se na několik menších skupinek, z nichž každá pročesávala určený úsek. Válečníci se v širokých rozestupech pohybovali v dlouhých vlnících se řadách, často se jeden druhému ztráceli z dohledu a pečlivě prohledávali každý potenciální úkryt. Když se však dopoledne nachýlilo ke konci a den se přehoupl do své druhé poloviny, nenašli po nejvyšším hofmistrovi ani po Eilonwy sebemenší stopu.

Mezi zelenajícími se mírnými svahy se klikatily křivolaké kamenité stezky, po nichž mohl prchající Magg klidně projet a na nichž by všechny jeho stopy zůstaly neviditelné i pro oči toho nejschopnějšího stopaře. Taran začal klesat na mysli; v duši se mu usídlil strach, že se nechává vést falešnou nadějí a že byla Eilonwy odvedena úplně jiným směrem. Každou chvíli přejížděl nedočkavě očima oblohu a pátral po Krákovi, vrací-li se s novinkami o princezně.

Bylo mu jasné, že Gwydion je jediný, komu by se mohlo podařit odhalit Achreniny plány. Magg k nim byl klíčem, nejvyšší hofmistr však jednal tak rychle, že možná už teď byl mimo dosah pátracího oddílu. Taran zdvojnásobil svoje úsilí o nalezení přelomené větvičky, uvolněného kamene – čehokoli, co by je mohlo dovést na Eilonwymu stopu dřív, než soumrak jejich dnešní pátrání ukončí.

Gurgi, který jel nedaleko od něj, na něj náhle zavolal. „Podívej, podívej! Urozený princ jede úplně sám, míří příliš hluboko do lesa! Takhle se ztratí. Pak bude místo veselého nazdárek slyšet jen smutné kňučení a skučení!“

Taran, který okamžik předtím seskočil z koně a zkoumal možnou stopu, zvedl oči právě včas, aby viděl, jak princ Rhun cvalem mizí za hřebenem nedalekého vršku. Zavolal za ním, ale Rhun už buď byl tak daleko, že neslyšel, nebo – což bylo podle Tarana ještě pravděpodobnější – mu prostě nevěnoval pozornost. Taran vyskočil na koně a snažil se prince dostihnout. Až do té chvíle se mu dařilo držet si ho neustále na dohled, když však tentokrát vyjel na kopec, Rhun se už

ztratil ve stínech olšového hájku. Dole na louce se v rychle houstnoucím soumraku objevil Fflewddur a volal na něj. Taran ještě jednou vykřikl Rhunovo jméno a pak pokynul bardovi a Gurgimu, aby se k němu připojili.

„Ten nechutný pavouk nám pro dnešek unikl," zaklel vztekle Fflewddur, zatímco se jeho nevzhledný koník pracně pachtil do kopce. „Zítra si ho ale najdeme a Eilonwy bude v pořádku a v bezpečí. Jak princeznu znám, Magg už nejspíš začal litovat, že ji unesl. Vydá za tucet válečníků, i když má svázané ruce a nohy!" Navzdory svým bujarým slovům se bard tvářil nesmírně zachmuřeně. „Pospěšte si," vyzval své přátele, „vrchní štolba už svolává válečníky k sobě. Musíme se na noc utábořit s nimi."

Ještě než bard stačil domluvit, zaslechl Taran vzdálené zatroubení signálního rohu. Zamračil se. „Nemůžeme si dovolit nechat prince Rhuna, aby se sám potuloval po lese."

„V tom případě," odpověděl Fflewddur s pohledem na zapadající slunce, „bychom ho raději měli bez odkladu najít. Jako každý Fflam mám sice oči jako rys, ale nerad bych se tady venku potloukal po setmění, pokud se tomu mohu nějak vyhnout."

„Pospěšme si, ano, ano, musíme ujíždět a utíkat!" pobízel je Gurgi. „Padají hrozivé stíny a statečný, ale opatrný Gurgi neví, jaké nebezpečí se v nich skrývá!"

Společníci kvapně zamířili k lesíku, protože Taran byl přesvědčen, že v něm najdou prince. Když však projeli skupinkou olší a nespatřili po něm sebemenší stopu, Taranův neklid zesílil. Marně vyvolával princovo jméno, odpovídala mu pouze ozvěna.

„Nemohl odjet nikam daleko," obrátil se k bardovi. „I Rhun má přece tolik rozumu, aby se za soumraku zastavil."

Hájek zahalila temnota. Koně, kteří byli zvyklí spíše na své tiché stáje v Dinas Rhydnantu než na monské lesy, vystrašeně přešlapovali a při každém zašustění větru v keřích se vzpínali a plašili. Společníci byli nuceni sesednout, pokračovat v cestě pěšky a zdráhavé koně vést za sebou. To už si Taran dělal opravdu velké starosti. To, co se zpočátku zdálo být zcela jednoduché, začínalo vypadat velice vážně.

„Možná že spadl z koně," napadlo Tarana. „Třeba někde leží, je zraněný nebo ztratil vědomí."

„V tom případě ovšem navrhuji, abychom našli cestu zpět k ostatním,“ prohlásil Fflewddur, „a požádali je, aby nám pomohli. V tomhle šeru se nám bude hodit každý další pár očí.“

„To bychom ztratili příliš mnoho času,“ namítl Taran a dál se prodíral nízkým houštím. Gurgi ho s tichým kňučením následoval. Zdvihající se terén Taranovi prozradil, že stoupají od úpatí vršků výš. Neozývalo se nic kromě svištění ohnutých větví, které se po jeho průchodu vracely na své místo, a cvakání podkov jejich koní na bledých kamenech. Náhle se Taran zarazil a srdce mu skočilo až do krku. Koutkem oka zahlédl jakýsi letmý pohyb. Viděl ho na pouhý kratičký okamžik, jen jako stín uprostřed dalších stínů. Potlačil strach a šmátravě pokračoval v cestě. Koně začali být ještě jankovitější než předtím; Taranův koník přiložil uši k hlavě a vyděšeně zařehtal.

Také Gurgi vycítil přítomnost nějaké temné hrozby. Vystrašenému tvorečkovi se zježily chlupy na krku a dal se do žalostného kvílení. „Ošklivé, zlé věci pronásledují neškodného Gurgiho! Laskavý pán musí uchránit Gurgiho ubohou citlivou hlavu před bolestí a nebezpečím!“

Taran vytasil meč a společníci spěchali dál s mnoha bázlivými pohledy, vrhanými přes rameno do tmy. Koně tentokrát nepotřebovali pobízet, naopak se zoufale drali vpřed a barda málem strhli na zem a odvlekli.

„U velkého Belina!“ rozčiloval se Fflewddur, který narazil do stromu a pracně vymotával z keře harfu, která mu sklouzla z ramene. „Tak přece stůjte, počkejte! Než se nadějeme, budeme kromě prince Rhuna hledat i vlastní koně!“

Taranovi se jen s velkými potížemi podařilo zvířata utišit, ta se teď ale odmítala pohnout. Navzdory všemu přesvědčování, prošení a tahání koně stáli s nohama zapřenýma do země, oči měli vyvalené a boky se jim nervózně chvěly. Taran, sám také zcela vyčerpaný, se posadil na zem. „Hledáme poslepu a marně,“ přiznal. „Měl jsi pravdu,“ pokračoval a otočil se k Fflewddurovi. „Měli jsme se vrátit. Promarnili jsme dvakrát víc času, než kolik jsem chtěl ušetřit, a Eilonwy je ve větším nebezpečí s každým okamžikem, který se tu zdržíme. Teď se nám ztratil i princ Rhun – a Krák nejspíš taky.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ povzdechl si Fflewddur. „A pokud ty nebo Gurgi nevíte, kde jsme, mám dojem, že jsme se ztratili i my.“

KAPITOLA VI
GLEWOVY LEKTVARY

Při těchto slovech začal Gurgi hlasitě kvílet a kolébat se ze strany na stranu s hlavou složenou v dlaních. Taran se ze všech sil pokusil překonat vlastní zoufalství a vyděšeného tvorečka utišit.

„Teď nám nezbývá než počkat do svítání," usoudil. „Vrchní štolba nemůže být příliš daleko. Jakmile to jen půjde, vypravte se za ním a najděte ho. A především nezdržujte pátrání po Eilonwy. Já se vydám hledat prince Rhuna," dodal hořce. „Zavázal jsem se přísahou, že ho ochráním před újmou, a nemohu tedy dělat nic jiného. Až ho ale najdu, nějak se k vám zase připojím."

Pak zůstal mlčky sedět se skloněnou hlavou. Fflewddur ho chvíli tiše pozoroval. „Nezatěžuj své srdce smutkem," ozval se po chvíli tiše. „Magg nám nemůže dlouho unikat. Myslím, že nechce Eilonwy ublížit, chce ji jenom dovést k Achren. A než se mu to podaří, dávno už ho chytíme. Teď si odpočiň, o hlídku se podělíme já s Gurgim."

Taran byl příliš unavený na to, aby se zmohl na nějaké protesty, natáhl se tedy na zem a přikryl se pláštěm. Sotva ale zavřel oči, začaly ho mučit obavy z toho, co chystá Achren. Ve své zlobě a pomstychtivosti se nadutá královna nepochybně chystala zabít každého ze společníků, který jí padne do rukou. A Eilonwy? Vůbec se neodvažoval představit si ji v Achrenině moci. Když konečně upadl v nepokojný spánek, měl pocit, jako by spal pod mlýnským kamenem.

Slunce se stěží stačilo vyhoupnout nad obzor, když s poplašeným trhnutím otevřel oči. Byl u něj Fflewddur a třásl jím. Bardovy žluté vlasy rozcuchaně trčely do všech stran, byl celý pobledlý únavou, ve tváři však měl široký úšklebek.

„Dobré zprávy!" vyhrkl. „Vydali jsme se s Gurgim za trochou vlastního pátrání a šátrání. Neztratili jsme se tak dokonale, jak si možná myslíš. Popravdě řečeno jsme bloudili v kruhu. Podívej se sám."

Taran vyskočil a následoval barda k nízkému hřebeni. „Máš pravdu. Támhle je ten olšový hájek. Určitě je to on! A támhle… vzpomínám si na ten padlý strom, kde se mi Rhun ztratil z očí. Pojď," vyzval ho.

„Tam můžeme dojet společně. Vy pak musíte pokračovat dál a dohonit zbytek oddílu.“

Společníci kvapně vyskočili do sedel a pobídli koně k hájku. Než k němu stačili dojet, Taranův kůň se prudce zarazil a pak náhle zabočil doleva. Ze stromů rostoucích na úpatí blízkého kopce se ozvalo hlasité zařehtání. Taran užasle povolil otěže a nechal koně volně běžet za rozléhajícím se zvukem. Po další chviličce spatřil za hustým listím jakousi světlou skvrnu. Když ho kůň donesl o něco blíž, poznal v ní Rhunovu strakatou klisnu.

„Vidíš to?“ zavolal na Fflewddura. „Rhun nemůže být daleko. Museli jsme v noci projet přímo kolem něj.“ Přitáhl koni uzdu a seskočil ze sedla. Bodlo ho u srdce zklamáním; klisna tam stála bez jezdce. Při pohledu na ostatní koně zvedla hlavu, zatřásla hřívou a neklidně zaržála.

S těmi nejhoršími obavami Taran spěšně proběhl kolem klisny, zatímco Fflewddur s Gurgim seskočili ze sedel a rozběhli se za ním. Zarazil se, když spatřil, že na mýtině před ním stojí cosi, co se na první pohled podobalo obrovskému slaměnému včelínu. To už Fflewddur stál po jeho boku. Taran ho zarazil varovným gestem ruky a opatrně zamířil k podivné chatrči.

Při bližším pohledu zjistil, že kuželovitá došková střecha je na mnoha místech propadlá. Hrubě otesané balvany, nakupené na sebe, vytvářely nízkou postranní zídku, jejíž jeden roh se zhroutil v hromadu kamení. Chatrč neměla okna a jediné těžké dveře vězely nakřivo na prověšených kožených stěžejích. Taran přistoupil blíž. Díry v doškové střeše na něj hleděly jako prázdné oční jamky.

Fflewddur se rozhlédl kolem. „Nijak zvlášť se mi nechce jít zaťukat na ty dveře,“ zašeptal, „a zeptat se toho, kdo je uvnitř, jestli náhodou neviděl monského prince. Nějak mi připadá, že tomuhle místu by se raději vyhnul i Rhun. Předpokládám ale, že neexistuje jiný způsob, jak se o tom ujistit.“

Přesně v tom okamžiku někdo dveře zevnitř rázně otevřel. Gurgi se S hlasitým výkřikem vyšplhal do bezpečí koruny blízkého stromu. Taran položil ruku na meč.

„Nazdárek, nazdárek!“ Ve dveřích stál s širokým úsměvem ve tváři princ Rhun. Až na to, že vypadal poněkud rozespale, se zdálo, že mu

nic nechybí a cítí se zcela ve své kůži. „Doufám, že jste přivezli něco k snídani," dodal a dychtivě si zamnul ruce. „Ještě chvíli a umřu hlady. Všimli jste si někdy, jak člověku na čerstvém vzduchu vyhládne? Neuvěřitelné!"

„Pojďte dál, pojďte dál," zval je, zatímco Taran na něj zíral, neschopen slova. „To budete koukat, jak je to tu pohodlné. Překvapivě příjemné a útulné. Kde jste strávili noc vy ostatní? Doufám, že jste se vyspali stejně dobře jako já. Neumíte si představit…"

Taran už se neudržel. „Co jsi to provedl?" vybuchl. „Proč ses oddělil od pátracího oddílu? Máš obrovské štěstí, že tě nepotkalo nic horšího než to, že ses ztratil!"

Princ Rhun zamrkal a zatvářil se nechápavě. „Já že jsem se oddělil od pátracího oddílu?" podivil se. „Ale ne, já jsem se od něj vlastně vůbec neoddělil. Aspoň ne schválně, jestli mi rozumíte. Stalo se to, když jsem spadl ze své kobylky a musel jsem se za ní honit po všech čertech a ďáblech, až jsem ji našel kousek od téhle chatrče. To už se začínalo stmívat, tak jsem si šel lehnout. To byla přece jediná rozumná věc, která se dala udělat, nemyslíte? Chci říct, proč spát venku, když můžete mít střechu nad hlavou?

A pokud jde o to, kdo se ztratil," pokračoval Rhun, „řekl bych, že jste to byli spíš vy než já. Pátrání přece probíhá tam, kde jsem zrovna já, jestli chápete, jak to myslím. Velení mám koneckonců já."

„Ano, velení máš ty," odsekl vztekle Taran, „předurčuje tě k tomu tvůj původ jako královského syna!" Náhle se zarazil. Ještě okamžik a byl by hlasitě vykřičel do světa svůj slib králi Rhuddlumovi, svou přísahu, že bude tohohle neschopného prince chránit. Zaťal zuby. „Princi Rhune," pronesl chladně, „nemusíš nám připomínat, že podléháme tvému velení. V zájmu tvé vlastní bezpečnosti tě ale žádám, aby ses držel v naší blízkosti."

„A já ti zase radím, aby ses propříště vyvaroval návštěv podivných chatrčí," vložil se do hovoru Fflewddur. „Když jsem byl v jedné z nich naposledy já, málem mě proměnili v ropuchu." Bard potřásl hlavou. „Vyhýbej se jim – totiž těm chatrčím," dodal. „Nikdy nevíš, na jakou nepříjemnost v nich narazíš, a když to zjistíš, je už obvykle pozdě."

„Málem tě proměnili v ropuchu?" užasl Rhun, kterého jejich domluva nikterak nevyvedla z míry. „No ne, to mohlo být zajímavé,

také bych si to někdy rád vyzkoušel. Tady se ale ničeho podobného bát nemusíte. Nikdo tu nebydlí. A je to tu prázdné už hodně dlouho.“

„Tak si pospěš,“ pobídl ho Taran a v duchu si umiňoval, že prince už nikdy nespustí z očí. „Musíme se přidat k ostatním. Ceká nás dlouhá a namáhavá jízda, než je dostihneme.“

„Okamžitě!“ přikývl Rhun, který na sobě neměl nic než košili. „Hned se sbalím.“

Gurgi mezitím slezl dolů ze svého stromu. Zvědavost v něm zvítězila nad opatrností, takže přeběhl mýtinu, strčil hlavu do dveří a nakonec se opovážil vejít s Rhunem dovnitř. Fflewddur s Taranem ho netrpělivě následovali.

Uvnitř Taran zjistil, že princ mluvil pravdu. Dřevěné stoly a lavice byly pokryté tlustou vrstvou prachu. V jednom koutě visela obrovská pavučina, i ta však byla opuštěná. V ohništi rozbitého krbu ležely ohořelé pozůstatky dávno vyhaslého ohně. Poblíž krbu se povalovalo několik převrácených velkých hrnců na vaření, teď vyschlých a prázdných. Podlaha byla posetá kameninovými mísami a velkými džbány rozbitými na padrť. Děravou střechou napadalo dovnitř listí víc než jednoho podzimu a téměř úplně zasypalo stoličku, jejíž nohy byly rozlámané na třísky. V chatrči vládlo ticho; zvuky lesa dovnitř vůbec nepronikaly. Taran neklidně postával na místě, zatímco se princ Rhun potýkal se svým vybavením.

Gurgi, kterého tolik neobvyklých věcí kolem přímo fascinovalo, neztrácel čas a pustil se do jejich zkoumání. Náhle překvapeně vyjekl. „Podívejte, podívejte!“ zvolal a ukazoval na hromádku potrhaných pergamenových listů.

Taran poklekl vedle něj a jal se nevzhledný balíček prohlížet. Zjistil, že myši a hraboši ho objevili dávno před ním. Mnohé listy byly napůl ohlodané, další byly promočené deštěm a písmo rozmazané. Několik málo nepoškozených stran bylo pokryto špatně čitelným rukopisem. Teprve úplně na dně celé hromádky objevil Taran pár stránek ve zcela dobrém stavu. Ty byly pečlivě svázány v kožených deskách, takže tvořily malou knížečku, a jejich povrch byl čistý a nepopsaný.

Princ Rhun, který se stále ještě nedostal k tomu, aby si připjal k boku meč, přistoupil k Taranovi a pohlédl mu přes rameno. „No ne!“

vykřikl. „Co to tu máš? Vůbec netuším, co by to mohlo být, ale vypadá to zajímavě. No řekni, není to šikovný zápisníček? Takový by se mi docela hodil, poznamenával bych si do něj všechny ty věci, které nesmím zapomenout udělat.“

„Princi Rhune,“ odpověděl Taran a podal nepoškozený svazek monskému princi, který si ho zastrčil pod kazajku, „věř mi, že jestli existuje něco, co by ti snad mohlo pomoci, abys někdy něco udělal pořádně, můžeš si to vzít.“ Vrátil se ke zvědavému zkoumání pergamenů. „Po tom, co nadělaly myši a živly,“ pokračoval „se z té škrábanice mnoho přečíst nedá. Zdá se, že to nemá začátek ani konec, ale pokud mohu soudit, jsou to recepty na nějaké lektvary.“

„Lektvary!“ vykřikl Fflewddur. „U velkého Belina, to je něco, co nám opravdu nepomůže!“

Taran přesto pokračoval v pročítání a uspořádávání popsaných stran. „Počkejte, myslím, že jsem našel jméno toho, kdo to psal. Zřejmě se jmenoval Glew. A ty lektvary, jak se tady píše, byly určeny“ – zadrhl se a nervózně se otočil k Fflewddurovi – „k tomu, aby po nich člověk vyrostl. Co to může znamenat?“

„Cos říkal?“ podivil se bard. „Vyrostl? Víš určitě, žes to nepřečetl špatně?“ Vzal si listy z Taranovy ruky a začal je sám bedlivě zkoumat. Když skončil, tiše hvízdl.

„Na svých toulkách,“ spustil, „jsem si udělal mnoho různých zkušeností a k těm nejdůležitějším patří, že není dobré zahrávat si s něčím, čemu nerozumím. Obávám se, že přesně to dělal tenhle Glew. Snažil se totiž uvařit lektvar, po kterém by byl větší a silnější. Pokud jsou támhleto Glewovy boty,“ dodal a ukázal do kouta, „rozhodně ho potřeboval, protože to musel být pěkný skrček.“

Napůl zapadaný listím tam na boku ležel pár silně obnošených vysokých bot. Byly sotva dost velké na dětskou nožku a Taranovi ve své malosti a prázdnotě připadaly téměř k politování.

„Zřejmě si s tím dal obrovskou práci,“ pokračoval Fflewddur, „to mu musím přiznat. Popisuje tady všechno, co dělal, a jsou tu nesmírně pečlivě a metodicky zaznamenané všechny jeho recepty. Pokud jde o jednotlivé přísady těch lektvarů,“ ušklíbl se bard kysele, „raději bych se o nich podrobněji nezmiňoval.“

„Poslyšte,“ skočil mu dychtivě do řeči princ Rhun, „možná bychom je měli taky vyzkoušet. Bylo by zajímavé vidět, co to udělá.“

„Ne, ne!“ vyjekl Gurgi. „Gurgi nechce ochutnávat žádné ohavné dryáky a smrťáky!“

„A já také ne,“ přidal se Fflewddur. „Ostatně je nechtěl ochutnávat ani Glew. Ani trochu nestál o pití těch svých břeček, dokud neměl aspoň nějakou naději, že budou fungovat – což mu ostatně vůbec nezazlívám. Vymyslel si to náramně mazaně.

Jestli dobře rozumím tomu, co je tady napsáno,“ pokračoval bard, „vyrazil na lov a chytil divokou kočku – nejspíš nějakou malou, protože sám byl takový mrňous. Přinesl ji sem, strčil ji do klece a lil do ní ty svoje lektvary tak rychle, jak je stačil vařit.“

„Chudinka kočka,“ zabručel Taran.

„To tedy ano,“ přikývl bard. „Nechtěl bych být na jejím místě. Zřejmě mu ale musela přirůst k srdci alespoň natolik, že jí dal jméno. Tady je totiž napsané. Llyan. Kromě toho, že ji napájel těmi příšernými šlichtami, s ní nejspíš nezacházel nijak špatně. Možná že v ní dokonce našel společnost, když tu žil tak sám.

A pak se to konečně stalo,“ pokračoval Fflewddur. „Podle rukopisu se dá poznat, jak z toho Glew musel být celý pryč. Llyan začala růst. Glew tady uvádí, že jí byl nucen vyrobit novou klec. A pak ještě jednu. Očividně z toho měl hroznou radost. Dokážu si docela dobře představit, jak se ten prcek spokojeně pochechtává a vaří další lektvary, až se z něj kouří.“

Fflewddur otočil na poslední list. „A tady to končí,“ konstatoval, „protože zbytek toho pergamenu sežraly myši. Zlikvidovaly taky Glewův poslední recept. A pokud jde o Glewa a Llyan, ti zmizeli s ním.“

Taran se mlčky díval na prázdné boty a převržené hrnce. „Glew už tady rozhodně není,“ poznamenal zamyšleně, „mám ale takový pocit, že nezmizel nikam daleko.“

„Proč myslíš?“ podivil se bard. „Ach tak, už chápu,“ dodal a otřásl se. „Ano, vypadá to, jako by odešel poněkud… řekněme nenadále, že? Pokud mohu soudit, byl tenhle Glew docela pořádkumilovný a systematický člověk. Sotva by odešel a nechal svoji chýši v tomhle stavu. A navíc bez bot. Chudáček malá,“ povzdechl si. „To jen

dokazuje, jak nebezpečné je plést se do něčeho, čemu nerozumíme. Za všechnu svou námahu se Glew zřejmě dočkal jen toho, že ho Llyan sežrala. A chcete-li znát můj názor, nejmoudřejší by bylo, kdybychom okamžitě zmizeli!“

Taran přikývl a vstal. Ještě ani nestál na nohou a vzduch se naplnil vyděšeným řehtáním a dusotem cválajících kopyt. „Koně!“ vykřikl a rozběhl se ke dveřím.

Než k nim stačil dorazit, rozlétly se dveře dokořán a vyvrátily se z veřejí. Taran sáhl po meči a klopýtavě couvl zpět do chatrče před obrovským tvorem, který po něm skočil.

KAPITOLA VII
LLYANINO DOUPĚ

Meč vypadl Taranovi z ruky a odlétl stranou, zatímco Taran sám se vrhl k zemi, aby se vyhnul útočícímu netvorovi. Ten mu mocným skokem přelétl nad hlavou. Obrovská bestie zuřivě zavřískala, když se společníci vyděšeně rozprchli do všech koutů chatrče.

Uprostřed zmatku způsobeného převracenými židlemi a lavicemi i suchým listím, které se v divokém víru zvedlo do vzduchu, Taran viděl Fflewddura, jak přeskočil jeden ze stolů a dopadl přitom rovnou doprostřed pavučiny, která ho teď pokrývala od hlavy až k patě. Princ Rhun se neúspěšně pokusil vyškrábat nahoru komínem a teď se krčil v zapopeleném ohništi krbu. Gurgi se stočil do malinkého klubíčka a vmáčkl se do kouta, kde pištěl a ječel: „Pomoc, ach, pomoc! Zachraňte Gurgiho ubohou citlivou hlavu před škrábáním a drápáním!“

„To je Llyan!“ zahulákal Taran.

„To si piš, že je to ona!“ odpověděl mu stejně hlasitě Fflewddur. „Teď, když ji vidím, klidně věřím, že Glewa už dávno spolkla a strávila.“

Z hrdla nestvůry se vydralo dlouhé chvějivé zavrčení a kočka na okamžik zaváhala, jako by se nemohla rozhodnout, kterým směrem má

zaútočit. Taran, který se na zemi posadil, si poprvé mohl prohlédnout, jak zuřivé zvíře vypadá.

Přestože Glew psal o Llyanině růstu, Taran si rozhodně nepředstavoval, že by mohla být divoká kočka tak velká. Zvíře dosahovalo výšky koně, bylo však hubenější a delší; zdálo se, že samotný jeho ocas, tlustší než Taranova paže, zabírá značnou část celé chatrče. Kočičí trup, porostlý hustou a leskle hebkou srstí, byl zlatohnědý s černými a oranžovými skvrnami. Břicho měla kočka bílé s nepravidelnými černými flíčky. Ze špiček uší jí vyrůstaly zakroucené chomáče chlupů a polštářky chundelaté srsti jí lemovaly i silné čelisti. Její dlouhé vousy sebou škubaly a uhrančivé žluté oči těkaly z jednoho společníka na druhého. Při pohledu na bílé špičky jejích zubů, které se zaleskly, když rozevřela tlamu a zavrčela, Taran nepochyboval, že Llyan dokáže rozkousat a spolknout cokoli, co se jí zamane.

Obrovitá kočka otočila velkou hlavu k Taranovi a mrštně se k němu blížila po podlaze. Když se dala do pohybu, vytasil Fflewddur meč, celý ještě omotaný pavučinami seskočil ze stolu, zplna hrdla vykřikl a rozmáchl se zbraní. Llyan se v mžiku otočila. Švihnutím ocasu srazila Tarana znovu k zemi, a než stačil Fflewddur udeřit, prolétla vzduchem její těžká pracka. Její pohyb byl tak rychlý, že ho Taranovy oči vůbec nestačily sledovat; viděl jen, jak meč překvapeného barda vylétl do vzduchu a s rachotem dopadl mezi dveře, zatímco Fflewddur sám se natáhl jak široký tak dlouhý.

S hlasitým odfrknutím Llyan jako by pokrčila svalnatými rameny a znovu se otočila k Taranovi. Přikrčila se k zemi, natáhla krk a její vousy se chvěly, když se pomalu plížila blíž k němu. Taran, který se neodvažoval pohnout jediným svalem, zadržel dech. Llyan kroužila kolem něj a hlasitě ho očichávala. Taran koutkem oka viděl, že se bard pokouší zvednout na nohy, a varovným gestem ho zarazil.

„Je spíš zvědavá než rozzuřená," sdělil mu šeptem. „Jinak už by nás byla dávno roztrhala na kousky. Nehýbej se, třeba půjde pryč."

„To moc rád slyším," odpověděl Fflewddur přiškrceným hlasem. „Vzpomenu si na to, až mě bude polykat. Určitě to pro mě bude útěchou."

„Nemyslím, že má hlad," namítl Taran. „Jestli byla přes noc venku na lovu, určitě se nažrala do sytosti."

„Tím hůř pro nás,“ postěžoval si Fflewddur. „Bude nás tady držet, dokud zase nedostane chuť k jídlu. Tohle je určitě poprvé, co ji potkalo takové štěstí, že na ni přímo v doupěti čekají čtyři hotové večeře.“ S povzdechem zavrtěl hlavou. „Doma ve svém království jsem vždycky házel zbytky jídla ptákům a ostatním tvorům, nikdy mě ale nenapadlo, že se dožiju dne, kdy jim budu předhazovat sám sebe, jestli chápeš, jak to myslím.“

Konečně se Llyan zastavila a usadila se ve dveřích. Jazykem si navlhčila obrovskou pracku a začala si jí otírat jedno ucho. Svým úkolem byla natolik zaujatá, až se zdálo, jako by zapomněla, že jsou tam společníci s ní. Taran od ní navzdory svému strachu nedokázal odtrhnout oči a fascinovaně ji pozoroval. 1 ten nejjemnější Llyanin pohyb byl prostoupen silou: pod její zlatou srstí, která se v otevřených dveřích pod slunečními paprsky třpytivě leskla, tušil Taran mocné svaly. Nepochyboval o tom, že Llyan dokáže být stejně rychlá jako Melynlas. Věděl však, že také dokáže udeřit se smrtící silou, a přestože teď se nezdála být vůči společníkům nepřátelsky naladěná, její nálada se mohla každým okamžikem změnit. Taran se zoufale rozhlížel po nějaké cestě ke svobodě či alespoň po způsobu, jak by mohli získat zpět své zbraně.

„Fflewddure,“ zašeptal, „nadělej trochu hluku, ne moc, ale tolik, aby se na tebe Llyan podívala.“

„Pročpak?“ zeptal se udiveně bard. „Má se na mě podívat? To brzy udělá sama od sebe. Jsem rád, že se k tomu zatím nedostala.“ Přesto zaškrábal svými vysokými botami po podlaze. Llyan okamžitě nastražila uši a otočila k němu oči.

Přikrčený k zemi se k ní Taran s nataženou rukou tiše přibližoval. Prsty opatrně zašmátral po svém meči, který ležel kousek od Llyaniných tlap. Divoká kočka po něm rychlostí blesku sekla prackou a Taran se převalil zpět. S pocitem beznaděje si uvědomil, že kdyby měla Llyan vystrčené drápy, válela by se jí teď u nohou kromě zbraně i jeho hlava.

„Nemáš naději, příteli,“ komentoval to Fflewddur. „Je rychlejší než kdokoli z nás.“

„Nemůžeme se tu dál zdržovat!“ rozhořčil se Taran. „Náš čas je vzácný!“

„To tedy je," souhlasil s ním bard, „a je tím vzácnější, čím méně nám ho zbývá. Začínám princezně Eilonwy závidět. Magg je možná ohavný zlotřilý pavouk a spousta dalších ošklivých věcí, ale co se zubů a drápů týká, rozhodně bych se mnohem raději popral s ním než s Llyan. Ne, ne," povzdechl si, „s radostí svoje poslední chvilky protáhnu, jak to jen nejdéle půjde."

Taran si v zoufalství přitiskl ruce k čelu. „Princi Rhune," zavolal tlumeně po chvíli, když si Llyan začala přejíždět tlapou po vousech, „postav se tiše. Zkus se nenápadně dostat k tomu rozbitému rohu chatrče. Jestli se ti to podaří, vylez ven a upaluj jako o život."

Monský princ přikývl, sotva se však zvedl na nohy, Llyan varovně zavrčela. Princ Rhun zamrkal a honem se znovu posadil. Llyan na společníky zlostně zírala.

„U velkého Belina," zašeptal Fflewddur. „Přestaň ji už dráždit, vždyť jen dostane větší chuť k jídlu. Nepustí nás odtud, to je jisté."

„Musíme ale utéct," trval na svém Taran. „Co kdybychom se na ni vrhli všichni najednou? Třeba by se kolem ní aspoň jeden z nás dostal ven."

Fflewddur zavrtěl hlavou. „Až by se vypořádala s námi ostatními," odpověděl, „bez problémů by toho jednoho, který by přežil, dostihla. Nech mě, ať se můžu na chvíli zamyslet." Zamračeně sáhl za sebe a stáhl si z ramene harfu. Llyan, která stále tiše vrčela, ho napjatě pozorovala, jinak se však nepohnula.

„Tohle mě vždycky uklidní," vysvětloval Fflewddur, když si přiložil nástroj k rameni a přejel rukama po strunách. „Nevím, jestli mě to přivede na nějaký nápad, ale když hraju, aspoň mi situace nepřipadá tak úplně zoufalá."

Když se harfa rozezněla jemnou melodií, začala Llyan vydávat jakýsi podivný zvuk. „U velkého Belina," vyjekl Fflewddur a okamžitě přestal hrát, „málem jsem na ni zapomněl! Mě to možná uklidňuje, ale kdo ví, jak by to mohlo zapůsobit na divokou kočku!"

Llyan ze sebe nyní vyrazila jakési podivné, prosebné mňouknutí. Když však viděla, že se Fflewddur chystá přehodit si harfu znovu přes rameno, její tón se změnil a zdrsněl. Výhružně zavrčela.

„Fflewddure!" zašeptal Taran, „hraj dál!"

„Snad si nemyslíš, že se jí to líbí?“ odsekl bard. „Něčemu takovému bych sotva věřil. Prosím tě, vždyť se najdou dokonce i lidé, kteří se o mé hudbě vyjadřují dost hrubě. Nemůžeš čekat, že divoké kočce se bude líbit víc než jim.“ Přesto však znovu hrábl do strun.

Tentokrát už Taran nemohl pochybovat o tom, že Llyan harfa fascinuje. Tělo velké kočky se uvolnilo, její svaly jako by ochably a Llyan začala mírumilovně pomrkávat. Aby se zcela ujistil, požádal Taran Fflewddura, aby na chvíli přestal. Jakmile ho bard poslechl, začala Llyan znovu jevit známky nepokoje. Švihala ocasem a vousy se jí třásly zjevně zřetelnou zlostí. Když znovu začal hrát, naklonila hlavu na stranu, uši složila dopředu a zamilovaně na něj hleděla.

„Ano, ano!“ zaradoval se Gurgi. „Nepřestávej s drnkáním a brnkáním!“

„Věř mi,“ ujistil ho bard s nelíčenou upřímností, „že to rozhodně nemám v úmyslu.“

Llyan si složila tlapy pod vyklenutou skvrnitou hruď a začala vydávat zvuk, který připomínal bzukot rojících se včel. Tlama se jí zkřivila v úsměv a špičkou ocasu jemně pohupovala v rytmu hudby.

„To je ono!“ vykřikl Fflewddur a vyskočil. „Utíkejme, přátelé, dokud je ukolébaná!“ Jakmile se však vztyčil, vyskočila rozzuřeně i Llyan. Bard se znovu svezl na zem a hrál jako o život.

„Tvoje hudba ji uklidňuje,“ zasténal zklamaně Taran, „ale běžet nás stejně nenechá.“

„To není tak docela pravda,“ opravil ho bard a rychle přejížděl prsty po strunách. „Pochybuji, že byste vy ostatní měli nějaké problémy. Bohužel,“ dodal truchlivě „obávám se, že jsem t*o já,* koho si tu chce nechat!“

KAPITOLA VIII
FFLEWDDUROVA HARFA

„Utečte odtud!“ pobízel je bard a ani na okamžik nepřestával brnkat na struny své harfy. „Zmizte! Nemám ponětí, jak dlouho bude chtít poslouchat – ani jak dlouho já vydržím hrát!“

„Musí to jít i nějak jinak!“ vykřikl Taran. „Nemůžeme tě tu nechat!“

„Nemám z toho o nic větší radost než ty,“ ujistil ho Fflewddur. „Tohle je ale vaše šance. Musíte jí teď hned využít.“

Taran zaváhal. Fflewddurova tvář byla zasmušilá a strhaná a zdálo se, že už začíná být unavený.

„Zmizte!“ opakoval bard. „Budu hrát tak dlouho, jak vydržím. Jestli se do té doby nerozhodne, že mě sežere, třeba se vydá ven na lov. Nedělejte si starosti. Když to nevyjde s harfou, vymyslím něco jiného.“

Taran se od něj s těžkým srdcem odvrátil. Llyan ležela na boku přes práh, jednu pracku měla nataženou před sebe a druhou jemně přimáčknutou k zlatohnědému tělu. Krk měla prohnutý do oblouku a obrovskou hlavu otočenou k Fflewddurovi. Divoká nestvůra vypadala zcela spokojeně a mírumilovně. Přivřenýma žlutýma očima sledovala pouze barda a nevšímala si Tarana, který se nenápadně připojil ke Gurgimu a k princi Rhunovi. Jeho meč zůstal s ostatními zbraněmi pod její tlapou a Taran se neopovážil zkusit jí ho vytrhnout ze strachu, aby nezlomil kouzlo Fflewddurovy harfy.

Zřícené kameny v rohu chatrče vytvářely úzkou chodbičku, kterou bylo možné projít na mýtinu. Taran spěšně pokynul princi, aby prolezl skrz. Gurgi ho po špičkách následoval s očima vyvalenýma strachem a oběma rukama si přitom přidržoval čelisti, aby mu zuby necvakaly nahlas.

Taran stále ještě otálel a znovu se otočil k bardovi, který mu naléhavými gesty naznačoval, aby zmizel.

„Ven, ven!“ přikazoval Fflewddur. „Najdu vás, jakmile to bude možné. Copak jsem ti snad neslíbil novou píseň. Uslyšíš ji z mých vlastních rtů. A do té doby sbohem!“

Fflewddurův tón a pohled neponechávaly žádný prostor pro protesty. Taran se vrhl ke zříceným kamenům. V dalším okamžiku byl z chatrče venku.

Jak se obával, koně při pohledu na Llyan přetrhali své ohlávky a utekli. Gurgi s princem Rhunem už přeběhli mýtinu a zmizeli v lese. Taran se rozběhl, seč mohl, a za chviličku je dohonil. Rhun už začal ochabovat v tempu, namáhavě popadal dech a vypadal, jako by se mu měly každým okamžikem podlomit nohy. Taran a Gurgi klopýtajícího prince popadli a táhli ho kupředu, jak nejrychleji dokázali.

Chvíli se všichni tři namáhavě prodírali podrostem. Les začal trochu řídnout a Taran před sebou spatřil rozlehlou louku. Na kraji otevřeného úseku zastavil. Bylo mu jasné, že princ Rhun dospěl ke konci svých sil, a jen doufal, že už se dostali do bezpečné vzdálenosti od Llyan.

Monský princ se vděčně svalil do trávy. „Hned zase vstanu a poběžím dál," sliboval chabým hlasem. Obličej měl pod nánosem sazí bledý a bolestně stažený, statečně se však snažil nasadit svůj obvyklý bezstarostný úsměv. „To je neuvěřitelné, jak dokáže běh člověka unavit. Budu rád, až najdeme vrchního štolbu a budu se zase moci posadit na koně."

Taran hned neodpověděl a místo toho si Rhuna pozorně prohlížel. Monský princ sklopil hlavu.

„Uhádnu, co si asi myslíš," ozval se tichým hlasem. „Nebýt mne, nedostali byste se do téhle kaše. A obávám se, že máš pravdu. Je to moje vina, že všechno dopadlo takhle špatně. Mohu tě jen požádat o prominutí. Nejsem ten nejchytřejší člověk na světě," dodal se smutným úsměvem. „Dokonce i moje stará chůva říkávala, že zkazím, na co sáhnu. Hrozně mě ale štve, že jsem takový ňouma. Něco takového lidi od prince nečekají. Neprosil jsem se o to, abych se narodil do královské rodiny, aspoň *to* není moje chyba. Ale když už jsem se do ní narodil, moc… moc bych toho chtěl být hoden."

„Pokud doopravdy chceš, tak taky budeš," odpověděl Taran, který nad upřímností monského prince pocítil náhlé podivné dojetí a nemálo se přitom zastyděl za to, jak nelichotivě o Rhunovi smýšlel. „I já tě žádám o prominutí. Jestliže jsem ti záviděl tvé postavení, bylo to jen proto, že jsem se domníval, že ho považuješ za dar štěstěny a bereš ho

jako samozřejmost. Máš pravdu. Má-li být muž hoden jakéhokoli titulu, musí se nejprve snažit být mužem.“

„Ano, přesně to mám na mysli,“ přitakal horlivě Rhun. „Proto se taky musíme co nejrychleji znovu připojit k vrchnímu štolbovi. Rozumíš? Doufal jsem, že zrovna tentokrát nezklamu. Chtěl bych… totiž… byl bych rád, kdybych to byl já, kdo najde princeznu Eilonwy. Koneckonců by se měla stát mojí snoubenkou.“

Taran na něj užasle pohlédl. „Jak to víš? Myslel jsem, že jen tvoji rodiče…“

„Ale kdepak, na hradě se semele úplně všechno,“ vysvětloval Rhun, „a já se někdy doslechnu víc, než bych měl. Věděl jsem, že nějaké zásnuby visí ve vzduchu, ještě předtím, než mě poslali, abych na Monu přivezl princeznu Eilonwy.“

„Eilonwyin bezpečný návrat je jediné, na čem teď záleží,“ začal Taran. Mluvil pomalu a v hloubi duše si uvědomoval, že i on sám se právě tak jako Rhun touží stát Eilonwyiným zachráncem. Bylo mu ovšem jasné, že ho čeká volba, před níž prostě není úniku. „Pátrači jsou nám už na míle vzdáleni,“ prohlásil a každé slovo ze sebe nutil násilím; vše, co říkal, ho nutilo k rozhodnutí, které bylo stejně bolestivé jako očividně nevyhnutelné. „Bez koní je nemáme naději dohnat. Kdybychom dál pátrali na vlastní pěst pěšky, bylo by to příliš namáhavé a nebezpečné. Zbývá nám jediná cesta: ta, která nás dovede zpět do Dinas Rhydnantu.“

„Ne, to ne!“ protestoval bouřlivě Rhun. „Nezáleží mi na nebezpečí, musím najít Eilonwy.“

„Princi Rhune,“ zarazil ho jemně Taran, „musím ti říct ještě něco. Tvůj otec mě požádal, abych tě chránil před veškerou újmou, a já jsem mu to přísežně slíbil.“

„To jsem si mohl myslet,“ zatvářil se sklesle Rhun. „I když otec tvrdil, že mi svěřuje velení, stejně jsem od samého začátku věděl, že ve skutečnosti velitelem nejsem. A tak je tomu i teď. Rozumím. Jsem ti podřízen a o tom, co nyní podnikneme, musíš rozhodnout ty.“

„Jsou jiní, kteří mohou náš úkol dokončit za nás,“ přesvědčoval ho Taran. „A pokud jde o nás…“

„Koukejte a dívejte se!“ vyprskl Gurgi, který se krčil u padlého jasanu.

„Vidíte, uhání sem jako splašený a zjašený!“ Rozčileně mával rukama a ukazoval k nízkému hřebeni. Taran na něm rozeznal postavu, která se hnala jako s větrem o závod. S harfou poskakující na rameni a se stočeným pláštěm zastrčeným pod jednou paží pelášil bard po svahu dolů a jeho hubené nohy kmitaly v obrovském tempu. Když k nim doběhl, svalil se na zem a otřel si potem zbrocený obličej.

„U velkého Belina!“ lapal po dechu Fflewddur. „Jsem věru rád, že vás zase všechny vidím! A myslím si, že vy zase rádi uvidíte tohle.“ Z pláště vytáhl ztracené meče a rozdal je společníkům.

„Nejsi zraněný?“ vyptával se Taran. „Jak se ti podařilo utéct? Jak jsi nás našel?“

Bard, který stále ještě těžce sípal, zvedl ruku. „Dej mi chviličku, abych popadl dech, protože jsem ho někde cestou ztratil. Zraněný? No ano, alespoň v jistém slova smyslu ano,“ dodal a pohlédl na své prsty, plné puchýřů. „S tím, jak vás najít, jsem ale žádné problémy neměl. Rhun zřejmě vynesl z Glewova krbu všechen popel. Jeho stopu jsem prostě nemohl přehlédnout.

Pokud jde o Llyan,“ pokračoval Fflewddur, „o tom ještě budou zpívat bardové, to mi tedy věřte. Určitě jsem jí zahrál, zazpíval, zapískal a zabroukal všechno, co jsem kdy znal, a ještě k tomu dvakrát. Už jsem byl přesvědčený, že budu muset brnkat a hrát po celý zbytek života a že navíc ten zbytek bude po čertech krátký. Představte si moji situaci!“ vykřikl a vyskočil. „Sám s divokou obludou. Bard proti bestii! Bestie proti bardovi!“

„Tys ji zabil,“ vyjekl Taran. „To bylo nesmírně odvážné – i když je jí tak trochu škoda, protože v jistém směru byla krásná.“

„Totiž… no, popravdě řečeno,“ opravil ho spěšně Fflewddur, protože struny jeho harfy se napjaly, jako by chtěly prasknout všechny najednou, „ona nakonec usnula. Popadl jsem naše meče a utíkal jsem, až se za mnou prášilo.“

Znovu se posadil do trávy a okamžitě se pustil do jídla, které mu Gurgi nabídl. „Neručím ovšem za to, jakou bude mít Llyan náladu, až se probudí,“ upozorňoval bard. „Určitě se pustí za mnou. Tyhle divoké kočky jsou rozené stopařky, a protože je Llyan desetkrát větší než obyčejná kočka, bude taky určitě desetkrát mazanější. Ta se jen tak lehce nevzdá. Mám pocit, že má trpělivost stejně dlouhou jako ocas.

Překvapuje mě ale, že jste nedošli dál. Myslel jsem, že už budete na poloviční cestě za pátracím oddílem.“

Taran zavrtěl hlavou a seznámil barda se svým rozhodnutím vrátit se do Dinas Rhydnantu.

„Počítám, že je to vážně to nejlepší, co můžeme udělat,“ souhlasil váhavě Fflewddur. „Zvlášť teď, když budeme mít možná v patách Llyan.“

Taran se rozhlédl po kopcích a hledal nejsnazší a nejbezpečnější cestu, kterou by se mohli dát. Náhle se zarazil. Vysoko na obloze se objevila tmavá skvrnka. Otočila se, zakroužila a zamířila přímo k němu.

„To je Krák!“ Taran se rozběhl kupředu a napřáhl paže před sebe. Havran se rychle snesl dolů a usadil se na Taranově nataženém zápěstí. Zdálo se, že za sebou má vyčerpávající let: pera měl rozčepýřená a vypadal, jako chomáč starých hadrů cvakal však zobákem a vzrušeně švitořil. „Eilonwy!“ krákl. „Eilonwy!“

KAPITOLA IX
RHUNOVO ŠTĚSTÍ

„Našel ji!“ vykřikl Taran, zatímco se ostatní společníci shromáždili kolem rozčileného havrana. „Kam ji Magg odvlekl?“

„Alaw!“ zachroptěl Krák. „Alaw!“

„Řeka Alaw!“ vykřikl Taran. „Jak je k ní daleko?“

„Blízko! Blízko!“ odpověděl Krák.

„V tom případě ovšem nepřipadá v úvahu, že bychom se vraceli do Dinas Rhydnantu,“ zvolal princ Rhun. „Máme Magga v rukou. Než se nadějeme, budeme mít princeznu zpět.“

„Pokud nás dřív nepolapí do svých pracek Llyan,“ zahučel Fflewddur. Otočil se k Taranovi. „Může Krák donést vzkaz vrchnímu štolbovi? Upřímně přiznám, že bych se cítil bezpečnější, kdybych měl za zády pár válečníků.“

„Nemůžeme si dovolit ztrácet čas,“ odpověděl Taran. „Princ Rhun má pravdu. Musíme okamžitě jednat, protože jinak nám Magg proklouzne mezi prsty. Rychle, příteli,“ oslovil Kráka a vyslal ho vzhůru do vzduchu, „veď nás k řece Alaw.“

Spěšně se vydali na pochod. Havran přelétal z jednoho stromu na druhý a netrpělivě brebentil, dokud k němu společníci nedošli blíž. Pak se pokaždé znovu vznesl do výše a rozlétl se dál směrem, kterým chtěl, aby se všichni ubírali. Taranovi bylo jasné, že se je havran snaží co nejrychleji vyvést z hornaté krajiny, na mnoha místech však les s hustým podrostem vytvořil tak spletitou houšť, že společníci museli vytasit meče a cestu vpřed si jimi prosekat.

Do méně náročného terénu dorazili teprve dlouho po poledni, když je Krák vedl přes níže položenou zvlněnou planinu, která brzy začala spadat do štěrkem posetých roklí. Rostla tu krátká štětinatá tráva, v níž byly četné pruhy holé země, poseté křídově bílými balvany jako obřími kroupami.

„Jak je možné,“ postěžoval si nakvašeně Fflewddur, když začali sestupovat dolů k řece, „že se všemi Rhuddlumovými válečníky, kteří pročesávají celou Monu se tomu pavoukovi tak dlouho daří nám unikat?“

„Magg si počínal mazaněji, než jsme si mysleli,“ připustil hořce Taran. „Nepochybně Eilonwy zavedl do paryských hor. Někde se tam ale musel skrýt a na další cestu se vydal, až když věděl, že ho naše pátrací oddíly minuly.“

„Ten ničema!“ rozhořčil se Fflewddur. „Určitě to tak bylo. Zatímco nás všechny naše pátrání zavádělo dál a dál od hradu, ten mizera Magg si klidně počkal, až jsme dorazili tak daleko, že nám zůstal v zádech! Na tom ale nezáleží. Brzy mu budeme v patách a pak za ten špinavý trik zaplatí!“

Krák, který širokými oblouky kroužil nad hlavami společníků, jevil známky narůstajícího rozrušení a začal chraptivě krákat. Taran pod sebou na okamžik zahlédl odlesk hladiny Alaw a Krák se náhle rychlým tempem rozlétl přímo k ní. Společníci se rozběhli ze svahu dolů a princ Rhun se celý zpocený a zadýchaný vlekl za nimi. Krák se snesl na nedalekou větev a divoce třepetal křídly.

Taran pocítil zklamané bodnutí u srdce. Po Eilonwy či po Maggovi nebylo ani památky. V následujícím okamžiku klesl na jedno koleno. „Fflewddure!“ vykřikl. „Pospěš si! Jsou tady otisky kopyt. Dva koně.“ Několik kroků stopu sledoval a pak se nechápavě zarazil.

„Podívejte se,“ ukázal Gurgimu a bardovi, kteří se k němu připojili. „Ty stopy se tady rozcházejí různým směrem. Nechápu, co se tu mohlo stát. Princi Rhune,“ zavolal, „nevidíte kolem nějaké koně?“

Odpovědi monského prince se nedočkal, vyskočil tedy a otočil se kolem dokola. „Rhune!“ zahulákal, princ se však nikde neukázal. „Už zase se někam zatoulal!“ vykřikl vztekle Taran. „Ten neschopný hňup! Kam se poděl?“

Všichni tři začali ustaraně vyvolávat Rhunovo jméno a tryskem se rozběhli k říčnímu břehu. Taran se užuž chystal vyrazit ho hledat, když se monský princ vynořil z vrbového houští.

„Nazdárek, nazdárek!“ Rhun se k nim rozběhl s potěšeným úsměvem ve tváři. Než se do něj uklidněný, ale rozzlobený Taran stačil pustit, princ znovu spustil. „Podívejte se na tohle! To je úžasné. Přímo neuvěřitelné!“

Princ Rhun vztáhl ruku. Držel v ní Eilonwyino šidítko.

Taran s bušícím srdcem hleděl na zlatou kouli. „Kde jsi to našel?“

„Támhle přece,“ odpověděl Rhun a ukázal na mechem porostlý skalnatý útes.

„Když jste si prohlíželi ty otisky kopyt, napadlo mě, že bych se mohl jít porozhlédnout o kousek dál, abychom ušetřili čas. A tohle jsem tam našel.“ Podal šidítko Taranovi, který si je opatrně zastrčil do kapsy kazajky.

„Přivedl nás na čerstvou stopu,“ poznamenal Fflewddur a pozorně se rozhlížel v trávě. „Tudy někdo táhl něco poměrně velkého a plochého.“ Zamyšleně se poškrábal na bradě. „Zajímalo by mě, co to bylo. Že by člun? Mohl ho tady snad ten nafoukaný pavouk mít připravený předem? Nepřekvapilo by mě, kdybychom zjistili, že to měl všechno naplánované, ještě než Eilonwy připlula na Monu.“

Taran zamířil po břehu dolů k řece. „Vidím tady stopy,“ zavolal. „Země je ošklivě rozrytá. Eilonwy s ním zřejmě zápasila – ano, přímo tady. A tady nejspíš upustila šidítko.“ Sklesle pohlédl na širokou a rychle se valící Alaw. „Přečetl jsi ty stopy správně, Fflewddure,“ řekl

uznale. „Magg tady měl schovaný člun. Koně pustil a nechal je běžet, kam se jim chtělo.“

Ještě chvíli zůstal nehybně stát a pozoroval rozbouřenou vodu, pak vytasil meč. „Pojďte, pomozte mi,“ zavelel Gurgimu a bardovi a rozběhl se k vrbám.

„Poslyš, co chceš vlastně dělat?“ vyvalil oči Rhun, když Taran začal chvatně odsekávat nižší větve. „Chceš rozdělat oheň? To snad ani není třeba.“

„Můžeme si postavit vor,“ vysvětloval Taran a zároveň házel usekané větve na zem. „Řeka Maggovi pomohla a teď pomůže i nám.“

Společníci natrhali z kmenů okolních stromů plazivé úponky a svázali osekané větve k sobě, přičemž provizorní lana nastavili ještě pruhy látky nařezanými z několika kusů oděvů. Vor byl sice nevzhledný a podobal se spíše otepi dříví na podpal, brzy však byl připravený k plavbě. Sotva ale Taran začal ve spleti úponků a hadrů vázat poslední uzly, vyrazil ze sebe Gurgi vyděšené zavřeštění. Taran okamžitě vyskočil a otočil se; Gurgi vyplašeně ukazoval ke stromům stojícím u břehu kousek proti proudu od nich.

Z lesa vyrazila Llyan. Obrovská zlatohnědá divoká kočka se na okamžik zastavila s jednou prackou zdviženou, zuřivě mrskala ocasem a její oči metaly blesky na společníky, kteří před ní v hrůze couvali.

„Vor!“ zařval Taran. „Honem s ním do řeky!“ Popadl jeden konec neumělého plavidla a s vypětím všech sil je táhl k vodě. Gurgi, který stále ještě nepřestal vřeštět, se mu rozběhl na pomoc. Ruku k dílu se snažil přiložit i upachtěný princ Rhun. Bard se mezitím už s cákáním vrhl do proudu, kde stál po boky ponořený ve vodě a přitahoval svázané větve k sobě.

Llyaniny chlupaté uši se sklopily dopředu a její vousy se zachvěly, když jí pohled padl na barda. Z hrdla se jí vydralo cosi, co spise než zuřivý řev připomínalo zvonivé tázavé zamňoukání. Oči jí zářily podivným leskem, když vyrazila kupředu na obrovských tlapách s velkými měkkými polštářky. S hlasitým předením zamířila divoká kočka přímo k zoufalému bardovi.

„U velkého Belina!“ zaječel Fflewddur. „Ona mě chce znova chytit!“

Přesně v tom okamžiku Krák, který seděl na jedné z nízkých větví, roztáhl křídla a jako šíp se rozlétl proti Llyan. Havran krákal a vřískal, seč mu hlas stačil, a střemhlav zaútočil na užaslého netvora. Llyan se okamžitě zarazila a vztekle zařvala. Krák v plné rychlosti prolétl pouhý vlásek před Llyaninou obrovskou hlavou, udeřil ji křídly a klovl ji ostrým zobákem.

Llyan byla útokem natolik překvapena, že se svalila na zadní a otočila se čelem k havranovi. Krák opsal ve vzduchu malý kruh a rozlétl se k dalšímu útoku. Llyan vyskočila a sekla před sebe vystrčenými drápy. Taran polekaně vykřikl, když se k zemi snesl závoj peří, o chviličku později však spatřil, že havran stále krouží ve vzduchu a právě se znovu snáší k Llyan. Jako velký černý sršeň jí Krák zatančil přímo před čumákem a neohroženě do ní klovl, jako by bestii vyzýval, aby se ho pokusila chytit; plácl jí křídly přímo do čenichu a v mžiku opět odlétl. Při dalším náletu, při němž se k Llyan dostal tak blízko, že její zuby cvakly a stiskly jedno z jeho ocasních per, zachytil její zatočený vous a prudce jím škubl.

S rozzuřeným zavřísknutím Llyan zapomněla na barda a pachtící se společníky a rozběhla se za havranem, který s pleskotem křídel zamířil od řeky k lesu. Llyan ho následovala a její řev se ozvěnou rozléhal mezi stromy.

Společníci naposledy napjali síly, vystrčili vor na řeku a vyškrábali se na palubu. Proud se plavidla zmocnil a roztočil je tak, že se málem převrhlo, než Taran stačil ponořit do vody bidlo. Fflewddur s Gurgim prám odstrčili od hrozivě vyčnívajícího balvanu, zatímco princ Rhun, promočený až na kůži, zoufale pádloval rukama. V příštím okamžiku se vor vyrovnal a společníci rychle vyrazili po proudu.

Fflewddur, který byl v obličeji bledý jako smrt, si ulehčeně oddechl. „Už jsem měl strach, že mě určitě chytí. Věřte mi, že další takový záběr hraní na harfu jako předtím už bych nevydržel. Doufám, že se Krákovi nic nestane," dodal znepokojeně.

„Krák nás zase najde," ubezpečil ho Taran. „Má dost rozumu, aby se držel mimo Llyanin dosah, dokud si nebude jistý, že jsme v bezpečí. Jestli ho bude dál pronásledovat, nepochybuji, že z téhle bitvy odejde poražená ona."

Fflewddur přikývl, pak otočil hlavu a pohlédl přes rameno zpět. „V jistém smyslu," prohlásil a v hlase mu zaznělo cosi jako lítost, „to bylo poprvé, co někdo o moji hudbu projevil… no, dalo by se říci opravdový zájem. Kdyby to v tomhle případě nebylo tak nebezpečné, musel bych to považovat za jednoznačnou poklonu!"

„Poslyšte," ozval se princ Rhun, který se krčil na přídi prámu, „ne že bych si chtěl stěžovat po vší té práci, kterou jste odvedli, ale mám dojem, jako by se něco rozpadalo."

Taran, který byl plně zaměstnán řízením člunu, poplašeně pohlédl pod sebe. Spěšně svázané úponky začínaly povolovat. Prám se v rychle uhánějícím proudu otřásl. Taran zarazil bidlo hluboko do říčního dna a pokusil se plavidlo zastavit, proud je však unášel dál, větve se začaly ohýbat a kroutit a mezerami, které se mezi nimi objevily, vytryskla voda. Jeden z uzlů povolil, z voru se odtrhla nejprve jedna větev a pak druhá. Taran odhodil teď už nepotřebné bidlo a zakřičel na společníky, aby skočili do vody. Popadl prince Rhuna za kazajku a vrhl se do řeky.

Když se mu nad hlavou zavřela voda, začal sebou princ Rhun házet a divoce kolem sebe kopal. Taran potápějícího se prince sevřel ještě pevněji a namáhavě se prodíral k hladině. Volnou rukou se zachytil jednoho z balvanů a podařilo se mu mezi přesouvajícími se kameny najít oporu pro nohy. Vydal se sebe poslední zbytky sil, dovlekl Rhuna ke břehu a vyhodil ho na suchou zem.

Fflewddurovi a Gurgimu se podařilo zachytit zbytky rozpadlého voru a teď je za sebou táhli na mělčinu. Princ Rhun se posadil a rozhlížel se kolem sebe.

„V životě jsem ještě nebyl takhle blízko utopení," lapal po dechu. „Už mockrát jsem přemýšlel o tom, jaké to asi je, myslím ale, že teď už to vědět nechci."

„Utopení?" vyjel na něj Fflewddur s pohledem upřeným na trosky zničeného prámu. „Tohle je mnohem horší! Veškerá naše práce přišla vniveč!"

Taran se unaveně zvedl na nohy. „Většinu z těch větví můžeme ještě použít. Nařežeme další šlahouny a pustíme se do toho znovu."

Společníci se sklesle pustili do opravy voru, jehož kusy teď byly rozesety podél břehu. Práce jim šla od ruky pomaleji než napoprvé,

protože v místě, kde se nacházeli, rostlo méně stromů a pevné úponky se hůř hledaly.

Monský princ mezitím poodešel k nedalekému vrbovému houští a Taran zahlédl, jak za jeden ze stromků tahá a pokouší se ho vyvrátit ze země. V příštím okamžiku mu Rhun náhle zmizel z očí.

S poplašeným výkřikem Taran upustil hromadu úponků, které nesl v náruči, rozběhl se k vrbičkám a hlasitě na Rhuna křičel.

Bard zvedl oči od práce. „To snad ne!“ zaklel. „Kdyby byl na poli jeden jediný kámen, tak o něj zakopne! My Fflamové jsme trpěliví, ale všechno má své meze!“ Přesto se rozběhl a připojil se k Taranovi, který už klečel mezi vrbami.

Na místě, kde předtím stál Rhun, zela v zemi rozevřená díra. Monský princ zmizel.

KAPITOLA X
JESKYNĚ

Taran si nevšímal Fflewddurova varovného volání, seskočil do jámy a rychle sklouzl kolem změti potrhaných kořenů. Díra se nepatrně rozšířila a poté spadala přímo dolů. Taran zavolal na barda, aby k němu spustil jeden z dlouhých šlahounů, pak se pustil, dopadl na dno, vyškrábal se na nohy a snažil se zvednout bezvědomého Rhuna, který silně krvácel z tržné rány na spánku.

Shora se k němu houpavě snesl konec šlahounů. Taran ho popadl, pevně ho princi uvázal pod pažemi a křikl na Fflewddura a Gurgiho, aby ho vytáhli nahoru. Šlahoun se napjal, zapružil… a praskl. Z rozrytých boků jámy se dolů snesla sprška hlíny a kamení.

„Dávejte pozor!“ zahulákal Taran. „Propadá se to!“

„Obávám se, že máš pravdu,“ odpověděl Fflewddurův hlas. „V tom případě počítám, že bychom ti raději měli jít pomoct tam dolů.“

Taran viděl, jak se k němu propadají podrážky Fflewddurových vysokých bot. Bard s heknutím dopadl na dno a Gurgi, jehož vlasy

vypadaly, jako by se na ně nabalila většina hlíny z celé jámy, se skulil za ním.

Víčka prince Rhuna se zachvěla a rozevřela. „Nazdárek, nazdárek," zamumlal. „Co se to stalo? Ty kořeny šly neuvěřitelné hluboko."

„Půda kolem říčního břehu je zřejmě podemletá," vysvětloval Taran. „Když jsi zabral, pod tím tahem a pod tvou váhou se propadla tahle jáma. Ale neměj strach," dodal rychle, „za chviličku tě z ní dostaneme ven. Pomoz nám a otoč se. Můžeš se aspoň trochu hýbat?"

Princ přikývl, zaťal zuby a za přispění společníků, kteří ho zezdola přidržovali, se neobratně začal škrábat po stěně jámy nahoru. Nedostal se ale ještě ani do poloviny, když mu uklouzla jedna ruka. Taran vyskočil a zoufale se snažil jeho pád zastavit. Rhun se horečně chytil jakéhosi kořene a chvíli zůstal viset ve vzduchu.

Pak se kořen vytrhl ze země a Rhun se zřítil dolů. Hliněná stěna se otřásla a celá jáma kolem nich se znovu zřítila o kus níž. Taran zvedl ruce nad hlavu, aby se ochránil před lavinou hlíny a břidlice. Příval ho srazil k zemi, která pod jeho nohama pukla a rozevřela se, takže se bezmocně propadl do prázdnoty.

Dopadl tak prudce, že mu náraz vyrazil dech. Uvolněná hlína mu zasypala nos i ústa. S plícemi praskajícími nedostatkem vzduchu bojoval s tíhou, které v něm chtěla zadusit život. Teprve v tom okamžiku si uvědomil, že se jeho pád zastavil. Hlava se mu stále ještě omámeně točila, ale zkroutil se a prohrabal si cestu směsicí zeminy a oblázků. Namáhavě se postavil a konečně se znovu nadechl.

Chraptivě lapal po dechu a celý roztřesený se jak široký tak dlouhý natáhl na šikmém skalnatém podloží v temnotě tak hluboké, že mu připadalo, jako by ho chtěla zadusit. Když se mu konečně vrátil dostatek sil, aby dokázal zvednout hlavu, marně se snažil proniknout pohledem stíny, které mu zastíraly oči. Zavolal na své společníky, nedočkal se však žádné odpovědi. Jeho hlas se nesl podivnou dutou ozvěnou. V zoufalství zavolal ještě jednou.

„Nazdárek, nazdárek," ozval se jiný hlas.

„Princi Rhune!" vyhrkl Taran. „Kde jsi? Nestalo se ti nic?"

„Sám nevím," odpověděl princ. „Kdybych něco viděl, mohl bych to líp posoudit."

Taran se zvedl na všechny čtyři a pomalu se plazil kupředu. Jeho šátrající prsty narazily na jakousi chlupatou kouli, která se otřásla a zakňučela.

„Hrůza, ach, hrůza!“ zasténal Gurgi. „Šramocení a rachocení srazilo ubožáka Gurgiho do strašlivé temnoty. Vůbec nic nevidí!“

„U velkého Belina,“ rozlehl se ve tmě Fflewddurův hlas. „To mám opravdu radost, že to slyším. Už jsem si začínal myslet, že jsem snad oslepl. Přísahám, že toho víc vidím se zavřenýma očima!“

Taran přikázal Gurgimu, aby se ho chytil za opasek, a začal se opatrně přesouvat směrem, odkud přicházel bardův hlas. Za okamžik se už společníci znovu našli a také princi Rhunovi se podařilo dovléct se k nim.

„Fflewddure,“ promluvil Taran rozechvělým hlasem, „obávám se, že ta lavina zasypala celou jámu. Myslíš, že se můžeme zkusit znova vyhrabat?“

„Řekl bych, že ani tak nepůjde o hrabání, jako spíš o nalezení správné cesty, jestli víš, jak to myslím,“ odpověděl bard. „Jestli se dokážeme prohrabat takovou spoustou nasypané hlíny, to je i v nejlepším případě nanejvýš pochybné. I krtek by s něčím takovým měl problémy, i když *já* jsem samozřejmě ochotný to zkusit. My Fflamové se nikdy nevzdáváme! Jenže,“ dodal ještě, „beze světla, kterým bychom se řídili, strávíme zbytek svých dnů tím, že budeme hledat správné místo, kde se do toho hrabání pustit.“

Taran přikývl a zamyšleně svraštil čelo. „To je pravda.“

„Světlo potřebujeme zrovna tak nutně jako vzduch.“ Obrátil se ke Gurgimu. „Zkus použít svoje křesací kameny. Nemáme tady žádné třísky na podpal, jestli se mi ale podaří zachytit jiskru do pláště, možná to bude stačit k tomu, aby se vzňal.“ Slyšel šátravé a pleskavé zvuky, jako by se Gurgi usilovně prohledával, a pak nešťastné zakvílení.

„Křesací kameny jsou pryč!“ zachroptěl Gurgi. „Ubohý Gurgi nemůže rozdělat jasné plameny! Ztratil je, ztratil, jaké neštěstí, jaká hrůza! Gurgi se teď sám vydá zpět a bude je hledat.“

Taran poklepal tvorečka po rameni. „Zůstaň tu s námi,“ přikázal mu. „Cením si tvého života víc než křesacích kamenů. Poradíme si nějak jinak. Počkejte!“ vykřikl. „Eilonwyino šidítko! Kdyby se nám tak chtělo rozsvítit!“

Rychle zalovil v kapse kazajky a kouli z ní vytáhl. Okamžik ji držel zakrytou oběma rukama, bál se totiž, že ho Šidítko zklame a nerozsvítí se.

Po chvíli se zadrženým dechem jednu ruku pomalu odtáhl. Zlatá koule ležela v jeho rozevřené dlani; cítil její hladký a chladný povrch i její váhu, ačkoli na druhé straně mu připadalo, jako by nevážila vůbec nic. Cítil také, jak se na něj upírají pohledy všech společníků, a dokázal si živě představit naději v jejich očích. Temnota však zůstala stejně neprostupná a snad ještě tíživější než dosud. Šidítko nevydalo jediný záblesk světla.

„Nedokážu to," zahučel Taran. „Obávám se, že není v silách pasáčka vepřů, aby dokázal ovládat tak překrásný a kouzelný předmět."

„Abych to zkoušel já, to vůbec nemá cenu," poznamenal princ Rhun. „Vím, že s tou věcí nic nesvedu. Když jsem ji poprvé vzal do ruky, zhasla, jakmile jsem se jí jen dotkl. Je to neuvěřitelné! Princezna Eilonwy ji přece dokázala rozsvítit docela snadno."

Taran nahmatal v temnotě Fflewddura a strčil mu kouli do ruky. „Ty se vyznáš v tajemném umění bardů a máš zkušenosti s různými kouzly," pobídl ho. „Třeba tě ta koule bude poslouchat. Zkus to, Fflewddure. V sázce jsou naše životy."

„No, totiž," odpověděl Fflewddur, „musím přiznat, že se v těchhle věcech nijak zvlášť nevyznám. Je mi líto, ale opravdové umění bardů bylo vždycky tak trochu nad moje síly. Musíš se toho prostě naučit hrozně moc a já jsem si nikdy nedokázal do hlavy nacpat víc než kapku nebo dvě. Ale budiž – my Fflamové jsme ochotní zkusit všechno!"

Následovala chvíle ticha, po níž Taran zaslechl Fflewddurovo zklamané povzdechnutí. „Nejsem schopen vykoumat, jak na to," zabručel bard. „Zkusil jsem s ní dokonce poklepat na zem, to ale taky nefunguje. Tu máš, ať to s ní raději zkusí náš přítel Gurgi."

„Ach běda, běda," zasténal Gurgi poté, co chvíli držel v ruce kouli, kterou mu bard podal. „Ani přemlouváním a domlouváním, ani ťukáním a klepáním nedokáže nešťastný Gurgi rozsvítit zlaté paprsky!"

„My Fflamové nikdy neztrácíme naději!" rozkřikl se Fflewddur. „Jenže," dodal posmutněle, „tentokrát začínám velice rychle nabývat přesvědčení, že tahle jáma bude naším hrobem, a nebude na ní ani pořádná mohyla, aby označila místo našeho odpočinku. My Fflamové

jsme optimisté – ale tohle je dost zoufalá situace, ať se na to dívám jakkoli.“

Gurgi beze slova vrátil šidítko Taranovi, který je s těžkým srdcem znovu sevřel oběma rukama. Držel je a srdce se mu naplnilo touhou, myšlenky se mu však od vlastní zoufalé situace zatoulaly k Eilonwy. Viděl v duchu její obličej a znovu slyšel její veselý smích, který zněl ještě jasněji než tóny Fflewddurovy harfy. Bezděčně se usmál i v okamžiku, kdy si připomněl její neustálé brebentění i její často ostrá slova.

Právě se chystal vrátit šidítko do kapsy, náhle se však zarazil a zadíval se na ruku. V hlubinách koule začala pomrkávat nepatrná jiskřička světla. Pozoroval ji a neodvažoval se dýchat; světélko pomalu nabylo na velikosti a rozzářilo se.

Taran vyskočil na nohy s výkřikem, v němž spíše než triumf zaznívalúžas. Zlaté paprsky osvětlovaly jeho okolí sice slabě, ale pravidelně a vytrvale. Třesoucí se rukou zvedl kouli vysoko nad hlavu.

„Laskavý pán nás zachránil!“ vyjekl Gurgi. „Ano, ano! Vysvobodil nás z temnoty a černoty! Jásejme a plesejme! Strašlivá tma je pryč! Gurgi zase vidí!“

„To je úžasné!“ vyvalil oči princ Rhun. „Neuvěřitelné! Jen se podívejte na tu jeskyni! Vůbec jsem netušil, že něco takového na Moně máme!“

Taran ještě jednou užasle vykřikl. Až do tohoto okamžiku se domníval, že se propadli do něčeho jako do velké podzemní nory. Světlo Eilonwyina šidítka však ukázalo, že se místo toho ocitli na samotném okraji obrovské jeskyně. Táhla se před nimi a vypadala jako les, jímž se přehnala sněhová bouře. Ze země se zvedaly sloupy z kamene, podobné kmenům stromů, a tyčily se ke stropu, z něhož visely kamenné rampouchy. Stíny zahalené stěny byly lemovány obrovskými skalními útvary, které se ve zlatých paprscích šidítka třpytily jako gigantické květy hlohu. Osvětlenými skalními komíny se táhly křivolaké karmínové a jasně zelené žíly. Bílé křišťálové nitky se obtáčely kolem rozeklaných kamenných stěn, na nichž se leskly pramínky stékající vody. Za síní, v které stáli, ležely další, v nichž Taran zahlédl široká jezírka s hladinou nehybnou a lesklou jako zrcadlo.

Některá z nich temně zeleně světélkovala, jiná vydávala bleděmodrý přísvit.

„Co jsme to objevili?“ zašeptal Taran. „Je to snad součást říše ušlechtilého národa?“

Fflewddur zavrtěl hlavou. „Ušlechtilý národ má nepochybně své tunely a jeskyně v místech, kde by je člověk nejméně očekával, pochybuji ale, že tohle je jedno z nich. Nevidím tu žádné známky života.“

Gurgi neřekl ani slovo, jen se po jeskyni rozhlížel vyvalenýma očima. Princ Rhun vykročil kupředu a v tváři měl výraz užaslého potěšení. „Poslyšte, tohle je opravdu překvapivý nález,“ prohlásil. „Budu o tom muset povědět otci a zeptat se ho, jestli by to nechtěl zpřístupnit návštěvníkům. Byla by věčná škoda něco takového před lidmi schovávat.“

„Je to opravdu nádherné místo,“ přisvědčil tlumeným hlasem Taran.

„A taky místo, kde na nás číhá smrt,“ připomněl Fflewddur. „My Fflamové rádi obdivujeme přírodní krásy – to je jedna z výhod života potulného barda – ale pokud možno… hmm… *zvenčí,* mám-li se vyjádřit dostatečně jasně. A domnívám se, že právě ven bychom se měli co nejrychleji dostat.“

Společníci se vrátili ve vlastních stopách k místu, kam se zřítili při sesuvu půdy. Jak se však Taran obával, světlo zlaté koule jim ukázalo, že jakékoli pokusy o prohrabání tunelu na povrch by byly zcela marné; jáma se totiž zaplnila těžkými balvany, které jim dokonale odřízly cestu ven. Zatímco princ Rhun odpočíval na jednom z plochých kamenů a Gurgi začal vytahovat ze svého váčku jídlo, Taran s Fflewddurem zasedli k rychlé poradě.

„Musíme najít nějakou jinou chodbu,“ prohlásil Taran. „Král Rhuddlum a jeho lidé už nemají naději, že by mohli Eilonwy dostihnout. Jsme jediní, kdo víme, kterým směrem se Magg vypravil.“

„To všechno je pravda,“ přisvědčil sklesle Fflewddur. „Obávám se ale, že to, co víme, tady s námi zůstane uzavřeno. Ani sama Achren by nás nedokázala uvrhnout do bezpečnějšího žaláře.

Nepochybně existují i jiné cesty, které vedou dovnitř a ven,“ pokračoval bard „jenže jen bůh ví, jak daleko se tyhle jeskyně mohou

táhnout. Pod zemí jsou sice skryté obrovské prostory, ale vchod, který k nim vede, nemusí být větší než králičí nora.“

Přes tyto námitky se shodli na tom, že jim nezbývá nic jiného než pokračovat dál do jeskyně a snažit se najít nějakou chodbu, která by je vyvedla zpět na povrch. Monského prince vzali Taran a bard opatrně mezi sebe a vydali se na cestu kamenným lesem. Gurgi cupital za nimi a přidržoval se Taranova opasku.

Princ Rhun náhle bez jakéhokoli varování přiložil obě ruce k ústům a zplna hrdla zavolal: „Haló! Haló! Je tu někdo? Haló!“

„Rhune!“ okřikl ho Taran. „Buď zticha! Dostaneš nás do ještě většího nebezpečí!“

„Myslím, že něco takového sotva hrozí,“ odpověděl nevinně Rhun. „Řekl bych, že najít někoho nebo něco je lepší než nenajit vůbec nic.“

„A riskovat přitom krk?“ odsekl Taran.

Zůstal stát, dokud se ozvěna kolem neutišila. Ze vzdálených koutů jeskyně se neozval žádný další zvuk a Taran obezřetně pokynul společníkům, aby znovu vykročili.

Cesta, jíž se ubírali, se skláněla dolů a po chvíli se ocitli mezi kameny, které trčely ze země jako obrovské zuby. Dále před nimi se podlaha jeskyně stáčela a vlnila, vytvářela vysoké hřebeny a hluboká údolí, jako by zmrzla a znehybněla hladina rozbouřeného moře. V další síni byly obrovské hromady kamení a vysoké skalní mohyly, jejichž vrcholy svými rozmanitými tvary připomínaly nehybná mračna.

Unavení společníci se v této síni zastavili na chvilkový odpočinek, protože stezka se zúžila a chůze po ní byla čím dál nesnadnější. Vzduch byl zatuchlý, páchla v něm hniloba jako v močále a všichni byli prochladlí až na kost. Po chvíli je Taran pobídl k dalšímu pochodu, protože chtěl co nejrychleji najít tunel vedoucí vzhůru, s každým krokem se ho však zmocňovaly větší obavy, že jejich pátrání bude dlouhé a strastiplné. Pohled do bardovy tváře mu prozradil, že Fflewddur jeho obavy sdílí.

„Podívejte, tohle je ale zvláštní,“ upozornil je Rhun a ukázal na jakýsi kamenný útvar.

Byl to skutečně jeden z nejpodivnějších tvarů, jaké Taran v celé jeskyni viděl; kámen totiž připomínal slepičí vejce napůl vyčnívající z hnízda. Byl bílý, hladký a nahoře nepatrně zašpičatělý, tu a tam obalený

nepravidelnými skvrnami lišejníku a byl téměř stejně vysoký jako sám Taran. To, co na první pohled připomínalo hnízdo, byla zcuchaná a vybledlá obruba hrubých vláken, která jako by balancovala na okraji prudkého srázu.

„To je úžasné!“ podivoval se Rhun, který nedal jinak a zamířil ke kameni, aby si ho prohlédl z větší blízkosti. „Vždyť to vůbec není kámen!“ Překvapeně se otočil ke společníkům. „Zní to neuvěřitelně, ale vypadá to skoro jako…“

Taran užaslého Rhuna popadl a odtáhl ho zpět tak prudce, že se princ málem svalil na zem. Gurgi vyděšeně zapištěl. Podivný útvar se dal do pohybu.

Objevily se dvě bezbarvé oči ve tváři tak bledé, že připomínala mrtvou rybu, obočí poseté drobnými třpytivými úlomky křištálu, mech a plíseň lemující dlouhé plandavé uši a plazící se dál do vousů, které rašily pod bambulovitým nosem.

Společníci se s vytasenými meči shlukli u rozeklané skalní stěny. Obrovská hlava se dál zvedala a Taran spatřil, že se kymácí na vyzáblém krku. V hrdle netvora to chrčivě zabublalo a ozvalo se: „Ubozí střízlíci! Třeste se přede mnou! Třeste se, pravím vám, protože já jsem Glew! Jsem Glew!“

KAPITOLA XI
KRÁL KAMENÍ

Gurgi padl k zemi, oběma rukama si zakryl hlavu a propukl v žalostné kňučení. Netvor přehodil přes skalní římsu jednu dlouhou a nesmírně hubenou nohu a pomalu se začal vztyčovat. Vzrůstem víc než trojnásobně převyšoval Tarana a ruce na ochablých pažích se mu houpaly až pod kostnatými a mechem obrostlými koleny. Kolébavým krokem se pomalu šoural ke společníkům.

„Glew!“ vyhrkl Taran. „Myslel jsem ale, že…“

„To není možné,“ zašeptal Fflewddur. „To je nesmysl! Tohle nemůže být malý Glew! Nebo jestli je, tak jsem si ho rozhodně představoval úplně špatně.“

„Třeste se!“ rozkřikl se znovu chraptivý hlas. „Musíte se třást!“

„U velkého Belina!“ zahučel bard, který se doopravdy klepal tak silně, že mu málem vypadl meč z ruky. „To mi ani nemusí poroučet!“

Obr se sehnul, zastínil si bílé oči před světlem šidítka a pohlédl na společníky. „Doopravdy se třesete?“ zeptal se pak nejistým hlasem. „Nepředstíráte to jen proto, abyste mi udělali radost?“

Gurgi se mezitím odvážil zvednout ruce z obličeje, při pohledu na netvora, který se nad ním tyčil, si je však honem znovu přitiskl k hlavě a začal kvílet ještě hlasitěji než dosud. Princ Rhun se na rozdíl od něj vzpamatoval z prvního šoku a prohlížel si obludu očima plnýma zvědavosti. „Poslyšte, tohle je poprvé, co vidím někoho, komu rostou ve vousech muchomůrky,“ poznamenal. „Myslíte, že si je tam schválně pěstuje, nebo že mu tam vyrostly samy od sebe?“

„Jestli je to ten Glew, o kterém víme,“ ozval se bard, „tak se tedy pozoruhodně změnil.

Obrovy bledé oči se překvapeně rozšířily. To, co by v obličeji normální velikosti bylo úsměvem, působilo jako úšklebek rtů delších než Taranova paže. Glew zamrkal a sklonil se ještě blíž.

Takže vy jste o mně slyšeli?“ zeptal se dychtivě.

„Samozřejmě, že ano,“ ujistil ho Rhun. „Je to neuvěřitelné, mysleli jsme totiž, že Llyan…“

„Princi Rhune!“ zarazil ho varovně Taran.

Zdálo se, že Glew jim alespoň momentálně nemá v úmyslu ublížit. Vypadal naopak očividně potěšen úžasem, který mezi společníky vzbudil, a shlížel na ně dolů s výrazem sebeuspokojení, který v jeho velkém obličeji působil ještě mnohem intenzivnějším dojmem. Taran přesto usoudil, že dokud se o tom podivném tvorovi nedozvědí něco víc, nebylo by moudré, kdyby mu prozrazovali něco o svém pátrání.

„Llyan?“ opáčil okamžitě Glew. „Co vy víte o Llyan?“

Protože Rhun už vyslovil její jméno, nezbývalo Taranovi než přiznat, že společníci čirou náhodou objevili Glewovu chatrč. Neprozradil víc, než bylo nutné, a pověděl Glewovi, jak našli jeho recepty na lektvary. Netušil, jak se Glew zachová, až se dozví, že se v jeho věcech přehrabovali cizí lidé, k jeho značné úlevě však tato skutečnost obra zjevně zajímala méně než osud divoké kočky.

„Ach, Llyan,“ povzdechl si Glew. „Co bych dal za to, kdyby tu byla se mnou. Měl bych tu alespoň nějakou společnost!“ Při těchto slovech zabořil obličej do dlaní a jeskyní se rozlehly jeho vzlyky.

„No tak, no tak,“ utěšoval ho Fflewddur, „neber si to tolik. Máš štěstí, že tě nesežrala.“

„Nesežrala?“ popotáhl Glew a zvedl hlavu. „I to by bylo lepší. Všechno by bylo lepší než tahle příšerná jeskyně. Jsou tu netopýři, abyste věděli! Vždycky jsem z nich měl hrůzu, bál jsem se toho, jak létají a tak odporně piští. Ze skály vystrkují hlavu hnusní bílí červi a koukají na vás. A ty pavoukovité potvory! A pak jsou tu věci, co jsou prostě… prostě věci! Ty jsou nejhorší. Když je vidíte, ztuhne vám krev v žilách, to mi věřte! Zrovna před pár dny, pokud se tomu dá říkat den, protože tady dole není mezi dnem a nocí vůbec žádný rozdíl…“

Obr se předklonil až k nim, ztlumil hlas v burácivý šepot a zdálo se, že má v úmyslu jim o svých příhodách dlouze a podrobně vyprávět.

„Glewe,“ skočil mu do řeči Taran, „je nám tvého utrpení velice líto, ale snažně tě prosím, ukaž nám cestu ven z téhle jeskyně.“

Glew zakroutil svou obrovskou rozcuchanou hlavou ze strany na stranu. „Cestu ven? Sám jsem ji nikdy nepřestal hledat. Žádná cesta ven neexistuje. Alespoň pro mě ne.“

„Nějaká existovat musí,“ přesvědčoval ho Taran. „Jak jsi našel cestu dovnitř, když jsi sem přišel? Ukaž nám ji, prosím.“

„Jak jsem našel cestu?“ opakoval po něm Glew. „Sotva bych řekl, že jsem ji hledal. Všechno to byla Llyanina vina. Smůla byla, že rozbila klec a utekla, když tehdy jedinkrát můj lektvar tak skvěle zabral. Vyhnala mě z mé chaloupky. Byl to od ní hrozný nevděk, ale odpustil jsem jí to. V ruce jsem pořád ještě držel tu láhev. Ach bože, proč jsem tehdy ten prokletý lektvar nevyhodil? Upaloval jsem, co mi nohy stačily, a Llyan se hnala za mnou.“ Glew si přitiskl roztřesenou ruku k čelu a žalostně zamrkal. „Nikdy v životě jsem neběžel tak rychle a tak daleko,“ prohlásil. „Dodnes se mi o tom zdává, pokud se mi nezdá něco ještě horšího. Nakonec jsem našel jeskyni a vběhl jsem dovnitř.

Neměl jsem ani chviličku nazbyt,“ pokračoval Glew a těžce si povzdechl. „Tak jsem ten lektvar vypil. Teď, když jsem měl čas o tom přemýšlet, už je mi jasné, že jsem to neměl dělat. Jenže Llyan se po něm tak hrozně zvětšila a já jsem si tehdy myslel, že když se zvětším

taky, mohl bych proti ní mít šanci. A taky že jsem se zvětšil," dodal. „Zabralo to dokonce tak rychle, že jsem si o strop jeskyně málem rozrazil hlavu. A zvětšoval jsem se dál. Musel jsem se protahovat chodbami tak rychle, jak to jen šlo, jít pořád hlouběji a hlouběji a neustále hledat větší sály, až jsem nakonec skončil tady. Jenže když jsem se sem dostal, nebyla už žádná chodba dost široká, abych se mohl vrátit ven.

Od toho nešťastného dne už jsem se o tom hodně napřemýšlel. Často na to vzpomínám," mluvil dál Glew. Přivřel oči a zahleděl se někam do dáli, ztracen ve vlastních vzpomínkách. „Zajímalo by mě," zamumlal, „zajímalo by mě, co by se stalo, kdybych…"

„Fflewddure," zašeptal Taran bardovi do ucha, „nemohli bychom ho nějak přimět, aby přestal mluvit a jednu z těch chodeb nám ukázal? Nebo bychom se měli pokusit kolem něj proklouznout a najít ji sami?"

„Sám nevím," odpověděl Fflewddur. „Ze všech obrů, které jsem kdy viděl – tedy, popravdě řečeno jsem sám nikdy obra neviděl, i když jsem toho o nich hodně slyšel. Glew mi připadá tak nějak, jak bych to řekl, malý! Nevím, jestli se vyjadřuju dostatečně jasně, ale byl to původně malý a slabošský chlapík a teď je z něj malý a slabošský obr! A velice pravděpodobně je to zbabělec. Nepochybně bychom si s ním v boji poradili, pokud bychom na něj dosáhli. Největší nebezpečí, které by nám hrozilo, by bylo, že na nás šlápne a rozmáčkne nás."

„Je mi ho upřímně líto," začal Taran, „nevím ale, co bychom pro něj mohli udělat, a svoje pátrání si nemůžeme dovolit odkládat."

„Vy mě neposloucháte!" zaječel Glew, který celou tu dobu pokračoval v řeči, než si konečně uvědomil, že mluví v podstatě sám k sobě. „No jistě, vůbec nic se nezměnilo," vzlykl, „i když jsem obr, nikdo si mě nevšímá! Řeknu vám, že existují obři, kteří by vám zpřelámali kosti a zmáčkli by vás, až by vám vyskočily oči z důlků. Ty byste poslouchali, to mi věřte! Glewa ale nikdo neposlouchá. Na Glewovi nikomu nezáleží, ať si je obr nebo ne! Obr Glew, uvězněný v téhle pitomé jeskyni, a koho to zajímá? Vždyť o tom ani nikdo neví!"

„Tak poslyš," osopil se na něj Fflewddur poněkud nedůtklivě, protože se obr rozplakal a začal společníky skrápět slzami, „za to, že ses ocitl v takovéhle bryndě, si můžeš jen a jen ty sám. Zahrával sis s

věcmi, kterým nerozumíš, a jak jsem už mnohokrát říkal, to nikdy nevede k ničemu dobrému.“

„Nechtěl jsem být obrem,“ bránil se Glew, „aspoň nejdřív jsem nechtěl. Kdysi jsem se domníval, že bych se měl stát slavným válečníkem. Přihlásil jsem se k vojsku lorda Goryona, když táhl proti lordu Gastovi. Jenže jsem nesnášel pohled na krev. Jak jsem ji viděl, hned jsem zezelenal, docela jako tráva. A všechny ty bitvy! Z toho by se jednomu zatočila hlava! Všechno to bušení a řinčení zbraní. Už jen ten rámus byl naprosto nesnesitelný. Kdepak, to absolutně nepřipadalo v úvahu.“

„Život válečníka je plný útrap,“ přikývl Taran, „a ten, kdo ho chce vést, musí mít statečné srdce. Jistě ale byly i jiné možnosti, jak si získat jméno.“

„Pak mě napadlo, že bych se mohl stát bardem,“ pokračoval Glew. „Skončilo to ale stejně špatně. Těch věcí, co musíte zvládnout, těch tradic, co se musíte naučit…“

„V tom s tebou musím souhlasit, kamaráde,“ zahuhlal s lítostivým povzdechem Fflewddur. „Mám s tím dost podobnou zkušenost.“

„Nevadily mi ani tak ty roky studia,“ vysvětloval Glew hlasem, který by snad bylo možné označit za bezútěšný, nebýt toho, že tak řval. „Věděl jsem, že kdybych měl dost času, všechno bych se to naučil. Kdepak, zradily mě moje nohy. Nesnášel jsem všechno to vandrování a trmácení z jednoho konce Prydainu na druhý. A každý den spí člověk někde jinde. A pije jinou vodu. A z té harfy jsem měl na rameni v jednom kuse puchýře…“

„Je nám tě vážně líto,“ přerušil ho Taran a neklidně se ošil, „ale vážně se tady nesmíme zdržovat.“

Glew se teď před společníky posadil do dřepu a Taran se zoufale snažil vymyslet nejlepší způsob, jak kolem něj proklouznout.

„Neodcházejte ještě, prosím!“ žadonil Glew, jako by Taranovi četl myšlenky, a horečně pomrkával. „Ještě ne! Slibuju, že za chviličku vám tu chodbu ukážu.“

„Ano, ano!“ zaradoval se Gurgi, který se konečně odvážil otevřít oči a vyškrábat se na nohy. „Gurgi nemá rád jeskyně. A jeho ubohá citlivá hlava je plná rámusení a hartusení!“

„A právě tehdy jsem se rozhodl, že se stanu hrdinou," pokračoval dychtivě Glew a nevšímal si netrpělivosti společníků, „budu chodit po světě, zabíjet draky a tak podobně. Neumíte si ale představit, jaká je to dřina. Vždyť jenom najít nějakého draka je skoro nemožné! Já jsem ale jednoho objevil v kantrevu Mawr.

Byl to jen takový malý dráček," připustil Glew. „Velký asi jako lasička. Chalupníci ho drželi zavřeného v králičím kotci a děti se na něj chodily dívat, když neměly nic lepšího na práci. Drak to ale byl, to ano. Byl bych ho zabil," dodal a otřásl se hlasitým rachotivým povzdechem. „Pokusil jsem se o to. Ta vzteklá potvora mě ale pokousala. Ještě pořád mám jizvy."

Taran pevněji sevřel v pěsti jílec meče. „Glewe," ozval se rozhodným tónem, „ještě jednou tě prosím, abys nám ukázal tu chodbu. Jestli to neuděláš…"

„Pak mě napadlo, že bych se mohl stát králem," drmolil o překot Glew a nenechal Tarana domluvit. „Myslel jsem, že kdybych se oženil s princeznou… Jenže to taky nevyšlo, vyhnali mě hned od hradní brány.

Co jsem tedy měl dělat?" zakňučel Glew a zkormouceně potřásl hlavou. „Co jiného mi zbývalo než zkusit nějaké kouzlo? Po dlouhém hledání jsem narazil na čaroděje, který tvrdil, že má knihu kouzelných zaříkadel. Nechtěl prozradit, jak k ní přišel, ale ujišťoval mě, že se v ní skrývá nesmírně mocná magie. Kdysi prý patřila Llyrovu rodu."

Při těchto slovech sebou Taran překvapeně škubl. „Eilonwy je princezna z královského rodu Llyr," pošeptal bardovi. „Co nám to tady Glew vypráví? Myslíš, že je to pravda?"

„Pocházela přímo z Caer Coluru," pokračoval Glew. „A tak jsem přirozeně…"

„Honem mi něco pověz, Glewe," skočil mu do řeči Taran, „co je to ten Caer Colur? Co má společného s královským Llyrovým rodem?"

„Přece úplně všechno," odpověděl Glew, jako by ho překvapovalo, že se Taran na takovou samozřejmost vůbec ptá. „Caer Colur je dávné sídlo Llyrova rodu. Myslel jsem, že to ví každý. Je to hotová pokladnice kouzel a zaříkadel. Ano, ano, je to tak. Takže, jak jsem říkal, přirozeně jsem se domníval, že jsem konečně našel něco, co mi pomůže. Ten čaroděj se té knihy hrozně rád zbavil a já jsem si ji zase hrozně rád vzal."

Taranovi se náhle roztřásly ruce. „Kde je ten Caer Colur?“ zeptal se. „Jak ho najdeme?“

„Chcete ho najít?“ podivil se Glew. „Myslím, že už nezbývá mnoho, co byste mohli najít. Hrad je prý už dlouhá léta v troskách. A taky je začarovaný, jak se ostatně dá předpokládat. A čekalo by vás pěkně namáhavé veslování.“

„Veslování po souši?“ ušklíbl se Fflewddur. „Snad nečekáš, že ti tohle budeme věřit.“

„Veslování,“ opakoval Glew a truchlivě přikývl. „Kdysi dávno ležel Caer Colur na monském ostrově, pak se ale během jedné povodně od pevniny odtrhl. Teď z něj nezbývá víc než maličký ostrůvek. Každopádně ale,“ pokračoval, „jsem z něj odnesl tu trochu pokladů, které se mi podařilo zachránit…“

„Kde ten ostrov leží?“ vyptával se dál Taran. „Musíš nám to povědět, Glewe. Je to pro nás moc důležitá informace.“

„V ústí řeky Alaw,“ odpověděl Glew, poněkud rozmrzelý jeho neustálým přerušováním. „To ale nijak nesouvisíš tím, co se mi stalo. Ten čaroděj totiž…“

Taran horečně přemýšlel. Magg Eilonwy unesl právě k řece Alaw. Navíc potřeboval člun. Měl snad namířeno do sídla Eilonwyiných předků? Vyměnil si pohled s Fflewddurem a z jeho výrazu poznal, že bardovy myšlenky se ubírají stejným směrem.

„…čaroděj,“ mlel dál Glew, „měl tak naspěch, že jsem vůbec neměl příležitost si tu knihu prohlédnout. A když jsem se k tomu dostal, bylo už pozdě. Napálil mě. V té knize… nebylo vůbec nic. Jen prázdné stránky!“

„Neuvěřitelné!“ vyjekl princ Rhun. „To je ta kniha, kterou jsme našli!“

„Je bezcenná,“ povzdechl si Glew, „ale když už jste ji našli, můžete si ji nechat. Je vaše. Daruji vám ji. Aspoň na mě budete mít nějakou památku a nezapomenete na ubožáka Glewa.“

„Jako bychom mohli,“ zabručel tiše Fflewddur. „Nakonec jsem si začal míchat vlastní lektvary,“ vysvětloval Glew. „Chtěl jsem být krutý a nelítostný. Chtěl jsem být silný, aby se přede mnou třásla celá Mona! A povím vám, byla to předlouhá práce. Výsledek bohužel vidíte před sebou. A s ním i konec všech mých nadějí,“ pokračoval sklesle obr.

„Dokud jste se neobjevili vy. Musíte mi pomoct z téhle příšerné jeskyně utéct. Nesnáším netopýry a všechnu tu havěť, co tu leze. Nedá se to vydržet, říkám vám, nedá! Všechno je tu špinavé, ohavné, lepkavé a mokré," naříkal zoufale. „Hnusí se mi pohled na plíseň a houby! Plíseň a houby! Už toho mám až po krk!" Znovu se rozplakal, až se jeskyně otřásala jeho srdceryvnými vzlyky.

„Dallben, můj pán, je nejmocnější z čarodějů celého Prydainu," prohlásil Taran. „Je docela možné, že najde něco, co by ti pomohlo. Teď ale potřebujeme, abys pomohl ty nám. Čím rychleji se dostaneme na svobodu, tím dřív se k němu zase vrátím."

„Tak dlouho nemůžu čekat," bědoval Glew. „Do té doby ze mě bude taky houba."

„Pomoz nám," prosil Taran. „Pomoz nám a my se vynasnažíme, abychom pomohli tobě."

Glew chvíli váhal a mlčel. Čelo se mu zkrabatilo vráskami a rty sebou nervózně škubaly. „Tak dobrá, dobrá," povzdechl si konečně a vstal. „Pojďte za mnou. Mimochodem, jednu věc byste pro mě udělat mohli," dodal ještě. „Kdyby vás to příliš neobtěžovalo, je to jen taková maličkost, pokud vám to vážně nebude vadit. Aspoň takového zadostiučinění by se mi dostalo, i když jen krátce. Jen drobná laskavost. Mohli byste mi říkat… král Glew?"

„U velkého Belina," houkl Fflewddur. „Budu ti říkat králi, princi, nebo jak si budeš přát. Hlavně nám ukaž cestu ven – výsosti!"

Glew očividně pookřál a vydal se šouravým krokem ke vzdálenému temnému konci jeskyně. Společníci sešplhali ze skalní římsy a museli nasadit rychlé tempo, aby stačili jeho obrovským krokům. Glew, který od svého uvěznění neměl příležitost prohodit s nikým jediné slovo, neustával v hovoru. Vysvětloval, že se pokouší namíchat nové lektvary, jejichž pomocí by se tentokrát chtěl naopak zmenšit. V jedné z jeskynních síní si dokonce zařídil jakousi dílnu, kde v bublajícím jezírku vřelé vody připravoval svoje dryáky. Vynalézavost a zručnost, kterou projevil při výrobě improvizovaných moždířů a paliček, hrnců na vaření a misek z pracně vyhloubených kamenů Tarana natolik překvapila, že k zoufalému obrovi pocítil jakýsi zdráhavý obdiv. Znovu a znovu se však v duchu vracel ke všemu, co slyšel, a hledal vysvětlení, které mu jako nepolapitelná bludička unikalo pokaždé, když měl pocit,

že už je na dosah ruky. Byl si naprosto jistý, že odpověď se skrývá ve zborcených síních Caer Coluru, a stejně jistý si byl, že tam společníci najdou i Eilonwy.

Poháněn svou netrpělivostí se rozběhl kupředu, když se Glew zastavil u skalnaté šachty podobné komínu. Nízko u země se rozevíralo ústí temného tunelu.

„Sbohem," loučil se s nimi Glew pohřebním tónem a žalostně ukazoval na tunel. „Jděte pořád rovně a cestu už najdete sami."

„Máš moje slovo," sliboval Taran, zatímco se Gurgi, Fflewddur a princ Rhun soukali do otvoru.

„Bude-li to v Dallbenových silách, pomůže ti."

S šidítkem v ruce se Taran sklonil a protáhl se kolem zubatého kamenného oblouku. S hlasitým pištěním se mu nad hlavu zvedlo mračno netopýrů. Slyšel, jak Gurgi vyděšeně vykřikl, a rozběhl se kupředu. V příštím okamžiku narazil do kamenné stěny a odrazil se od ní tak prudce, že si dřepl na zadek; šidítko mu vyklouzlo z ruky a skutálelo se mezi oblázky na nerovné zemi. S výkřikem se otočil, spatřil, že vstupní otvor se uzavírá obrovským kamenem, a střemhlav se k němu vrhl. Glew chodbu neprostupně uzavřel.

KAPITOLA XII
KOBKA

Bard stejně jako Taran narazil čelem přímo do kamene a právě se pracně zvedal na nohy. Gurgiho hlasité vřeštění přehlušovalo i pískot netopýrů. Princ Rhun se klopýtavě připojil k Taranovi a celou svou váhou se opřel do nehybného kamene. Šidítko se zakutálelo do kouta, Taranovi však v jeho zářícím světle stačil jediný pohled, aby se přesvědčil, že žádná jiná cesta z uzavřené chodby nevede.

„Glewe!" zahulákal Taran a veškerou svou silou zatlačil do zablokovaného vchodu. „Pusť nás ven! Cos to provedl?"

Zatímco Gurgi s rozčileným brebentěním zuřivě do nepovolného kamene tloukl pěstmi, Taran se do něj ještě jednou opřel. Vedle sebe

slyšel supět prince Rhuna, který k němu připojil vlastní síly. Také Fflewddur mocně zabral a zatlačil, ujely mu však nohy, takže se rozplácl na zemi.

„Ty mizerný červe!“ zaburácel bard zplna hrdla. „Lháři! Podvedl jsi nás!“

Z druhé strany kamene se přidušeně ozval Glewův hlas. „Strašlivě se omlouvám. Promiňte mi to. Co jiného mi ale zbývá?“

„Pusť nás ven!“ rozkřikl se znovu Taran a stále se s vypětím všech sil snažil kamenem pohnout. S napůl vzteklým a napůl zoufalým zachroptěním padl k zemi a horečně začal odhrabávat sypké oblázky.

„Odsuň ten těžký kámen, ty zlý, prolhaný malý obře!“ vřískal Gurgi. „Dej pryč všechny přepážky a překážky! Nebo zuřivý Gurgi rozbije tvou velkou hloupou hlavu!“

„Chtěli jsme ti prokázat laskavost,“ rozčiloval se Taran, „a ty nám oplácíš zradou!“

„Poslyš, vždyť to je pravda,“ zavolal princ Rhun. „Jak chceš, abychom ti pomohli, když jsi nás tady takhle pohřbil?“

Byť jen velice nezřetelně, přece se k nim zablokovanou chodbou doneslo tiché vzlyknutí. „To by trvalo moc dlouho!“ zasténal Glewův hlas. „Moc dlouho! Nemůžu už v téhle příšerné jeskyni čekat! Kdo ví, jestli by Dallbena můj osud vůbec zajímal. Nejspíš ne. Musí se s tím něco udělat hned teď. Hned teď!“

„Glewe,“ namítl Taran a ze všech sil se snažil zůstat co nejklidnější a nejtrpělivější, protože byl přesvědčen, že se obr dokonale pomátl, „my sami pro tebe nemůžeme nic udělat. Kdybychom mohli, už bychom to byli udělali.“

„Ale můžete! Můžete!“ ujistil ho hlasitě Glew. „Pomůžete mi s mými lektvary. Jsem si docela jistý, že si dokážu namíchat další, po kterém se vrátím do normální velikosti. Nic jiného nechci. Je to snad příliš?“

„Jestli chceš, abychom ti pomohli uvařit nějakou další odpornou břečku, jako byla ta, kterou jsi napojil Llyan,“ zavolal na něj Fflewddur, „vybral sis skutečně zvláštní způsob, jak získat naše přátelství.“ Bard zaváhal a oči se mu rozšířily náhlým šokem. „U velkého Belina,“ zamumlal, „jako to dělal s Llyan…“

Bard ještě ani nedomluvil a Taranovi se roztřásly nohy, protože ho v té chvíli napadlo totéž. „Fflewddure," zašeptal, „on se doopravdy zbláznil. Ta jeskyně ho dohnala k šílenství."

„Právě naopak," odpověděl bard. „Uvažuje naprosto logicky, i když je to odporná a zvrácená logika. Nemá nikoho jiného, na kom by ty svoje šlichty vyzkoušel!" Přimáčkl se ke kameni a přiložil si obě ruce k ústům. „To se ti nepodaří, ty slizký ukňouraný červe!" zanadával. „Nikdo z nás tvé odporné dryáky pít nebude! I kdybys nás mučil hladem a žízní! A jestli nám je zkusíš lít do krku násilím, přesvědčíš se, že my Fflamové umíme kousat!"

„Slibuju," ozval se prosebným tónem Glew, „že nebudete muset vůbec nic pít. Všechna rizika vezmu na sebe. A povím vám, že jsou to strašlivá rizika. Co kdybych se proměnil třeba v obláček kouře a rozplynul se? Člověk nikdy neví, když experimentuje s takovými recepty. Klidně by se to mohlo stát."

„Kéž by," zahučel Fflewddur.

„Ne, ne," pokračoval Glew, „ani trochu vám to neublíží, tím si můžete být jistí. A nepřipraví vás to o víc než o chviličku vašeho času. O půl chviličky! A budu potřebovat jen jednoho z vás. Jen jednoho! Nemůžete říct, že po vás chci příliš mnoho, takoví sobci přece nejste."

Glew hystericky zvýšil hlas a začal hulákat a bědovat tak hlasitě a drmolivě, že Taran sotva rozeznával jednotlivá slova. Přesto však dál napjatě poslouchal a cítil, jak mu z pokračujícího Glewova blábolení tuhne krev v žílách, zmocňoval se ho děsivý chlad a třesavka.

„Glewe," křikl a cítil, jak se v něm zvedá vlna beznaděje, „co s námi vlastně chceš udělat?"

„Prosím, prosím, snažte se mě pochopit," vrátil se k němu Glewův hlas. „Je to moje jediná naděje a jsem si docela jistý, že to bude fungovat. Za tu dobu, kterou jsem strávil tady v té strašné díře, jsem si to všechno důkladně promyslel. Vím, že si dokážu uvařit ten pravý lektvar, mám všechno, co je k tomu třeba. Až na jednu věc, na jednu maličkost, kterou do něj musím přidat. Nebude vás to bolet, nebudete cítit vůbec nic, to vám přísahám."

Taran vyděšeně zalapal po dechu. „Ty chceš jednoho z nás zabít!"

Následovala dlouhá chvíle ticha. Konečně se ke společníkům znovu donesl Glewův hlas; zdálo se, že v něm zaznívá jakýsi ublížený podtón. „Když to řekneš takhle, zní to strašně… strašně neotesaně!“

„U velkého Belina!“ rozkřikl se Fflewddur, „jen počkej, až dostanu do rukou ten tvůj vyzáblý krk, pak uvidíš, co je to neotesanost!“

Znovu bylo chvíli ticho. „Prosím,“ ozval se tiše Glew, „zkuste se na to podívat z mé strany.“

„To bych moc rád,“ ujistil ho Fflewddur. „Jen odval ten kámen.“

„Nemyslete si, že pro mě je to snadné,“ přesvědčoval je dál Glew. „Jste mi všichni ohromně sympatičtí, zvlášť ten malý chlupáč, a mám z toho všeho opravdu moc špatný pocit. Jenže není naděje, že by se tady dole zastavil někdo jiný. To snad přece chápete, ne? Nezlobíte se na mě? Nikdy bych si neodpustil, kdybyste se zlobili.

Pořád ještě,“ pokračoval lítostivě, „sám nevím, jak se dokážu přimět k tomu, abych jednoho z vás vybral. Ne, ne, to prostě nejde, nemám to srdce něco takového udělat. Nechtějte po mně, abych se takhle mučil. Ne, to si budete muset rozhodnout sami. Bude to tak nejlepší pro všechny.

Věřte mi,“ přesvědčoval je, „že to pro mě bude horší než pro vás. Zavřu ale oči, abych neviděl, který z vás to je. A potom, až bude po všem, na to zkusíme zapomenout. Stanou se z vás moji nejlepší kamarádi – tedy z těch, kteří zůstanou naživu. Slibuju, že vás odtud vyvedu ven. Najdeme Llyan – ach bože, strašně se těším, až ji zase uvidím – a všechno bude v nejlepším pořádku.

Nikam nechoďte,“ vyzval je. „Jen si připravím pár věcí. Nenechám vás dlouho čekat.“

„Poslouchej mě, Glewe!“ křikl Taran. „To, co plánuješ, je ohavnost. Pusť nás ven!“

Odpověď už nepřišla a kámen se nepohnul.

„Kopejte, přátelé!“ zařval Fflewddur a vytasil meč. „Kopejte jako o život!“

Taran s Gurgim také vytáhli z pochev meče a bok po boku je zabořili do země pod těžkým balvanem. Veškerou svou silou se vrhli na kamenitou a nepoddajnou hlínu. Špičky jejich mečů zazvonily o oblázky, ať se však snažili sebevíc, podařilo se jim u kamene vyhrabat

jen žalostně mělkou prohlubeň. Princ Rhun se pokusil vrazit meč pod balvan, jediným výsledkem však bylo, že ulomil hrot čepele.

Taran uchopil šidítko, spustil se na všechny čtyři a pozorně kousek po kousku zkoumal prostor, v němž byli uvězněni, v naději, že najde nějakou prasklinu či skulinu, kterou by společníci mohli rozšířit. Skalní stěny byly jednolité a neporušené.

„Zavřel nás do dokonalé pasti," konstatoval Taran a klesl na zem. „Existuje jen jedna cesta ven. Ta, kterou nám nabízí Glew."

„Když o tom tak přemýšlím," ozval se Rhun, „řekl, že bude potřebovat jen jednoho z nás. To znamená, že zbývají tři, kteří mohou v pátrání po princezně pokračovat."

Taran chvíli zamyšleně mlčel. „Tohle je poprvé," promluvil pak trpce, „kdy jsem přesvědčen, že jsem uhádl, kam chce Magg Eilonwy odvléct. Do Caer Coluru. Je to ta nejnadějnější stopa, jakou jsme dosud získali. A teď nám k ničemu není."

„Že nám k ničemu není?" opáčil Rhun. „To není pravda. Stačí, když uděláme, co po nás Glew chce, a ostatní mohou ihned zase vyrazit."

„Myslíš si snad, že ten ubohý, slizký červ dodrží slovo?" vyjel na něj rozčileně Fflewddur. „Já osobně mu nevěřím o nic víc, než bych věřil Maggovi."

„Tím si ovšem nemůžeme být jistí," namítl Rhun, „dokud to nezkusíme."

Po těchto slovech monského prince společníci zmlkli. Gurgi, který se krčil na zemi a oběma chlupatýma rukama si objímal kolena, nešťastně pohlédl na Tarana. „Gurgi půjde," zašeptal tiše tvoreček, i když se třásl tak, že ze sebe stěží vypravil slovo. „Ano, ano, obětuje svou ubohou citlivou hlavu, nechá se uvařit a usmažit."

„Statečný Gurgi," zamumlal Taran. „Moc dobře vím, že bys byl ochoten svou ubohou citlivou hlavu obětovat." Přátelsky vystrašeného Gurgiho poplácal. „Jenže to vůbec nepřipadá v úvahu. Musíme držet při sobě. Jestli Glew chce život někoho z nás, draze za něj zaplatí."

Fflewddur se znovu pustil do kopání a otloukání kamene. „Stoprocentně s tebou souhlasím," poznamenal. „Musíme být jednotní – alespoň do té míry, do jaké máme možnost vůbec o něčem rozhodovat. Jakmile se ten mrňous vrátí – zatraceně vůbec nevím, proč o něm pořád

uvažuju jako o mrňousovi, ale prostě na mě tím dojmem působí, ať je velký, jak chce – určitě jednoho z nás popadne. Není v něm cti ani jako v bleše, soucitu ani jako ve štěnici, a navíc je zoufalý. Pustíme-li se s ním do boje, může se docela dobře stát, že nás zabije všechny.“

„Nechceš snad říct, že bychom tu jeho nabídku měli přijmout,“ zděsil se Taran.

„To rozhodně ne,“ ujistil ho Fflewddur, „postavím se mu s mečem v ruce a budu ho sekat do kolenou, když mu nedosáhnu na hlavu. Chci jen upozornit na možná rizika. Pokud jde o ten směšný nápad, že bychom měli jednoho vybrat a obětovat, o tom vůbec odmítám uvažovat.“

„Já ne,“ ozval se princ Rhun.

Taran se k němu překvapeně otočil, aniž by si plně uvědomoval význam jeho slov. Monský princ na něj pohlédl s téměř plachým úsměvem.

„Je to jediný způsob, jak Glewa uspokojit,“ vysvětloval, „a řekl bych, že za daných okolností nás to přijde docela lacino.“

„Žádný lidský život nelze považovat za laciný,“ začal protestovat Taran.

„Obávám se, že nemáš pravdu,“ zarazil ho Rhun. Ušklíbl se a potřásl hlavou. „Hodně jsem o tom přemýšlel od té doby, co jsme se ocitli v téhle jeskyni, a nemá smysl něco si namlouvat. Řekl bych… řekl bych, že až dosud jsem vám nebyl vůbec nic platný. Naopak, nepřinesl jsem vám nic než smůlu. Ne že bych to dělal úmyslně, ale zřejmě to tak už prostě se mnou chodí. To znamená, že pokud je někdo z nás postradatelný, tak jsem nucen přiznat, že tím někým jsem… já.

Je to tak,“ pokračoval rychle a nevšímal si Taranových hlasitých protestů. „Mám obrovskou radost, že alespoň jednou mohu být nějak užitečný, zvlášť když to pomůže Eilonwy. Ujišťuji vás, že mi to nebude ani v nejmenším vadit. Jak říkal Glew, bude to jen chvilička.“

Není mezi vámi nikdo, kdo by pro své společníky neobětoval vlastní život, prohlásil Rhun. „Fflewddur Fflam svůj život nabídl za naše v Llyanině doupěti. A teď je dokonce i chudák Gurgi ochoten nabídnout ten svůj.“ Zvedl hlavu. „Bard, neškodný lesní tvor a pasáček vepřů.“ Pohlédl Taranovi do očí a tiše dodal: „Může snad princ

nabídnout méně než oni? Pochybuji, že bych někdy byl schopen počínat si tak, aby ve mně lidé viděli skutečného prince. Až na tohle.“

Taran se na Rhuna dlouhou chvíli upřeně díval. „Mluvíš o tom, koho v tobě lidé vidí,“ promluvil pak. „Já sám jsem v tobě viděl jen pouhé neschopné princátko. Mýlil jsem se. Jsi opravdovější princ a lepší člověk, než jsem si kdy myslel. Není ale na tobě, abys rozhodoval o takové oběti. Víš, jakou přísahu jsem dal tvému otci.“

Princ Rhun se znovu ušklíbl. „Ano, ano, moc závažnou přísahu,“ přikývl. „Tak dobrá, já tě té přísahy zprostím. Poslyšte,“ zeptal se náhle, „je to hrozně zvláštní, ale nevíte, co se stalo se všemi těmi netopýry?“

KAPITOLA XIII
ŽEBŘÍK

„No ne – jsou pryč!“ Taran si rychle posvítil zlatou koulí po celé kobce. „Nezbyl tu ani jeden!“

„Ano, ano!“ přidal se k němu Gurgi. „Už žádné pískání a vřískání!“

„Nemůžu říct, že by mi to nějak vadilo,“ poznamenal bard. „Proti myším jsem nikdy nic neměl a ptáky mám odjakživa docela rád, když se to ale spojí dohromady, raději se tomu vyhnu.“

„Z těch netopýrů se ještě mohou vyklubat naši nejlepší spojenci a nejbezpečnější průvodci,“ prohlásil Taran. „Rhun na něco přišel. Ti netopýři našli cestu ven. Stačí ji objevit a můžeme je následovat.“

„Ano, samozřejmě,“ zabručel bard s nesmírně ironickým úsměvem. „Nejdřív se ovšem musíme sami proměnit v netopýry. Troufnu si tvrdit, že pak s tím nebudeme mít žádný problém.“

Taran rychle přecházel z jednoho konce kobky na druhý. Přejížděl světlem šidítka po stěnách, vysílal jeho paprsky vzhůru k šikmo se svažujícímu skalnímu stropu, prohlížel si každou štěrbinu a každý výstupek, našel však pouze několik mělkých výklenků, z nichž se a vypadly na zem prastaré kameny.

Znovu a znovu kroužil zlatavým světlem po jeskyni. Zdálo se mu, že mezi kameny vysoko nad sebou rozeznává jakýsi nezřetelný dlouhý

stín. O krok ustoupil a prohlédl si ho důkladněji. Stín se prohloubil a Taran si uvědomil, že se dívá na úzkou římsu označující puklinu ve skále. „Támhle je to!“ vykřikl a držel šidítko tak nehybně, jak mu to dovolovaly roztřesené ruce. „Támhle – je to sotva vidět, protože se ta stěna zakřivuje a skrývá to. Podívejte se ale tam, kde jako by se skála lomila a klesala…“

„Úžasné!“ vyjekl Rhun. „Neuvěřitelné! Je to chodba, opravdu tam je! Ti netopýři tamtudy prolétli ven. Myslíte, že to dokážeme taky?“

Taran odložil zlatou kouli na zem, přistoupil ke skalní stěně a pokusil se chytat drobných nerovností kamene a šplhat vzhůru. Stěna však byla příliš kolmá, ruce mu klouzaly a marně hledaly oporu, takže se zřítil zpět dolů dřív, než vylezl do výše své postavy. Pak po hladkém povrchu zkusil vylézt nahoru i Gurgi, navzdory jeho mrštnosti se mu však nevedlo o nic lépe než Taranovi; spadl na zem, kde těžce lapal po dechu a tiše sténal. „Přesně jak jsem říkal,“ poznamenal zachmuřeně Fflewddur. „Potřebovali bychom několik párů křídel.“

Taran stále nemohl odtrhnout oči od vysoko položené chodby, která se mu vysmívala svým příslibem svobody těsně mimo dosah. „Na tu stěnu nevylezeme,“ prohlásil zamračeně, „ale určitá naděje by tu přesto být mohla.“ Přelétl pohledem od vzdálené římsy ke svým společníkům a zase zpět. „Provaz by nám nebyl k ničemu, i kdybychom nějaký měli. Nebylo by ho k čemu uvázat. Ale takový žebřík…“

„Jistě, žebřík by se hodil,“ přitakal Fflewddur. „Pokud ale nevíš, jak ho na místě vyrobit, neměli bychom marnit čas vzdycháním po něčem, co nemáme.“

„Žebřík si můžeme udělat,“ odpověděl tiše Taran. „Ano, mělo mě to napadnout hned.“

„Cože, jak?“ podivil se bard. „My Fflamové jsme sice šikovní, ale teď tě tedy doopravdy nechápu.“

„Dokážeme to,“ ujistil ho Taran, „a nic dalšího k tomu nepotřebujeme. My sami budeme tím žebříkem.“

„U velkého Belina!“ ulevil si Fflewddur a spráskl ruce. „Samozřejmě! Ano, postavíme se jeden druhému na ramena.“ Rozběhl se ke stěně a změřil ji pohledem. „Stejně je to ale moc vysoko,“ potřásl zklamaně hlavou. „I ten, kdo by stál nahoře, by tam taktak dosáhl.“

„Ale dosáhl by tam,“ trval na svém Taran. „Je to naše jediná naděje.“

„Jeho jediná naděje,“ opravil ho bard. „Ten, kdo vyleze na tu římsu, náš žebřík o svou vlastní výšku zkrátí. Tahle možnost je sotva lepší než to, co nám nabízí Glew,“ dodal. „Zachránit se může jen jeden z nás.“

Taran přikývl. „Třeba by pak mohl z něčeho uplést provaz a spustit ho dolů ostatním,“ přemýšlel. „Kdyby se to povedlo…“ Zarazil se. Uzavřeným vchodem pronikl do kobky Glewův hlas. „Jste tam vevnitř všichni v pořádku?“ dotazoval se obr. „Tady venku mi to jde báječně od ruky, už mám všechno připravené. Doufám, že se na mě nezlobíte. Vyšel by jeden z vás laskavě ven? Neříkejte mi, kdo to bude, nechci to vědět. Je mi to zrovna tak líto jako vám.“

Taran se rychle otočil k monskému princi. „Znám svoje společníky dobře a mluvím tedy i za ně. Nemáme na vybranou. Nemůžeme už doufat v to, že bychom se zachránili všichni. Pokus se najít cestu do Caer Coluru. Pokud tě najde Krák, dovede tě tam.“

„Nemám v úmyslu nikoho tady nechávat,“ odsekl Rhun. „Pokud jste se vy takhle rozhodli, pro mne to neplatí. Nehodlám se…“

„Princi Rhune,“ skočil mu Taran rozhodným tónem do řeči. „Copak ses sám nesvěřil pod moje velení?“ Balvan zakrývající vchod do kobky začal skřípět a Taran slyšel Glewovo horečné kňourání. „Tohle musíš také vzít s sebou,“ pokračoval a vtiskl šidítko do Rhunovy neochotně natažené ruky. „Patří to Eilonwy a ty jí to musíš vrátit.“ Odvrátil oči. „Kéž vám jasně posvítí ve váš svatební den.“

Bard se pevně opřel o skalní stěnu a Gurgi se mu vyšplhal na ramena. Rhun stále ještě váhal, Taran ho tedy popadl za límec kazajky a přitáhl ho k sobě.

Vylezl na Fflewddurova záda a z nich pak přelezl na Gurgiho. Lidský žebřík se nebezpečně kymácel a bard, který nesl celou váhu společníků, hlasitě Rhuna vybízel, aby si pospíšil. Taran cítil, jak se ho chytila Rhunova ruka a vzápětí sklouzla dolů. Pod sebou slyšel Gurgiho chraptivé oddechování. Popadl Rhuna za opasek a zabral; nejprve jedno koleno a pak i druhé mu spočinulo na ramenou.

„Chodba je moc vysoko,“ hekl Rhun.

„Tak se postav!“ vybídl ho Taran. „Pomalu a opatrně. Už jsi skoro tam.“

S posledním vypětím sil se přinutil narovnat záda a natáhnout se co nejvýš. Rhun šmátral rukama po římse a vzápětí břímě z Taranových ramenou zmizelo.
„Sbohem, monský princi," zavolal, když se Rhun vyšvihl na úzký skalní výběžek a vrhl se do chodby.
Fflewddur varovně vykřikl a Taran cítil, že padá. Chvíli zůstal omámeně a bez dechu ležet na kamenech a pak se pokusil vstát. V kobce vládla naprostá tma. Zavrávoral a narazil do barda, který ho prudce strhl stranou; Taranovi došlo, že ho odtáhl od vchodu do kobky. Závan chladného větru mu prozradil, že Glew už odsunul balvan stranou, a spíše cítil, než viděl, že se do otvoru protlačil temnější stín. Vytasil z pochvy meč a divoce se rozmáchl. Čepel našla jakýsi cíl.
„Au! To bolí!" zaječel Glew. „To nesmíte!"
Obrova paže se náhle stáhla zpět. Taran zaslechl zasvištění, jak svůj meč vytasil i Fflewddur. Gurgi se skokem ocitl po Taranově boku a metal před sebe kameny tak rychle, jak je stačil sbírat.
„Musíme se mu postavit!" křikl Taran. „Přesvědčíme se, jestli je stejně velký zbabělec jako lhář! Pospěšte si! Nesmíme mu dát šanci, aby nás tu zase zavřel!"
S meči zdviženými nad hlavou společníci vyrazili ven z kobky. Taran si uvědomoval, že někde nad nimi se tyčí Glew, v temnotě se však neodvažoval mávat svou zbraní kolem sebe, protože měl strach, aby nezranil Gurgiho nebo Fflewddura, kteří klopýtali po jeho boku.
„Všechno jste úplně zkazili!" zabědoval žalostně Glew. „Teď si jednoho z vás budu muset chytit sám. Proč mě k něčemu takovému nutíte? Myslel jsem, že mě chápete! Myslel jsem, že mi chcete pomoct!"
Vzduch nad Taranovou hlavou se prudce rozvířil, jak po něm Glew zuřivě chňapl. Taran hbitě uskočil a padl mezi ostré kameny. Z jedné strany pak zaslechl Fflewddurův výkřik: „U velkého Belina, ta malá nestvůra vidí potmě líp než my!" Až dosud se společníci drželi pohromadě, nyní se však Taran svým náhlým manévrem od ostatních oddělil. Tápal ve tmě, snažil se k nim znovu připojit a zároveň uhýbal Glewovým zuřivým výpadům.
Narazil do jakési hromady kamení, která se s rachotem rozkutálela a sesypala se do proudu ohavně zapáchající tekutiny.

V Glewově hlasitém zavytí zaznělo čiré zoufalství. „Teď jste tomu dali! Převrhli jste moje lektvary! Dost už, dost, nebo tady všechno rozmlátíte!“
Na zem těsně vedle Tarana s hlasitým žuchnutím dopadlo něco, co muselo být Glewovou nohou, a Taran mávl mečem. Čepel v jeho ruce do čehosi narazila a odskočila, Glew však strašlivě zařval. Nad Taranem jako by po jedné noze poskakoval téměř neviditelný stín. Bard měl pravdu, pomyslel si vyděšeně Taran, největší nebezpečí, které nám od Glewa hrozí, je ušlapání. Země se pod obrovýma nohama zatřásla a Taran před tím rachotem bezmyšlenkovitě uskočil.

Než si stačil uvědomit, co se děje, s hlasitým šplouchnutím se zřítil do jednoho z jezírek, jichž byla jeskyně plná. Divoce sebou ve vodě mrskal, natahoval ruce a snažil se zachytit kamenitého okraje. Voda se třpytila bledým, chladným světlem. Když se z ní Taran vyškrábal ven, ulpěly mu na promočeném oblečení, na obličeji, na rukou i ve vlasech jasně světélkující kapičky. Veškerá naděje na útěk v té chvíli pohasla; bylo mu jasné, že kdekoli bude hledat skrýš, ta záře ho prozradí.

„Utečte!“ zahulákal Taran na společníky. „Nechte Glewa, ať se honí za mnou!“ Jediným obrovským skokem se obr ocitl u jezírka. Ve světle vlastního zmáčeného těla rozeznával Taran jeho gigantické obrysy a vyrazil proti němu obnaženou čepelí. Glew ji netrpělivě odstrčil stranou. „Prosím, moc tě prosím,“ kňoural, „nedělej mi to ještě těžší, než to je. I takhle už budu muset ten svůj lektvar uvařit znova. Copak nemáš vůbec žádné ohledy? Nemyslíš na nikoho jiného než na sebe?“

Obr po něm natáhl ruku. V posledním gestu marného odporu zvedl Taran meč vysoko nad hlavu. Náhle všude kolem něj vytryskly zlaté paprsky, jasné jako polední slunce. Glew si s výkřikem bolesti přitiskl na oči obě dlaně. „Světlo!“ zavřeštěl. „Schovejte to světlo!“

S řevem a burácením si obr omotal paže kolem hlavy. Jeho ohlušující bědování se rozléhalo celou jeskyní. Kamenné rampouchy se roztřásly a zřítily se k zemi, křišťál popukal a zasypal Tarana drobnými úlomky. Náhle už Glew nestál na nohou, ale ležel jak široký tak dlouhý na zemi, napůl pokrytý kamennými štěpinami. Nehybně spočíval na místě, kde ho padající kus křišťálu udeřil do hlavy. Taran, kterému se

stále ještě točila hlava, vyskočil na nohy. U vchodu do kobky stál princ Rhun a v ruce držel jasně zářící šidítko.

KAPITOLA XIV
PRÁZDNÁ KNIHA

„Nazdárek, nazdárek," zvolal Rhun a rozběhl se ke společníkům. „Za celý život nepamatuju takové překvapení. Neměl jsem v úmyslu neuposlechnout rozkaz, ale když jsem prolezl tou chodbou, tak… prostě jsem vás tady nedokázal nechat, aby si vás ten obr uvařil, to zkrátka nešlo. Pořád jsem musel myslet na to, že ani jeden z vás by se tak hloupě neztratil…" Zaváhal a úzkostlivě pohlédl na Tarana. „Nezlobíte se na mě, že ne?"

„Zachránil jsi nám všem život," odpověděl Taran. Pevně stiskl Rhunovu ruku.

„Mohu ti vyčítat jen to, že jsi riskoval ten svůj."

„Jaké štěstí, jaká radost!" jásal Gurgi. „Ubohá citlivá hlava je zachráněná před šlapáním a dupáním! A laskavému pánovi už nehrozí vaření a smažení!"

„Ze všeho nejpodivuhodnější ale bylo to šidítko," pokračoval princ Rhun a zářil hrdostí. „Světlo nezhaslo, ani když jsem ho vzal do ruky já. To je úžasné!" Chvíli si zvědavě prohlížel zlatou kouli, jejíž paprsky už pomalu začínaly slábnout, a pak ji podal zpět Taranovi. „Nevím, jak se to stalo, ale zničehonic začala zářit pořád jasněji a jasněji, docela sama od sebe. Neuvěřitelné!"

„A to taky bylo jediné, co ho zastavilo," poznamenal Fflewddur. S rukama založenýma v bok si bard prohlížel na zemi nataženého Glewa. „Byl už tak dlouho v podzemí, že pro něj bylo světlo nesnesitelné, ten odporný malý červ. No prosím, už zase o něm mluvím jako o mrňousovi," dodal. „Pořád ale tvrdím, že povahu má na obra pozoruhodně nízkou." Poklekl a zadíval se Glewovi do obličeje. „Dostal pořádnou ránu do hlavy, ale ještě je naživu." Položil ruku na

jílec meče. „Asi by bylo rozumné, kdybychom… no, dohlédli na to, že už se neprobudí.“

„Nech ho být,“ zarazil ho Taran a zadržel mu ruku. „Vím, že s námi chtěl naložit ohavně, ale stejně je mi toho ubožáka líto a mám v úmyslu zeptat se Dallbena, jestli by pro něj nemohl něco udělat.“

„Jak myslíš,“ podvolil se poněkud zdráhavě Fflewddur. „I když on by pro nás nic podobného neudělal. Ale budiž, my Fflamové jsme milosrdní. A teď bychom měli honem vypadnout.“

„Jak jsi slezl dolů?“ zeptal se Taran Rhuna. „Našel jsi nějaké tak dlouhé úponky, že dosáhly až k nám dolů?“

Princ Rhun vyplašeně zamrkal a poklesla mu čelist. „O-obávám se,“ zakoktal, „že jsem to už zase zpackal. Po ničem jsem dolů neslezl, prostě jsem seskočil. Nějak jsem vůbec nepomyslel na to, jak se dostanu zpátky ven. Je to neuvěřitelné, ale prostě mě to ani nenapadlo. Omlouvám se, jsme na tom úplně stejně jako předtím.“

„To není tak docela pravda,“ utěšoval skleslého prince Taran. „Můžeme tě zvednout nahoru stejně, jako jsme to udělali předtím, a tentokrát můžeš spustit dolů něco, po čem vylezeme i my ostatní. Musíme si ale pospíšit.“

„Nebude třeba, abychom si zase šlapali po hlavách,“ vykřikl náhle Fflewddur. „Vidím pohodlnější cestu ven. Podívejte se!“ Ukázal vzhůru, kde v jeskynní stěně zela velká prasklina. Na kameny pod ní dopadal pruh slunečních paprsků a otvorem dovnitř s hlasitým hvízdáním proudil čerstvý vzduch. „Za to můžeme poděkovat Glewovi. Jak tady tak dupal a hulákal, kamení se uvolnilo a spadlo dolů. Budeme venku, než se nadějeme! Bůh tomu odpornému malému netvorovi žehnej! Říkal, že chce, aby se před ním Mona třásla,“ dodal, „a u velkého Belina, opravdu se mu to podařilo – v jistém smyslu.“

Společníci spěšně zamířili k jeskynní stěně a začali si razit cestu hromadami roztříštěných kamenů. Princ Rhun se však náhle zastavil a začal si prohledávat kapsy kazajky. „Poslyšte,“ vyhrkl, „to je nějaké divné.“

„Vím, že jsem si ji tam strkal.“ Úzkostlivě se zamračil a znovu začal ohmatávat svoje oblečení.

„Pospěš si,“ pobídl ho Taran. „Musíme odtud vypadnout dřív, než se Glew probere. Co vlastně hledáš?“

„Tu svou knížku,“ odpověděl Rhun. „Kde jen může být? Musela mi vypadnout, když jsem lezl tou dírou. Nebo možná…“

„Zapomeň na ni!“ domlouval mu Taran. „K ničemu ti nebude. Už jednou jsi dal život v sázku. Nedělej to znovu kvůli knize s prázdnými stranami.“

„Byl to šikovný suvenýr,“ protestoval Rhun, „a mohl mi přijít vhod. Nemůže být daleko. Běžte napřed a já vás za chviličku dohoním. Hned jsem zpátky.“ Otočil se a rozběhl se zpět k tunelu.

„Rhune!“ křikl Taran a pustil se za ním. Monský princ mezitím zmizel v kobce. Taran ho našel, jak po všech čtyřech leze a šátrá po nerovné zemi,

„Výborně!“ zaradoval se Rhun a ohlédl se přes rameno. „Trocha světla je přesně to, co jsem potřeboval. Určitě tady někde musí být. Počkej, podívám se nejdřív tady, kde jsem lezl nahoru. Pokud mi vypadla při tom lezení, měla by ležet někde těsně u stěny.“

Taran byl odhodlán prince popadnout, a kdyby to nešlo jinak, třeba násilím ho odvléct z kobky, která se téměř stala jejich hrobkou. Přesně ve chvíli, kdy k němu vykročil, však Rhun vyrazil vítězoslavný výkřik.

„A taky že tady je!“ zajásal. Zvedl knihu ze země a starostlivě si ji prohlížel. „Doufám, že se nepoškodila,“ poznamenal, „při všem tom lezení a kroucení se stránky mohly potrhat. Ale ne, zdá se, že…“ Zarazil se a zklamaně potřásl hlavou. „Tak tomu tedy říkám smůla! Je úplně zničená. Vždyť je celá poškrábaná a počmáraná. Co se to s ní jen mohlo stát?“

Strčil knihu v kožené vazbě Taranovi do ruky. „Jen se podívej,“ vyzval ho. „Taková škoda! Všechny stránky jsou zničené. Teď už opravdu k ničemu není.“

Taran se užuž chystal knihu zahodit, vrátit se ke svému původnímu plánu a popadnout prince za límec, při pohledu na stránky se však jeho oči překvapeně rozšířily. „Rhune,“ vydechl, „tohle nejsou obyčejné škrábance. To je přece písmo. Myslel jsem, že jsou ty stránky prázdné.“

„To já taky,“ přikývl Rhun. „Co se mohlo…“

Dolehl k nim Fflewddurův hlas; bard na ně volal, aby si pospíšili. Taran s princem Rhunem vyšli z kobky. Gurgi už vylezl až k otvoru v jeskynním stropě a mával na ně, aby ho následovali.

„Ta knížka, co jsme našli v Glewově chatrči," začal vysvětlovat Taran.

„Nestarejte se o Glewovy věci, starejte se raději o Glewa," zarazil ho Fflewddur. „Už se začíná vrtět. Hněte sebou, nebo nakonec přece jen skončíme v jednom z jeho lektvaru."

Slunce se právě vyhouplo nad obzor, po temné a chladné jeskyni však bylo jasné a hřejivé. Společníci vděčně vychutnávali čerstvý jarní vzduch. Gurgi radostně zahalekal a úprkem se rozběhl napřed. Za okamžik se vrátil s dobrými zprávami: řeka byla nepříliš daleko od nich. Společníci k ní co nejrychleji vyrazili. Taran za chůze ukázal Fflewddurovi záhadný svazek. „V téhle knize je skryté nějaké obrovské tajemství".

„Nepřečtu, co je tam napsáno, je to nějakým prastarým jazykem. Kde se to tam ale vzalo…"

„Po tom všem, co jsme zažili," odpověděl bard, když prolistoval několik stran, „docela chápu, že máš náladu na nějaký ten žertík. Ted je na to ale sotva vhodná chvíle."

„Žertík? Tohle není žádný žertík!" Taran znovu ukázal na knihu, pak ale užasle vyvalil oči. Stránky byly stejně prázdné jako předtím. „To písmo," zakoktal. „Ztratilo se!"

„Příteli," oslovil ho jemně bard, „ten žert ti provedly tvoje vlastní oči. U řeky ti přiložíme na čelo studený obklad a hned se budeš cítit mnohem líp. Je to naprosto pochopitelné, když vezmeme v úvahu tu tmu, šok z toho, že si tě Glew málem uvařil…"

„Vím, co jsem viděl," bránil se Taran. „I tam v jeskyni, při slabém světle šidítka…"

„Má pravdu," zastal se ho Rhun, který jejich rozhovor sledoval. „Viděl jsem to taky. Nemohli jsme se mýlit. Šidítko svítilo přímo na stránky."

„Šidítko!" vykřikl Taran. „Počkejte! Že by to bylo tím?" Rychle vytáhl kouli z kapsy; jeho společníci se zatím zastavili a mlčky přihlíželi. Když mu v ruce vykvetlo světlo, přidržel je Taran tak, aby jeho paprsky zalily stránky knihy zlatou září.

Objevilo se písmo, zcela jasné a zřetelné.

„To je neuvěřitelné!" vyjekl Rhun. „Nejúžasnější věc, jakou jsem kdy viděl!"

Taran se posadil do trávy, přidržel šidítko těsně u knihy a třesoucími se prsty otáčel list po listu. Toho podivného písma byly plné všechny stránky. Bard dlouze a tiše zahvízdal. „Co to má znamenat, Fflewddure?“ zeptal se Taran. Zvedl hlavu a vrhl po bardovi znepokojený pohled.

Fflewddur byl v obličeji celý pobledlý. „Podle mého názoru to znamená,“ prohlásil, „že bychom se té knížky měli okamžitě zbavit. Hodit ji do řeky. Musím tě zklamat, ale přečíst to neumím. Nikdy jsem se nedokázal naučit všechna ta tajná písma a starodávné znaky. Poznám ale kouzla, když je vidím.“ Otřásl se a odvrátil oči. „Dokonce bych se na to raději ani nedíval, jestli ti to nevadí. Ne že bych se bál, ale ano, mám z toho zcela zřetelný nedobrý pocit. A víš, jak nerad se pletu do něčeho, čemu nerozumím.“

„Jestli Glew nelhal, pochází ta kniha z místa plného kouzel,“ uvažoval Taran. „Co nám ale může prozradit? Nezničím ji,“ rozhodl se a zastrčil si knihu zpět pod kazajku. „Nedokážu to vysvětlit, ale mám takový pocit, jako bych se dotkl nějakého tajemství. Takový zvláštní, jako když se vám o ruku otře můra a zase odletí.“

„No prosím,“ zabručel Fflewddur a nervózně na něj pohlédl. „Pokud ovšem trváš na tom, že budeš tu věc tahat s sebou, něco pro mě laskavě udělej – chápej, není to nic osobního, ale byl bych ti velice vděčný, kdyby ses mohl držet pár kroků ode mě.“

Bylo už dávno po poledni, když společníci dorazili k říčnímu břehu, potěšili se však zjištěním, že je konečně potkalo štěstí. Pozůstatky voru byly stále tam, kde je zanechali; rychle se tedy dali do práce na jeho opravě. Princ Rhun, který měl mnohem lepší náladu než kdy dřív, dřel bez jediné chvilky odpočinku. Taran na nějakou dobu úplně zapomněl, že monský princ se má stát Eilonwyiným snoubencem, teď si však tuto smutnou skutečnost znovu připomněl, když Rhunovi pomáhal vázat nové uzly na úponcích poutajících vor.

„Můžeš na sebe být pyšný,“ oslovil ho tiše. „Šlo ti o to, abys dokázal, že jsi skutečným princem? Podařilo se ti to, Rhune, synu Rhuddlumův.“

„No vidíš, máš možná pravdu,“ odpověděl Rhun, jako by ho to samotného do té chvíle vůbec nenapadlo. „Je to ale zvláštní. Vůbec mi to už nepřipadá tak důležité jako předtím. Neuvěřitelné, ale je to tak!“

Když byl vor konečně připraven k plavbě, slunce už se pomalu nořilo pod obzor. Taran, kterého se s ubývajícím dnem zmocňovala stále větší netrpělivost, navrhl společníkům, aby se okamžitě vydali na cestu, místo aby noc strávili na břehu, všichni si proto vlezli na palubu.

Údolí brzy potemnělo soumrakem a proud řeky Alaw je rychle unášel stříbřitými vlnkami pod vycházejícím měsícem. Kolem se rozprostíraly tiché břehy, lemované zádumčivými horami. Uprostřed voru ležel stočený do klubíčka Gurgi jako blátivá koule listí, vedle něj spal monský princ, pokojně pochrupoval a v kulaté tváři mu hrál spokojený úsměv. Taran s Fflewddurem si vzali první hlídku a vedli neohrabané plavidlo na jeho rychlé cestě k moři.

Promluvili spolu sotva pár slov. Fflewddur se stále ještě zcela nezbavil nepokoje, který v něm vyvolávala podivná kniha, a Taranovy myšlenky byly upřeny k zítřku, který, jak alespoň doufal, měl společníky přivést blíž ke konci jejich pátrání. Znovu v něm zahlodaly obavy a pochybnosti, jestli rozhodl správně. I v případě, že byla Eilonwy doopravdy odvedena do Caer Coluru, neměl žádný důvod myslet si, že ji tam Magg – nebo Achren – stále drží. Bylo tak málo toho, čím si mohli být jisti. Kniha a její smysl, dokonce i pravá povaha Eilonwyina šidítka, to byly jen další hádanky, které se přidaly k tolika jiným.

„Proč?“ zamumlal tiše. „Proč je to písmo viditelné, jen když na ně svítí šidítko? A proč se šidítko rozsvítilo pro Rhuna, když to nikdy předtím neudělalo? A proč se vlastně vůbec rozsvítilo pro mě?“

„Jako bard,“ odpověděl mu Fflewddur, „toho o podobných kouzelných prostředcích vím poměrně dost a mohu ti říct…“ Jedna ze strun na užším konci harfy jasně zazvonila, jak praskla vedví. „No ano,“ opravil se Fflewddur, „pravda je taková, že o nich nevím skoro nic. Eilonwy má samozřejmě ten dar, že ho může rozsvítit, kdykoli se jí zachce. Víš přece, že je napůl čarodějka, a šidítko jí patří. Pokud jde o nás ostatní, napadlo mě… to ale samozřejmě jenom hádám, ale napadlo mě, jestli to nemá něco společného… jak bych to jen řekl… s tím, že na to prostě nesmíš myslet. A nesmíš myslet ani na sebe.

Vzpomínám si totiž,“ pokračoval Fflewddur, „že když jsem se ho pokoušel rozsvítit tam v jeskyni, říkal jsem si v duchu: Třeba to dokážu *já*, třeba zrovna *já* najdu cestu…“

„Možná,“ ozval se tiše Taran a sledoval, jak kolem nich klouže říční břeh zalitý bílým měsíčním světlem, „možná jsi na to kápl. Já jsem zpočátku přemýšlel stejně jako ty. Pak ale vzpomínám, že jsem myslel na Eilonwy a jen na ni – a šidítko se rozsvítilo. Princ Rhun byl připraven obětovat vlastní život, myslel tedy jen na naši bezpečnost a vůbec ne na sebe. A protože nabídl největší oběť, rozzářilo se pro něj šidítko nejjasněji. Že by v tom bylo jeho tajemství? Že musíš myslet víc na ostatní než na sebe?“

„Řekl bych, že je to přinejmenším jedno z jeho tajemství,“ odpověděl Fflewddur. „Když totiž přijdeš na tohle, znamená to, že jsi objevil opravdu velké tajemství a to s šidítkem nebo bez něj.“

Hory zmizely a nahradily je mírně zvlněné pláně porostlé ostřicí. Vítr k Taranovu nosu přivál vůni soli a zápach mořské vody. Řeka před nimi se rozšířila a ústila do zálivu, za nímž bylo vidět ještě rozsáhlejší vodní plochu. Po své pravé ruce, za hradbou vysokých skal, slyšel Taran hučení příboje. Po chvíli váhání dospěli k závěru, že dál se neodváží plout dříve než za svítání. Fflewddur šel vzbudit Gurgiho a prince Rhuna a Taran zatím bidlem postrkoval vor ke břehu.

Společníci se usadili uprostřed houští vysokého rákosu a Gurgi otevřel svůj váček s potravou. Taran, stále zmítaný nepokojem, vystoupil na nízký pahorek a zahleděl se k moři.

„Drž se ve stínu,“ napomenul ho Gwydionův hlas. „Achren má oči jako jestřáb.“

KAPITOLA XV
OSTROV

Princ z Donina rodu se vynořil z rákosí jako temný stín. Už sice odložil pokrývku hlavy i nářadí, stále ještě však na sobě měl ošumělý oděv, který mu sloužil za přestrojení. Na Gwydionově rameni si čechral peří a nerudně pomrkával Krák, rozčilený náhlým probuzením, když však spatřil Tarana, zakýval hlavou a začal vzrušeně krákat. Taran

poplašeně vykřikl. Za okamžik se k němu spěšně připojil princ Rhun, který energicky mával mečem a snažil se tvářit co nejhrůzostrašněji.

„No ne, vždyť to je ten švec!“ podivil se a sklonil zbraň k zemi, když spatřil Gwydionovu vysokou postavu. „Je to doopravdy on? Co se vlastně stalo s těmi sandály, které jsi mi slíbil?“

„Bohužel, princi Rhune,“ odpověděl Gwydion, „jiné záležitosti dostaly před tvými sandály přednost.“

„To není žádný švec,“ zašeptal honem Taran, „to je Gwydion, princ z Donina rodu.“

Tou dobou už vyběhli nahoru i Gurgi s Fflewddurem. Bard vyvalil oči.

„U velkého Belina!“ zakoktal se. „Když pomyslím, že jsme spolu v Dinas Rhydnantu spali v jedné stáji! Lorde Gwydione, kdybys byl mi dal vědět, že jsi to ty…“

„Promiň mi, že jsem tě oklamal,“ omlouval se Gwydion. „Neodvážil jsem se odhalit svou totožnost. Mlčení bylo tehdy mým nejlepším štítem.“

„Byl bych tě v Dinas Rhydnantu vyhledal,“ vysvětloval Taran, „ale Magg nám k tomu neposkytl čas. Unesl Eilonwy a odvlekl ji pryč. Doslechli jsme se o místě zvaném Caer Colur, kam ji možná odvezl, a jsme právě na cestě tam.“

„Díky Krákovi vím něco málo o tom, co se vám přihodilo,“ prohlásil Gwydion. „Řekl mi, že jste se rozhodli držet se řeky. Ztratil vás, když ho pronásledovala Llyan, tady ale našel mě.

Také Achren se vydala do Caer Coluru,“ pokračoval rychle Gwydion. „Když jsem se to dozvěděl, rozhodl jsem se sledovat její loď. Jeden z místních rybářů mě na vlastní lodi dopravil k severnímu pobřeží. Vaši ostrované jsou stateční lidé,“ dodal a pohlédl na Rhuna. „Pamatuj na to a chovej se k nim s úctou, až budeš králem Mony. Ten rybář byl ochoten dovézt mě až na Caer Colur, to však byla služba, kterou jsem nemohl přijmout, protože jsem se neodvážil prozradit mu účel své cesty. Ale ještě než se vrátil do monského přístavu, ochotně mi daroval malý člun, který měl na palubě, a odmítl za nebezpečí, jemuž se vystavil, a za svou velkomyslnost přijmout jakoukoli odměnu.“

„Ty už jsi tedy na Caer Coluru byl?“ otázal se Taran. „Našel jsi nějakou Eilonwyinu stopu?“

„Ano,“ přikývl Gwydion. „Nepodařilo se mi ale princeznu zachránit,“ přiznal zamračeně. „Je Achreninou zajatkyní. Magg byl rychlejší než my všichni.“

„Ten pavouk!“ ulevil si bard tak rozčileně, že Krák polekaně nadskočil. „Ten posměvačný odporný pavouk! Prosím vás všechny, přenechte ho mně. Má u mě pořádný účet, který bude muset vyrovnat, a každou minutou na něm přibývají další položky.“ Zvedl nad hlavu meč. „Tohle ani nebudu potřebovat. Až ho najdu, rozmáčknu ho holýma rukama!“

„Jen ne tak zhurta,“ zarazil ho Gwydion. „Je to možná pavouk, ale právě proto je jeho kousnutí smrtelně nebezpečné. Jeho ješitnost a touha po moci z něj učinily ochotnou Achreninu stvůru. Vyrovnáme se s ním a s Achren také. Teď ale musíme mít na zřeteli Eilonwy.“

„Nemůžeme ji osvobodit?“ zeptal se Taran. „Jak důkladně je hlídaná?“

„Včera večer jsem dovesloval k ostrovu,“ sdělil jim Gwydion. „Za tu krátkou chvíli, kterou jsem tam strávil, jsem nestačil zjistit, kde je princezna vězněna. Viděl jsem ale, že Achren doprovází jen nečetná skupinka válečníků – nájemných žoldáků a psanců, kteří spojili svůj osud s jejím. Není s nimi žádný z Arawnových nesmrtelných synů kotle.“ Trpce se usmál. „Bez ochrany vládce Annuvinu velí nadutá Achren jen druhořadým poskokům.“

„V tom případě na ně můžeme ihned zaútočit,“ zaradoval se Taran a položil ruku na meč. „Je nás dost na to, abychom je přemohli.“

„Úkol, který nás čeká, vyžaduje sílu jiného druhu a meče nejsou vším, čeho se budeme muset obávat,“ odpověděl Gwydion. „S touto záležitostí souvisí řada dalších věcí, o kterých jsem vám ještě neřekl, protože o mnoha z nich jsem sám nevěděl. Ani teď není celá hádanka plně zodpovězena. Zjistil jsem ale, že Achreniny plány jsou ještě důmyslnější, než jsem předpokládal, a nebezpečí, které hrozí Eilonwy, je ještě vážnější. Musím ji proto z Caer Coluru dostat dřív, než bude pozdě.“

Gwydion si přitáhl plášť blíž k tělu a vykročil směrem k říčnímu břehu. Taran ho chytil za paži. „Dovol, abychom tě doprovodili,“ požádal naléhavě. „Budeš-li nás potřebovat, budeme připraveni přispět ti na pomoc a zabezpečit Eilonwyin útěk.“

Vysoký válečník se zastavil a pohlédl na vyčkávající společníky. Upřel pohled svých skvrnitě zelených očí na Tarana a zkoumavě si ho prohlížel. „Nepochybuji o odvaze žádného z vás, v Caer Coluru však číhá větší nebezpečí, než si uvědomujete.“

„Eilonwy je drahá nejen mne, ale nám všem,“ přesvědčoval ho Taran.

Gwydion zůstal okamžik mlčky stát s větrem ošlehanou tváří chmurně zamračenou. Pak přikývl. „Ať je tedy po vašem. Pojďte za mnou.“

Princ z Donina rodu odvedl společníky z bažinatých lučin na úzkou pobřežní pláž. Z ní pak pokračovali podél mořského břehu až ke skryté a chráněné zátoce, v níž na konci úvazného lana poskakoval malý člun. Gwydion společníkům pokynul, aby se nalodili, sám se chopil vesel a rychlými nehlučnými záběry navedl nevelké plavidlo na moře.

Taran se přikrčil na přídi člunu, rozrážejícího blyštivou temnou vodu, upřeně hleděl před sebe a pátral po prvních známkách Caer Coluru. Princ Rhun a ostatní společníci se tísnili na zádi, zatímco Gwydion vkládal veškerou sílu svých mocných paží do veslování. Hvězdy začínaly blednout a pod studenými mračny se převalovaly chomáče mořské mlhy.

„Svého úkolu se musíme zhostit rychle a ještě před rozedněním,“ udílel pokyny Gwydion. „Většina Achreniných válečníků je rozmístěna tak, že střeží přístup ve směru od pevniny. My přistaneme na opačné straně hradu, těsně u jeho vnější zdi. Potmě možná unikneme jejich očím.“

„Glew říkal, že se Caer Colur odtrhl od pevniny,“ vzpomínal Taran, „nemyslel jsem si ale, že bude tak daleko v moři.“

„Glew?“ zamračil se Gwydion. „Krák se o žádném Glewovi nezmiňoval.“

„Potkali jsme ho až poté, co nás Krák opustil,“ vysvětloval Taran. „Není divu, že nás pak znovu nenašel, byli jsme totiž hluboko pod zemí.“ Pověděl Gwydionovi o tom, jak našli Eilonwyino šidítko, o Glewově zradě a o podivné knize. Gwydion, který celou dobu pozorně naslouchal, vytáhl vesla do člunu a nechal se unášet proudem.

„Velká škoda, že jsi mi o tom neřekl dřív. Byl bych našel nějaký lepší způsob, jak ji zabezpečit,“ prohlásil, když mu Taran podával

zlatou kouli, která se okamžitě jasně rozzářila. Gwydion roztáhl plášť a světlo zakryl. Rychle vzal knihu z Taranových rukou, otevřel ji a přidržel šidítko blíž u jejích prázdných stránek, na nichž zřetelné vyvstalo starodávné písmo. Gwydionova tvář byla bledá a vzrušeně napjatá.

„Čtení tohoto písma se vymyká mým schopnostem," konstatoval, „tu knihu ale poznávám. Je to nejvzácnější ze všech pokladů llyrského rodu."

„Llyrský poklad?" šeptl Taran. „V čem spočívá jeho vzácnost? A znamená to, že je Eilonwyin?"

„Eilonwy je poslední llyrskou princeznou," vysvětloval Gwydion, „a podle pokrevního následnictví patří ta kniha jí. Musis ale pochopit ještě něco. Po celé generace patřily dcery llyrského rodu k nejdovednějším čarodějkám Prydainu a užívaly svých schopností moudře a laskavě. Ve své pevnosti v Caer Coluru uchovávaly veškeré své poklady, kouzelné pomůcky a magické nástroje, jejichž povahu neznám ani já.

Kroniky llyrského rodu obsahují jen skryté narážky na to, jak byla všechna tato tajemství střežena. Tradice vypráví o jakémsi magickém předmětu známém pouze pod názvem zlatý pelydryn, který se předává z matky na dceru, a o knize obsahující veškerá tajemství těchto kouzelných pomůcek a četná mocná zaklínadla. Caer Colur byl však opuštěn a proměnil se v rozvaliny poté, co Angharad, dcera Regatina, uprchla z hradu a provdala se proti vůli své matky. Kniha čar a kouzel, kterou si odnesla s sebou, se považovala za ztracenou. O osudu zlatého pelydrynu se nevědělo vůbec nic." Gwydion sklopil oči k šidítku. „Jenže zlatý pelydryn se neztratil. Existuje snad lepší způsob, jak ho ukrýt, než svěřit ho jako blýskavou hračku do dětských rukou?

Eilonwy byla přesvědčena, že ji poslali, aby žila s Achren a vyučila se u ní na čarodějku," pokračoval Gwydion. „To ovšem není pravda. Achren unesla Eilonwy jako malé dítě a odvedla ji na Spirálový hrad."

„Cožpak Achren zlatý pelydryn nepoznala?" podivil se Taran. „A jestli věděla, co je to, proč dovolila Eilonwy, aby si ho nechala?"

„Achren se neodvážila postupovat jinak," odpověděl Gwydion. „Ano, věděla o Eilonwyině dědictví. Poznala pelydryn, jenže také věděla, že ztratí svou moc, je-li svému právoplatnému majiteli odebrán

proti jeho vůli. A kromě toho se ztratila i kniha kouzel. Achren si uvědomovala, že dokud ji znovu nenajde, nemůže se pokusit vůbec o nic.“

„A přestože si toho vůbec nebyl vědom,“ navázal Taran, „byl to právě Glew, kdo se té knihy kouzel zmocnil. Ten ubohý hlupák si myslel, že byl podveden!“

„Vsak také byl,“ ujistil ho Gwydion. „Bez světla zlatého pelydrynu nemohl skryté písmo objevit. A i kdyby byl ho objevil, k ničemu by mu nebylo. Kouzla, která jsou v knize obsažena, poslouchají jen dceru z llyrského rodu. Pouze Eilonwy má vrozenou schopnost to písmo přečíst – i ona je ale přečte teprve tehdy, až dospěje na práh ženství. Právě tam se nyní ocitla, takže má kouzla Caer Coluru na dosah. To je důvod, proč se jí Achren tak zoufale snažila zmocnit.“

„To ale znamená, že je Eilonwy v bezpečí,“ zvolal Taran. „Jestliže je jedinou osobou, která dokáže kouzla uvést v život, neopováží se jí Achren ublížit. A neopováží se ublížit ani nám, protože pelydryn i kniha kouzel jsou v našich rukou.“

„Je dost možné,“ namítl ponuře Gwydion, „že je Eilonwy ve větším nebezpečí než dřív.“

Gwydion si knihu i zlatou kouli pečlivě uložil pod kazajku a s dvojnásobným úsilím se opřel do vesel. Taran, který se pevně držel boku člunu, spatřil, jak se před nimi tyčí jakási vysoká a temná masa. Gwydion otočil plavidlo dál na moře a nyní pravidelnými záběry vesel opisoval široký půlkruh. Rozvlněné moře malou loďku nadzdvihovalo a hnalo ji stále větší rychlostí vpřed. Burácení vln hučelo Taranovi v uších. Gwydion zabral nejprve jedním a pak druhým veslem a Gurgi tiše žalostně zakňučel, když moře člunem mrštilo do úzkého zpěněného průplavu.

Vrcholky Caer Coluru se černaly na pozadí temné oblohy. Mlha se válela kolem kamenných pilířů, které kdysi bývaly, jak se Taran dohadoval, hrdými a vznosnými věžemi, teď z nich však zbývaly jen rozdrolené a rozeklané zříceniny, vyčnívající vzhůru jako pahýly zpřelámaných mečů. Když připluli blíž, spatřili těžké železem kované portály, pozůstatky oněch dob, kdy byl Caer Colur pevností pyšně se tyčící na pevnině. Brána se otevírala směrem k moři, protože se však celý hrad propadl, byla napůl potopená v neklidné vodě. Vlny se přes ni

přelévaly a bušily do ní, jako by chtěly vzít trosky hradu útokem a dokončit tak dílo zkázy.

Nedaleko masivních portálů vykotlaly větry a vody jakousi jeskyňovitou prohlubeň, v níž Gwydion připoutal člun a pokynul společníkům, aby vystoupili na břeh. Když šplhali po kamenech, zaslechl Taran od brány zmučené sténání a vrzání, jako by trosky nalezly vlastní hlas a protestovaly proti nemilosrdnému náporu vln. Gwydion pokračoval dál vzhůru. Za ním se namáhavě pachtil Rhun, šmátrající mezi ostrými kameny po něčem, čeho by se mohl přidržet, následován Taranem a Gurgim, kteří byli připraveni monského prince chytit, kdyby padal. Jako poslední šplhal mlčky Fflewddur.

Krák už mezitím dolétl ke zdem hradu a Taran havranovi záviděl jeho křídla, když pohlédl na kolmou a hladkou kamennou stěnu a vysoko nahoře zející polorozbořené předprsně. Gwydion je vedl podél paty zdi k masivním překladům brány. Vstupní bašta jako by byla rozpolcená úderem meče a vzniklý průlom byl zasypaný sesutým kamením. Princ z Donina rodu je gestem zarazil.

„Zůstaňte tady," nařídil jim tiše. „Půjdu napřed a zjistím, kde jsou rozestaveny Achreniny stráže." Neslyšně zmizel v průlomu. Společníci se přikrčili mezi skalami a neodvažovali se promluvit.

Taran si položil hlavu na zkřížené paže. V myšlenkách se znovu a znovu vracel k Eilonwy a k tomu, co říkal Gwydion, a sotva se dokázal přinutit, aby uvěřil, že ta štíhlá a rozesmátá dívka je schopná manipulovat silami možná stejně mocnými jako sama Achren. Už brzy, říkal si, brzy bude Eilonwy volná. Jak však rostla jeho netrpělivost, sílily zároveň i jeho obavy; znepokojeně vzhlédl, napínal oči i uši a pátral po Gwydionovi.

Užuž se ho zmocňovalo pokušení vypravit se prince hledat, v příštím okamžiku se však Gwydion vynořil ze stínu. „Achren si platí mizerné strážce," oznámil s pohrdavým úsměvem. „Jedna z hlídek se dívá k pevnině, druhá podřimuje opřená o meč. Ostatní spí."

Společníci se protáhli kamennou průrvou. Jejich prvním úkolem bylo najít Eilonwyino vězení a Tarana se při pohledu dovnitř málem zmocnilo zoufalství. Za hradbami se rozvaliny Caer Coluru rozprostíraly jako obrovská kostra. Před společníky se klikatil labyrint kdysi královsky pyšných sálů a věží a Taran bezradně pohlédl na

Gwydiona. Vysoký válečník gestem ruky společníky vybídl, aby tasili meče, a každému ukázal, kde se má dát do pátrání.

Fflewddur se právě chystal zamířit k několika venkovním přístavbám, když Taran málem nahlas vyjekl. Z jedné z věží totiž vzlétl Krák, zakroužil a snesl se dolů na Taranovu nataženou paži. Havran zatloukl křídly, znovu se vznesl do výše a obletí vrcholek věže.

„Našel ji!“ zašeptal Taran. „Naše pátrání je u konce!“

„Naopak právě začíná,“ varoval ho Gwydion. „Jeden z nás musí vyšplhat tam nahoru a podívat se, jestli bude možné ji osvobodit. Ostatní se rozestaví dál podél zdi a budou hlídat, aby nás nepřekvapili Achrenini válečníci.“

„Já tam vylezu,“ nabídl se Taran, pak ale zaváhal, otočil se k princi Rhunovi a sklonil hlavu. „Má být tvou snoubenkou. A tobě šlo o to…“

„Abych princezně dokázal svou odvahu? Ano,“ přikývl rozvážně Rhun. „Jenže teď už mi o to nejde. Úplně mi stačí, když ji dokážu sám sobě. A navíc mám takový dojem, že jsi to spíš ty, koho by Eilonwy asi chtěla vidět jako prvního.“

Taran pohlédl na Gwydiona, který přikývl a nařídil ostatním, aby se přesunuli k čelní straně hradu otočené k pevnině. Když se Rhun odešel připojit ke Gurgimu a Fflewddurovi, Gwydion poklekl a vytáhl zpod kazajky knihu a zlatou kouli.

„Kdyby se něco zvrtlo, nesmějí se tyhle předměty dostat do Achreniných rukou,“ prohlásil a opatrně je uložil pod volně nahromaděné kameny. Obratně vrátil kamennou drť na místo a uhladil okolní půdu. „Tady je musíme nechat schované, dokud se nevrátíme.“

Krák znovu slétl dolů k Taranovi. Gwydion vstal, odvázal si od pasu smotaný tenký provaz, na jednom konci uvázal smyčku, podal ji Krákovi a něco přitom havranovi tiše pošeptal. Pták uchopil provaz do zobáku, s tichým máváním křídel vzlétl až k rozeklanému vrcholu věže, chvíli se vznášel nad jedním z vyčnívajících kamenů a pak smyčku upustil tak, že se kolem něj bezpečně omotala.

Gwydion se otočil k Taranovi. „Vím, co se skrývá v tvém srdci,“ oslovil ho jemně. „Vylez nahoru, pasáčků vepřů. Tenhle úkol přenechám tobě.“

Taran se rozběhl k patě věže. Provaz se pod jeho váhou napjal a mlha kolem něj se rozvířila, když hledal nohama oporu na drsné zdi

věže. Přehmátl, chytil se lana pevněji a vytáhl se vzhůru. Prudký poryv větru od moře s ním zalomcoval tak silně, že se na okamžik odlepil od zdi. Vlny pod ním s rachotem narážely na skály. Taran se neodvažoval pohlédnout dolů, jen se zoufale snažil zastavit výkyvy lana, z nichž se mu točila hlava. Jednou nohou znovu narazil na kámen. Veškerou svou silou zabral za provaz a vytáhl se výš.

Těsně nad ním se objevilo křídlové okno a Taran se vyšplhal na jeho parapet.

V malé komnatě skomíravě plápolala lojová lucernička. Taranovi poskočilo srdce. Eilonwy byla uvnitř.

Princezna nehybně ležela na nízké pohovce. Na sobě stále ještě měla šaty, které jí darovala Teleria, teď už ale potrhané a potřísněné blátem. Rudozlaté vlasy měla rozprostřené na ramenou a bledý obličej byl zbrázděný vráskami.

Taran se spěšně přehoupl přes parapet, seskočil na kamennou podlahu a rozběhl se k Eilonwy. Lehce se dotkl jejího ramene. Dívka se zavrtěla, odvrátila se od něj a něco tiše zamumlala ze spaní.

„Pospěš si!“ zašeptal Taran. „Gwydion na nás Čeká.“

Eilonwy se probudila, přejela si rukou přes čelo a otevřela oči. Když spatřila Tarana, překvapeně vyjekla. „Gurgi je tady taky,“ ujistil ji Taran. „Fflewddur, princ Rhun – jsme tu všichni. Jsi v bezpečí. Pospěš si!“

„To je hrozně zajímavé,“ zamžourala ospale Eilonwy. „Co jsou ale ti lidé zač? A když už jsme u toho,“ dodala, „kdo jsi ty?“

KAPITOLA XVI
SETKÁNÍ NEZNÁMÝCH

„Já jsem Eilonwy, dcera Angharadina a vnučka Regatina,“ pokračovala Eilonwy a položila ruku na stříbrný půlměsíc, který jí visel u krku. „Kdo jsi ale ty?“ zeptala se znovu. „Nemám sebemenší tušení, o čem to mluvíš.“

„Probuď se!“ vyjel na ni Taran a zatřásl jí. „Něco se ti zdá!“

„Ano, máš pravdu, skutečně se mi něco zdálo,“ odpověděla Eilonwy s nejistým a rozespalým úsměvem. „Jak jsi to ale uhodl? Řekla bych, že když se člověku něco zdá, není to na něm nijak vidět.“ Se zamračením se odmlčela. „Nebo snad je? Někdy to budu muset zjistit. A jediná možnost, jak to udělat, je nejspíš podívat se na sebe, až budu spát. Jenže jak bych něco takového mohla udělat, to si vůbec neumím představit.“ Hlas jí pomalu slábl, až se vytratil úplně; klesla zpět na pohovku, jako by si zcela přestala uvědomovat Taranovu přítomnost. „Složitý problém,“ zamumlala, „moc složitý. Asi jako kdybych chtěla sama sebe obrátit naruby. Co je vlastně správnější, rubem ven nebo lícem dovnitř?“

„Podívej se na mě, Eilonwy!“ Taran se ji pokusil zvednout, Eilonwy se však od něj s tichým výkřikem nevole odtáhla. „Musíš mě poslouchat,“ dorážel na ni Taran.

„To přece celou dobu dělám,“ odsekla. „Až doposud jsi ale neřekl vůbec nic, co by dávalo smysl. Mnohem pohodlnější bylo spát. Když se mi něco zdá, je to rozhodně lepší, než když na mě křičíš. Co se mi to ale zdálo? Bylo to něco příjemného… a bylo v tom nějaké prase a taky někdo, kdo… ne, už je to pryč, ulétlo to jako motýl. To ty jsi to zkazil.“

Taran dívku násilím přiměl, aby se znovu posadila, a teď si ji s hrůzou prohlížel. Navzdory potrhaným a ušpiněným šatům i rozcuchaným vlasům se nezdálo, že by jí někdo ublížil. Její oči však byly podivně kalné a mělké. Nebyl to ale spánek, jímž byly zamžené, a Taranovi se roztřásly ruce, když si v té chvíli uvědomil, že je Eilonwy něčím omámená nebo – a při tom pomyšlení ho zamrazilo u srdce – očarovaná.

„Pozorně mě poslouchej,“ prosil ji úpěnlivě. „Není čas na to, abych…“

„Myslím, že lidem by se nemělo dovolovat, aby někomu jinému bez svolení vpadli do jeho snů,“ přerušila ho rozčileně Eilonwy. „Je na tom něco hrozně nezdvořilého. Jako vlézt do pavučiny, kterou pavouk ještě nepřestal používat.“

Taran se rozběhl k oknu. Neviděl žádného ze svých společníků a také po Krákovi nebylo ani vidu ani slechu. Měsíc zašel pod obzor a obloha pomalu začínala blednout. Rychle se otočil zpět k Eilonwy.

„Pospěš si, prosím tě!“ vyjel na ni. „Slez se mnou dolů. Provaz je dost silný a udrží nás oba.“

„Provaz?“ vyjekla Eilonwy. „Pro mne? Já že bych se s tebou měla spustit dolů po provaze? Znám tě teprve pár okamžiků, ale mám takový dojem, že máš strašně hloupé nápady. Ne, díky.“ S námahou potlačila zívnutí. „Můžeš se po tom provaze zkusit spustit sám,“ dodala s jistou nedůtklivostí v hlase, „a mě zase nechat spát. Doufám, že si vzpomenu, kde jsem s tím snem přestala. To je právě nejhorší na tom, když tě někdo probudí ze sna, nikdy už ho znova nenajdeš.“

K smrti vyděšený Taran poklekl vedle ní. „Co tě drží?“ zašeptal. „Bojuj s tím. Copak si na mě nevzpomínáš? Taran, pasáček vepřu…“

„To je hrozně zajímavé,“ zabručela Eilonwy. „Někdy mi o sobě musíš povědět něco víc. Ale ne teď“

„Přemýšlej!“ vybízel ji Taran. „Vzpomeň si na Caer Dallben, na Colla, na Hen Wen…“

Otevřeným oknem k nim mořský vítr donesl drobné chomáče mlhy, podobné zamotaným liánám. Taran znovu opakoval předchozí jména i jména svých společníků.

Eilonwyin pohled byl tak nepřítomný, že se zdálo, jako by i ona sama byla někde daleko mimo svoji komůrku. „Caer Dallben,“ zamumlala. „To je zvláštní – mám dojem, jako by ten byl v tom mém snu taky. Byl tam ovocný sad a stromy právě kvetly. Lezla jsem na jeden z nich, tak vysoko, jak to jen šlo…“

„Ano, přesně tak to bylo,“ potvrdil vzrušeně Taran. „Také si na ten den vzpomínám. Usmyslela sis, že vylezeš až na samotný vrcholek jabloně. Varoval jsem tě, abys to nedělala, ale ty sis nedala říct.“

„Chtěla jsem poznat stromy,“ pokračovala Eilonwy. „Stromy se totiž musejí každý rok poznávat znovu,“ vysvětlovala, „protože jsou pokaždé jiné. A v tom snu jsem vylezla až na nejvyšší větev.“

„To nebyl sen,“ přesvědčoval ji Taran, „to byl život, který znáš, tvůj vlastní život, a ne jen stín, který ve slunci zmizí. Skutečně jsi vylezla až na nejvyšší větev. A ta se zlomila, přesně, jak jsem se bál.“

„Jak je možné, aby někdo znal sny jiného člověka?“ podivila se Eilonwy, jako by mluvila sama k sobě. „Ano, ta větev se zlomila a já jsem padala. Dole byl ale někdo, kdo mě chytil. Nebyl to snad pasáček vepřů? Zajímalo by mě, co se s ním asi stalo.“

„Je tady s tebou,“ odpověděl tiše Taran. „Dlouho tě hledal a bylo to hledání, které si ani on sám nedovedl představit. A teď, když tě našel, nenajdeš i ty cestu zpět k němu?“

Eilonwy vstala z pohovky. Zamrkala a v očích se jí poprvé objevila trocha světla. Taran k ní vztáhl ruce. Zaváhala a pak postoupila o krok k němu.

Ještě však ani nestačila dokončit první pohyb, když její pohled ztratil hloubku a světlo v jejích očích zhaslo. „Byl to jen sen, nic víc než sen,“ zašeptala a odvrátila se.

„Tohle ti provedla Achren!“ rozkřikl se Taran. „Už ti ale dál ubližovat nebude!“ Popadl dívku za paži a táhl ji k oknu.

Jakmile Eilonwy zaslechla Achrenino jméno, ztuhla a vytrhla se z jeho sevření. Otočila se tváří k němu. „Jak se opovažuješ sahat na princeznu z Ilyrského rodu?“

Hlas měla řezavý a z očí se jí vytratilo veškeré teplo; Taran viděl, že onen kratičký okamžik procitnutí pominul. Bylo mu jasné, že musí Eilonwy za každou cenu z toho strašlivého místa odvést. Vzedmula se v něm nová vlna hrůzy a zoufalství při pomyšlení, že možná už ani teď není naděje na její záchranu. Vrhl se k ní, pokusil se ji uchopit kolem pasu a přehodit si ji přes rameno.

Eilonwy ho udeřila přímo do obličeje takovou silou, že se zapotácel a couvl. Mnohem větší bolest než uštědřený políček mu však způsobil její pohrdavý pohled. Na rtech jí nyní pohrával posměšný a zlomyslný úsměv. Byl pro ni někým zcela cizím a srdce ho bolelo, až měl strach, že pukne.

Ještě jednou se ji pokusil popadnout. S rozvztekleným výkřikem se mu vykroutila a uskočila.

„Achren!“ zaječela. „Achren! Pomoz mi!“

Rozběhla se ke dveřím komůrky a vyběhla na chodbu. Taran popadl lojovou lucerničku a tryskem se pustil za prchající princeznou. Její sandály hlasitě klapaly v temné chodbě a Taran spatřil mizet za rohem cípek jejích šatů. Celou dobu nepřestala volat Achrenino jméno. Taran věděl, že za další okamžik bude celý hrad vzhůru a společníci budou odhaleni, a proklínal se, že svůj úkol takhle zpackal. Neměl na vybranou, musel se pokusit očarovanou dívku dohnat dřív, než pohasne poslední špetka naděje na útěk. Už teď slyšel za zdí křik a řinkot zbraní.

Lucernička mu popálila ruku, takže ji raději zahodil. Potmě doběhl na konec chodby a tryskem seběhl po schodišti dolů. Před ním se rozprostírala velká síň Caer Coluru, jejímiž zborcenými okny pronikala dovnitř šarlatová záře vycházejícího slunce. Eilonwy přeběhla širokou plochu ošlapaných a drolících se dlažebních kamenů a znovu mu zmizela z dohledu. Za kazajku ho uchopila čísi ruka a smýkla jím k sobě. Před očima mu zaplála pochodeň. „Pasáček vepřů!“ zasyčel Magg.

Nejvyšší hofmistr vytasil ze záhybů svého oblečení dýku a napřáhl se k výpadu proti Taranovi, který jeho ránu odrazil zdviženou paží. Dýka minula cíl. Magg zaklel a rozmáchl se pochodní jako mečem. Taran uskočil zpět a spěšně se snažil vytasit vlastní zbraň. Velkou síň zaplnily výkřiky probuzených strážných. V příštím okamžiku spatřil Taran Gwydiona, jemuž se v patách hnali ostatní společníci.

Magg se prudce otočil. Fflewddur se vymanil z klubka válečníků a co mu nohy stačily, uháněl k nejvyššímu hofmistrovi. Rozježené žluté vlasy za ním vlály a ve tváři mu divoce zářil triumfální úšklebek.

„Ten pavouk je můj!“ hulákal bard a točil mečem nad hlavou. Magg při pohledu na rozzuřeného Fflewddura vyděšeně zaječel a pokusil se uprchnout. Bard byl několika skoky u něj a mával naplocho mečem doprava i doleva s tak zuřivým zápalem, že se většina jeho úderů míjela cílem. Magg, jemuž zoufalství dodalo sílu, mu skočil po krku a začal s ním zápasit.

Než Taran stačil přispět Fflewddurovi na pomoc, postavil se mu do cesty jeden z válečníků se sekerou a Taran navzdory usilovné obraně zjistil, že je tlačen zpět do kouta síně. Uprostřed zmatku, který šarvátka vyvolala, viděl Gwydiona a Rhuna, kteří se potýkali s dalšími protivníky. Monský princ se kolem sebe vztekle rozháněl zlomeným mečem a byl to právě jeden z jeho prudkých úderů, který skolil Taranova soupeře.

Fflewddur a Magg byli dosud zaklesnuti do sebe ve vzájemném souboji. Když se Taran rozběhl bardovi na pomoc, předstihla ho náhle tmavá a chlupatá Gurgiho postava. S rozvztekleným zaječením se Gurgi vymrštil do vzduchu a chytil se Maggových ramenou. Nejvyšší hofmistr měl stále kolem krku řetěz, který byl znamením jeho úřadu; Gurgi ho popadl a pustil se jeho zad. Magg zalapal po dechu a zavrávoral, dusil

se a syčel, Gurgi na něm chvíli visel, pak řetěz pustil a uskočil, když se hofmistr svalil na záda. Bard se na ležícího Magga vrhl jako blesk. Gurgi si nevšímal ran, které mu zasazovaly Maggovy kopající nohy, popadl ho za oba kotníky a vší silou je držel u země, zatímco Fflewddur seděl Maggovi na hlavě a zdálo se, že chce skutečně splnit svůj slib a proradného nejvyššího hofmistra rozmáčknout.

Gwydion vytaseným a jasně zářícím Dyrnwynem skolil dva válečníky, kteří teď nehybně leželi na dlažbě. Vyděšeni pohledem na blyštivý meč se zbývající strážní dali na útěk. Gwydion dlouhými kroky zamířil ke společníkům. „Eilonwy je očarovaná!“ křikl na něj Taran. „Ztratil jsem ji.“ Gwydionovy oči zalétly na konec síně, kde něčí ruka strhla stranou rudé závěsy zakrývající výklenek ve stěně. Stála tam Eilonwy a vedle ní Achren.

KAPITOLA XVII
KOUZLA CAER COLURU

Taranovi se zastavilo srdce a jeho nitro se rozezvučelo ozvěnou děsivé vzpomínky na jiný den, kdy také v hrůze stál tváří v tvář Achren. Jako by stále byl tímtéž vystrašeným kloučkem, kterým byl tehdy, se při pohledu na královnu v černém hávu znovu roztřásl. Rozpuštěné vlasy jí v zářivě stříbřitých pramenech spadaly na ramena a krása jejích rysů se nijak nezměnila, přestože byla v obličeji bledá jako smrt. Tehdy dávno ve Spirálovém hradu byla celá ověšená šperky, tentokrát však její Štíhlé ruce a bílé paže nezdobily prsteny ani náramky. Její oči, stejně tvrdé jako drahokamy, však zachytily Taranův pohled a odmítaly ho pustit.

Gwydion se vrhl kupředu a Taran ho s výkřikem a s mečem zdviženým nad hlavou následoval. Eilonwy vylekaně couvla a přitiskla se k Achren.

„Odložte zbraně,“ rozkázala Achren. „Život té dívky je svázán s mým životem. Chcete mě zabít? V tom případě musí zemřít i ona.“

Když spatřila černý meč, Achren viditelně ztuhla, nedala se však na útěk. Místo toho se její rty zkřivily v nepatrném náznaku úsměvu. Gwydion se zarazil a pátravě na ni pohlédl. Pomalu, s tváří zrudlou hněvem, vrátil Dyrnwyn do pochvy.

„Poslechni ji," poradil šeptem Taranovi. „Obávám se, že má pravdu. I ve smrti dokáže být sama smrtelně nebezpečná."

„To jsou moudrá slova, lorde Gwydione," přitakala tiše Achren. „Nezapomněl jsi na mne a ani já jsem nezapomněla na tebe. A vidím tu také pasáčka vepřů a pošetilého barda, kteří už dávno měli být potravou mrchožroutských vran. Ostatní mě možná neznají stejně dobře jako ty, ale brzo mě také poznají."

„Zruš kouzlo, jímž poutáš princeznu Eilonwy," požádal Gwydion. „Vrať nám ji a budeš odtud moci svobodně odejít."

„Lord Gwydion je velkomyslný," odpověděla Achren s posměšným úšklebkem. „Nabízíš mi bezpečný odchod v situaci, kdy sám jsi ohrožen mnohem větším nebezpečím. Už jen vstoupit na půdu Caer Coluru bylo od tebe nesmírně nerozvážné. A čím beznadějnější je tvoje situace, tím troufalejší jsou tvoje slova." Utkvěla na něm dlouhým pohledem. „Jaká škoda, že muž jako ty odmítl stát se mým manželem a vládnout společně se mnou, když k tomu měl příležitost."

„Propustit to děvče?" pokračovala Achren. „Ne, lorde Gwydione. Poslouží mi přesně tak, jak mám od začátku v plánu. Moje kouzla nejsou jediná, která ji poutají. Znáš její původ a víš, že v jejích žilách koluje krev velkých čarodějek. I sám Caer Colur už dávno očekával příchod své princezny. Přitahuje ji a vždy ji bude přitahovat, dokud zde bude stát kámen na kameni. Patří jí právem pokrevního dědictví a já jí pouze pomáhám o toto dědictví se přihlásit."

„Nutíš ji, aby se o ně přihlásila!" vybuchl Taran. „Eilonwy nepřišla do Caer Coluru z vlastní vůle a také tady z vlastní vůle nezůstává!" Ve svém zoufalství zapomněl Taran na opatrnost, neudržel se a vykročil k Eilonwy, která ho zamyšleně pozorovala. Na rameno mu dopadla Gwydionova ruka a strhla ho zpět.

„Skutečně myslíš, že ji tu držím proti její vůli?" Achren zvedla ruku a ukázala k výklenku, v němž stála starobylá truhlice, vysoká jako samotná Eilonwy. „Ukázala jsem jí obsah této truhly," pokračovala Achren. „Všechny magické pomůcky, které jsou tu pro ni

nashromážděny. Na dosah ruky ji čeká moc, jakou dosud nikdy nepoznala. Chtěl bys po ní, aby se jí vzdala? Ať ti odpoví sama.“

Při Achreniných slovech zvedla Eilonwy hlavu. Otevřela ústa, avšak nepromluvila. Váhala a pohrávala si se stříbrným řetízkem, který jí visel kolem krku.

„Poslouchej mě, princezno,“ obrátila se na ni rychle tichým hlasem Achren. „Chtějí tě připravit o tvoje dědictví, o kouzelnou moc, která ti náleží právem tvého původu.“

„Jsem princezna z llyrského rodu,“ prohlásila chladně Eilonwy. „Chci to, co mi patří. Kdo jsou tito lidé, kteří by mi to chtěli upřít? Vidím mezi nimi toho, který mě vystrašil v mé komnatě. Tvrdil o sobě, že je pasáčkem vepřů. Ty ostatní neznám.“

Velkou síň zaplnilo Gurgiho srdceryvné zakvílení. „Ano, ano, znáš nás! Ach ano! Neubližuj zarmouceným společníkům bolestivými slovy! Nemůžeš na nás zapomenout! Tohle je Gurgi! Pokorný a věrný Gurgi! Připravený sloužit moudré princezně stejně, jako jí sloužil vždycky!“

Taran se odvrátil. Žal toho ubohého tvorečka mu působil větší utrpení než jeho vlastní bolest. Achren, která Eilonwy pozorně sledovala, spokojeně přikývla.

„A co nyní s nimi?“ zeptala se. „Jaký bude osud těch, kteří by chtěli princeznu připravit o její dědictví?“

Eilonwy se zamračila. Očima přejížděla z jednoho společníka na druhého. Jakoby zmateně a nerozhodně se otočila k Achren. „Budou… budou potrestáni.“

„To je tvůj hlas, který z ní mluví!“ vykřikl rozzlobeně Taran. „Tvoje slova! V hloubi srdce nám nepřeje nic zlého.“

„Myslíš?“ vyštěkla Achren, uchopila Eilonwy za paži a ukázala na Magga, který stále ještě ležel na dlažbě a zmítal se v bardově pevném sevření. „Princezno, jeden z tvých věrných služebníků je dosud v zajetí těchto vetřelců. Postarej se o jeho propuštění.“

Fflewddur, který obkročmo seděl Maggovi na ramenou, pevněji uchopil nejvyššího hofmistra za kůži na zátylku. Magg si odplivl a hlasitě zaklel, když s ním bard zuřivě zatřásl. „Tvůj cvičený pavouk je mým zajatcem!“ rozkřikl se bard. „Mám s ním jisté nevyřízené účty, které už dlouho čekají na vyrovnání. Chceš, abych ti ho vrátil nerozmáčknutého? Nech tedy princeznu Eilonwy, aby odešla s námi.“

„Nebudu se s tebou dohadovat," odpověděla Achren a učinila strohé gesto směrem k Eilonwy. Taran spatřil, Že v dívčině tváři se objevil přísný a nesmlouvavý výraz; princezna zvedla paži s napřaženou rukou a roztaženými prsty.

„Který z nich to bude?" rozvažovala Achren. „Co třeba ta odpudivá kreatura, která se opovažuje vydávat za tvého služebníka?"

Gurgi zvedl hlavu a zatvářil se nechápavě a vyděšeně, zatímco Achren pošeptala Eilonwy několik slov jakýmsi podivným jazykem. Dívčiny prsty se nepatrně pohnuly. Gurgi překvapeně a nevěřícně vyvalil oči. Kratičkou chvíli zůstal nepohnutě stát a s otevřenými ústy zíral na princeznu. Její ruka, která ukazovala přímo na zmateného Gurgiho, se náhle napjala. Gurgi s hlasitým výkřikem bolesti ztuhl a popadl se za hlavu.

V Achreniných očích se potěšeně zablýsklo. Znovu něco naléhavě Eilonwy pošeptala. Gurgi zavřískl. Horečně sebou škubl a zamával rukama, jako by odháněl neviditelné mučitele. S hlasitým křikem se zhroutil na zem, stočil se do klubíčka a převaloval se ze strany na stranu. Taran s Gwydionem k němu okamžitě přiskočili, týraný tvoreček se však proti nim rozehnal jako raněné zvíře a dál se slepě svíjel v agónii.

Fflewddur vyskočil na nohy. „Už dost!" zaburácel. „Přestaň Gurgimu ubližovat! Tady máš Magga. Vezmi si ho!"

Na Achrenin povel spustila Eilonwy paži k tělu. Gurgi zůstal ležet na kamenné podlaze a zoufale lapal po dechu. Celé jeho tělo se otřásalo vzlyky. Zvedl chlupatou rozcuchanou hlavu a Taran viděl, že mu po tvářích stékají slzy, které mu do očí nevehnalo pouze utrpení, jemuž byl právě podroben. Vyčerpaný tvoreček se bolestivě zvedl na všechny čtyři.

Po chvíli se Gurgimu podařilo posunout se o kousek kupředu a upřít uplakané oči na Eilonwy. „Moudrá princezna," zamumlal, „to nebyla ona, kdo chtěl, aby se Gurgiho ubohá citlivá hlava naplnila strašlivým bolením. Gurgi to ví. Odpouští jí."

Magg, který se mezitím vymanil z bardova sevření, neztrácel čas, vyškrábal se na nohy, rozběhl se k Achren a postavil se k ní. Vzezření nejvyššího hofmistra při potyčce s Fflewddurem utrpělo značné trhliny. Honosné oblečení měl pomačkané a potrhané, rovné vlasy mu zplihle

spadaly do čela a řetěz, který byl odznakem jeho úřadu, měl celý otlučený a zprohýbaný. Jakmile se však ocitl po Achrenině boku, založil si Magg ruce na prsou a nadutě pohodil hlavou; oči měl plné vzteku a nenávisti a Taran nepochyboval o tom, že kdyby mu Achren propůjčila potřebnou moc, samotný jeho pohled by stačil, aby se Fflewddur svíjel v mukách ještě strašnějších, než jaká vytrpěl Gurgi.

„Za tohle mi draze zaplatíš, harfeníku," sykl Magg. „Děkuji osudu, že jsem tě nenechal zmrskat a vyhnat, když jsem tě poprvé spatřil, teď alespoň budu mít možnost nechat tě pověsit na tvých vlastních strunách z nejvyšší věže Rhuddlumova hradu. A přesně to také udělám, jakmile se stanu pánem Dinas Rhydnantu."

„Pánem Dinas Rhydnantu!" užasl Fflewddur. „I hofmistrovský řetěz je pro tebe příliš dobrý."

„Třes se, harfeníku!" ušklíbl se Magg. „Dinas Rhydnant je můj, byl mi přislíben. A s ním i celé království. Král Magg! Magg Mohutný!"

„Král Magg Mizera!" odsekl posměšně bard. „Achren ti vážně slibuje královský trůn? Umývárna nádobí by byla víc, než si zasloužíš!"

„Achreniny sliby jsou plné falše!" vykřikl Taran. „Budeš ještě litovat, až to zjistíš, Maggu!"

„Achren ví, jak se sluší odměnit ty, kteří jí slouží," usmála se královna v černém hávu, „a ví také, jak se sluší potrestat ty, kteří se jí stavějí na odpor. Maggovo království bude patřit k nejmocnějším v celé zemi. A Caer Colur si získá větší slávu, než jakou kdy v minulosti poznal. Jeho velká síň se stane trůnním sálem celého Prydainu. I sám vládce Annuvinu přede mnou poklekne a vzdá mi hold." Achrenin hlas se ztišil téměř v šepot a bledé rysy jejího obličeje se rozhořely chladným ohněm. Neupírala už oči na společníky, ale hleděla kamsi do dáli za ně. „Arawn z Annuvinu se přede mnou bude krčit a žebrat o smilování, bude však svržen ze svého trůnu. Byla jsem to já, Achren, kdo mu ukázal tajnou cestu k moci. Zradil mě a nyní ponese následky mé pomsty. Byla jsem to já, kdo vládl Prydainu před ním, a nikdo se tehdy neopovážil moji nadvládu zpochybnit. A tak tomu znovu bude, tak tomu od nynějška bude až navěky."

„V legendách se vypráví o tvém dávném panování," ozval se břitkým hlasem Gwydion, „i o tom, jakými metodami sis zotročila srdce i mysl svých poddaných. Ti, kteří tě odmítali zbožňovat, byli mučeni, a

pro ty, kteří se ti klaněli, byl život sotva lepší než pomalá smrt. Vím také o krvavých obětech, které jsi vyžadovala, a o rozkoši, kterou ti poskytoval nářek tvých obětí. Ne, Achren, ty časy už se nevrátí. Myslíš si snad, že tě k nim dovede tato dívka?“

„Poslechne mě,“ ujistila ho Achren, „stejně jistě, jako kdybych držela v hrsti její tlukoucí srdce.“

Z Gwydionových očí vyšlehl blesk. „Tvoje slova vycházejí naprázdno, Achren, nemohou mě oklamat. Máš v úmyslu zneužít ke své vládě princeznu Eilonwy? Kouzla, jimiž to děvče vládne, dosud spí a ty nemáš prostředky k tomu, abys je probudila.“

Achrenin obličej se zrůznil vztekem; královna sebou škubla, jako by jí někdo vyťal políček. „Mluvíš o věcech, o kterých nic nevíš!“

„Tak to tedy ne, nemluví!“ vybuchl Rhun, který až do té doby užasle poslouchal. Teď monský princ Achren provrtal vítězoslavným pohledem. „Ta kniha! To zlaté světlo! Máme je a nikdy se jich nevzdáme!“

KAPITOLA XVIII
ZLATÝ PELYDRYN

„Princi Rhune! Buď zticha!“ Taranovo varování přišlo příliš pozdě. Rhun sám si uvědomil chybu, jíž se dopustil, a přitiskl si ruku k ústům; kulatou tvář měl plnou konsternované hrůzy a zmateně se kolem sebe rozhlížel. Gwydion tiše stál a jeho větry ošlehaná tvář byla napjatá a bledá, přesto však v pohledu, který vrhl na nešťastného monského prince, nebyla výčitka, ale lítost. Princ Rhun svěsil ramena, sklonil hlavu a nešťastně se odvrátil.

Před Rhunovým výbuchem, když mluvil Gwydion, Taran vycítil, že se nad Achren vznáší stín strachu. Ten však nyní pominul a královniny rty se zkřivily v potměšilém úsměvu.

„Myslíš, že před tebou chci tajit pravdu, lorde Gwydione?“ zeptala se. „Vím, že kniha kouzel z Caer Coluru zmizela, a už dlouho po ní pátrám. Zlatý pelydryn také zmizel, když ho sama princezna zahodila

nebo ztratila. Je pravda, že pouze tyto dva předměty chybějí k naplnění mého plánu. Přijmi tedy mé díky, lorde Gwydione," pokračovala Achren. „Ušetřili jste mě námahy pracného hledání. A sami se nyní můžete ušetřit velké bolesti, jestliže mi je předáte. Teď hned!" vyštěkla drsně. „Dejte mi je!"

Gwydionův hlas byl pevný a jeho slova zazněla pomalu a zcela zřetelně. „Je to tak, jak říká monský princ. Našli jsme knihu kouzel i světlo, které je odhaluje. Stejně pravdivá je ale i druhá část jeho tvrzení: nikdy je nedostaneš."

„Že ne?" ušklíbla se Achren. „Je to prosté, stačí jen natáhnout ruku."

„Nemáme je u sebe," zavrtěl hlavou Gwydion. „Jsou dobře schované a mimo tvůj dosah."

„I to se dá snadno napravit," pokrčila rameny Achren. „Existují prostředky, jimiž lze rozvázat jazyky tak, že i to nejstřeženější tajemství vykřičí nahlas." Pohlédla na prince Rhuna. „Tady monský princ mluví i bez vyzvání. Bude mluvit znovu."

Rhun zamrkal a těžce polkl, statečně se však Achren postavil. „Pokud snad máte v úmyslu podrobit mě mučení," prohlásil, „můžete to klidně zkusit. Bylo by docela zajímavé přesvědčit se, kolik toho ze mě dokážete vytáhnout, zvlášť když nemám sebemenší ponětí, kde by mohl pelydryn být." Zhluboka se nadechl a pevně zavřel oči. „Tak prosím, tady mě máte. Dejte se do toho."

„Půjčte mi toho harfeníka, lady Achren," zaprosil dychtivě Magg. Fflewddur se naježil a vzdorovitě na něj upřel oči. „Zahraju mu takovou písničku, že bude zpívat líp, než kdy zpíval s tou svou harfou."

„Drž jazyk za zuby, nejvyšší hofmistře," Štěkla na něj Achren. „Než s nimi budu hotová, ještě rádi budou mluvit sami."

Gwydionova ruka sjela k jílci černého meče. „Neopovažuj se žádnému z mých společníků ublížit!" vykřikl. „Jestli to uděláš, přísahám, že tě zabiju, byť by mě to stálo cokoli!"

„A já zase přísahám takhle!" osopila se na něj Achren. „Pokus se mě porazit a to děvče zemře!" Ztišila hlas. „Takhle si tedy stojíme, Gwydione, život proti životu a smrt proti smrti. Co zvolíš?"

„Jestli mi vzali moje šidítko,“ ozvala se Eilonwy a přistoupila blíž k Achren, „měli by mi ho vrátit. Není správné, aby zůstávalo v cizích rukou.“

Taran nedokázal zadržet lítostivý výkřik, který se z něj při Eilonwyiných slovech vydral. Achren, která pozorně sledovala tváře všech společníků, se k němu okamžitě otočila.

„Tohle tě nepotěšilo, pasáčků vepřů,“ zahučela. „Bolí tě, když o tobě mluví jako o cizím. Zraňuje tě to krutěji než rána nožem, že ano? Je to dokonce horší než ta muka, v nichž se ti u nohou svíjel ten ubožák. A bude tak o tobě mluvit dál, protože jí tak poroučím. A přece bych jí mohla vzpomínky na tebe vrátit. Je snad zlatá tretka příliš vysokou cenou? Nebo kniha kouzel, která pro tebe nemají žádný význam?“

Achren přistoupila blíž k Taranovi a neustále na něj upírala oči. Její hlas se ztišil v pouhý šepot, její slova, která jako by nedosahovala k nikomu jinému, se mu obtáčela kolem srdce. „Co záleží Pasáčkovi vepřů na tom, držím-li vládu nad Prydainem v rukou já nebo někdo jiný? Ani sám lord Gwydion ti nemůže dát to, co je ti nejdražší, naopak, může pouze zavinit její smrt. Já ti ale mohu dát její život. Ano, to je dar, který ti mohu dát jenom já.

A víc, mnohem víc,“ šeptala Achren. „V mé péči se princezna Eilonwy stane královnou. Kdo ale bude jejím králem? Chtěl bys, abych ji osvobodila jen proto, aby se mohla provdat za neschopného prince? Ano, Magg mi prozradil, že má být nevěstou Rhuddlumova syna.

Jaký osud tedy čeká pasáčka vepřů? Zachrání snad princeznu jen proto, aby se jí vzdal ve prospěch jiného? Pověz, nejsou tohle tvoje myšlenky, Tarane z Caer Dallbenu? A mysli také na to, že Achren splácí laskavost laskavostí.“

Achreniny oči se do něj zabodly jako hroty dvou dýk a Taranovi se zatočila hlava. Téměř se rozvzlykal, jak se snažil zacpat si uši před přívalem šeptaných slov, a zabořil si obličej do dlaní.

„Tak promluv,“ vyzýval ho dál Achrenin hlas. „Zlatý pelydryn, kde je ukryt…“

„Dostaneš to, co žádáš!“

Na okamžik se Taran domníval, že to vykřikl jeho vlastní hlas, který se mu nepodařilo umlčet. Pak užasle vyvalil oči. Ta slova vyšla z Gwydionových úst.

Princ z Donina rodu stál, šedou vlčí hlavu měl vzdorně vztyčenou, z očí mu šlehaly blesky a ve tváři měl výraz takového hněvu, jaký Taran dosud v životě neviděl. Válečníkův drsný hlas, strašlivý a chladný, rozezvučel celou velkou síň a Taran se při jeho zaznění zachvěl. Achren sebou mimovolně poděšeně škubla.

„Dostaneš to, co žádáš!“ zahřměl znovu Gwydion. „Zlatý pelydryn i kniha kouzel jsou zahrabány u pobořené zdi hned vedle brány, kde jsem je sám ukryl.“ Achren chvíli mlčela a pak se její oči podezřívavě zúžily. „Nelžeš mi náhodou, Gwydione?“ procedila zaťatými zuby. „Jestli to není pravda, princezna Eilonwy nepřežije tento okamžik.“

„Máš je na dosah ruky,“ odpověděl Gwydion. „Bojíš se snad po nich sáhnout?“

Achren se otočila k Maggovi se strohým gestem. „Přines je!“ nařídila. Nejvyšší hofmistr kvapně vyběhl ze síně a Achren se obrátila zpět ke Gwydionovi. „Měj se na pozoru, princi z Donina rodu,“ varovala ho chraptivým šepotem. „Nedotýkej se meče. Nepřibližuj se k nám.“

Gwydion neodpověděl. Taran a ostatní společníci nepohnutě stáli, neschopní slova.

Pak se do velké síně vrátil Magg. Jeho bledá tvář se chvěla vzrušením, když vítězoslavně zvedl nad hlavu zlatý pelydryn. Bez dechu doběhl k Achren a postavil se jí po bok. „Je to pravda!“ zasípěl. „Jsou naše.“

Achren mu pelydryn i knihu vytrhla z rukou. Zlatá koule byla matná jako z olova a veškerá její krása byla tatam. Achren na ni chtivě zírala, oči se jí leskly a v úsměvu se jí třpytily bílé špičky ostrých zubů. Na okamžik zůstala stát, jako by se nechtěla rozloučit s poklady, po nichž tak dlouho pátrala, a pak je vtiskla do rukou Eilonwy.

Magg byl nedočkavostí a dychtivostí bez sebe. Zkřivenými prsty svíral svůj zlatý řetěz, tváře se mu třásly a korálkovité oči mu chamtivě svítily. „Moje království!“ zasténal přiškrceným a vysokým hlasem. „Moje! Už brzy bude moje!“

Achren se prudce otočila a pohrdavě si ho změřila. „Buď ztichal Království, ty podlézavý hlupáku? Buď vděčný, jestli ti dovolím, aby sis zachoval život!“

Maggovi poklesla čelist a jeho obličej nabyl barvu plesnivého sýra, když si uvědomil plný dosah Achreniných slov. Zalykal se hrůzou a vztekem zároveň a bezmocně se krčil pod Achreniným výhružným pohledem. Kniha kouzel ležela otevřená v Eilonwyině natažené ruce. Princezna si vzala i zlatý pelydryn a zvědavě si ho prohlížela. V hlubinách zlaté koule se pomalu začalo formovat drobné světélko, podobné třepotající se a vířící sněhové vločce. Eilonwy se zamračila a do obličeje se jí vkradl zvláštní výraz. Taran vyděšeně sledoval, jak se prudce otřásla a pohodila hlavou z jedné strany na druhou, jako by v ní pocítila nějakou bolest. Na okamžik široce rozevřela oči a zdálo se, že se chystá něco říct. Místo slov se jí z hrdla vydralo pouhé zachroptění, přesto však měl Taran v tom prchavém okamžiku dojem, jako by se jí vrátila nějaká matná připomínka vlastní existence. Bylo to snad jeho jméno, které se bezvýsledně pokusila vykřiknout? Dívka se zapotácela, jako by se v ní svářily mocné síly a chtěly ji rozervat vedví.

„Čti ta kouzla!“ nařídila Achren.

Pomaličku a postupně se světlo zlatého pelydrynu rozjasňovalo. Celou velkou síní se rozlehl tlumený zmatený šepot, jako by větru narostl jazyk, naléhavý, vábivý i panovačný. Téměř se zdálo, že se rozhovořily i kameny Caer Coluru. „Pospěš si! Honem!“ naléhala Achren. V náhlém přílivu naděje si Taran uvědomil, že Eilonwy svádí souboj se vším, co ji poutá. Na zmučenou dívku už neplatily žádné Achreniny hrozby, ale nemohl jí pomoci ani žádný ze společníků. A pak náhle její osamělý zápas skončil. Z Tarana se vydral výkřik zoufalství, když Eilonwy zvedla zářící kouli a jediným rychlým pohybem ji přiložila k prázdným stránkám.

Zlatý pelydryn zahořel světlem tak jasným, jaké ještě nikdy neviděli, a Taran si jednou rukou zastínil oči. Záře zalila celou síň. Gurgi padl k zemi a zakryl si hlavu chlupatými pažemi. Společníci bázlivě ustoupili. Eilonwy najednou odhodila knihu na kamennou dlažbu. Z jejích stránek se vyvalil karmínový kouř a proměnil se v obrovský plamenný jazyk, šlehající až ke klenutému stropu velké síně. Ani v okamžiku, kdy se celá kniha kouzel strávila vlastními plameny, požár nepolevil, naopak s hlasitým hukotem a praskotem vyšlehl ještě výš a jeho barva se z karmínové proměnila v oslepující bílou. Zkroucené stránky vylétly v ohnivém víru a roztančily se v mihotavém

srdci ohně a v tomtéž okamžiku šepotavé hlasy Caer Coluru poraženě zasténaly. Šarlatové závěsy ve výklenku se rozevlály a plameny ze svíjejícího se sloupu ohně přeskočily i na ně. Kniha už zcela zmizela, požár však dál zuřil s nezmenšenou silou.

Achren hlasitě ječela, vyrážela chroptivé výkřiky vzteku a šílenství s tváří zkřivenou beznadějnou zuřivostí. Eilonwy, se zlatým pelydrynem stále pevně v ruce, se zhroutila a padla k zemi.

KAPITOLA XIX
POTOPA

Gwydion se vrhl kupředu. „Tvoje moc je zlomena, Achren!“ vykřikl. Rozzuřená královna nepatrně zavrávorala, pak se otočila a s hlasitým jekem prchla z velké síně. Taran se rozběhl k Eilonwy a bez ohledu na šlehající plameny popadl dívčino bezvládné tělo a zvedl je do náručí. Gwydion vyrazil za Achren a bard je oba následoval s taseným mečem. Magg zmizel. Gurgi a princ Rhun pospíšili na pomoc Taranovi. Fflewddur se po kratičkém okamžiku znovu objevil s obličejem celým popelavým. „Ten zatracený pavouk nás chce utopit!“ křikl. „Magg otevřel bránu do moře!“

V tomtéž okamžiku, kdy se ozvalo bardovo varovné volání, zaslechl Taran řev valící se vody. Caer Colur se otřásl. Taran si přehodil bezvědomou Eilonwy přes rameno a namáhavě prolezl jedním z rozbitých křídlových oken. Nad hradními věžemi rozčileně kroužil Krák. Fflewddur pobízel společníky směrem k velkému portálu v naději, že se včas dostanou ke člunu. Taran ho následoval, ke svému zděšení však spatřil, že obrovská železem kovaná brána je náporem vody téměř vyvrácená ze závěsů. Její rozražená křídla se rozlétla a zpěněný vodní val se hnal na ostrov jako hladová šelma.

Za hradbami, na hřebeni uhánějící vlny, se kymácela Achrenina loď se stěžněm nakřivo a s hlasitě pleskajícími plachtami. Hrstka válečníků, kteří zůstali naživu, se vší silou přidržovala boků poskakujícího plavidla a snažila se vylézt na palubu. Na přídi stál s obličejem zkřiveným

nenávistí Magg a hrozil pěstí na hroutící se pevnost. Ve zvířené záplavě se otáčely i trosky Gwydionova Člunu a Taranovi bylo zřejmé, že spolu s ním klesá ke dnu i veškerá jejich naděje na únik.

Pod prvním náporem moře se zhroutily vnější hradby. Obrovské kamenné kvádry se třásly a vylamovaly ze zdi. Věže Caer Coluru se zakymácely a země pod Taranovýma nohama se rozhoupala.

„Zachraňte se!“ zazněl do té vřavy zvučný Gwydionův hlas. „Caer Colur je zničen! Uskočte dál od hradeb, nebo vás rozdrtí!“

Taran viděl, že se princ z Donina rodu vyšplhal na nejvyšší kameny náspu, na který se uchýlila prchající Achren. Snažil se odvést ji stranou od padajících hradebních kvádrů, královna však do něj zuřivě bušila pěstmi a škrábala ho nehty v obličeji. Její nadávky a kletby se mísily s řevem uhánějících vln. Gwydion se zapotácel a upadl, když násep pod ním povolil.

Poslední zbývající úsek zničené hradby se zhroutil a oblohu zakryl syčící závoj vody. Taran přitiskl Eilonwy pevně k sobě. Povodňová vlna je smetla a potopila pod hladinu. Dávil se slanou pěnou a nemilosrdné údery příbojového proudu mu málem vyrvaly bezvědomou dívku z náručí. Prodíral se vzhůru k hladině, zatímco ostrov se rozpoltil vedví a klesal ke dnu v prudkém víru, který uchvátil i jeho. Pevně Eilonwy držel a dokázal se z vodní pasti vymanit, okamžitě se ho však zmocnily příbojové vlny, které jím pohazovaly jako splašení hřebci.

Ocitl se v brázdě mezi dvěma vlnami, moře ho však svými údery připravovalo o zbytky sil a dechu. Přesto si dovolil doufat: zdálo se mu totiž, že vlny s bílými čepičkami ho i s jeho křehkým břemenem unášejí blíž k pevninskému břehu. Omámený a napůl oslepený černozelenou vodou na okamžik nejasně zahlédl kousek pláže a mělčiny před ní. Volnou rukou se chabě pokusil plavat, v tomto posledním vzepětí sil ho však vyčerpané tělo zradilo a propadl se do temnoty.

K vědomí se probral pod šedou oblohou. Burácení, které mu znělo v uších, nepocházelo z příboje. Do očí mu hleděly dvě jiné, obrovské a žluté oči. Burácení ještě zesílilo a tvář mu ovál horký dech. Když začal zřetelněji rozeznávat své okolí, spatřil ostré zuby a dvě chlupaté uši. Zmateně si uvědomil, že leží roztažený na zádech, nad ním stojí Llyan a jednou obrovskou měkkou tlapou mu spočívá na prsou. Vyděšeně vyjekl a chtěl se osvobodit.

„Nazdárek, nazdárek!“ Teď se nad ním skláněl i princ Rhun s kulatým obličejem roztaženým v širokém úsměvu. Vedle něj stál Fflewddur. Bard byl stejně jako Rhun promočený a špinavý a ze žlutých vlasů mu visely umáčené chomáče řas a chaluh.

„Jen klid,“ upokojoval ho Fflewddur, „Llyan ti nechce ublížit. Jen ti chce ukázat, že se jí líbíš, i když někdy to dává najevo dost zvláštním způsobem.“ Popleskal kočku po velké hlavě a poškrábal ji pod mocnými čelistmi. „No tak, Llyan,“ domlouval jí, „buď přece hodná holka. Nešlap mi po kamarádovi, ještě se na to necítí. Chovej se slušně a já ti něco zahraju, jen co mi na harfě uschnou struny.“

Pak se bard znovu obrátil k Taranovi. „Musíme Llyan za mnohé poděkovat. Vlastně úplně za všechno. Vylovila nás všechny z příboje, když nás moře vyplavilo na mělčinu. Nebýt jí, obávám se, že bychom ještě byli ve vodě.“

„Bylo to vážně úžasné,“ skočil mu do řeči princ Rhun. „Byl jsem přesvědčený, že už jsem se utopil, a nejpodivnější na tom bylo, že jsem na sobě nepozoroval žádný rozdíl!“

„Já jsem se trochu vylekal, když jsem se probral a viděl jsem vedle sebe sedět Llyan,“ přiznal Fflewddur. „Oběma tlapami držela moji harfu, jako by se už nemohla dočkat, až se probudím a začnu zase hrát. Ta potvora se do mé hudby úplně zbláznila! To proto za námi šla až sem a našla nás. A u velkého Belina, jsem moc rád, že to udělala. Mám ale takový dojem, že jí konečně došlo, že všechno má svůj čas a svoje místo. Je na nás vážně moc milá,“ dodal, když se o něj Llyan začala otírat hlavou tak energicky, že stěží udržel rovnováhu.

„Kde jsou ostatní?“ přerušil ho úzkostlivě Taran.

„Krák se bohužel někam ztratil. Gurgi šel nasbírat nějaké naplavené dříví, abychom mohli rozdělat oheň,“ odpověděl bard. „Má chudáček pořád ještě z velké Llyan hrůzu. Určitě si na ni ale zvykne, já sám jsem si ji už docela oblíbil. Dobrého posluchače člověk nenajde tak často, takže myslím, že si ji nechám. Vlastně tedy,“ dodal, když ho Llyan zašimrala vousy na krku a sevřela ho mezi oběma mocnými tlapami, „bych to asi měl říct naopak.“

„A co je s Eilonwy a s Gwydionem?“ naléhal Taran. Bard sklopil oči. „No,“ zahučel, „ti jsou tu taky. Gwydion udělal, co bylo v jeho silách.“ Přepadán stále větší úzkostí se Taran nejistě postavil na nohy. V

závětří za několika nakupenými kameny klečel Gwydion u dvou nehybně ležících postav. Taran se k nim klopýtavě vydal přes pláž. Gwydion k němu zvedl oči v tváři plné chmurných obav. „Eilonwy žije," zodpověděl otázku, kterou vyčetl z Taranova pohledu. „Nic víc ti říct nemohu. Vím jen jedno: Achren už ji nedrží ve své moci."

„Achren… Achren je tedy mrtvá?" zeptal se Taran. Pohlédl na postavu v černém hávu.

„Achren také žije," opravil ho Gwydion, „i když dlouho balancovala mezi životem a smrtí. Její síla už je však zlomena. To je odpověď na celou tuhle hádanku, poznal jsem to ovšem teprve ve chvíli, kdy jsem před ní stál ve velké síni. Zpočátku jsem si nebyl jistý. Když jsem pochopil, že by doopravdy raději čelila vlastní smrti, než aby se vzdala Eilonwy, bylo mi jasné, že sama přestala ovládat všechna kromě těch nejjednodušších kouzel. Vyčetl jsem jí to z očí a z hlasu. Její moc začala upadat v okamžiku, kdy se rozešla s vládcem Annuvinu.

Kouzla Caer Coluru byla její poslední nadějí. Ta jsou teď ztracena a Caer Colur leží na mořském dně," dodal Gwydion. „Z Achren už nemusíme mít strach."

„Já z ní mám strach pořád," namítl Taran, „a na Caer Colur nikdy nezapomenu. Achren měla pravdu, když se mnou mluvila," pokračoval tiše. „Neměl jsem už sílu dál ji poslouchat. Obával jsem se, že jí prozradím, kde je pelydryn, a doufal jsem, že než to udělám, stačíš mě zabít. Jenže," dodal nechápavě, „jsi jí to nakonec řekl ty sám."

„Bylo to riziko, které jsme museli podstoupit," vysvětloval Gwydion. „Tak trochu jsem tušil, jaká je pravá podstata toho šidítka, protože jen ono dokázalo kouzla odhalit lidskému zraku, mohlo je také jen ono zničit. A teprve pak mohla být Eilonwy svobodná. Nevěděl jsem ovšem jistě, jakou za to zaplatí cenu. Bohužel, utrpěla vážnou a bolestnou újmu, možná dokonce nenapravitelnou."

„Odvážíme se ji probudit?" zašeptal Taran.

„Nedotýkej se jí," varoval ho Gwydion. „Musí se probrat sama. My můžeme jen čekat a doufat."

Taran sklonil hlavu. „Byl bych obětoval vlastní život, aby jí nikdo nemohl ublížit, a obětoval bych ho i nyní, kdybych ji mohl ušetřit tohohle." Trpce se usmál. „Achren se ptala, jaký osud čeká pasáčka vepřů. To je otázka, kterou jsem si i já sám už mnohokrát položil. Teď

vidím, že život pasáčka vepřů není nijak užitečný ani důležitý. Nemá dokonce ani smysl nabízet ho za někoho jiného.“

„Princ Rhun by s tebou nejspíš nesouhlasil,“ namítl Gwydion. „Nebýt tebe, pravděpodobně by se byl ztratil a čelil smrtelnému nebezpečí.“

„Zavázal jsem se králi Rhuddlumovi přísahou,“ odpověděl Taran, „a tu jsem neporušil.“

„A kdyby ses nebyl zavázal tou přísahou,“ zeptal se Gwydion, „nebyl by sis počínal stejně?“

Taran se na okamžik odmlčel a pak přikývl. „Ano, myslím, že ano. Bylo to víc než jen moje přísaha, čím jsem byl vázán. Potřeboval moji pomoc a já jsem zase potřeboval jeho.“ Otočil se ke Gwydionovi. „Vzpomínám si také na to, jak jistý princ z Donina rodu přispěl na pomoc pošetilému Pasáčkovi vepřů. Není tedy správné, aby teď pasáček vepřů přispěl na pomoc princi?“

„Tak si počíná každý správný muž,“ odtušil Gwydion, „ať je to princ, nebo pasáček vepřů. Lidské osudy jsou navzájem propleteny a ty se od nich nemůžeš odvrátit o nic víc, než se můžeš odvrátit sám od sebe.“

„A ty, lorde Gwydione,“ ozval se Achrenin hlas, „jsi mi připravil velice krutý osud.“

Postava v černém hávu povstala. Aby se udržela vzpřímená, musela se Achren přidržovat kamenů. Obličej, napůl zahalený kápí, měla strhaný a bolestně stažený a rty celé bledé. „Smrt by pro mne byla laskavostí. Proč jsi mi ji odepřel?“

Taran o krok ustoupil, když kdysi tak nadutě zpupná královna zvedla hlavu. Viděl, jak její oči na okamžik znovu zaplály pýchou a zlobou. „Zničil jsi mě, Gwydione!“ rozkřikla se. „Doufáš, že uvidíš, jak se válím v prachu u tvých nohou? Přišla jsem doopravdy o všechny svoje síly?“ Drsně se zachechtala. „Jedno poslední východisko mi ještě zbývá.“ Teprve v tom okamžiku Taran spatřil, že drží v ruce kus staré vyplavené větve. Zvedla ji vysoko nad hlavu a Taran zalapal po dechu, když se v jejích rukou zachvěla a proměnila. Náhle se na jejím místě objevila dýka.

S vítězoslavným výkřikem se jí Achren rozmáchla proti vlastní hrudi. Gwydion k ní přiskočil a popadl ji za obě zápěstí. Zápasila s ním,

podařilo se mu však vytrhnout jí zbraň z ruky. Dýka se znovu proměnila v kus naplaveného dřeva, který Gwydion přelomil na dva kusy a odhodil. Achren se rozvzlykala a padla do písku. „Tvoje kouzla byla odjakživa jen kouzly smrti," poznamenal Gwydion. Poklekl a jemně jí položil ruku na rameno. „Hledej život, Achren."

„Nezbývá mi jiný život než život vyděděnce," zakvílela Achren a odvrátila se od něj. „Nedotýkej se mě!" Gwydion přikývl. „Najdi si svou vlastní cestu, Achren," přisvědčil tiše. „Kdyby tě snad dovedla do Caer Dallbenu, věz jedno: Dallben tě od svých dveří neodežene."

Obloha ztěžkla mračny, a přestože bylo teprve krátce po poledni, vysoké skalní útesy, zdvihající se na pobřeží, se zdály být znachovělé soumrakem. Gurgi rozžehl oheň z naplaveného dřeva a společníci mlčky seděli u spící Eilonwy. Kousek od nich se na písčité pláži krčila osamělá a nehybná Achren, zachumlaná ve svém plášti.

Taran se po celé odpoledne neodloučil od Eilonwyina boku. S obavami, že už se nikdy neprobudí, i strachem, že se k němu po probuzení stále nebude znát, si od své vyčerpávající hlídky ani na okamžik neodpočal. Ani sám Gwydion nebyl schopen předpovědět, jak dlouho přetrvají následky újmy, kterou utrpěla. „Neztrácej naději," povzbuzoval Tarana. „Je dobré, že spí, a na jejího ducha to působí hojivěji než všechny lektvary, kterými bych ji mohl napojit."

Eilonwy se neklidně zavrtěla a Taran sebou rozčileně škubl. Gwydion mu položil ruku na rameno a jemně ho od ní odtáhl. Eilonwyina oční víčka se nepatrně zachvěla. Gwydion s vážnou tváří pozorně sledoval, jak otevřela oči a pomalu zvedla hlavu.

KAPITOLA XX
ZÁSTAVA

Princezna se posadila a zvědavě pohlédla na společníky. „Eilonwy," zašeptal Taran, „víš, kdo jsme?"

„Tarane z Caer Dallbenu," ušklíbla se Eilonwy, „na něco takového se může zeptat jen pasáček vepřů. Samozřejmě, že vím, kdo jste. Nevím

ale, co dělám tady na téhle pláži, promočená až na kůži a celá zapadaná pískem.“

„Princezna Eilonwy se nám vrátila,“ usmál se Gwydion.

Gurgi radostně zajásal a Taran, Fflewddur i princ Rhun se v tomtéž okamžiku jeden přes druhého rozhovořili. Eilonwy si zacpala obě uši. „Dost, dost!“ rozkřikla se. „Úplně se mi z vás motá hlava. Poslouchat vás je horší než pokoušet se spočítat zároveň prsty na rukou i na nohou!“ Společníci se přinutili k mlčení, jen Gwydion jí rychle vypověděl všechno, co se stalo. Když skončil, zavrtěla Eilonwy hlavou. „Jak vidím, užili jste si mnohem zajímavějších dobrodružství než já,“ prohlásila a poškrábala Llyan pod bradou tak, že obrovská kočka zapředla rozkoší. „Zvlášť když uvážím, že si skoro na nic nevzpomínám.“

„Je to smůla, že Magg utekl,“ pokračovala Eilonwy. „Přála bych si, aby tu teď byl, protože je pár věcí, o kterých bych si s ním moc ráda promluvila. Když jsem tehdy ráno šla na snídani, znenadání se vynořil z jedné chodby. Tvrdil, že se stalo něco nesmírně vážného, a poručil, že mám okamžitě jít s ním.“

„Je to smůla, že jsme tě nestačili varovat,“ posteskl si Taran.

„Varovat mě?“ odpověděla Eilonwy. „Před Maggem? Hned jsem věděla, že má za lubem nějakou špatnost, stačilo jen se na něj podívat.“ Taran na ni užasle hleděl. „A přesto jsi s ním šla?“

„Samozřejmě,“ odsekla Eilonwy. „Jak jinak jsem měla zjistit, o co mu jde? Tys měl moc práce s tím, že jsi vysedával před mou komnatou a vyhrožoval, že kolem mě necháš rozestavit stráže. Bylo mi jasné, že nemá smysl pokoušet se s tebou rozumně mluvit.“

„Nesuď ho příliš přísně,“ napomenul ji s úsměvem Gwydion. „Šlo mu jen o to, aby tě ochránil. Dělal to na můj příkaz.“

„Ano, to už teď chápu,“ připustila Eilonwy, „a brzy jsem taky začala litovat, že se mnou všichni nejste. Jenže to už bylo pozdě. Sotva jsme totiž vyjeli z hradu, Magg mě spoutal. A zacpal mi ústa! To bylo ze všeho nejhorší, nemohla jsem říct jediné slovo!

Jenže přechytračil sám sebe. Opravdu čekal v horách, dokud se pátrací skupina nedostala daleko před nás. Potom mě odvlekl do člunu. Holeně bude mít ještě pěkně dlouho samou modřinu, na to se můžete

spolehnout. Upustila jsem přitom ale svoje šidítko. A protože jsem měla zacpanou pusu, nemohla jsem mu vysvětlit, že ho chci zpátky.

Však se mu to taky zle vymstilo. Achren byla vzteky bez sebe, když viděla, že ho nemám. Dávala to za vinu Maggovi a docela mě překvapilo, že ho hned na místě nepřipravila o hlavu. Ke mně se chovala ohromně zdvořile a pozorně, takže mi hned bylo jasné, že pro mě chystá něco nepříjemného.

Potom," pokračovala Eilonwy ve vyprávění, „mě Achren očarovala, dál si už proto skoro nic nepamatuju. Až do okamžiku, kdy jsem zase držela šidítko v ruce. A pak… pak to bylo strašně divné. Všechny jsem vás v jeho světle viděla. Ne jako doopravdy, očima, ale v srdci. Věděla jsem, že chcete, abych ta kouzla zničila. A já jsem to taky chtěla, zrovna tak jako vy.

Měla jsem ale takový pocit, jako by ve mně byli dva lidé. Jeden z nich chtěl, abych se těch kouzel vzdala, a ten druhý to zase nechtěl. Věděla jsem, že je to moje jediná šance na to, abych se stala čarodějkou, a věděla jsem také, že když se svých schopností vzdám, definitivně o tu šanci přijdu. Řekla bych," obrátila se tiše k Taranovi, „že jsem se cítila trochu jako ty, když ses tehdy dávno v bažinách Morvy musel vzdát Adaonovy kouzelné spony.

Ostatní nebylo právě příjemné." Eilonwy se zlomil hlas. „Raději… raději bych o tom nemluvila." Na chvíli se odmlčela. „Teď už se nikdy čarodějkou nestanu. Nezbývá mi než být obyčejnou holkou."

„To je víc než dostatečný důvod, abys na sebe byla pyšná," ozval se jemně Gwydion. „Díky tomu všemu, co ses rozhodla obětovat, jsi Achren zabránila zmocnit se vlády nad Prydainem. Dlužíme ti za víc než jen za svoje životy."

„Jsem ráda, že ta kniha kouzel shořela," prohlásila Eilonwy. „Mrzí mě ale, že jsem ztratila svoje šidítko. Teď už ho voda určitě odnesla daleko do moře." Povzdechla si: „S tím se nedá nic dělat. Bude mi ovšem scházet." Ještě nedomluvila, když Taran koutkem oka postřehl na pozadí tmavošedé oblohy jakýsi letmý pohyb. Vyskočil na nohy. Byl to Krák, který se jako blesk blížil k pevnině. „Poslední zatoulaná ovečka!" zaradoval se Fflewddur.

Llyan zastříhala ušima a její dlouhé vousy se zachvěly, nepokusila se však po havranovi skočit. Místo toho se posadila na zadek a při pohledu na svého někdejšího protivníka spokojeně předla.

S péry zcuchanými a rozježenými na všechny strany se Krák třepetal Eilonwy nad hlavou. Přes svůj neupravený vzhled krákal a cvakal zobákem na znamení nesmírného sebeuspokojení. „Šidítko!“ zaskřehotal. „Šidítko!“ Do Eilonwyiných natažených rukou se z jeho pařátů snesl zlatý pelydryn.

Gwydion nejprve rozhodl, že by si měli společníci do rána odpočinout, princ Rhun se však chtěl co nejrychleji vrátit do Dinas Rhydnantu.

„Čeká nás tam spousta práce,“ vysvětloval. „Obávám se, že jsme Maggovi dovolili, aby vyřizoval záležitosti, o které jsme se měli starat sami. Být princem je složitější, než jsem si myslel. O tom jsem se poučil od pasáčka vepřů,“ uznal a stiskl Taranovi ruku, „i od vás všech ostatních. A pořád ještě jsem vůbec neviděl většinu Mony. Jestli se mám někdy stát králem, určitě bych se s ní měl seznámit s celou. I když, jak doufám, trochu jiným způsobem. Pokud vám to tedy nevadí, rád bych vyrazil hned teď.“

Gurgi nijak netoužil zdržovat se kdekoli v blízkosti Caer Coluru a Fflewddur se sotva mohl dočkat toho, až Llyan ukáže její nový domov ve své vlastní říši. Eilonwy přesvědčeně tvrdila, že je bez problémů schopná cesty, a Gwydion tedy nakonec svolil, aby bez meškání vyrazili. Souhlasil také s tím, Že se zastaví u jeskyně a podívají se, jak se vede Glewovi; Taran totiž nezapomněl na svůj slib, že nešťastnému obrovi pomůže.

Zuboženě vyhlížející skupinka se připravovala na cestu do vnitrozemí. Achren, která se nakonec smířila s tím, že odcestuje do Caer Dallbenu, kráčela pomalu, ztracená ve vlastních myšlenkách, zatímco Llyan vesele skotačila po bardově boku a Krák jim kroužil nad hlavou.

Eilonwy před odchodem ještě na okamžik zašla k příbojem omývanému břehu. Taran, který ji doprovodil, stál a sledoval, jak pozoruje tančící vlny.

„Říkala jsem si, že bych se měla naposledy podívat na Caer Colur,“ ozvala se Eilonwy, „jen abych si zapamatovala, kde je. Nebo vlastně –

kde není. V jistém smyslu je mi líto, že zmizel. Kromě Caer Dallbenu to byl jediný domov, který jsem měla.“

„Jakmile budeš zase v bezpečí v Dinas Rhydnantu,“ odpověděl Taran, „nebudu se už na Moně zdržovat. Doufal jsem sice, že po tom všem, čím jsi prošla… že se vrátíš zpátky s námi. Gwydion je ale přesvědčen, že by Dallben chtěl, abys zůstala tady, a nejspíš má pravdu. Jako bych Dallbena slyšel: Že jste ji zachránili, nic nemění na tom, že se potřebuje učit.“

Eilonwy chvíli nic neříkala, pak se otočila k Taranovi. „Ještě na jednu věc jsem si v Caer Coluru vzpomněla: na to, jak Dallben říkal, že přijde čas, kdy musíme být něčím víc, než čím jsme. Je snad možné, že být mladou dámou je důležitější než být čarodějkou? Možná měl na mysli právě tohle. Budu to muset zjistit sama.

Jestliže se tedy musím naučit být mladou dámou, i když nevím, v čem se taková mladá dáma liší od toho, čím jsem teď,“ přemýšlela nahlas Eilonwy, „budu se snažit, aby mi učení šlo dvakrát rychleji než těm hloupým husám v Dinas Rhydnantu a abych mohla být dvakrát dřív doma. Protože Caer Dallben je teď mým jediným skutečným domovem.

No ne, co je tohle?“ vyjekla náhle. „Moře nám dává nějaký dárek!“

Poklekla, z pěnícího příboje vytáhla jakýsi předmět a zbavila ho visícího závoje chaluh. Taran spatřil starodávný válečný roh, tepaný stříbrem a se stříbrným náustkem.

Eilonwy ho otáčela v rukou a pozorně si ho prohlížela. „Tohle je všechno, co zbylo z Caer Coluru,“ usmála se smutně. „Nevím, k čemu to může být dobré, a nikdy se to ani nedozvím. Jestli ale slíbíš, že na mě nezapomeneš, dokud se znovu nesetkáme, slibuji, že ani já nezapomenu na tebe. A tohle bude moje zástava.“

„Rád ti to slibuji,“ odpověděl Taran. „Co ale mohu dát do zástavy já tobě?“ zaváhal. „Nemám nic kromě vlastního slova.“

„Slovo pasáčka vepřů?“ zamyslela se Eilonwy. „To mi bude naprosto vyhovovat. Tu máš, vezmi si to. Dávat dary je mnohem lepší než se loučit.“

„Přesto ale,“ povzdechl si Taran, „si budeme muset dát sbohem. Víš přece, že král Rhuddlum a královna Teleria chtějí, aby ses zasnoubila s princem Rhunem.“

„To určitě!“ rozkřikla se Eilonwy. „Můžu tě ujistit, že nic takového se jim nepodaří. Jsou určité meze, které lidé, co za tebe rozhodují, nemohou překročit. Rhun se nepochybně zlepšil, řekla bych, že tahle pouť byla tím nejlepším, co ho kdy potkalo, a že se z něj někdy možná dokonce stane i docela ucházející král. Ale pokud jde o zásnuby…“ Náhle se zarazila a pohlédla na Tarana. „Copak ty sis vážně třeba jen na vteřinku myslel, že bych někdy…? Tarane z Caer Dallbenu,“ vyjela zuřivě a z očí jí sršely blesky, „já s tebou nemluvím! Tedy aspoň,“ dodala honem, „chvíli s tebou nebudu mluvit.“

Z anglických originálů The Book of Three,
The Black Cauldron a The Castle of Llyr,
vydaných nakladatelstvím Bantam Doubleday Dell, New York, 1990,
přeložil Pavel Medek
Obálka a ilustrace Barbora Kyšková
Grafická úprava Michal Chodanič
Redakce textu Marie Vondrášková
V Klubu mladých čtenářů
vydal jako svou 9470. publikaci
Albatros nakladatelství, a. s., Praha, 2004
Odpovědný redaktor Ondřej Muller
Výtvarná redaktorka Jana Mikulecká
Technická redaktorka Arnoštka Svobodová
Sazba SF SOFT, Praha
Vytiskla SEVEROGRAFIA a. s., Most
Dotisk I. vydání, u titulu Kniha tři zjevení 2. vydání
13-845-KMČ-004
14/45